

Manuscript
Václav Semerád
A.D.2017

Autobus

Manuscript

(Alchymistův odkaz)

Václav Semerád

Science fiction

(Artefakty 8)

Autobus

© 2017 Václav Semerád, Nová Ves

Ilustrace: Wikipedie

Titul: Manuscript

Podtitul: (Alchymistův odkaz)

Skupina: Artefakty 8

Žánr: Science fiction

Autor: Václav Semerád

Ilustrace: Wikipedie

Nakladatelství: Autobus

Veškeré připomínky jsou vítané:

vsemerad@volny.cz

Sdílená literatura

www.romanyzdarma.cz + www.sw.gurroa.cz

Tento pokus o sdílenou literaturu rozesíláte, prosím, dál. Pokud usoudíte, že napsaný text je natolik zajímavý a čtivý, že jste ochotni ohodnotit ho finančně, pošlete autorovi na číslo konta

1479600028/3030

dobrovolný příspěvek (do dvaceti korun). Jde o nový směr šíření literatury bez mezičlánků a dalších nákladů, který se časem může stát přijatelný autorům i čtenářům.

==*=

Prastrejček

Rodina mého pradědečka byla i na tehdejší dobu poměrně rozsáhlá. Měl čtrnáct dětí, a to nepočítám dvě, co jim zemřely již v raném dětství, ale jen ty, co se dožily dospělého věku.

Pravda, dva synové mu padli během první světové války za císaře pána a jeho rodinu v armádě Rakouska-Uherska a třetí jako legionář padl v Rusku na opačné straně fronty, ale jedenáct jich válku přežilo, synové se oženili a dcery vdaly a celkově máme příbuzenstvo z dědečkovy strany značně rozkošatěné. Chovat se tak všichni Češi, nehrozilo by nám Čechům vyhynutí.

Ne všichni ale měli štěstí na podobné košaté rodiny. V další generaci byly počty dětí umírněné, většinou kolem tří potomků. A jeden z jeho synů, prastrýc Ivan, se neoženil vůbec. Zůstal jako starý mládenec, odstěhoval se na vesnici, kde si koupil domek, ale s příbuznými se nerozkmotřil a občas si bral na prázdniny na vesnici děti svých sourozenců a časem i jejich děti. Zkrátka, dnes by se řeklo – typický pedofil. Dnešní prolhaná doba tak označuje lidi kteří mají děti rádi, i když vlastní neměli, a hází je do jednoho pytle s gaunery, kterým jde jen o jejich nemravné chťiče. Člověk, který má děti rád, jim totiž zásadně neubližuje, ale stará se o ně bez sebemenšího náznaku sexuality. Ta do lásky k dětem nepatří.

Dnešní doba je obecně nespravedlivá. Jako kdyby nemohlo existovat normální kamarádství i bez oné čtyřprocentní menšiny, pořádající své obludné pochody zvrhlosti velkými městy. Prastrýc Ivan byl zkrátka skutečný přítel dětí bez dehonestující nálepky, dnes nespravedlivě nalepované na kdekoho.

Na chalupu k prastrýci jezdily o prázdninách děti z celého příbuzenstva z pradědečkovy strany. Jezdil tam jako malý kluk už můj táta a občas nám vyprávěl o klukovinách, jaké tam v dětství páchal spolu s mými dnešními strýci a tetičkami. Ve vsi žil i další můj prastrýc a jeho tři dcery prý doplňovaly hordu ze strýcovy

chalupy, jenže bydlely doma u rodičů a neúčastnily se večerního podkrovního řádění, ukončené obvykle prastrejčkem zhasnutím světla, když už hrozilo, že mu drobotina rozboří chalupu.

Opravdu malé děti tam nebral, asi by si s nimi nevěděl rady. Ale od pěti let výš, sotva jsme se vybatolili z dětských dupaček, zval i nás, své prasynovce. A možná by tam zval i další generaci, kdyby už nebyl ve vysokém věku. Každopádně již průměrný věk dožití mužů v Čechách překročil a i když si to nechtěl připustit, zvládání hordy děcek pro něho začínalo být příliš obtížné.

Jak se říká, proti věku není léku a bujaré prázdniny na jeho chalupě musely zkrátka dříve nebo později přestat.

Čas prostě nezastavíš...

Měl jsem kapku štěstí vychutnat si u prastrejčka ještě pateru poslední prázdniny. Pak rodiče rozhodli, že na další prázdninový kolotoč prastrejček nestačí a zařídili nám klasický putovní dětský tábor. Bylo to také prima, jenže po návratu jsem zarputile brblal, že to »u strejčka bylo dycinky lepší«! Táta si mě pak vzal stranou a mezi čtyřma očima mi jako chlap chlapovi vyčetl, jak mohu být takový nelida, přetěžovat starého člověka, který má již nárok na nerušený odpočinek. A měl bych být vděčný za starosti, kterých si s námi, faky nevychovanými, užil více než vrchovatě.

Namítal jsem, že jsme mu přece občas i pomohli. Tak třeba když strejda uspořádal pro kluky soutěž kanadských dřevorubců, kdy jsme mu v rámci soutěže našťípali hromadu dříví a sestřenky zase polínka vzorně urovnaly pod střechu chalupy, tak aby na ní vytvářela zajímavé obrazy.

Jenže táta se nedal obměkčit a pak už jsme za strejčkem nejezdili. A zřejmě se nějak domluvili všichni rodiče, neboť tam už na prázdniny z příbuzenstva nejel, pokud vím, nikdo.

Strejček ve své chalupě osaměl...

Mysleli to jistě dobře, jenže jak se správně říká, dobrými úmysly je dlážděná cesta do pekel. Mohla být pravda, že strejda

jako starší člověk potřebuje klid. Nedošlo jim, že potřebuje i něco víc. Klid měl ostatně celý rok a nejspíš je ani nenapadlo, že se na prázdninový mumraj těší. Tím rozhodnutím mu ho ale vzali a to nejspíš nebylo optimální.

Navštěvoval jsem od té doby prastrejčka čistě soukromě každým rokem, ale vždycky jen na otočku. Byl to už sice opravdu starý pán, ale pořád čilý. Hned při první návštěvě se mě zeptal, proč už k němu nejedíme a já mu naivně vyklopil, že se tak naši usnesli, aby ho nepřetěžovali.

„Mysleli to tedy dobře,“ vzdychl si, ale víc na to neřekl ani slovo. Jen jeho smutné oči hovořily o jeho nesouhlasu.

Neměl vlastní děti a měl proto nás...

=*=

Dokončil jsem úspěšně vysokou školu a slavnostně převzal z rukou děkana diplom. Promoce je vždycky velká sláva nejen pro oslavence, ale jak nám ve své řeči děkan správně připomněl, nejvíc chvály si zasluhují rodiče, že svým ratolestem tu slavnostní chvíli umožnili.

Měl ovšem pravdu. Jednu mou spolužačku rodiče odmítli na vysoké škole podporovat, ačkoliv byla studijní typ a nejspíš by ji snadno zvládla, jenže rodiče rozhodli, že jí maturita postačí, nač by jí byla vejška? Taková si chválu nezaslouží. Naši se ale snažili, abychom se my děti měli co nejlépe a vzdělání k tomu mělo být nejdůležitějším prostředkem. Bylo proč jim po promoci děkovat.

Ještě s čerstvým diplomem jsem se ale rozhodl potěšit jím i prastrejčka. On takové štěstí s vlastními potomky mít nebude, ať se tedy potěší s námi. Naši mi nebránili. Prastrejček i jim několik prázdnin s námi dětmi pomohl, nemluvě o tátovi, i tomu v dětství přinesl spoustu radosti. Řidičák jsem měl, půjčili mi i naši starou rodinnou škodovku. Jen mě nabádali, ať strejdu dlouho nezdržuji. Je to už starý člověk, ať má svůj klid. Na cestu mi ještě přidali pár dobrých rad ohledně opatrné jízdy, není přece nutné jet jako

o závod, ale v pořádku se vrátit, ostatně naše postarší škodovka už dávno není závodní vůz. Přikývl jsem, že to беру na vědomí, a vyrazil jsem.

Málo platné, když se člověk vrací do míst, kde mu bývalo kdysi tak dobře, dostane se do povznesené nálady i bez nějaké té skleničky, zejména když jako řidič nepije. Už z velké dálky jsem pociťoval sváteční náladu návratu. Dojel jsem ale v klidu, nechal auto před chalupou a s čerstvým diplomem v kapse jsem se hrnul za strejčkem.

Uvnitř mě ale čekalo nečekané a nemilé překvapení. Strejda byl při mé minulé návštěvě navzdory své sedmadevadesátce čilý stařík. Dnes jsem ho ale zastihl v posteli, složila ho chřipka. Oči se mu leskly horečkou a sotva mluvil. Ani svým diplomem jsem ho nepotěšil, očividně na to neměl náladu.

„Poslyš, Vašku, ten diplom je krásný, přeji ti ho, ale já teď mám jednu důležitější věc. Mohl bys pro mě něco udělat?“

„Kdyby ti to pomohlo, to se ví!“ odvětil jsem.

„Řekl bych, že mi už nepomůže nic,“ vzdychl si prastrýc. „Život mi utekl jako voda a už jsem na konci. Neříkej že ne, sám to musíš taky tak cítit. Ale jde mi o něco jiného. Mohl bys místo mě dojít za jedním mým starým přítelem?“

„Beze všeho!“ souhlasil jsem. „Kde bydlí?“

„To bude trochu problém,“ vzdychl si. „Pamatuješ si ještě cestu k lesnímu rybníčku, co jste mu říkali »Žabín«?“

„Aby ne!“ odvětil jsem. „Tam jsi nás přece jako malé vodil, jen jsi nám tam nechtěl dovolit koupání, že tam je vodník!“

„Vodník tam není, ale je tam příšerně bahnité dno a navíc je tam plno žabince,“ usmál se strejda. „A kdo by vás pak umýval, až byste přišli domů celí od bláta, jako strašidla bažináci?“

„Třeba bychom se na závěr opláchli,“ namítl jsem nesměle.

„V tom žabinci?“ usmál se strejček. „Byli byste zelenější než vodníci! Ale o to nejde. Když po té lesní cestě půjdeš dál, asi

po dvou kilometrech najdeš malou chaloupku. Bývá zamčená, ale na dveřích je klepadlo. Zaklepej na ně a až ti Přemysl otevře, nelekni se ho a vyříd' mu, že tě posílám místo sebe.“

„Proč bych se ho měl lekat?“ podivil jsem se.

„Jak ho znám, vyhodil by tě,“ usmál se strejček. „Nemá lidi v lásce, vypadá jako poustevník, nediv se mu. Hlavně mu hned ve dveřích hezky zčerstva řekni, že tě posílám místo sebe a pak už tě snad nevyhodí.“

„Dobře, to vyřídím,“ slíbil jsem mu a chystal se vyběhnout ven a splnit slíbené.

„Počkej ještě!“ zarazil mě. V té chvíli se ale rozkašlal, až mi ho bylo líto.

„Vytáhni horní zásuvku prádelníku!“ požádal mě při krátké přestávce mezi dvěma záchvaty kašle.

Tohle přání se dalo splnit ihned. Přistoupil jsem k jeho staré dřevěné skříni a vytáhl horní šuplík.

„Leží tam velká obálka,“ upřesňoval své přání strejček.

„Mám ji,“ ujistil jsem ho.

„Tu doneseš některému notáři,“ nařídil mi. „Opatrně s tím, je to má poslední vůle, nerad bych tě chodil strašit, kdybys mi ji zkazil. Tak a teď víš, kde je, nech ji tam a běž za Přemyslem!“

Vrátil jsem obálku navrch, zasunul šuplík a otočil jsem se ke dveřím. Strejda pořád kašlal, ale už se mi zdálo, že to přestává. Ještě mě vyprovodil očima, ale pak jsem zavřel dveře, vyšel před chalupu a pečlivě zavřel i venkovní dveře.

A jde se do lesa!

==*=

Poustevník Přemysl

Cesta lesem byla pro mě další srdeční záležitostí, neboť jsem si každým metrem připomínal, jak jsme tudy s prastrýčkem chodili na procházky. Někdy na houby, jindy jen tak. Sestřenky tu s námi pořádaly šiškové války a na potoce jsme tenkrát stavěli dřevěný mlýnek, vlastně jen kolo s lopatkami, poháněné vodním proudem. Mlýnek vydržel i přes zimu a následujícím rokem nás vítal pleskáním lopatek o vodu, už byl celý zčernalý, ale pořád se točil. Kde mu byl ale dneska konec!

Za lesním jezírkem byl les hustší a tmavší. Kupodivu zde nerostly jehličnany, ale břízy a javory, ale zahušťovaly je křoviny po obou stranách cesty. Lesní cestička se skoro vytratila, autem by se sem těžko dalo zajet, ale rázoval jsem po ní dál.

Konečně jsem se prošel ty odhadnuté dva kilometry a měl bych se už rozhlížet po nějaké chalupě. Tímto směrem jsme kdysi tak daleko nechodili, naše výpravy se strejčkem směřovaly do zajímavějších míst. V lese nebyl jen »Žabín«, kde jsme se koupat nesměli, ale i »Písák«, i u lidí ze vsi proslulý písčitou pláží, kde byla i voda natolik čistá, že v něm žili raci a škeble! Jak víme, ti si na čistou vodu nějak potrpí! Zato zdejším směrem to podle strejčka tak zajímavé nebylo a když jsme šli tím směrem, obvykle jsme skončili okruhem kolem »Žabína« a mlýnek na potoce stál až na hranici našeho »území«.

Listnatý les vystřídal smíšený, ale světla v něm bylo ještě méně. Nebyl to klasický udržovaný les, na jaké jsme zvyklí. Tady byl spíš prales. Dojem podtrhávaly spadlé kmeny stromů, obalené mechem a většinou se rozpadávající. Hospodář zdejšího lesa by zasluhoval vycinkat, že se o les špatně stará. Hledal jsem očima domek, chalupu nebo aspoň chatu, ale kdybych ji hodně aktivně nevyhlížel, ani bych si jí nevšiml. A teprve když jsem ji spatřil, málem mě rozesmála.

Říkat tomuhle domek, to by byla hodně velká nadsázka.

Ani chalupa či chaloupka bych tomu neřekl, i slovo chata by pro tuhle kůču bylo značně lichotivé. Ještě barabizna, chajda nebo zřícenina. I když zřícenina ne, tahle kůlna ještě stála, ale do zříceniny jí moc nechybělo. Byla celá nalepená na nepříliš vysoké skále, takže ani neměla lomenou střechu. Ta plocha, které by se při troše dobré vůle dalo říkat střecha, vypadala jako šedivá deska opřená o skálu a jen ledabyly podepřená nízkou trámovou stěnou se dvěma malými okénky a dveřmi, kde se, jak hlásala už kněžna Libuše, musí poklonit i král, pokud chce vstoupit a nechce si o nízké futro srazit korunu i s hlavou. Vskutku vhodná chajda pro poustevníka a jestli její majitel vypadá úměrně svému příbytku, začínal jsem chápat strýčkovy varování, abych se ho nepolekal, až se objeví.

Domek jsem nicméně objevil a nemělo asi smysl čekat něco lepšího. Došel jsem k nízkým dveřím a opravdu jsem na nich objevil klepadlo, zrezivělou vykovanou železnou destičku a na pantu kus kovu s rukojetí. Vzal jsem za rukojeť opatrně, aby mi nezůstala v ruce, ale tvářila se pevněji než vypadala a klepat se s ní zřejmě dalo.

Zaklepal jsem tedy odhodlaně. V lesním tichu se ty zvuky pěkně rozlehly, to snad poustevníka vzbudí. Ale čekal jsem chvíli marně, než se zevnitř ozvaly nějaké zvuky, známky života. Pak se dveře otevřely dovnitř a objevil se vyzábělý chlapík s vousisky, jaké se asi k poustevnickému životu dají očekávat, velmi nedbale oblečený v odrbané šedohnědé košili a kalhotách, jejichž původní barva se již dávno smrškla na špinavou šed'.

Poustevník Přemysl.

„Koho sem čerti nesou?“ zahromoval nečekaným basem.

„Posílá mě za vámi strejda Ivan!“ vysypal jsem rychle ze sebe, jak mě prastrýc nabádal.

„Kterej strejda Ivan?“ zaduněl vousáč.

Vysvětlil jsem mu rychle, kde strejda bydlí, aby pochopil, odkud jdu. Kupodivu to pochopil.

„Tak pojď dál, ale pozor na hlavu!“ vyběhl mě a odstoupil ode dveří, abych mohl vejít.

»Pozor na hlavu« bylo plně namístě, jak jsem hned zjistil. Chajda byla opravdu vhodná pro poustevníka menšího vzrůstu, asi jako zdejší Přemysl. Když jsem se v předsínce narovnal, měl jsem od hlavy ke stropu místa sotva na pěst a při každém kroku, kdy se člověk zhoupne nahoru a dolů, bych škrtal hlavou o trámy. Přemysl měl sotva metr sedmdesát, ale i on musel chodit opatrně na hlavu. Který pitomec tuhle kůču stavěl, pomyslel jsem si. Vždyť by to bylo malé i pro děti! Bylo mu snad zatěžko přidat ještě trám nebo raději dva, aby byl strop jakž takž snesitelně vysoko?

Přemysl za mnou ještě zasunul dveře těžkou, zřejmě železnou závorou, než vykročil napřed, abych se tu neztratil. Čeho se tak bál? Že by ho někdo chtěl přepadnout? To přece nemohl myslet vážně! Už vidím lupiče, který přepadává osamělé poustevníky, od kterých nemůže získat naprosto nic cenného! Ten by si pomohl!

Překvapením však nebyl zdaleka konec. Očekával jsem, že teď zabočíme do dveří vlevo, neboť se tam mohla nacházet jediná místnost s malými okénky, jak jsem odhadl při pohledu zvenčí. Přemysl však dveře vlevo úplně ignoroval a zamířil k dalším dveřím, které podle mě musely vést přímo do skály. A také ano, kamenné veřeje držely na silných kovaných pantech masivní dubové dveře, pokryté železným, očividně ručně kovaným plechem. Dveře jako do podzemního trezoru nějaké banky! A kupodivu, i tyto bytelné dveře měly zevnitř těžkou železnou závoru, kterou poustevník Přemysl za mnou puntičkářsky zasunul do kamenných prohlubní za futry. Dál totiž pokračovala skoro dvoumetrová kamenná chodba, zakončená, světe div se!, dalšími

masivními kovanými dveřmi. A aby to bylo jistější, za nimi se chodba lomila téměř do pravého úhlu vpravo a připomínala dispozice československých pevností. Tohle by neprostřelil ani protitankový kanón! Za touto bariérou by se cítil v bezpečí snad i Hitler!

Mělo to ale i své nevýhody. Byla tu tma a stačilo, abych se trochu víc narovnal a bingho! Drda, až mi poskakovaly jiskřičky před očima. Přemysl tu byl doma a už v tom uměl chodit, já ne.

„Už jsme na místě!“ utěšoval mě, ale ani se na mě neohlédl. Nejspíš zaslechl mé zasyčení, když jsem se praštil, a jistě správně odhadl, co se mi asi tak mohlo stát.

Chodba vpravo vedla jen dva metry a pak už byly mnohem skromnější dveře, sice také bytelné a okované, ale sotva poloviční tloušťky. Měly dokonce z obou stran skoro normální kliky. Přemysl mě do nich pustil napřed, ale já jsem překvapením hned za nimi zůstal stát. Tohle jsem opravdu nečekal.

Jako kluk jsem hlтал dobrodružné knížky, čestné místo mezi nimi měly dumasovky a po Třech mušketýrech byla nejznámější Hrabě Monte Christo. A teď jsem si vzpomněl na epizodu, kdy má hrabě na svém ostrově v neuvěřitelně přepychové »Aládínově jeskyni« hosty, které zpravidla zdroguje, až se proberou v úplně jiné, obyčejnější jeskyni s pocitem, že se jim ten přepych nejspíš jen zdál.

A tohle byla obdoba oné »Aládínovy jeskyně«, jenže skryté naprosto nečekaně v Čechách. Vchod byl přitom očividně vytesán do kompaktní pískovcové skály, ovšem aby byla vytesaná celá ta jeskyně, tomu se mi ani nechtělo věřit. Tvůrce zdejšího zázraku si nejspíš přizpůsobil vhodnou přírodní dutinu, možná do jednolitě skály vytesal lomenou vstupní chodbu, ale vytesat tak rozsáhlou prostoru by byla tak úmorná, nevděčná práce, že jsem tu možnost na první pohled zavrhl. I když půdorys této místnosti byl skoro čistý obdélník a všechny stěny byly pravoúhlé.

Stěny byly až marnotratně vyzdobené, takže jsem měl skoro dojem, že jsou pokryté našasenými látkovými závěsy, jenže bližší pohled mi ukázal, že tyto »zavěsy« jsou z kamene. Byly prostě vytvořené jako jakýsi reliéf, nejspíš opatrně vyškrabané do stěn, jenže pak je majitel rezidence natřel barvami, aby se podobaly látkovým draperiím. A z větší dálky byl dojem věrohodný, teprve zblízka šla rozeznat jemná struktura pískovcové skály, napuštěné jasnými barvami.

Stručně, dvěma slovy – kamenná pohádka!

Skalní místnost osvětlovala svítidla napodobující klasické voskové svíčky ve svícnech. Nebyly pravé. Tolik hořících svící by muselo hrozně hřát, a navíc nevydávaly typický zápach, i když jich tu bylo v řadě kolem tolik, že bylo světla víc než dost.

Na rozdíl od extrémně nízkých dveří, předsíně a chodeb byl strop této nádhery poměrně vysoko, odhadem ve výši tří metrů, jenže celou plochu stropu tvořilo obrovské zrcadlo, prodlužující jeskyni do výšky. V tom zrcadle se pochopitelně odrážel i obraz všech svící, takže to vypadalo, že tvoří metr a půl nad skutečnou řadou ještě jednu vrstvu svící, i když zrcadlově otočených, jak se na obraz v zrcadle sluší. Maně mě napadlo, že to zrcadlo je další div světa. Nebylo seskládané z jednotlivých polí, ale jednolitě bez jediné praskliny nebo spáry, a bylo vlastně nemožné dopravit je sem zvenčí a nalepit na kamenný strop. Podle mě jediná možnost, jak je sem dostat, bylo shora. Jenže nad poustevnou stojí skála porostlá věkovitými borovicemi, které tu možnost velice úspěšně zpochybňují. Byl by nebetyčný problém vyrobit tak velké zrcadlo z jednoho kusu, ale doprava a instalace tady představovaly další div světa. Ocitl jsem se v jeskyni plné záhad, odsouvající jeskyni hraběte Monte Christa do role chudičké příbuzné.

Hrabě Monte Christo měl ve své jeskyni možná více zlata, ale nic tam neměl z principu nemožného, jako zdejší zrcadlový

strop. Nebylo divu, že jsem dlouho překvapením jen lapal po vzduchu a nebyl schopen slova.

„Líbí se ti moje komnata?“ zeptal se mě hlubokým hlasem poustevník Přemysl.

„Připadám si jako Alenka v říši divů,“ přiznal jsem.

„Tady si tak napoprvé připadá každý,“ souhlasil. „Ale dá se na to zvyknout. Taky si zvykneš...“

Nepoužil podmiňovací způsob, neřekl »Taky by sis zvykl«. Jako kdyby předpokládal, že do jeho přepychového doupěte budu chodit častěji. Což záleželo mnohem víc na tom, zda mě sem ještě někdy pozve, i když chybějící podmiňovací způsob naznačoval, že to vůbec není vyloučené. Záleželo by ovšem i na mně, zda se sem někdy vrátím, ale krátký pohled na podivné doupě napovídal, že prostě nemohu být kategoricky proti.

Stěny pokryté kamennými látkovými závěsy byly projevem mistrovské kamenické práce, strop byl záhadou sám pro sebe, ale vybavení této jeskyně bylo přinejmenším stejně zajímavé, ne-li zajímavější. Stěny jsem mohl obdivovat, nad zrcadlovým stropem kroutit hlavou, ale ostatní vybavení mou zvědavost vzbuzovalo ještě stokrát víc.

Jediné, co vypadalo všedně, byla stará dřevěná postel stojící v koutě, vystlaná místo přikrývek kožešinami, jako za časů krále klacka. Krásný psací stůl vzbuzoval můj obdiv, neboť jsem měl vždycky touhu mít takový krásný psací stůl s mnoha zásuvkami, pokud možno i s několika tajnými. Na stole stálo pár předmětů, které jsem poznával a jiné, které mi nic neříkaly. Například jsem poznal velký starý globus, i když neměl osu otáčení skloněnou pod správným úhlem. Další předmět ve mně vyvolal pobavený úsměv – na kovové trojnožce tam stála velká křišťálová koule. To by snad měl být nástroj čarodějnice nebo věštkyně! Snad nemá pan Přemysl jako koníčka věštění?

Pan Přemysl mi ale ukázal na malé čalouněné sedátko vedle menšího čtvercového stolečku.

„Tak se mi tu posad', jak se říká, abys mi nevynesl spaní,“ pobídl mě s potměšilým úsměvem. „I když já si na spaní stěžovat nemohu, spím dobře jako sysel. A nejprve mi řekni, proč tě sem Ivan posílá. Není to zrovna obvyklé.“

Posadili jsme se tedy naproti sobě a vysvětlil jsem mu, jak jsem dnes přišel prastrejdu Ivana potěšit čerstvým diplomem, i on má přece na něm zásluhu, když se o nás děcka staral dokud mohl. Jenže strejda je nemocný, ani ho to nepotěšilo, zato mě požádal dojít místo něho za jedním starým přítelem.

„A tak jsem tady,“ zakončil jsem své dlouhé povídání.

„Neřekl ti nic víc?“ podíval se na mě pan Přemysl tázavě.

„Ne, jen mi ještě popisoval cestu, jak se sem dostanu,“ řekl jsem trochu zaraženě, protože mi strejda opravdu nic víc neřekl.

„Aha,“ přikývl. „Takže to nechal na mně, lišák jeden. Řekni mi ještě, jak se mu daří? Říkáš, že je nemocný...“

„Leží s nějakou horečkou,“ popisoval jsem mu to. „Spěchal na mě, abych už utíkal.“

„Moment, podívám se na něho,“ řekl pan Přemysl.

Vstal a přesedl si ke svému psacímu stolu. Zajímalo mě, co tam chce dělat, takže jsem vstal a přišoural se za ním.

Pan Přemysl před sebe přistrčil trojnožku s křišťálovou koulí, ale pak jsem se nestačil divit. V kouli se objevil obraz strejčkovy sednice s jeho postelí. Trochu popojel a viděl jsem tam i strejčka. Ležel bez hnutí, pusou pootevřenou, oči zavřené, zřejmě spal. To by odpovídalo, jenže jak se ten obraz dostal do skleněné koule? Nevšiml jsem si, že by měl prastrejda v sednici kameru a že by koule měla schopnosti obrazovky? Vyloučit se to nedalo, kdo ví, kam všude dnes lidé dokáží obrazovky zamontovat, ale nic takového bych nečekal v jeskyni starého poustevníka!

Obraz krátce blikl do červena, nejspíš nějaká porucha. Pan Přemysl si ale vzdychl a ohlédl se po mně.

„Nenapadlo mě, že je to tak vážné,“ řekl omluvně. „Čeká tě zřejmě spousta úředničiny, Ivan se mi svěřil, že ti chce odkázat svou chajdu, abys měl mezi lidmi normální podmínky.“

„Tak proto mi ukazoval, kde má závěť!“ došlo mi. „Snad to ale není tak zlé...“

„Není?“ podíval se na mě pan Přemysl tázavě. „Poslyš, vždyť jsi mi teď koukal přes rameno, tys to neviděl?“

„Viděl,“ odvětil jsem. „Sám jsem přece říkal, že je strejda nějak marod.“

„Marod, říkáš?“ obrátil se opět ke skleněné kouli. „Poslyš, když už máš ten diplom, z jakého oboru vlastně? Humanitní, jak se jim dneska říká, nebo technický?“

„Spíš elektrotechnický,“ napověděl jsem mu.

„Tak se podívej sám!“ ukázal na skleněnou kouli, která se ale v té chvíli opět zbarvila červeně. „Co tam vidíš?“

„Strejdu v posteli,“ pokrčil jsem rameny.

„To není červené světlo, to je infračervené!“ upozornil mě Přemysl na drobný detail, který mi ještě nedoskočil.

Podíval jsem se znovu, ale nic víc jsem tam neviděl.

„V infračerveném světle by měl člověk trochu víc zářit!“ namítl jsem nesměle. „A vlastně všechny teplejší předměty!“

„A když nezáří, tak je co?“ zamračil se. „Když nezáří, tak je zkrátka stejně studený jako jeho okolí. A když je člověk studený, tak je obvykle mrtvý, chápeš?“

„To snad ne!“ vyjekl jsem a naklonil se ke kouli blíž.

Prastrejda ležel bez pohnutí, ale jestli byl v kouli obraz ve skutečném infračerveném světle, pak se opravdu teplotou nelišil od okolí. Měl by přece naopak zářit horečkou!

„Když jsem od něho odcházel, měl horečku,“ řekl jsem.

„To může být,“ přikývl Přemysl. „Ale teď... inu, zřejmě tě teď čeká spousta úředničiny. Než vyřídíš závěť...“

„Vážně si to myslíte?“ nechtěl jsem si to ani připustit.

„Bylo mu sedmadvadesát,“ připomněl mi. „Čemu se ještě divíš? V tomhle věku je i horečka nebezpečná. Ale Ivan si za to může z větší části sám. Kdyby mě poslechl... poslyš, neříkal ti, že tě za mnou posílá *za sebe* nebo *místo sebe*?“

„Jo, tak nějak to říkal,“ přisvědčil jsem.

„To je ono,“ přikývl. „Takže už to nebudeme zdržovat. Ty se teď sebereš, vrátíš se za strejdu Ivanem, zavoláš doktory, aby se na něho podívali, a pak vyřídíš jeho závěť, ukázal ti ji opravdu na poslední chvíli. A až to všechno vyřídíš a budeš mít klid, přijď za mnou, popovídáme si, co dál.“

„Proč zrovna já?“ zamračil jsem se.

„Protože to bylo jeho poslední přání!“ připomněl mi.

Vytanula mi v hlavě strejčkova slova: »...je to má poslední vůle, nerad bych tě chodil strašit, kdybys mi ji zkazil...«

„No jo, máte pravdu,“ svěřil jsem hlavu. „Chtěl, abych to zařídil u notáře. Jen jsem nečekal, že by to mělo být tak brzy!“

„Ivan byl vždycky »všechno na poslední chvíli«,“ přikývl pan Přemysl. „Takže se seber a jdi tam. Neodkládej to! A ještě něco! Doufám, že ti došlo, abys o mé jeskyni nebájl ani v hospodě, ani každému koho potkáš. Mohl by ses místo u notáře zdržet ještě víc v nejbližší psychiatrické léčebně. Tyhle řeči by ti mohly vynést nejméně měsíc a pustili by tě, až bys je kajícně odvolal.“

„Myslíte, že by mě zavřeli do cvokárny?“

„Kdybys někomu opravdu věrně popisoval, co jsi tu viděl, bylo by to velice pravděpodobné!“ ujistil mě s úsměvem.

Nepochyboval jsem o tom. U hraběte Monte Christa se dalo spíš uvěřit Aládinově pohádkové jeskyni, ale u šedivého českého

poustevníka? To vypadalo tak nepravděpodobně, že by z toho asi opravdu koukalo delší zkoumání mého duševního zdraví.

„A tohle je *poreot*, vezmi si ho na cestu,“ podal mi z košíku červenou broskev. Tak velkou jsem ještě nikdy neviděl, ani jméno toho ovoce mi nic neříkalo, ale vzal jsem ji s díky.

„A nezapomeň přijít, až všechno vyřídíš!“ připomněl mi.

„Přijdu,“ slíbil jsem, ale vypadal jsem asi zasmušile.

U strejčka to veselé nebude!

=*=

Závět'

Samozřejmě jsem spěchal, ale cestou mi to nedalo a musel jsem si aspoň přičichnout k obří broskvi od poustevníka. Odkud ji ale má? Takové broskve těžko porostou v lese u jeho skály. Čichl jsem si jednou, podruhé. Měla těžko popsatelnou vůni, rozhodně ne vůni typické broskve. Nedalo mi to a ochutnal jsem ji. Nejprve jsem ji jen trochu odhryzl, ale ani podle chutě to nebyla broskev. Vlastně ji tak ani nejmenoval. »Poreot«, nebo tak nějak. Jenže chuť měla... no božskou, takže jsem asi po dvaceti metrech chůze neodolal a zakousl jsem se do ní pořádně.

Šťávy v ní bylo jako v melounu, ale byla trochu kořeněná, nepodobná žádnému ovoci, co jsem znal. Pak už jsem vzdal své původní předsevzetí domést ji až do vsi. Beztak tam budu mít jen oplétačky, jestli je pravda, že je strejda po smrti. Kupodivu jsem o tom nepochyboval, prostě jsem té skleněné kouli věřil.

Do obří broskve jsem kousal opatrně, abych si nevylomil zub o pecku, ale ke svému údivu jsem zjistil, že obrovský plod žádnou pecku nemá. Uprostřed bylo jen pár drobných semínek, asi jako v angreštu, snědl jsem je také. Jak to, že jsem tyto plody ještě v obchodě neviděl? Vždyť jsou lepší než všechno ostatní!

Broskev jsem dojídal, když jsem krácel kolem rybníčku »Žabín«, to už bylo skoro u vsi. Ale čím víc jsem se ke strejčkově chalupě blížil, tím víc jsem zpomaloval.

Čeká mě tam hodně smutných povinností!

A to se ví, že mě to neminulo. Nejprve jsem musel zavolat doktory, i když mi bylo jasné, že nemusejí spěchat. Prastrýc byl dávno studený a teď navíc ztuhl. Nicméně povinnost volat lékaře je daná nějakým zákonem, to jsem si nevymyslel, muselo to tedy proběhnout podle nějakých předpisů. Doktoři to chápali, sanitka od záchranky sice přijela s houkačkou jako kdyby se ještě dalo něco zachránit, ale doktor už jen konstatoval smrt a sám zavola

na příslušná místa, policii a pohřební službu. Chtěl jsem uplatnit svou znalost, kde se nachází strýčkova závěť, ale doktoři mě hned poučili, ať ji neotevírám před příjezdem policajtů, jinak by mě brali jako podezřelého z pokusu o její zfalšování. Otevírat ji musí úřední osoba. Poslechl jsem je a čekal na policajty.

Jenže případ byl tak jasný, že se tím ani policajti nehodlali zbytečně dlouho zdržovat. Přijeli, nafotili si dokumentaci, pak mě vyslechli, jak jsem vlastně strejčka objevil... vypovídal jsem, že jsem přijel autem na návštěvu, což byla pravda, a strejčka jsem objevil tuhého, i to byla pravda, jen jsem vynechal všechno co se týkalo poustevníka Přemysla. Obálku se závětí mi strejček ukazoval, když byl ještě naživu, i to byla pravda. Mezitím si pro strejčkovu tělo přijelo auto pohřební služby, naložili ho a odvezli. Strejček žil osaměle, pohřeb musí zařídit příbuzní, nejspíš dědicové.

Pak mě policajti vyšoupli z chalupy, že ji zapečetí do doby, než se vyřídí dědictví. Obálka se závětí neměla adresu, dají ji tedy nejbližšímu advokátovi a jestli to chci urychlit, mohu jet za nimi.

Nevěřil bych, jak rychle se dá vyřídit náhlé úmrtí. Na druhé straně jsem byl rád, že to odsejpalo. Doktoři obvolali potřebné instituce a na mne zbylo jednání s advokátem.

Uvítal bych, kdyby ani on zbytečně nezdržoval...

Jak naivní to bylo přání!

==*=

Doktor práv pan Samuel Herrmann měl o rychlém vyřízení dědictví odlišné představy. Obálku si prohlédl, ale pak prohlásil, že musí nejprve zjistit všechny dědice a vyrozumět je, aby se dostavili k otevírání závětí. Nesměle jsem mu navrhl, aby se tedy podíval, komu co prastrýček odkázal, neboť existence závětí musí všechno nutně urychlit, ale advokát mě hned začal poučovat, že si to představuji příliš jednoduše, asi jako Hurvínek válku. Tohle je příliš vážná záležitost, než aby se dala tak snadno odbýt.

Bylo mi jasné, že hodlá případ vyřizovat co nejdéle, aby si mohl naúčtovat patřičné poplatky. To je u právníků tak typické, že je naivní čekat něco jiného. Člověk bez právnického vzdělání je těm pijavicím vydán na milost a nemilost. Nemůže se nikam odvolat, leda k jiným právníkům, tím si ale nepomůže, neboť ta nóbl holota drží spolu, marně se jim neříká »právnická mafie«. Stěžovat si může leda na nádraží v lampárně, pokud na nádražích ještě nějaké lampárny zůstaly. Raději jsem advokátovi dal adresu mých rodičů, on už nás všechny vyrozumí.

A tučnou provizi, až ji vyčíslí, si jistě poctivě zaslouží...

Jak to kdysi napsal, a je to od sedmnáctého století pěkná řádka let, francouzský osvícený právník a spisovatel Françoise de Pitaval: »Jakékoliv setkání s právem znamená katastrofu pro každého, ať je již vinen nebo ne«.

Paragrafy jsou totiž úmyslně tak zakroucené, aby se při jejich výkladu a ohýbání dalo skvěle rejžovat. V tom umění jsou právníci obvykle mistři! Podívejte se jen na jejich honoráře: kdo jiný má tu drzost účtovat si miliardy? Karel Čapek si kdysi v jedné slabé chvíli posteskl: »Pravými otci zákonů jsou darebáci, ne právníci...« To je, bohužel, krutý omyl, pane Čapku! I ti zákonodárci jsou přece právníci! Znal jste snad právníka, který by nebyl darebákem?

Jen nevím, kolik si chce naúčtovat za vyřízení dědictví tehle. Aby jeho honorář nebyl vyšší než hodnota dědictví! Pak se na tom přiživí dědickou daní nenasytný stát a dědicům zbudou oči pro pláč a dluhy. Dědická daň, jaký to vznešený výraz pro nestydaté okrádání vdov a siroteků! Ale zkuste to pojmenovat pravdivě a riskujete nevím-jaký-paragraf-o-hanobení vznešeného soudcovského stavu!

Ano, setkání s právem znamená katastrofu. Dobře napsáno, pane Pitaval!

Necháme se tedy překvapit.

Příjemné to asi nebude...

==*=

Ačkoliv to tím pro mě mělo skončit, rozhodl jsem se vrátit se ještě k poustevníkovi. Otočil jsem škodovku a zamířil zpět do vsi, ale už jsem neměl moc času, neboť možnost přenocování u prastrejčka se zapečetěním jeho chaloupky padla, nenechal jsem auto před strejčkovou chalupou, ale rozjel jsem se s ním do lesa. Kus lesní cesty tam byl a i když se až k poustevníkovi nedostanu, aspoň kus cesty mi to ušetří.

Kupodivu se mi podařilo projet lesem až ke skále. Občas mi sice větvičky hladily skla a střechu, ale projet se to dalo, i když naše postarší škodovka není žádný teréňák. Zastavil jsem až před skalou, vystoupil a šel jsem zaklepat na dveře.

K mému překvapení mi Přemysl otevřel skoro ihned, jenže se ukázalo, že na mě už čeká.

„Copak, copak?“ optal se mě. „Pan Herrmann odmítl Ivanovu závěť vyřídit, co? Pan Herrmann touží po »všimném«?“

„Úplatky mě naši dávat nenaučili,“ zavrčel jsem. „Mělo by to snad jít i bez nich!“

„Mělo, mělo...!“ souhlasil Přemysl. „Jenže často to bez nich nejde, zvlášť když narazíš na chamtivce s hroší kůží. Nuž co, jen pojď dál, podíváme se spolu, co se s tím dá dělat!“

Vedl mě opět tou nízkou lomenou chodbou do své jeskyně, ale tentokrát už jsem šel opatrně, abych se zase neuhodil. Teprve ve velké jeskyni jsem se narovnal, jenže Přemysl už mířil ke svému pracovnímu stolu ke své skleněné kouli, která očividně nebyla jen obyčejnou skleněnou koulí, jakými se honosí věštkyňe.

Ani jsem se proto nedivil, když se v ní objevila honosná kancelář pana advokáta Herrmanna. Pak jsem ale trochu strnul. Přemysl začal cosi brebentit, co mi vůbec nedávalo smysl. Jenže pan advokát, jako kdyby ho slyšel, se znenadání otočil, hbitě vytáhl ze skříně jakýsi šanon a rozložil si ho před sebou. Pak – ne,

nemýlil jsem se, vytáhl známou obálku, bez zaváhání ji otevřel a vytáhl z ní prastrejčkovu závěť. Chvíli do ní brejlil, pak se otočil ke svému počítači na stolku stranou a začal cosi přičinlivě kľofat.

„Tak to bysme měli!“ řekl Přemysl a sfoukl obraz ve skleněné kouli. „Teď se sebereš a pojeděš za tím vyřídíchem znovu!“

„Vyhodí mě!“ ujistil jsem ho.

„Nevyhodí, naopak, sám tě zavolá,“ nepřijal to Přemysl. „Ale na to musíš být v dosahu signálu, ve skále telefony nefungují. Až tě bude volat, radši zastav, ať se nevybouráš. A poslyš, měl bys mi asi tykat. Jsme oba bývalí Ivanovi kamarádi, já ti přece tykám od začátku, takže – říkej mi Přemek.“

„Dobře, jsem pro,“ přijal jsem nabídku, společní kamarádi si opravdu nemusí vykat. „Tak mi říkej Vašku!“

„A teď pojd', řekl bych, že ti pan Herrmann bude co nejdřív volat, neměl bys ho nechat dlouho čekat.“

„Myslíš?“ váhal jsem.

„Nemyslím, vím,“ ujistil mě. „Panu Herrmannovi se ozvalo svědomí, podíval se do závěti, zjistil, kdo bude dědicem a zavolá ti, aby ses u něho co nejdřív přihlásil. Tot' vše.“

„Jak to můžeš tvrdit?“ nechápal jsem.

„Trošku jsem ho popostrčil,“ vysvětloval mi. „Takový malý psychický nátlak. Ale on sám si myslí, že to vyšlo z jeho hlavy, takže se hlavně ničemu nediv.“

„Ty máš možnost dělat na lidi... psychický nátlak?“ zhrozil jsem se. „To ale není zrovna... správné...!“

„Naopak!“ opáčil Přemek pobaveně. „Je velice správné přimět někoho jednat čestně, jak by měl jednat i sám od sebe. Pan doktor se zkrátka rozhodl, že v této kauze nemůže nic získat a proto ji vyřídí rychle a bez průtahů.“

„To by měl dělat se všemi případy!“ vzdychl jsem si.

„Měl by,“ souhlasil Přemek. „Ale to bych nad ním muset stát jako dráb pořád. A nejen nad ním, ale nad všemi doktory práv, co jich v Čechách je, a nejen v Čechách, ale po celém světě. Jenže to není v lidských silách, uznej! A protože není v lidských silách napravit všechna darebáctví světa, napravuji jen některé případy. Jako ten tvůj, kde jde i o mého kamaráda Ivana. Máš ještě nějaké další připomínky?“

Připomínky jsem neměl. Ostatně, s povislou dolní čelistí by se mi těžko mluvilo. Raději jsem se nechal opět vyvést na světlo denní. Nestačil jsem ani odemknout dveře škodovky a nasednout a v kapse mi zazvonil telefon.

„Jistě, přijedu... třeba hned...“ vykoktal jsem ze sebe, když mě advokát Herrmann požádal, abych co nejdřív za ním přijel, že má pro mě důležité sdělení.

Dá se tomu říkat protekce? Těžko! Existuje vůbec nějaký paragraf na »psychický nátlak«? Nejspíš ano, ale musel by být prokazatelný. Tohle ale bude z jiného soudku. Pan Herrmann se v tomto případě rozhodl bez přítomnosti další osoby. Nemám s tím nic společného, nanejvýš jsem jednou z nevinných, i když zainteresovaných osob.

Svědomy mám ale čisté.

==*=

Moje druhá návštěva u advokáta Herrmanna se odehrála navenek skoro stejně jako ta první. Pan advokát mě opět spatra poučoval, tentokrát ale o tom, že tak jednoduchou závěť nebude zbytečně protahovat. Těm příbuzným, na které zesnulý zůstavitel žádným dílem z poměrně malého dědictví nepamatoval, pošle jen strohé vyjádření s kopií závěti, aby se nemuseli obtěžovat osobně. Tím bude celá záležitost ukončena. Já mu podepíšu převzetí této závěti a vyjádření pro katastrální úřad, kam si musím dojít pro zapsání nemovitosti na své jméno.

„Zůstavitel vám odkázal všechno,“ poučoval mě. „Bohužel, předmětem závěti je pozemek se starou chalupou zanedbatelné ceny. Byl to starý pán, neměl ani v bance založený účet... to je u těch starých lidí normální. Takže jen ta chajda... Rekonstrukce se nevyplatí, zbývá zbourání objektu a případná stavba nového, takže dědíte pouze nevelký pozemek v těžko přístupné lokalitě... to asi těžko někomu prodáte... kdybyste se chtěl dědictví vzdát, možná byste to měl jednodušší...“

„To nemohu prastrejčkovi udělat,“ namítl jsem.

„Jestli k tomu máte nějaký citový vztah, budiž,“ připustil to blahosklonně. „Je s tím ale spojena povinnost starat se o pohřeb, i když, jak říkám, žádné peníze vám nezanechal.“

„Ani to bych strejčkovi neodřekl,“ pokrčil jsem rameny.

„Tak mi to tady trojmo podepište...“ ukončil advokát.

Prohlédl jsem si, co mám vlastně podepsat, ale závadné to nebylo, prostě přebírám celé dědictví i se závazky... atakdále...

To tedy vzalo obrat!

==*=

Nabídka

Stihl jsem i cestu na katastrální úřad. Zkontrolovali přípis od advokáta o vyřízení dědictví a zapsali si moje nacionále, aby je vtělili do zápisu. Od této chvíle mi tedy prastrejčkova chalupa říká »pane«, pokud zaplatím náklady pohřbu. Doufám, že mi naši na to půjčí, až začnu vydělávat, splatím jim to. Jen je otázka, zda nebudu pořád bydlet u rodičů. Bydlet ve vlastním domku by bylo jistě nezávislejší, jenže tady na vsi těžko najdu zaměstnání. Chalupa po prastrejčkovi se nám nejspíš bude hodit jako rekreační objekt, pokud nám nepadne na hlavu, jak se o ní vyjádřil pan advokát Herrmann, i když ji neviděl a kdo ví, podle čeho tak soudil. Mohla to být i součást psychického nátlaku, aby mávl rukou nad případným ziskem.

Rozhodl jsem se tedy vrátit se do chalupy a prohlédnout si ji. Prodávat jsem ji nemínil. Jednak to byla opravdu starší chalupa a těžko bych hledal kupce, jednak jsem ji přijal jako památku na prastrejčka, aby mě nechodil strašit. A také jsem to chtěl sdělit Přemkovi. Měl bych mu poděkovat, že mě zbavil vyžírky Herrmanna.

Otočil jsem se zpět do vsi. Dnes už sem vlastně přijíždím potřetí, to si toho ještě nikdo nevšiml? I když nejvíc rozruchu tu mohli vyvolat jiní, sanitka, policajti a pohřebák. Asi bych měl také zavolat domů našim, ještě nemají tušení, co se stalo... jenže za řízením netelefonuji, na to času dost u strejčka.

Opět jsem zastavil a zaparkoval před chalupou. Ale ještě než jsem vystoupil z auta, překvapením jsem ztuhl. Hlavní dveře byly navzdory policejním pečetím otevřené a vítal mě v nich můj nový známý, poustevník Přemysl.

„Vítej domů!“ hrnul se ke mně.

„Cože ty tady?“ divil jsem se.

„Přišel jsem tě uvítat do nového domova!“ usmíval se.

„Tady to přece bylo zapečetěné!“ neustával jsem se divit.

„Zapečetěné, ale nezamčené!“ pokrčil rameny.

„Ale co na to řekne naše Policie?“ napadlo mě.

„Myslíš si, že se tu někdo od Policie objeví?“ zkoušel mě zviklat. „Měli by se sem asi občas podívat, aby tu nikdo nekradl, zvláště když po sobě ani nezamkli, ale hádal bych, že na chalupu dávno zapomněli. A nejspíš už ve chvíli, kdy od ní odjížděli.“

No, mohlo to tak být, uznal jsem to. Že chalupu nezamkli, to bylo asi tím, že se strejda nezamykal a kdoví, jestli měl vůbec klíč. A i kdyby klíč měl, takové starodávné zámky se dají otevřít kdejakým kusem zahnutého drátu. Na druhé straně, mohli by sem přijít zkontrolovat pečeti. Správně by je měli přede mnou úředně strhat, ale to záleželo i na tom, jak hodně berou službu vážně. Kdyby ji »žrali se vším všudy«, mohl bych se tu dočkat i tahanice o to, kdo smí jejich pečeti porušit, zda Policie, nebo oprávněný dědic. Přemek to vyřešil za mě, prostě je strhl a zahodil a kdyby to neudělal on, udělal bych to asi já.

„Tak dobře!“ pokrčil jsem rameny. „Pojď tedy ke mně na návštěvu!“

Uvnitř domku ale nic veselého nebylo. Prastrejšek je v péči Pohřební služby, nám tu ale chyběl. Naštěstí jsem se z dřívějších návštěv v jeho domku vyznal. Starší lidé obvykle nemění ustálené zvyky ani umístění často používaných předmětů. S jistotou jsem tedy hrábl do skříně pro skleničky a pak došel do sklepa pro láhev červeného. Strejšek jich tu měl dokonce pět, tak to jedné na jeho památku hned »utrhneme drápky«. Postavil jsem skleničky na stůl a nalil vína.

„Na strejškovu památku!“ navrhl jsem.

Přemek si se mnou přitukl, ale na rozdíl ode mne víno hned nevpil, jen si trochu svažil rty.

„Ivan ti asi nestačil sdělit všechno, že?“ promluvil pak.

„Co bylo nutné, to mi řekl,“ odvětil jsem. „Ukázal mi, kde je jeho závěť, ta to dost uspíšila. Ale nevěděl jsem, co je v ní a už vůbec ne, že budu vlastně jediným dědicem. Ani nevím, co ho k tomu vedlo.“

„To ti snadno vysvětlím,“ ušklíbl se Přemek. „Kdo byl u Ivana letos nejčastěji na návštěvě? Napovím ti. Kdo tady byl letos jako **jediný** z příbuzenstva na návštěvě?“

„Letos jsem tu byl jen dvakrát,“ vzpomínal jsem. „Ale že bych tu byl jediný?“

„Jo, už je to tak,“ pokýval Přemek hlavou. „Nejenže jsi tu byl letos jediný, ale byl jsi tu jediný za poslední tři roky. Ostatní na starého Ivana prostě zapomněli, tak je to. Ještě se budeš divit, že na tebe pamatoval jako na jediného, kdo ho tu občas potěšil?“

„Ale já jsem ho chtěl opravdu jenom potěšit,“ namítal jsem. „Ani by mě nenapadlo, že mi všechno odkáže! Co teď budu s tou chalupou dělat? Prodat ji? To nemá smysl, kdo by koupil starou chajdu, kde lišky dávají dobrou noc? A kromě toho by bylo lepší, aby zůstala v rodině jako památka na strejčka. Abych tady bydlel sám? Nejbližší město daleko, zdejší hromadná doprava veškerá žádná... není to spíš pomsta?“

„Není!“ ujistil mě. „Jestli ji prodávat nechceš, dobře uděláš. Ale s tím zaměstnáním... opravdu musíš za prací jezdit do města? Nedala by se sehnat práce, která by se dala dělat i na dálku?“

„Možná,“ připustil jsem. „Některé vývojové práce se dají dělat prakticky kdekoliv, kde je počítač. A počítač se dá postavit prakticky kamkoliv, viděl jsem už i instalaci na záchodě. Horší je to se zájmem zaměstnavatelů. Ono je totiž dobrým zvykem, když někdo nastoupí hned po škole, nechat ho pod dohledem někoho zkušenějšího. A to je u práce na dálku problém. Ta vyžaduje jistý rozhled a samostatnost, což se u nováčka málokdy podaří.“

„Ale zkusit bys to mohl, ne?“ popichoval mě.

„Bez praxe to bude těžké,“ vrtěl jsem hlavou.

„Já vím,“ přikývl odevzdaně. „Mám ale pro tebe ještě něco. Jenže nejprve se musíš rozhlédnout tady po chalupě. Pamatuješ si ještě, kde míval Ivan chleba?“

„Jo, pamatuji,“ přikývl jsem. „Tamhle ve skříni má dřevěné pouzdro na chleba.“

„Tak ho vyndej a podívej se za něj,“ pobídl mě Přemek.

„Koukám, že se tu nějak vyznáš!“ pozastavil jsem se nad tím trochu.

„Vyznám,“ přikývl. „Ivan přede mnou neměl tajemství. Byl jsem u něho častěji než jeho vlastní příbuzní, i když vím, že jste sem měli dál než já a chápal jsem, že tě škola dost vytěžuje.“

„To by měl tu chalupu odkázat tobě, ne?“ napadlo mě.

„Já ji nepotřebuji,“ uzemnil mě. „Darovat chalupu někomu, kdo bydlí v paláci, není žádný dar. Je lépe věnovat ji někomu, kdo nutně potřebuje střechu nad hlavou. Proto jsem mu schválil, když se zaměřil na tebe.“

Říkat jeskyni palác je trochu nadnesené, ale ne zas tak moc, Přemkova jeskyně byla jako z pohádky a chalupu jistě nepotřeboval. Takže spadla na krk mně.

Mezitím jsem otevřel skříň a opatrně vysunul ven dřevěný chlebník. Rozměrově byl přesně na míru skříně, musel jsem proto odklopit víko a vyndat půl bochníku, co tu ještě zbyl. Pak teprve jsem mohl chlebník opatrně vysunout, abych se podíval do police za něj. Byla tam přes celou šířku police dřevěná dvířka. A když jsem je otevřel, spatřil jsem za nimi starou krabici od bot, ještě s nápisem »Svit Gottwaldov«.

„Vyndej i tu krabici,“ pobízel mě Přemek, ačkoliv z místa, kde seděl, do skříně nemohl vidět. Zřejmě to tu ale opravdu znal.

Krabice byla nečekaně těžká, jako by byla z olova. Ztěžka jsem ji posunul na kraj poličky, abych ji mohl otevřít. Nahoře byl list papíru popsaný strejcovým písmem.

„To je na můj pohřeb a zbytek použij rozumně!“

Jenže pod tím listem bylo několik balíčků peněz, až jsem se bál vzít je do ruky. A pod penězi bylo ještě něco. Další list papíru, na kterém bylo strýčkovou rukou napsáno:

„Tohle použij až kdyby byla opravdu nouze! Peníze se kazí, tohle je trvanlivější!“

Leželo tam několik zlatě se lesknoucích destiček s nějakými značkami a pak něco, co vypadalo jako cívky z mosazného drátu.

„Nemusíš to převažovat,“ řekl Přemek, ani nevstal ze židle. „Je toho dvanáct kilo čistého zlata. Jestli znáš kurs, můžeš si to přepočítat na koruny, eura nebo pro mě za mě třeba na dolary, ale doporučoval bych ti vzít si zatím jen na Ivanův pohřeb a zbytek vrátit zpátky. Nemusí o tom kdekdo vědět.“

„A tohle tady leželo jen tak, nezamčené?“ zděsil jsem se.

„Některé poklady nejlépe chrání, když o nich lidé nevědí,“ zašklebil se Přemek.

„Ale tys o tom věděl!“ obrátil jsem se na něho. „Věděl jsi o tom, ale nenapadlo tě odnést si to?“

„A potřebuji to?“ zasmál se. „V mém paláci je pokladů víc než tady! I když není všechno ve zlatě ani v penězích, nepotřebuji to stejně jako to nepotřeboval Ivan. Ale tobě se i peníze mohou pro začátek hodit, proto ti je tu Ivan nechal.“

„Ježkovy voči!“ zaúpěl jsem. „Prastrejček byl milionářem a my jsme o tom neměli ani tušení?“

„Byl milionář...“ zaškaredil se trochu Přemek. „Jenže největší radost měl, když mu v chalupě pobíhalo pět až osm děcek!“

„To jsme ale nevěděli...“ řekl jsem tiše.

„A je dobře, že jste to nevěděli,“ odvětil Přemek. „Kdybyste to věděli, jezdili byste sem možná všichni, ale jen tobě Ivan věřil, že sem jezdíš opravdu jen abys ho potěšil a ne za jeho peníze.“

„To máš asi pravdu,“ uvažoval jsem. „A kdyby sem všichni jezdili kvůli penězům, právě z toho důvodu bych sem nejezdil já.“

Ale naši, myslím tátu a mámu, mě učili, že si na živobytí mám vydělávat poctivě.“

„Když poctivě, tak poctivě,“ souhlasil Přemek. „Ale tady ti Ivan dává peníze na svůj pohřeb, ty bys měl použít přesně tak, jak ti je dává, nemyslíš? Když už si to přál...“

„Jo, to je pravda,“ řekl jsem. „Ale co s tím zbytkem? Mám to snad nechat tady ve skříni za chlebem?“

„Když to nerozkecáš, proč ne?“ pokrčil rameny Přemek. „Bylo to tu doted'ka, může to tady být i dál.“

„Některé poklady nejlépe chrání, když o nich lidé nevědí,“ zašklebil jsem se po Přemkovi.

„Chápeš rychle, to se mi líbí,“ pochválil mě. „Ale mám pro tebe ještě něco. Nechceš ke mně do učení?“

Zůstal jsem asi chvíli s otevřenou pusou. Takovou otázku jsem rozhodně nečekal.

„Do učení na poustevníka?“ vrtěl jsem hlavou.

„Do učení na odborného správce historických artefaktů,“ opravil mě. „To právě Ivan myslel, když tě za mnou posílal. Tak to přece řekl, poslal tě místo sebe.“

„Tím chceš říci, že toho... odborného správce historických artefaktů... dělal dřív prastrejda a já mám přijít na jeho místo?“

„Ne tak docela,“ řekl Přemek vážně. „Ivan totiž moji nabídku odmítl. Ne že bychom se proto rozešli ve zlém, naopak jsme se kamarádili dál, jen toho odborného správce historických artefaktů odmítl dělat. Jeho chyba! Jenže tebe poslal místo sebe. Nejspíš očekával, že to vezmeš. Tak co? Co mi odpovíš?“

„Že bych měl v takovém případě vystudovat spíš humanitní směr, archeologii, historii, nebo tak nějak...“ uvažoval jsem.

„Naopak, Vašku, naopak!“ ujistil mě. „Správce historických artefaktů je technická záležitost! Něco už jsi přece viděl. Třeba můj *kýrsek*. Podobá se skleněné kouli a spousta šarlatánů má jeho napodobeniny, které ovšem žádnou jeho funkci nemají. U mě se

můžeš seznámit s více takovými hračkami. Historické artefakty nejsou jen staré střepy, zrezivělé meče a šperky. Některé mohou být ještě docela zachovalé a fungující. Nezajímaly by tě?“

Chvilku jsem o tom uvažoval.

„A ty myslíš, že se mám k tobě dát na studium historických artefaktů a bydlet tady v chalupě? Jak dlouho trvá to studium?“

„Tak... různě...“ odpověděl poněkud vyhýbavě. „Někomu celý život... Ale když máš základy technického vzdělání, zvládl bys to rychleji. Jak říkám, odborný správce historických artefaktů je víc technická než humanitní záležitost, i když všechny školy by měly být směs všeho. Aby se nakonec nestávalo, že technický obor vystuduje někdo, kdo nemá nejmenší ponětí o humanismu... takoví vědci bez zábran projektují atomové zbraně a s nadšením asistují u »vědeckého mučení«, které se ve světě poslední dobou až neuvěřitelně rozmohlo...“

„Fungující historické artefakty by mě docela zajímaly,“ řekl jsem. „Kdyby byly jako tvoje skleněná koule...“

„Některé jsou ještě zajímavější,“ ujistil mě.

„Ale... jak bych to vysvětlil našim?“ napadlo mě. „Moje studium bylo dost náročné i pro ně. Vydržovat studenta jistě není snadné, naši si kvůli mně museli dlouho »utahovat opasky«. Ani pořádné auto si nemohli dovolit, nemluvě o dražší dovolené.“

„Tahle krabice,“ ukázal na krabici od bot, plnou peněz, „by ti mohla pomoci, abys rodiče nezatěžoval. Když budeš tvrdit, že máš práci, která se dá dělat na dálku i z osamělé chalupy, nikomu to nepřijde nápadné.“

„Jenže místo poctivé práce bych žil za strejčkovy peníze,“ nelíbilo se mi to.

„Nemusíš, když nechceš,“ pokrčil rameny. „Můžeš si dobře žít z příspěvku na studium. Moc peněz snad potřebovat nebudeš.“

„Na příspěvek na studium nemám nárok,“ namítl jsem.

„Ale máš,“ ujistil mě. „Nebudeš ho ovšem dostávat ouřední cestou od ouřadů, ale rovnou od školy. Tedy ode mne. Ale byl by to stejně legální příspěvek jako od ouřadů.“

„Máš na to, abys mohl vydržovat studenta?“ opáčil jsem, ale v té chvíli mi došlo, že by mi to nenabízel, kdyby na to neměl. Tvrdil přece, že má ve své jeskyni, pardon, paláci, větší poklady než prastrejček za chlebníkem.

I když ne ve zlatě...

==*=

Opět studentem?

Rozloučil jsem se s Přemkem, nasedl do rodinné škodovky a jel domů. Celou cestu jsem však v hlavě přemítal, proč jsem na Přemkův ztřeštěný návrh přistoupil. Proč mám já, inženýr elektrotechniky, nastoupit jako učeň poustevníka?

Jenže ta nabídka vypadala lákavě! Přemek byl možná praštěný poustevník, ale jeho poustevna nevypadala jako příbytek člověka, který žije samými meditacemi a zkoumá, kolik andělů se vejde na špičku jehly. A lákalo mě dozvědět se, co vlastně Přemek udělal s mazaným advokátem Herrmannem, že ten zapomněl na své zásady a vyřídil mi dědictví za jedno odpoledne, navíc úplně bez poplatků. A kdyby věděl o obsahu krabice od bot, to by se teprve snažil o co největší bakšíš! Některé poklady vážně nejlépe chrání, když o nich hamižní lidé nevědí.

Ale přece jen to má jistě i stinné stránky. Nechce se mi zahrabat se ve staré chajdě na konci vesnice, kde lišky dávají pac. Měl jsem přece dávno vyhlédnutý úplně jiný životní styl. Město, kultura, kamarádi a kamarádky. Něco se dá dohnat internetem, ale rozhodně ne všechno. Prastrejšek nabídku místa »odborného správce historických artefaktů« odmítl, ale nakonec zůstal starým mládcem bez dětí. To by se mi určitě nelíbilo.

Ano, ale... prastrejšek se dožil devadesáti sedmi let. Tolik já při dnešní uspěchanosti nevydržím. Německý automobilový závodník prý řekl, že raději prožije deset let za volantem silného stroje než aby někde na horách sto let pásł ovce. Splnilo se mu to víc než si myslel, skončil totiž svou závodní dráhu těžkou havárií. Ale prožil život ve vůni benzínu, jak si vždycky přál.

O ovce ať se starají jiní!

Ano, ale... je přece i taková možnost, že se mi historické artefakty za rok za dva zprotiví. Co by mi mohlo bránit odtrhnout se od nich a nastoupit, i když s určitým zpožděním, klasickou

dráhu inženýra elektrotechniky? Nebudu mít praxi? No a? Svět se kvůli jednomu opožděnému odborníkovi nezastaví, natož aby se snad zřítíl! Kolik odborníků začínalo později? Všechno se přece dá dohnat jistou »zažraností« do problémů.

Ledaže bych se nakonec tak »zažral« do artefaktů, že bych prošvihl i návrat mezi lidi... Vlastně i to je možné. Ale svět bude stát dál, jeden člověk jako žádný člověk...

Dorazil jsem domů za tmy. Naši už spali, zřejmě očekávali, že přespím u prastrejčka. Zaparkoval jsem auto před domem a šel potichu domů.

Ráno je moudřejší večera!

=*=

Ráno nastalo pochopitelně velké vyptávání a vykládání. Že starý prastrejček zemřel, tomu se po jeho devadesátce už nikdo nedivil. Že jsem ho objevil jako první? Kdybych ho neobjevil já, objevili by ho sousedé, ale bylo přece jen lepší, když to byl někdo z příbuzenstva. Trochu víc je udivilo, že mi prastrejček odkázal svou chalupu, pokud mu zajistím pohřeb, na který si, jak bývá u starších lidí zvykem, sám předem připravil peníze, takže mě to bude stát jen nějaké vyjednávání s Pohřební službou. Nejvíc je ale udivilo mé prohlášení, že hodlám ve strejčkově chajdě bydlet.

Vytasil jsem se s možností práce na dálku, což je dnes díky počítačům nejen možné, ale stává se to běžné. Budu tedy bydlet na vesnici a »spolupracovat na historických artefaktech«, což se dá směle dělat i na dálku.

Není nad to umět nepříjemnou věc podat jako dar z nebes!

I když jsem se obával, co mi na to řeknou naši, dopadlo to nad obyčej dobře. Neodvážil jsem se ovšem vyklopit na ně celou pravdu ve své syrové podobě, jít »do učení k poustevníkovi« by asi neskousli, ale jít »spolupracovat na historických artefaktech« už tak nepříjemně neznělo. Jen máma pochopitelně rozpoznala aspoň něco z odvrácené strany mince a začala se starat, jestli si na

vesnici najdu nějakou holku, protože neví, jestli by tam za mnou šla nějaká městská.

Ujistil jsem ji ale, že »v rámci historické spolupráce« budu beztak jezdit do města a vůbec, teď je o tom předčasné uvažovat, to se musí nějak »vyvrbit«.

„Já jen, abys nedopadl jako strejda Ivan!“ starala se.

„Vždyť se dožil málem stovky!“ namítl jsem. „Můžeme mu leda závidět, i když závist není dobrá vlastnost!“

„No jo, ale život bez dětí, to není ono!“ ujišťovala mě.

„Když to víte, proč jste nás tam neposílali?“ vrátil jsem jí to obratem. „Měli jste nás k němu pouštět víc! On by nás nezkazil!“

Tím jsme se opět vrátili k tématu »prastrejšek«. Otec chtěl vědět, jestli dokážu zařídit pohřeb a zda by se toho raději neměl ujmout on, ale ujistil jsem ho, že chci prokázat strejškovi aspoň tuhle poslední službu a připomněl jsem jim, že jsem za strejškem byl v posledních třech letech jen já, takže mi odkázal »chalupu a vše co je v ní i na okolním pozemku«, takže bych měl i morální povinnost zařizovat to.

„Děláš, jako kdyby ti odkázal přinejmenším statek!“ usmál se trochu otec. „Přitom bys měl velký problém najít na ni kupce, kdyby ses jí chtěl zbavit!“

„Jenže já se té chalupy zbavovat nechci!“ odsekl jsem. „Ty bys takové krásné vzpomínky prodal? A mohlo jich být víc!“

„Dělej jak myslíš,“ ustoupil otec. „Rozmyslet si to můžeš vždycky!“

„Hlavně aby ses tam nezazdil!“ starala se máma.

Jenže bylo vidět, že se s tím smířili. Půjdu si tedy sbalit kufr. Nebo spíš kufr, moc věcí nemám, veškeré moje stěhování si vyžádá jednu cestu autem.

„Budeš muset vozit domů špinavé prádlo, strejšek tam jistě neměl pračku,“ starala se ještě máma. „Já ti to pokaždé vyperu.“

„Uvidíme!“ pokrčil jsem rameny...

Pozval jsem všechny příbuzné, kdo aspoň jedny prázdniny strávili na chalupě u prastrejčka, aby se s ním přišli rozloučit, ale zamrzelo mě trochu, že se skoro všichni nějak omluvili. To jsem opravdu nečekal. Ještě že jsem přesvědčil aspoň naše, aby přijeli na pohřeb, ostatně při tom vezli mě a mé věci a jistě byli aspoň trochu zvědaví na stav chalupy.

Ze zbytku příbuzných přijela jen teta Manča. Byla to starší paní na penzi a ke strejčkovi jezdila před půl stoletím, takže jsme se u něho potkat nemohli. Uvítal jsem ji ale bouřlivě jako starou známou. Měli jsme přece společného strejčka a vzpomínky na pár krásných prázdnin. Sdělila mi, že mlýnek na potoce, na který se dobře pamatuji, byl na tom místě přinejmenším dvanáctý, neboť i Manča se na jeho stavbě kdysi podílela. Nestavěli ho každý rok, jen když ho vzala velká voda a některé mlýnky prý vydržely i pět let. Také ráda vzpomínala na koupání v Žabíně, bylo to už dávno a krátce poté strejček »vynalezl« vodníka, co stahuje neposlušné děti pod vodu. Vzpomínala, jak musel tenkrát po návratu domů ze všech členů tlupy u pumpy sakum pikum odrbat zaschlý žabinec – a záhada zeleného mužíčka se změnila v poznanou nutnost.

Krásně jsme si zavzpomínali už před obřadem a ještě víc po návratu do chalupy, kde jsem Manču doprovodil do podkroví do naší a kdysi i její ubytovny. Ach, to se to vzpomínalo!

Dole v sednici zatím probíhala pohřební hostina, to také patří k vesnickým pohřbům. Vzpomínalo se na strejčka, nejvíc ho pochopitelně znali sousedi ze vsi a každý přispěl svou troškou do mlýna vzpomínek.

Pak se už všichni začali loučit. Místní se z chalupy vytráceli nenápadně, pro Manču si přijel její syn, starší než já. Byl trochu výjimkou, protože u strejčka nikdy na prázdninách nebyl. To tedy o hodně přišel! Ale protože nevěděl oč přišel, neměl ke strejčkovi žádný vztah a přijel jen aby přivezl a pak odvezl Manču.

„Chtěl bys místo strejčka pořádat prázdninové lotroviny?“ zeptala se mě při loučení Manča. Jistě se jí po nich stýskalo, ne že by se chtěla ještě vrátit do dětství, ale přijela se pochlubit obrázky svých vnoučat a možná by i jim něco takového přála.

„Nejsem strejček,“ pokrčil jsem rameny. „Uvidím!“

Naši odjeli se smíšenými pocity. Tátovi zjevně i ten krátký dnešní pobyt prospěl, vzpomínal si s tetičkou i se sousedy, jenže máma neměla k chalupě žádný vztah. Samozřejmě si všimla, že tu není ani pořádný splachovací záchod, ani koupelna, takže se starala, jak dlouho tu vydržím, než mě odsud vyženou chybějící civilizační vymoženosti. Bylo zkrátka znát, že tu žádné kouzelné prázdniny neprožila.

Tím víc jsem ale litoval, že nepřijeli ostatní. Pravda, zdejší záchod je pouhá kadibudka, ale není oddělená od chalupy a je do ní přístup z předsíně, ostatně by mi ani nevadilo, kdybych cestou tam musel proběhnout deštěm. Ale mrzelo mě, že ostatní příbuzní nevyužili jedinečné příležitosti osvěžit si vzpomínky.

Nejvíc mi na pohřbu ale chyběl poustevník Přemysl. Cožpak se mohl vyhnout poslednímu rozloučení se svým kamarádem?

Rozhodl jsem se osobně mu jít vynadat. Že nepřišla většina pozvaného příbuzenstva, to se dalo jakž takž omluvit. Ale jediné on mi tam opravdu chyběl.

Byl to takový nepříjemný škraloup na Přemkovi.

Ale ten mu nedaruji.

=*=

Když se rozloučili poslední smuteční hosté, odjeli i naši a já jsem v chalupě osaměl. Venku už se smrákalo, vzal jsem si tedy baterku a chystal jsem se do lesa za Přemkem. Neušel jsem ale ani dvacet metrů a potkal jsem ho, očividně šel za mnou.

„Proč jsi nepřišel Ivanovi na pohřeb?“ spustil jsem na něho zhurta, jak jsem to v sobě celé odpoledne dusil.

„Podle čeho usuzuješ, že jsem tam nebyl?“ odpověděl mi protiotázkou.

„No, sluší se to ke starému kamarádovi,“ uvědomil jsem si konečně, že Přemek možná o nic nepřišel, jen tam nebyl osobně, ale mohl všechno vidět pomocí své skleněné koule »kýrsek«.

„Tak jednak by můj vzhled smuteční hosty pobouřil,“ začal s vysvětlováním. „A za druhé, máš už vybalený počítač?“

„To jsem stihl ještě před pohřbem,“ ujistil jsem ho. „Ale nevím, k čemu bych ho měl zrovna teď potřebovat.“

„Tak se podívej na tohle!“ podal mi rozměrově poměrně malou vnější paměť, zvanou flešku.

„Co tam je?“ zavrčel jsem neochotně.

„Video z Ivanova pohřbu,“ řekl Přemek. „Abys mi nevyčítal, že jsem tam nebyl.“

„Ty máš kameru?“ zeptal jsem se ho.

„Proč by ne?“ zašklebil se. „Na to přišel právě Ivan. Když se přiloží objektiv na kýrsek, kamera natočí úplně profesionální záběry a obraz je lepší než při pohledu zdálky. Na to jsme přišli už dávno. Kdysi jsme používali klasickou kameru na kinofilm, ale dnešní videokamery jsou pohodlnější. Máš počítač? Podívej se na to a zapomeneš, že jsi mi chtěl původně vynadat!“

Zapnul jsem tedy počítač a připojil k němu flešku. Objevila se mi jako externí disk a hned jsem se podíval, co na ní je.

V naprosto klasické struktuře souborového systému jsem brzy našel adresář „Videa“ a v něm hned několik videí. Zaujal mě ovšem soubor se jménem »Ivanův pohřeb«. Zkusil jsem ho otevřít prohlížečem videí a opravdu, na monitoru se mi objevil obraz.

V následujících minutách jsem vytřeštěně hleděl, co se mi tam objevilo. Obraz ostrý jako břitva začínal v Ivanově, teď už vlastně v mé chalupě na shromáždění smutečních hostů, bylo tam vítání všech hostů, následoval odjezd ke krematoriu objednaným autobusem, nechyběl pohled do otevřené rakve, všechny projevy

při obřadu, závěrečná fáze, kdy rakev pomalu mizela za závěsem. Zakončila to zpáteční cesta autobusem do vsi až po rozloučení se všemi hosty v chalupě.

„Zkopíruj si videa do počítače a flešku pošli Manče, ať má také poslední památku na Ivana,“ pobídl mě na závěr.

„Tím jí ale nasadíme brouka do hlavy,“ napadlo mě. „Jak si vysvětlí, že se na pohřbu nic nenatáčelo a pak dostane film jako od profesionálů?“

„Manča se divit nebude,“ ujistil mě Přemek. „Ledacos už tady u Ivana viděla. Možná právě proto přijela.“

„Ledacos viděla?“ zajímalo mě. „Něco, co souvisí s tvým... skalním palácem?“

„Ne, tam nikdy nebyla,“ ujistil mě. „Jednou jsem pokusně na jednom prázdninovém pobytu děcek natočil film na klasický filmový pás. Před odjezdem jsme to dětem promítli, jenže film se špatně duplikuje a bez promítačky se beztak nedá promítat. Videa se kopírují jednodušeji, k promítání stačí kterýkoliv počítač, dnes už i kdejaký televizor.“

„A nemáš ten film z tehdejší doby někde schovaný?“ zeptal jsem se, neboť mě napadlo, že by byl dneska ještě zajímavější.

„Je to jedno z těch dalších videí,“ upozornil mě. „Bohužel jsme tenkrát měli jen černobílý film, dnešní videa jsou barevná.“

A měl jsem dalšího brouka v hlavě. Jak dokázal zkopírovat starý černobílý film do dnešní elektronické podoby? Pokud vím, je na to potřeba poměrně drahé vybavení, není to jen tak! Leda by film promítal a současně filmoval videokamerou, jenže kvalita je pak poměrně ubohá.

„Smím se na to podívat?“ zeptal jsem se.

„Proč bych ti to dával, kdybych byl proti?“ ušklíbl se.

Spustil jsem tedy příslušné video – a strnul jsem.

Nebylo to snímané při promítání starého černobílého filmu. Ačkoliv ten film zachycoval události padesát či kolik let staré, byl k mému údivu barevný. Nad tím zůstával rozum stát.

„Tohle přece není černobílé!“ vyhrkl jsem, ačkoliv to Přemek viděl spolu se mnou. „Jak jsi dostal do černobílého filmu barvy?“

„Jednoduše,“ usmál se. „Prostě jsem to video natočil znovu, jenže videokamerou místo starou filmovou kamerou.“

„Znovu z kýrseku?“

„Jistě,“ přikývl. „Kýrsek je poměrně jednoduché zařízení, ale umožňuje převádět obrazy uložené jinde. Je nejvyšší čas, aby ses seznámil se zdrojem.“

„Zdrojem?“ nějak mi nedocházelo, co tím myslí.

„Zdrojem, neboli základní paměti,“ upřesnil Přemek. „Ráno přijď za mnou, ať vidíš, co tě čeká, když ses dal na »spolupráci na historických artefaktech«.“

„Kýrsek je snad také »historický artefakt«?“

„Kýrsek je vedlejší artefakt, ten hlavní teprve poznáš.“

„Co je ten hlavní?“ zeptal jsem se.

„Manuscript,“ řekl Přemek.

=*=

Krutá podmínka

Vypnul jsem počítač až pozdě v noci. Nedalo mi to a musel jsem dokoukat padesát let starý film, kde tetička Manča byla ještě desetileté děvčátko. Prakticky se na tom filmu odehrávalo něco, co jsem si pamatoval i já. Bylo tam i ranní vyvěšování vlajky,

snídaně venku na čerstvém vzduchu, pak jedna stopařská hra, kdy všichni hledali po lese »stopy medvěda«, zkrátka vše, čemu včera

Manča říkala »lotroviny« a co jistě zná každý, kdo byl někdy na nějakém dětském táboře, ať u skautů, nebo u pionýrů.

Manča bude mít radost, až dostane tuhle flešku. Videí na ní bylo víc, ale po dokoukání toho nejstaršího jsem usoudil, že mi ostatní neutečou, když je mám bezpečně v počítači, a teď bude lepší jít spát, abych byl ráno čerstvější.

»Manuscript« je podle encyklopedie »rukopis«. Představil jsem si starou těžkou knihu v okovaných deskách, ručně psanou na pergamenu. Co to ale bude doopravdy? Přemek to nazval »zdroj« nebo také »základní paměť«. Já, coby počítačový maniak, si pod pojmem »základní paměť« představuji spíš destičku s nalepenými šedivými placičkami integrovaných obvodů. Kdybych byl lékař, představoval bych si asi propletené kličky mozku. Každě jsme holt jinak ujetej...

Zvědavost mě ráno vyhnala z postele, přesněji z lehátka. To bylo druhé, co jsem tu změnil, rozebral jsem strejčkovu starou postel, uložil na půdu a dal jsem si z obchodu nábytkem ve městě dovézt normální lehátko s matrací. Nevím proč, ale nějak mi nepřišlo vhodné lehat si do strejčkovy postele, kde před pár dny zemřel. První změnou byl ovšem počítač, ten jsem si přivezl hned zpočátku. Strejček měl k mému údivu počítač také, což je na vesnici méně obvyklé, ale měl starší a mnohem pomalejší model. Měl ale na něj celkem slušný pracovní stoleček, kam jsem umístil svůj. Strejčkův jsem přesunul do spodní poličky, zamýšlel jsem ponechat si ho jako datové skladiště. Při běžném nahlédnutí jsem totiž na jeho disku objevil plný adresář videí a napadlo mě, že by tam mohly být perly jako to video s Mančou.

Teď po ránu jsem nespěchal se zapnutím počítače, přednost dostala další novinka v této chalupě, elektrická varná konvice. Uvařila mi kávu, aby zahnila ospalost po včerejším ponocování. I když pravda, zvědavost zaháněla ospalost účinněji.

A hurá za Přemkem!

Bylo to poprvé, co se mi zdálo, že se skála s přilepenou poustevnickou chajdou nějak vzdálila. Ale zvědavost mě hnala, až jsem chvílemi popobíhal.

Konečně Přemkova chalupa!

Nezdržoval jsem se klepadlem a otevřel jsem rovnou dveře. Za nimi byla známá předsíňka, zčásti postavená, zčásti vydlabaná do skály, jenže bez pancéřových dveří, uzavírajících chodbu do hloubi skály. Předsíňka končila skálou nabílenou vápnem, jenže bez dveří.

Zas nějaká Přemkova kulišárna!

Bylo mi jasné, že nemá smysl zkrvavit si nehty na kameni skály. Napadlo mě, že jsem neměl vynechat to obřadné zaklepání na dveře klepátkem. Vrátil jsem se tedy a zaklepal.

V té chvíli se dveře otevřely a za nimi mě vítal Přemek.

„Máš zajímavé dveře,“ oslovil jsem ho obdivně.

„To sis jen vyzkoušel, že se u mě klepat *musí*,“ usmíval se shovívavě. „Aspoň vidíš, co najdou ti, kdo přijdou neočekávaně, něku-li s nepřátelskými úmysly.“

„U tebe mě to ani nepřekvapuje,“ přikývl jsem. „Pochopil jsem, že máš opravdu zajímavé prostředky.“

„Mám,“ přiznal. „Ale spolupracovníky vítám jinde a jinak.“

Otočil se a vešel napřed. Následoval jsem ho do předsíňky, kde v zadní stěně již zase byly známé kamenné veřeje s těžkými dveřmi. Prošli jsme jimi do lomené chodby, za kterou byla Přemkova pohádková jeskyně.

Viděl jsem, že se na můj příchod připravil, dokonce si ustlal postel. Pořád měl místo přikrývek kožešiny, ale tentokrát je měl aspoň urovnané, aby budily dojem spořádanosti. Jeho úchvatný pracovní stůl byl sice pořád pokrytý různými předměty, vévodila jim pořád skleněná koule »kýrseku«, ale byl v tom vidět mnohem lepší pořádek. Pracovní deska byla nějaká větší, ale všiml jsem si, že je zřejmě rozkládací. Ale to nebylo všechno!

Na stole byla připravená hostina!

Hostina na pracovním stole! U poustevníka jsem se nesměl divit ničemu, ale tohle bylo tak neobvyklé, až jsem se pousmál.

„Dnes budeme oslavovat!“ rozhodl Přemek.

„Co vlastně oslavujeme?“ chtěl jsem vědět.

„Počátek naší spolupráce,“ dostal jsem stručnou odpověď.

U stolu stály dvě židle, rozmístěné ze stran tak, že jsme po usednutí seděli proti sobě a mezi námi byla rozložená pracovní deska. Předměty, které jsem na ní viděl už minule, byly teď po mé pravé straně, většinu stolu pokrývaly různé misky. Přímo přede mnou stál veliký pohár ze žlutého kovu, připomínajícího zlato, zdobený jemnými dekoracemi. Druhý pohár stál před Přemkem. Ten teď otevíral nezvyklou baňatou láhev a když ji otevřel, nalil mně i sobě plný pohár červeného vína.

„Tohle víno je hodně staré,“ podotkl, když položil na stůl láhev a zdvihl svůj pohár. „Na naší spolupráci!“

Víno mělo zajímavou chuť, ale nebylo špatné. Bohužel, na víno nejsem odborník. Chutnalo mi, ale nemohl jsem o něm tvrdit nic víc. Možná ještě to, že bylo v dosti neobvyklé baňaté láhvi.

„Co je to za ročník?“ zeptal jsem se zvědavě.

„Myslíš rok, kdy réva vyrostla?“ usmál se, jako kdyby se to nerozumělo samo sebou. „Ale nejdřív si sedni!“

Usedli jsme oba, ale já už jsem tušil další čertovinu. Kdyby na mě rovnou vypálil letopočet, nemusel s tím dělat okolky.

„Tohle víno uzrálo léta Páně čtrnáct set patnáct,“ řekl skoro slavnostně. „Mám ho jen pro slavnostní příležitosti.“

Po pravdě, bylo dobře, že jsem seděl. Toho roku v Kostnici upálili Jana Husa! Aby se z té doby zachovalo něco víc než staré zrezivělé meče, to snad ani není možné!

„Kdy?“ nechtěl jsem věřit svým uším.

„Anno Domini jeden tisíc čtyři sta patnáct,“ opakoval, jako kdyby o nic nešlo. „Není z prvních sklizní vinné révy, dovezené

naším králem Karlem, první ročníky se mezi lid vůbec nedostaly, ale je to jedno z prvních vín, které se daly koupit. Tenkrát jsem se vypravil do Prahy a tam jsem se rozhodl zkusit si tuhle novinku, když už ji trhovci tak vychvalovali. A měli pravdu, nebylo horší než tehdejší pivo i medovina.“

„Roku čtrnáct set patnáct?“ nechtěl jsem tomu uvěřit. „To snad ani není možné!“

„Jo, to jsem byl ještě jarý mladík,“ zavzpomínal si. „Táhlo mi teprve na páté století!“

„Vážně?“ vyhrkl jsem. Jedno číslo bylo neuvěřitelnější než druhé. Přemysl opravdu vypadal staře, ale až teď mi došlo, že hovoří o tom, jak on sám se tenkrát – v patnáctém století! – vypravil do Prahy, kde sám osobně zakoupil jedno z prvních vín z vinné révy, dovezené naším králem Karlem... snad ne Karlem Čtvrtým?

A to už mu táhlo »teprve« na páté století? Tak příšerný věk byl na mé chápání přece jen trochu moc.

„Nediv se tolik,“ napomenul mě s úsměvem. „Vypadnou ti oči z důlků a kdo je má tady hledat po zemi?“

„Já věděl, že nejste úplně normální!“ vyhrkl jsem.

„Tak za prvé, tykáme si, ne?“ napomenul mě. „Za další, když už jsi tady a svolil jsi ke spolupráci se mnou, dozvíš se věci! Třeba můj věk. Samozřejmě si nepamatuji, kdy jsem se narodil, tenkrát to lidé tak nesledovali. Zaznamenávat jsem to začal až když mi bylo kolem stovky a dodnes to jen odhaduji. Muselo to být někdy kolem roku devět set dvacet, nebo tak nějak. Deset let sem, deset let tam, to nehraje roli. Takže jsem v minulém století oslavil tisícovku a i když vypadám jako starý skřet, pořád se cítím dost na to, abych na tomto světě ještě pár set let strašil.“

„To přece není normální!“ opakoval jsem.

„Není – a je,“ pokrčil rameny. „Takových, jako jsem já, po tomhle světě šlape víc. Vím přinejmenším o třech a to nemusí být

ani zdaleka konečný počet. Při troše štěstí se můžeš s některými seznámit, mezi sebou s tím takové tajnosti neděláme. Na druhé straně je ti snad jasné, že o tom kdekomu nevykládáme. To by byl konec naší idylky, klidu a pohody.“

„Takových, jako jsi ty, je víc?“ nestačil jsem se divit.

Jistě, to byla další zajímavost. Znamená to, že mezi lidmi žije více takových podivných, extrémně dlouhověkových individuí? Napadla mě Čapkova Elina Makropulos. Ta přece žila mezi lidmi jako slavná zpěvačka a aby nemusela přiznat svou dlouhověkost, aspoň každých třicet let měnila svou totožnost a ponechávala si jen monogram »E.M.«. Elsa Müller, Ekaterina Myškin...

„Co se divíš?“ ušklíbl se. „Lidem to prozradit nemůžeme, nedali by nám pokoj. Určitě by se chtěli o všechno rozdělit, jenže co máme, by pro celé lidstvo nestačilo a byl by to jen další zdroj násilí. Už jsem ti jednou říkal, že nemůžeme napravit všechno zlo mezi lidmi a proto napravujeme jen to, co nám samotným vadí.“

Byl to důvod k zamyšlení. Něco mi tu nehrálo. Na jedné straně dlouhověkost a prostředky, zjevně nepocházející z našeho světa, nebo přinejmenším z naší civilizace, na druhé straně si to všechno ponechává pro sebe nějaká velice úzká skupinka lidí.

„Připadá mi to tak trochu sobecké,“ řekl jsem.

„Sobecké?“ opáčil s úšklebkem Přemysl. „Sobecké by to bylo, kdyby bylo všeho dost, ale my bychom to odmítali lidem rozdělit. Tak to ale není. Naše prostředky vystačí opravdu jen pro pár lidí, možná jsou nás po světě desítky, ale na všechny lidi se tak jako tak nemůže dostat. Uznej, nemůže být každý člověk císařem.“

„Ale měli byste aspoň šířit mezi lidi pokrok,“ namítl jsem. „Odhadl bych, že vaše prostředky pochází z vyšší civilizace než je ta naše současná. Proč nedáte lidem aspoň něco?“

„A ty si vážně myslíš, že by to lidstvu pomohlo?“ podíval se mi do očí. „Bluched' kdysi obcházel tehdejší krále pozemské

vědy a varoval je, aby se vyhýbali silám ukrytým ve hmotě. Jen jim trochu naznačil, co se v tom skrývá. Dva ho poslechli, zalekli se, zahodili své slibně se rozvíjející vědecké kariéry a věnovali se něčemu méně nebezpečnému. Ostatní jeho varování neuposlechli a pokračovali ve výzkumech. Dnes je najdeš na seznamu laureátů Nobelových cen, jsou slavní a jejich jména lidé vyslovují s úctou, ačkoliv by si při jejich vyslovení měli odplivnout. A co to bádání lidstvu přineslo? Možná už ti to došlo. Atomové zbraně, nevidané zamoření radioaktivitou a citelné zkrácení průměrného lidského věku. Něco se pokrokem lékařské vědy podařilo alespoň částečně vyrovnat, ale celkový přínos? Jak se říká, nula od nuly pojde.“

„Není snad všechno tak nebezpečné, jako atomové síly,“ namítl jsem.

„Zneužít se dá všeho,“ pokývl hlavou. „I ten nádherný obor lidského vědění, jakým jsou počítače. To je přece něco úžasného, ne? A k čemu se to využívá? Kdysi jsem slyšel nebo snad někde četl o základních zákonech robotiky, o těch krásných, idylických zákonech jako třeba že »robot nesmí ublížit člověku«, ale jaká je skutečnost? Nejvíce robotů dnes v sobě mají »inteligentní střely«, určené přímo k zabíjení lidí, nejvíce počítačů slouží válce a ničení. Miliony jiných řídí kamery ke špiclování, ovládání a zotročování lidí všemi dostupnými cestami. Jak úžasným prostředkem by byly naše »kýrseky«! Mít něco takového, nemuseli by se vládci našeho světa zdržovat předstíráním, že pokrok slouží lidem a že si lidé vlastně vládnou sami, jenže to pořádně neumí a proto potřebují na vládnutí odborníky... Lidstvo zažilo na své pouti vesmírem různé tyrany, ale žádnému se nepodařilo ovládnout myšlení lidí, jako to jde prostřednictvím »kýrseku«. Neumíš si představit, jaké peklo by se vylíhlo, kdybychom lidem nesobecky dali vše co máme!“

„Ale co až lidé sami na ta tajemství přijdou?“ napadlo mě.

„Současná lidská civilizace na to nestačí,“ uklidňoval mě Přemysl. „Úroveň lidské vědy je naštěstí tak o pět až šest řádů

nižší, než aby se těmto možnostem přiblížila. Leonardo da Vinci ve své době nedokázal sestrojít ani letadlo, chybělo mu příliš mnoho, od primitivní aerodynamiky po motory. Nedokázal tenkrát vymyslet ani horkovzdušný balon, na který by úroveň tehdejší vědy stačila. Dnešní lidstvo udělalo od té doby pár skoků, ale potřebné úrovni se zatím, a říkám: naštěstí, dostatečně nepřiblížilo.“

„Ale vy to máte!“ namítl jsem.

„Máme – a nemáme,“ odvětil Přemek. „Používáme něco, nač lidstvo jako takové ještě pár tisíc let nepřijde. Sledujeme lidstvo a máme lepší přehled o tom, kam se pokrok řítí. Kdybychom byli důslednější, mohli jsme zabránit i Hirošimě. To se ví, pohádali jsme se o to. Tenkrát získal vrch Bluchedův názor, že postačí pár vědců varovat, aby od nebezpečných výzkumů ustoupili, jenže se ukázalo, že varování nestačí. Pro příště tedy dostane volnou ruku Kaščeť, ten už tenkrát navrhoval zlikvidovat bez milosti každého, kdo po mírném varování přestoupí určitý práh nebezpečné vědy. Atomové síly už nezachráníme, těch se lidstvo jen tak nevzdá, ale síly »triši« nejenže lidem nedáme, ale zabráníme jim ovládnout je, i kdyby na ně sami přišli.“

„Takže jste se sami pasovali na strážce morální čistoty lidí na Zemi?“ řekl jsem jedovatě. „Ale sami to používáte. Jak to?“

„Nejsme strážci morální čistoty,“ odmítl prudce. „A sami jsme se neustanovili. Nikdo z lidí nedokázal vymyslet něco, co by se Manuscriptu jen vzdáleně podobalo! My jen strážíme na Zemi »malacho«, jsme jakási pojistka pro lidi, ale nic víc, rozumíš?“

„Počkej!“ zarazil jsem ho. „Nerozumím ti. Nemohl bys na mě mluvit česky? Neznám »malacho« ani proč jste jen pojistka.“

„To se dozvíš,“ ujistil mě. „Už ses jistě dověděl, že všechno co máme ani nemůže pocházet od lidí. Ano, máme to od bytostí, které kdysi náš svět navštívily a zanechaly nám některé užitečné artefakty. Ovšem ne abychom je využili k vlastní zkáze! Proto tu

zanechaly nás, poustevníky, strážce a také správce »manuscriptů« i »malachů«. A bylo by zajisté nespravedlivé strážit je a nesmět je využívat. Jen je nesmíme odevzdat lidem, neboť úroveň artefaktů je příliš vysoká a za současného stavu lidstva by neomylně vedla k jeho zkáze. Stačilo, když lidé objevili atomové síly, už teď je lidstvo na hraně zkázy. S »trišem« by bylo teprve zle!“

„Takže jste jen strážci a správci?“ oddychl jsem si. Znělo to jistě lépe než usurpátoři.

„Také správci,“ souhlasil. „I nejdokonalejší věc, ponechaná osudu, podlehně časem zkáze. Právě tím, že je občas používáme, je také udržujeme. Za tisíc let mi dvakrát přestal ukazovat kýrsek. Kdyby nebyl používáný, ale jenom někde schovaný, už dávno by se rozpadl na prach.“

„Ty umíš tu skleněnou kouli opravit, když se rozbije?“

„Opravovat nic neumím,“ ušklíbl se. „Na kýrseku ani není co opravovat. Napadlo by tě vyměňovat jeden spálený tranzistor v procesoru počítače? Ani to přece nejde. Procesor prostě vyhodíš a nahradíš ho jiným. Totéž platí i pro artefakty návštěvníků. Když se mi něco poškodí, beze zbytku to zlikviduji a pořídím si nové. Jinak by tu už dávno nic nefungovalo!“

„Aha!“ došlo mi. „Takže bych měl s tebou dělat údržbáře artefaktů po návštěvnících. Ale proč zrovna já?“

„Jako se občas poškodí nějaký artefakt, tak ani my strážci nejsme nesmrtelní,“ ušklíbl se Přemek. „Musíme mít proto za sebe náhradu, kdyby se nám něco stalo. Také já jsem byl skoro dvě stě let učedníkem Chorše, který přišel do Čech z Indie, bylo mu dva tisíce let a zemřel za vlády tehdy ještě knížete Přemysla Otakara Prvního, pozdějšího českého krále.“

„To jsi neměl za sebe náhradu skoro tisíc let!“ napadlo mě.

„Měl, chlapče, měl,“ pokrčil rameny. „Ale jak říkám, my lidé nejsme nesmrtelní. Vratislava zabili Táboři. Považovali ho za katolíka a nenechali si to vymluvit. Pár bych jich přesvědčil i na

dálku, ale dav... Vuka st'ali lancknechti císaře Ferdinanda, ti ho zase nepovažovali za zbožného katolíka, zkrátka si nevybereš a kdo chce psa zbít, huól si vždycky najde. Rudolfa zapíchli lupiči kdesi u Turnova a Ješka zastřelili Prajzové během vpádu do Čech. Pak jsem měl ještě Albrechta, navzdory německému jménu Čecha. Popravili ho podle stanného práva za Heydrichiády, jen se jim připletl do rukou, Germáni byli vůbec bestie... Snažil jsem se získat i tvého prastrejčka Ivana, jenže ten mým učedníkem nechtěl být a moji nabídku odmítl. Kdyby si to včas rozmyslel, byl by naživu. Nerozmyslel si to ani na smrtelné posteli a poslal tě za mnou místo sebe, zkrátka máš díky němu životní příležitost stát se mým učedníkem a časem i zástupcem.“

„Ale říkal jsi, že to učení může trvat i celý život!“ namítl jsem. „Mám snad být celý život učedníkem?“

„Proč ne?“ ušklíbl se. „Já byl učedníkem dvě stě let, to jsou dva až tři lidské životy, než jsem se osamostatnil. Choršovi bylo přes dva tisíce, kdybych měl dosáhnout jeho věku, byl bys bratru dvě stě let učedníkem a více než půl tisíce let mým zástupcem, ale jsi o tisíc let mladší než já a já tady taky nebudu věčně!“

Chvilku jsem o tom uvažoval.

„A to budu bydlet v chalupě po strejčkovi?“

„Nejlépe tak,“ odpověděl poněkud vyhýbavě. „Asi by bylo lepší, kdybys ode mne bydlel ještě dál. Nebylo by dobré, aby nás nějaká přírodní nebo lidská katastrofa vyřídila oba naráz. Chalupa mezi nás vloží dva kilometry, to by za poslední války zabránilo náhodě v podobě zbloudilé letecké bomby. Já vím, dnešní zbraně jsou horší a náraz většího asteroidu by nás bezesporu zahubil oba, jenže v tom případě by bylo tak jako tak po Čechách veta.“

„Takže mi nabízíš dvě stě let učednictví a pak... to bys ale musel umět prodlužovat lidský věk!“

„Umím to,“ ujistil mě. „Počítej ale s tím, že začneme tak za dvacet let a to jen když se dohodneme. Když ne, můžeme se dál

kamarádit ale... jako tvůj prastrejček... Vybral si ale sám, já jsem ho přemlouval dost a dost.“

„Taky nechápu, proč to odmítl,“ přitakal jsem. „Nemá to nakonec nějaký háček? Něco, proč to pro někoho není přijatelné? Něco vyloženě odstrašujícího?“

A muselo by to být pěkné čertovo kopýtko, uvažoval jsem.

„Nechci ti nic zatajovat,“ řekl Přemek. „Má to i odvrácenou stranu medaile. V životě nic nedostaneš úplně zadarmo, snad jen sluníčko svítí všem... ale jestli ses při opalování někdy spálil, pak jistě víš, že ani to nebylo zdarma... Upřímně řečeno, nepříjemné stránky jsem si schovával na později, ale zatajovat je nechci. Ano, i moje nabídka má háček. A ne jeden, hned několik.“

„Sem s nimi!“ poručil jsem si. „Ať je hned vidět, jestli to je přijatelné nebo ne!“

„Jak říkám, je jich víc,“ připustil. „Tak předně, nesmíš to žádným způsobem zveřejňovat, a to ani nejbližším příbuzným, to jesti' svým rodičům. Natož dávat to ve známost osobám, které by to nemělo zajímat vůbec, například sousedům. Neříkám, že mě za těch tisíc let nikdo neviděl v hospodě, ale nikdo mě tam neviděl žvanit o tom, co jsem a co mám doma. V hospodě si dám klidně oběd, k tomu něco k pití, ale hospodským diskusím se vyhýbám jako čert kříži a mohu směle tvrdit, že mě nikdo neviděl opilého, i když jsem občas míval hodně slabé chvíle...“

„Kdy třeba?“

„Třeba když mi Táboři upálili učně Vratislava,“ zamračil se při té vzpomínce. „Cháska jedna! Ovšem musím uznat, ti druzí nebyli lepší. Přitom si obě strany říkaly křesťané! Každá válka je ráj sadistických vrahů, ti nechybí v žádné armádě. Pro Vratislava jsem se žalem opil jako zvíře a všechno mi připadalo marnost nad marnost. Ale ne v nějaké putyce! Jednak mi bylo trapné, aby mě někdo viděl truchlit, a za druhé, člověk s opicí se hůř sebeovládá.

Kdybys někdy také truchlil, a příležitost se jistě najde, truchli si doma, ale rozhodně ne na veřejnosti.“

„Dobře, ale to bych pochopil,“ přijal jsem to. „Pochopil to jistě i strejček, vždyť to dodržoval. Co v tom je jiného?“

„Veřejnost tě může mít za podivína, možná i tak trochu za blázna, ale nesmí vědět, co doopravdy jsi. Mě mají za poměrně neškodného poustevníka už skoro tisíc let. Někteří mě litují, jiní se mi posmívají. Budiž! Já to přece podporuji. Kdo zavítá do mé poustevny, dostane se jen do první sednice, to je ta s okny, kam se dá nahlédnout i zvenčí. A co tam najde? Jedno tvrdé lůžko s vypelichanou kožešinou k přikrytí, dřevěný stůl, jednu židli, na boční stěně dřevěný křížek s klekátkem, což se dá v poustevně očekávat. Bude-li se někdo zajímat, čím se živím, ukážu mu svůj hrnec starého medu, v létě nějaké lesní plody a postesknu si, jak lidé nejsou tak štedří jako bývali kdysi, což je nesmysl, už tisíc let od nikoho žádné dary neberu. Ale působí to.“

„To ale strejček jistě věděl a dodržoval,“ namítl jsem. „To by mu jistě nevadilo.“

„S veřejností souvisí i další mé podmínky,“ pokračoval tedy Přemek. „Byly doby, kdy zaháněly zájemce od mé poustevny jako mor a cholera. Podmínka nemít žádné náboženství vypadá možná pekelně, ale je logická a velice důležitá. Náboženství lidi vždycky ovládalo, ale strážci nesmí být ovladatelní. Strážce Manuscriptu se nezpovídá nikomu, ani kněžím, vlastně zejména těm ne!“

„To byla tvrdá podmínka ve středověku,“ souhlasil jsem. „Dnes je ale trochu jiná doba.“

„Další podmínkou je, že ani ty nesmíš nikomu vládnout,“ pokračoval Přemek. „Nesmíš se zaplést s kněžími ani s vrchností a pro jistotu si musíš udržovat odstup i od obyčejných lidí. Tvoji sousedé tě musí považovat za neškodného blázna, jen tak ti dají pokoj, i když ani to není jisté. Jedinou výjimkou jsou učedníci,

ale výjimka se nesmí stát pravidlem, takže můžeš mít vždycky jen jednoho, ne víc.“

„Neovládal jsi ty sám nedávno pana advokáta Herrmanna?“ připomněl jsem mu.

„Výjimka se nesmí stát pravidlem,“ opáčil klidně. „Ano, smíš občas někomu vnutit svou vůli, když se nechová spravedlivě a tyranizuje někoho přesprátiš. Ale protože se výjimka nesmí stát pravidlem, smíš to na kteréhokoliv člověka použít jen jednou za jeho život. Pan Herrmann si teď může být jistý, že už ho vícekrát psychicky ovlivňovat nebudu.“

„Takže může od tvého krátkého ovlivnění řídit jako banda lupičů?“ ušklíbl jsem se.

„V podstatě může,“ přikývl.

„A ty už ho nesmíš ovlivnit, i kdyby ti začal škodit ještě víc než předtím?“

„Nesmím,“ přikývl. „Jednou jsem mu směl dát příležitost zachovat se čestně, teď už bych ho směl jediné zabít. Ale i to jen jednou, ovšem bez možnosti jakékoliv nápravy.“

„Zabít...“ zamračil jsem se. „Předpokládám, že by to šlo na dálku pomocí té skleněné koule, nebo se pletu?“

„Nepleteš se,“ přikývl vážně Přemek. „Mám i tyto možnosti. Ale jedna z nejpřísnějších podmínek vyžaduje nezneužití toho.“

„Dejme tomu... je ale zneužití, kdybych se naopak rozhodl někomu pomoci?“

„Nejsme tu, abychom se stali dobrodinci svého okolí,“ řekl Přemek. „Smíš tu a tam někomu pomoci, ale nesmí to vypadat jako pomoc. V Čechách bývalo během Třicetileté války i posledních velkých válek mnohem hůř, ale pomáhat jsem lidem nesměl ani tenkrát. Natož dnes!“

„Že nesmíš škodit, to bych asi pochopil,“ zamračil jsem se. „Jestli byli mimozemští návštěvníci vyspělejší civilizace, mohlo by se jim to hnusit. Ale proč nesmíš pomáhat?“

„Výslovně to zakázané není,“ odvětil Přemek. „Jen se to kryje se zákazem zveřejňování. Myslíš, že bys mohl někomu pomáhat bez nebezpečí prozrazení? Těžko. Kdybys opravdu chtěl někomu pomoci, úplně vyloučené to není, ale nesmí si toho všimnout ani on, natož někdo další.“

„Takže v zásadě to zakázané není, jen se o tom nesmí nikdo dozvědět,“ zkusil jsem to trochu jinak.

„Brzy zjistíš, že pomáhat lidem je vlastně zbytečné,“ vrtěl hlavou Přemek. „Jak říkali již staří Řekové, koho zachráníš před Scyllou, toho spolkně Charybda a komu je souzena šibenice, ten se i bez tvé pomoci neutopí. A kdybys někoho nakrásně z bažiny vytáhl, zachráníš ho nejspíš pro šibenici. Naše dlouhověkost má i nevýhody. Nemáš přátele, dávno pomřeli. Nemáš ani nepřátele, i ti pomřou. Pomůžeš-li někomu, stejně zemře. Pamatuj, nejsme tu proto, abychom napravovali křivdy tohoto světa.“

„Dobře, ale co kdyby ses naopak rozhodl, že toho přece jen zneužiješ?“ provokoval jsem.

„To se ještě nestalo, co já vím,“ řekl Přemek vážně. „Ale je to v Manuscriptu popsáno. Nejprve přijde malé varování, jen takové pokárání nebo důraznější výčitka. Když to nepomůže, přišlo by upozornění ostatním strážcům, aby tě varovali oni.“

„A kdyby ani to nepomohlo?“ stupňoval jsem provokaci.

„Manuscripty by zavolaly Zvozygury, své tvůrce,“ řekl už docela tiše Přemek, jako by se bál, že se něco nepříjemného stane.

„A ti by přišli na Zem?“ hádal jsem dál.

„Nejspíš ano,“ přikývl. „Ale ne v dobrém. Upřímně řečeno, o takové setkání nestojím. Kdyby sem přišli v dobrém, prosím, to by mohlo být zajímavé setkání. Docela rád bych s nimi promluvil a jistě by to bylo přínosné. Ale kdyby nepřišli v dobrém...“

„Aha!“ došlo mi. „No, ani já nestojím o to, aby mě někdo takový káral. Takže zneužití vynechme. Ale předpokládám, že by ani tohle pastejčkovi nevadilo. Proč to tedy odmítl?“

„Protože...“ Přemek očividně zaváhal, „protože Ivan měl rád děti. Svoje mít nemohl, zval si tedy děti svých příbuzných. Znáš to přece sám... ale nejtvrdší podmínka říká, že se strážce nesmí starat o děti, nejen o cizí, ale dokonce ani o své.“

„Takže je s tím spojený celibát,“ shrnul jsem to.

„Tak nějak,“ přikývl. „Má to opodstatnění. Nesmíš lidem vládnout, protože vládce na Zemi téměř vždy své vlády zneužije, to platí od doby kamenné dodnes. Zvozygurové zkrátka vědí, že jsme takoví, proto nám to zakázali. Celibát zase zabraňuje vzniku dynastií. Lidé svým potomkům zpravidla pomáhají, na tom není nic špatného, jenže u strážců by to mohlo vést ke vzniku dědičné kasty a to je zřejmě nebezpečí. Takže žádné děti. Tuhle podmínku Ivan odmítl a naopak se na cizí děti upjal víc než na vlastní. Tím mi vlastně zakázal vzít ho za učedníka. Něco už se dozvěděl, slíbil mi, že nic neprozradí, proto jsme také zůstali kamarádi, ale všechno ostatní odmítl.“

„Aha,“ polkl jsem překvapeně. „Takže žádné prázdninové dětské »lotroviny«, jak tomu říkal strejda, kdybych přijal i tuhle podmínku...“

„Tak nějak,“ přikývl smutně Přemek.

„A ukážeš mi aspoň, o co bych přišel, kdybych se zachoval stejně jako Ivan?“

„Nech si to ještě projít hlavou,“ poradil mi rychle. „Ukáži ti všechno pod podmínkou, že nic nezveřejníš, tedy nikomu nic neprozradíš. Můžeme pak zůstat dál kamarádi, ale nic víc. Snad to chápeš, ne?“

„Obávám se, že ano,“ přikývl jsem vážně. „A jestli to dobře chápou, pak ten váš celibát je přísnější než u katolické církve...“

„To si tedy piš!“ ujistil mě. „Jistě víš, co se mezi lidmi říká o farských kuchařkách... a že katolický kněz je člověk, kterému všichni říkají »otče«, jen jeho vlastní děti mu říkají »strýčku«. Zejména v poslední době prosakují mezi lidi zvěsti o utajovaném, ale velmi rozšířeném zneužívání dětí... tohle u nás strážců nikdy nebylo, není a klidně se vsadím, že ani nebude.“

„Nebude, protože to nechťejí ti... Zvozygurové?“

„A ti k tomu mají přesvědčivé důvody,“ dodal.

„Mají opravdu těžkou podmínku,“ vzdychl jsem si.

„Mají,“ souhlasil. „Ale dobře zdůvodněnou, to snad chápeš, není to pro nic za nic. Jak se říká, dvěma pánům nelze sloužit, to stojí i někde v Bibli. Zkrátka chtějí, abys nezachraňoval českou populaci, to bys musel nechat na jiných. Dali by ti jiný smysl života. Ujišťuji tě, že to stojí i za ten celibát. Vím co říkám.“

„Dobře, ukaž mi tedy ještě něco, ať je na misce vah víc než jen kýrsek a možnost sledovat něco na dálku!“ přál jsem si.

„Dobrá, zvedni se a pojd' se mnou!“ vyběhl mě a vstal.

Ačkoliv jsem netušil, kam mě ještě může zavést, když jsem viděl v této místnosti či jeskyni všechno, vstal jsem také.

Nebylo to ani zdaleka všechno.

=*=

Manuscript

Překvapilo mě to stejně jako když jsem vtrhl do předsínky Přemkova domku a místo dveří jsem narazil na masivní skálu bez jediné prasklinky, ale už by mě to překvapovat nemělo. Spíš bych se měl divit, že se všechno odehrává v jediné, byť pohádkové jeskyni. Dál jsem si připadal jako Alenka v říši divů, když Přemek došel ke skalnímu závěsu na opačné straně jeskyně proti vchodu a nahlas pronesl:

„Ehslegij!“

Co následovalo, mi připomínalo pohádku o Alibabovi, když se po vyslovení »sezamového zaklínadla« před ním rozestoupila skála. Pohádka hovoří o hřmotu a rachotu, ale tohle proběhlo tiše, že by byl slyšet i pád špendlíku na dlaždičky.

Skála se ale odspodu začala náhle vypařovat. Nahoře se ani nepohnula, ale dole prostě mizela. Odkrývala další silné kamenné veřeje se stejně železem pobitými dveřmi, ale když mizení skály dospělo až k hornímu okraji veřejí, okované dveře se otevřely dál do skály. Byla tam krátká, asi dvoumetrová chodba, zakončená dalšími dveřmi. Tvůrce jeskynního komplexu se zřejmě vyžíval ve dřevěných, okovaných dveřích, bylo jich tu přímo nadbytek.

Měly ale své opodstatnění, což jsem ještě netušil.

Prošli jsme nejprve do chodbičky a Přemek za námi dveře nejprve puntičkářsky pečlivě uzavřel, pak teprve přešel dopředu, aby otevřel okované dveře před námi.

Místnost za nimi byla podstatně menší než jeho pohádková jeskyně, i když měla některé její rysy. Také zde byl zrcadlový strop, odrážející svit desítek svící. Také zde byly stěny pokryté kamennými draperiemi, napodobujícími látkové, ale v této jizbě byl jediným kusem nábytku velký stůl s obrovskou rozloženou knihou s okovanými deskami a zřetelně pergamenovými listy.

„Manuscript!“ ukázal mi Přemek.

Na to, jak slavnostně to řekl, měla ta kniha zklamala. To má být dar návštěvníků z vesmíru? Vždyť vypadá jako možná hodně starý, nicméně lidský výtvor! A ke všemu nevypadá ošoupaná! Jako kdyby ji někdo dopsal právě tento měsíc.

„To je ten zázrak?“ zeptal jsem se. Nejspíš jsem to ale řekl příliš zklamaně, protože Přemek vyskočil, jako kdybych ho píchl.

„Co se ti nezdá?“ vyjel na mě. „Já vím, zdá se ti, že není tak stará jak jsem ti ji líčil, ale můžeš mi věřit, je starší než se ti zdá. Ta kniha se sama obnovuje a někdy i mění. Když jsem ji viděl poprvé, měla desky pobité stříbrem a reliéf na ní vypodobňoval staroindický chrám, jak ji Chorš přivezl s sebou z Indie. Ale ještě za jeho života se značně změnila. Místo stříbrného kování se na ní objevilo měděné a reliéf zobrazoval gladiátorské hry v Římě. Dnes je na ní stále měď, ale reliéf zobrazuje rytíře a dominuje jim kříž z doby rytířských křížových výprav. Zdá se, že zobrazuje to charakteristické z lidských dějin v posledním tisíciletí. Kdo může tušit, co to bude za sto let? Třeba banda vojáků v neprůstřelných vestách, vraždící malé děti, nebo vím já co?“

S těmi slovy knihu zavřel, abych si mohl prohlédnout obraz rytířů na reliéfu.

„To vypadá věrohodně,“ připustil jsem. „Ale proč jí říkáš »zdroj« nebo »základní paměť«?“

„Protože si ta kniha všechno pamatuje,“ odvětil. „Podíváme se spolu, chceš?“

Opět rozevřel těžké desky s měděnými rytíři. Několik listů pergamenu se přitom samo obrátilo.

„Tady si můžeš sám přečíst...“ ukazoval mi, bohužel bylo to psané jakýmisi neznámými klikyháky, které mi nic neříkaly.

„Tohle písmo neznám,“ namítl jsem.

„Aha...“ podíval se na mě omluvně. „To je »*gesíypo*«, řečí návštěvníků. Ale když Manuscript slušně požádáme, zobrazí nám to v některé lidské řeči. Manuscript, *bofrabno* česky!“

Písmo se na pergamentu pohnulo, zavlnilo a bylo čitelné.

»Uchazeč Ivan zemřel, poslal za sebe mladšího, ale stejně neochotného příbuzného,« četl jsem. »Neochota lidí k přinášení obětí za ostatní příslušníky svého národa, klanu či rodiny je až přehnaná. Většina lidí se spoléhá, že jejich společné problémy vyřeší a napraví někdo jiný než oni sami...!«

A sakra! pomyslel jsem si. Ta kniha nemá o mé maličkosti zrovna lichotivé mínění! Pravda, zatím jsem neprojevil přílišnou ochotu k obětem »pro národ a lidstvo«. A byla by to vůbec oběť? Vždyť bych tím mohl i ledacos získat! Chorš z Indie žil dva tisíce let, Přemek už má na krku tisícovku. Je to oběť nebo spíš dar?

Nejspíš oboje. Na jednu stranu mi nabízí úžasné možnosti, prodloužení věku, jaké neznal ani Metuzalém, na druhou stranu vyžaduje omezení použití těch možností na nepodstatné výjimky, zákaz založení vlastní rodiny srovnatelný s katolickým celibátem kněží a vlastně vynucený odchod do poustevnického ústraní, aby se nic neprozradilo... Má to ale smysl? Od vyspělé mimozemské civilizace bych očekával nějaké logické vysvětlení, proč to či ono vyžaduje. A ne se pouze posmívat »neochotě nás lidí k přinášení obětí«. Lidé přece často přinášeli a přinášejí oběti, ale musí to mít smysl! Nesmyslné oběti, vyžadované náboženskými ideologiemi, chápou lidé jako zbytečné a škodlivé, i když je jiní lidé přinášeli a přinášejí. Přinejmenším ti, kdo se obětují, musí mít dojem, že je jejich oběť správná a nezbytná a proto ji musí přinést bez ohledu na protesty šedé kůry mozkové a pudu sebezáchovy.

Co je tedy hlavním motivem poustevníka Přemka?

„Poslyš,“ obrátil jsem se na něho, „ta kniha mě tady zřejmě hodnotí dosti záporně. Přitom sama vyžaduje oběti bez logického zdůvodnění. Považuji to za příliš laciné. Jaký důvod má vyvážit záporny té vyžadované oběti?“

„Dá ti, pokud se nestane něco nepředvídatelného, dlouhý věk, o jakém by se ti jinak nesnilo, žádné starosti se živobytím,“ začal mě přesvědčovat.

„Neptám se, co mi dá,“ zarazil jsem ho. „Ptám se, čím mám já být užitečný té knize.“

Zarazil se a trochu se zamyslel.

„To jsi můj první učedník, který se ptá takhle,“ řekl potom pomalu, rozvážně. „Tebe nezajímá, co ti Manuscript dá?“

„To jsi mi přece už řekl,“ upozornil jsem ho. „Něco mi dá, něco naopak odepře a zakáže, ale mě zajímá hlavní důvod, proč se to má stát. Ta kniha to jistě nedělá jen tak!“

Přemek se opět zamyslel.

„To se rozumí, že to nedělá jen tak,“ řekl opět rozvážně, asi si to musel teprve teď pořádně v hlavě sesumírovat.

„Co od nás potřebuje?“ pokoušel jsem se to upřesnit.

„Co od nás potřebuje...“ opakoval po mně. „Potřebuje nás, aby měla v tomto světě spolehlivé místo, úkryt před lidmi, kteří by jí mohli nebo spíš jen chtěli škodit. Potřebuje, aby o ní většina lidí nevěděla, neboť to je nejjistější cesta, jak požadovaného klidu dosáhnout.“

„Toho by snad dosáhla snadněji, kdyby se sama před lidmi ukryla,“ napadlo mě. „Mohla by k tomu někoho využít, ale spíš by se ho snad rychle zbavila než aby si ho vydržovala, ne?“

„Vlastně je ještě jeden úkol, který tu máme,“ vzpomněl si konečně. „My tady strážíme vesmírnou bránu. Ale to jsem ti snad už říkal, ne?“

„Jo, říkal,“ připustil jsem. „Ale zapomněl jsem na to. Asi by to chtělo bližší vysvětlení. Vesmírná brána podle názvu vede někam do vesmíru, nebo jak je to s ní?“

„Vede do vesmíru,“ přikývl. „Ostatně by ses tam mohl se mnou podívat, budeš-li mít zájem. Na druhé straně brány je svět, který Zvozygurové nazývají Ókišež. Není obydlený, žijí tam jen drobná zvířata, ale nám lidem je docela příjemný.“

„Jaký smysl má ale ta brána, když se nesmí používat?“ ptal jsem se ho vytrvale.

„Je to pro lidi Země něco jako záchrana,“ řekl.

„Záchrana? Před čím?“ dorážel jsem na něho.

„Tak... povšechně...“ pokrčil rameny. „Kdyby se na Zemi stala nějaká obrovská katastrofa, ohrožující samotnou existenci lidstva, otevřeme brány do Ókišeže a pokusíme se přestěhovat tam tolik lidí, kolik stihneme. Zvozygurové tím chtěli zajistit, aby člověk jako druh při nějaké obrovské katastrofě nevyhynul. Jenže to se týká jen těch nejhorších katastrof, jaké si umíme představit. Například dopad některé větší planetky, který by vyhubil život na Zemi. Zvozygurové tvrdí, že už se to na Zemi nejméně jednou stalo a vyhubilo to život skoro úplně. Ale muselo by jít skutečně o všeobecnou katastrofu. Menší pohromy, zemětřesení, záplavy a zejména války nejsou důvodem k otevření bran.“

„Války nejsou důvodem?“ zapochyboval jsem.

„Nejsou,“ odmítl Přemek. „Ve Třicetileté válce vypadala celá Evropa jako obrovský hřbitov. Přidal se ke všemu ještě mor, lidé umírali po tisících. Tenkrát jsem měl dojem, že nastal čas otevřít brány. Jenže když jsem se šel zeptat Manuscriptu na jeho názor, dostal jsem odpověď, že v Evropě je sice hodně zle, ale jedná se o omezenou místní pohromu, zatímco jinde ve světě je klid a mír, takže lidstvo jako celek vyhynout nemůže. Nanejdvů Evropa, ale ta si to zaslouhuje sama. Když se lidé zbláznili, ať si to vypijí!“

„Moc soucitu ta kniha opravdu nemá,“ řekl jsem.

„Nesud’ ji, ať nesoudí ona tebe,“ poradil mi. „Prober si to v hlavě nezaujatě. Tenkrát měla pravdu. Jinde na světě se lidem vedlo dobře, jen v Evropě vytvářeli vojáci lidem peklo na zemi a mor to jen korunoval. Vesmírné brány »malacho« jsou určené teprve pro největší myslitelné katastrofy. Například srážku Země s planetkou, jako když vyhnuli dinosauři.“

„Dnešní válka by mohla být také zničující,“ podotkl jsem. „Jakmile by začaly létat rachejtle s atomovými hlavicemi, byl by to nejspíš také konec života na Zemi.“

„To by si ale lidstvo udělalo samo,“ mínil Přemek.

„To se tedy podle mě krutě pleteš,“ řekl jsem.

„Myslíš?“ vyjel na mě. „Kdo by ty atomové hlavice střílel? Lidi nebo dinosauři?“

„Většina lidstva by to odnesla kvůli pár lidským bestiím,“ ujistil jsem ho. „Kdo má zájem na něčem podobném? Pár vládců, kterým moc příliš stoupla do hlavy, a pár šilenců, kterým je fuk, že při takové katastrofě zahynou. Ty největší bestie mají pro sebe připravené úkryty, kde doufají přežít i atomovou válku. A zbytek lidstva ať zemře, těm v krytech to bude jedno.“

„Nemohu si ale pomoci, ti v krytech jsou také lidé, patří do lidstva a Zvozygurové je budou považovat za lidi,“ trval na svém Přemek. „Ano, je to jen pár špatně vychovaných bestií, ale vykládej to mimozemšťanům!“

„Takže Zvozygurové mají vesmírné brány i s námi jen jako pojistku, aby lidstvo nevyhynulo při nějaké přírodní katastrofě, ale když se vyhubí atomovou válkou, může si za to samo. Když se lidé zblázní, ať si to zkrátka vypijí!“

„Tak nějak,“ přikývl Přemek.

Jenže v té chvíli se písmo na rozevřené stránce knihy opět trochu zavlnilo. Ukázal jsem na to Přemkovi a oba jsme udiveně četli:

»Kdyby došlo ke všeobecné katastrofě vinou některého kmene lidí, mají strážci lidstvo zachraňovat jako při přírodním neštěstí, s výjimkou kmene, který to způsobil.«

„Hele!“ ukazoval jsem na nově objevený text. „Ta Kniha je rozumnější a hlavně spravedlivější, než jsme si mysleli.“

„Děkujeme za radu, Zvozygurové!“ dodal nábožně Přemek.

„Myslíš, že se ta kniha s nimi o nás radila?“ obrátil jsem se na něho nerozhodně.

„Nevím,“ pokrčil rameny. „Vypadá to tak, ale nemusí to tak být. Manuscript má myšlení Zvozygurů v sobě, mohl rozhodnout i bez nich. Ale je to myšlení Zvozygurů, proto jim děkuji.“

„Ať je to jak chce, vypadá to rozumněji,“ shrnul jsem to. „To už je důvod i k obětem.“

„Jenže Ivan to i pak odmítl,“ posteskl si Přemek. „A mně pak nezbývalo než ho nepřijmout.“

„Každý člověk je jiný,“ pokrčil jsem rameny. „Říkal jsem, že potřebuji rozumný důvod a tenhle to podle mě splňuje. Jen by mě ještě zajímalo, jak vypadá svět za vesmírnou bránou, kam by měli lidé prchat před katastrofou. Řekl jsi mi, že bychom se tam mohli spolu podívat. Mohl bys mi ten... Ókišež... ukázat? Říkáš, že je nám lidem příjemný...“

„Ale to se ví!“ ožil Přemek, neboť pochopil, že jsem na dobré cestě k přijetí té řehole. „Pojď se mnou, podíváme se tam!“

A obrátil se k východu z místnosti s Manuscriptem...

=*=

Výlet do vesmíru

Na výlet do vesmíru jsme se dlouho nepřipravovali. Přemysl mi tvrdil, že to není potřeba, svět Ókišež je nám lidem příjemný, takže se tam můžeme vypravit tak jak jsme. Přemysl ve své odrbané šedohnědé košili a šedých kalhotách, jinak naboso bez bot, já jen ve strakaté košili a také již notně sepraných džínách, na nohou s hrubými křuskami. Žádný skafandr ani speciální kombinéza. Jako kdybychom šli do lesa na houby.

Přemek zavřel pozvolna shora se objevující skálu přes dveře ke knize a naopak otevřel stejné tajné dveře na opačné straně. Za nimi a za masivními těžkými oplechovanými dveřmi byla krátká chodba s dalšími dveřmi. Přemysl je za námi pečlivě zavíral. Všiml jsem si, že tyhle dveře jsou nejen masivnější, ale na okrajích mají cosi jako gumové těsnění. Pochopil jsem to jako snahu oddělit svět za branou od našeho. A nemýlil jsem se.

„Tyhle dveře musíme pečlivě zavírat!“ upozornil mě Přemek. „Nesmíme do našeho světa pustit nic ze světa Ókišež a naopak.“

„To by přece při zachraňování lidí při katastrofě neúnosně zdržovalo!“ namítl jsem.

„V případě osudové katastrofy jdou ohledy stranou,“ řekl Přemek. „Pak bychom otevřeli všechno, brány i dveře. Ale dokud se nic zlého neděje, musíme dodržovat opatrnost. Nechceme si to přece zaneřádit. Tady v chodbě projdeme jiskřištěm. Člověk to snese, ale pro případný hmyz to je jako zásah bleskem. A tady si ještě vezmeme pohotovostní batohy.“

Ve skalním výklenku byla řada silných kovových věšáků a na každém visel velký tmavomodrý batoh. Přemek sňal z věšáku dva, jeden si hodil na záda a druhý mi podal.

„Co v nich je?“ zeptal jsem se.

„Uvidíš!“ neprozradil mi to.

Hodili jsme si tedy batohy bez zkoumání na záda a dveřmi prošli do skalní chodby. Stěny tvořil pískovec jako všude, jenže tady byl pokrytý lakem nebo nějakou glazurou. Pak se kolem nás skutečně zajiskřilo, takový malý »Eliášův oheň«. Uvítal bych, kdyby to spálilo mouchy a komáry, bez nich by byl ten svět lepší než náš, ale kdo ví, co tam bude za místní žoužel? Nezbyvalo mi než věřit Přemkovi, že tam nic nebezpečného není a basta! Ostatně, tohle jiskřiště nemohlo mít účinek na symbiotické bakterie, které máme přímo v sobě. Ale u těch bude lepší, když se tam přenesou už teď. Jen ať si ten svět zvyká!

Další dveře se lišily. Až sem byly všechny dveře dřevěné, pobité železným, nejspíš ručně kovaným plechem. Následovala však profesionálně vyrobená hladká kovová pancéřová vrata, nejspíš z nerez, nebo z podobného materiálu. Otevřela se sama směrem k nám a přesně zapadla do výklenku ve stěně.

„Na to pozor!“ varoval mě. „Tyhle dveře mají sílu slona. Nebylo by příjemné nechat se jimi přiskřípnout!“

Za nimi byla skála. Chodba zde končila. Tedy většinou. Protože skála náhle zmizela a následovala další, jen půlmetrová chodba s dalšími pancéřovými vraty. I ty se samočinně otevřely, pro změnu ve směru od nás, ale za nimi už žádné dveře nebyly. Po rozšiřujícím se portálu byla – poušť.

„Vítej na Ókišeži!“ ukázal mi Přemek rukou a když jsem dál stál jako dřevěný, sám srdnatě vykročil jako první.

Jdeme tedy do cizího světa...

=*=

Šustění písku pod našima nohama dokazovalo, jak je suchý, ale ten první dojem lhal jako když tiskne. Přemek se po několika krocích obrátil, aby si prohlédl vrata, z nichž jsme vyšli. Masivní kovová vrata zůstávala otevřená, ale zajímavější bylo to ostatní. Vrata vedla do skály, vysoké jako dvoupatrový dům, na níž rostly stromy. Pokud to ovšem stromy byly, protože se známým druhům

ani vzdáleně nepodobaly. Při zemi byly baňaté jako třímetrové okrově žluté dýně, nahoře z nich vyrážel vějíř světlezeleného listí. Aspoň že to listí mělo důvěrně známou barvu! Jenže to je dané vlnovou délkou světla, které je nejučinnější pro fotosyntézu a pokud je zdejší slunce podobného typu jako naše, bude barva zdejších rostlin velice podobná zeleni na Zemi.

Skála se oběma směry, vlevo i vpravo, pozvolna snižovala, ale les divných rostlin se táhl vlevo i vpravo až k obzoru. Bylo mi hned jasné, že tím lesem neprojdeme. Baňaté kmeny se navzájem o sebe opíraly a nenechávaly mezi sebou volný průchod. Často jsem četl cestopisy popisující, jak se cestovatelé tropickým lesem museli pracně prosekávat mačetami hustou spleť lán. Tohle ale vypadalo ještě hůř, tady mezi kmeny nebyly lány ani jiná hustá vegetace, kmeny se tiskly k sobě úplně bez mezer. Mezi nimi se přece řádné zvíře neprotáhne! A člověk? Tím méně! Napadlo mě vzít mačetu a těmi dýněmi se prorubat, jenže hned jsem si všiml, proč to asi nepůjde. Dýňovité kmeny pokrýval tvrdý pancíř jako kůži krokodýla.

„Kam teď?“ obrátil jsem se na Přemka.

„Nevím,“ pokrčil rameny. „Když jsem tu byl naposledy, je to už dobrých čtyři sta let, rostla tu všude hustá, vysoká tráva, ale nebyl tu ani les, ani poušť. To víš, za čtyři sta let se krajina příliš nezmění, ale vegetace může být úplně jiná.“

„Čtyři sta let jsi tu nebyl?“ podíval jsem se na něho tázavě. „To jsi sem nevzal žádného svého učedníka? Měl jsi jich přece za posledních čtyři sta let víc, nebo se pletu?“

„Nepleteš,“ vzdychl si Přemek. „Jenže ani vesmír není stálý a neměnný. Byl jsem tu naposledy s Rudolfem. Pak se asi něco stalo, protože nám Manuscript sdělil, že místo světa Ókišež bude pro záchranu lidí Země sloužit vhodnější svět Suvrudó. Trvalo to těch čtyři sta let. Naposledy jsem cizí svět, to byl ještě Suvrudó, ukazoval tvému prastrýci Ivanovi. Před čtyřiceti lety ale

Manuscript oznámil, že svět Suvrudó obsadili obyvatelé světa Hokýje, který spolkla vybuchující hvězda. Zpozorovali nebezpečí pozdě, takže odstěhovali sotva třetinu obyvatel, bouchlo to a pak nebylo koho zachraňovat. Svět Suvrudó tím pádem volný není a Zvozygurové pro nás opět vyčlenili svět Ókišež. Je prý horší, ale lidem Země by stačil. Řekl jsem si, fajn, darovanému koni na zuby nekoukej a v nouzi každé útočiště dobré. Ale Ókišež už znám, kromě trávy tu nic pořádného není. Jenže jak sám vidíš, trochu se to tu proti mé poslední návštěvě změnilo.“

„Moc toho tedy neuvidíme,“ povzdychl jsem si. „Je to tu na můj vkus trochu jednotvárné.“

„To bylo dřív ještě víc,“ podotkl Přemek. „Teď tu jsou aspoň dvě odlišná prostředí, les a poušť, předtím tu byla jenom tráva.“

„Jenže obojí snadno přehlédneme a můžeme se vrátit, když tu víc není,“ remcal jsem.

„Celá Ókišež není stejná,“ utěšoval mě. „Když půjdeme podél toho lesa vlevo, dojdeme asi po deseti kilometrech k moři, to se snad za těch pár let nezměnilo. Je to sice jen nějaký záliv, ale voda je v něm slaná. Půjdeme-li vpravo, objeví se před námi hory. U moře už jsem tady byl, ale hory jsou na mou lenost příliš daleko. Ale kdyby tě zajímaly, půjdeme se na ně podívat, tam až snad tenhle les nesahá.“

„Jak může být poušť tak blízko moře?“ divil jsem se.

„Je tu trochu tepleji než u nás v Čechách,“ pokoušel se to nějak logicky vysvětlit. „Ale nefouká tady tak vítr, takže se voda v moři tolik nevypařuje a nedostává se do mraků. Ostatně i Egypt leží na břehu dvou moří a nebýt Nilu, byla by to taky jen poušť.“

„Jsem tedy pro moře,“ rozhodl jsem otázku, kam půjdeme. „Moře v Čechách, jakou radost by měl starý Shakespeare!“

„Tady nejsou Čechy,“ upozornil mě jemně Přemek. „Byly by, kdyby nastala ta katastrofa a museli bychom sem obyvatele

Čech přestěhovat. Jenže to nebude hned. Kolik já jsem zažil proroctví o blížícím se konci světa! Lidi mají někdy velké oči. I když jsem už také uvažoval o otevření vesmírných bran, za Třicetileté války to v Evropě vážně vypadalo zle, ale za to mohl jen můj omezený rozhled, Manuscripty to viděly lépe. Takže vzhůru dolů k moři!“

Byl to zajímavý slovní obrat, jenže moře jsme mohli čekat jen když trochu sestoupíme, moře bude jistě níž. Takže jsme se obrátili vlevo. Jestli mě můj orientační smysl neklamal, měli jsme jít přibližně na sever, pokud vesmírný tunel neobrátil světové strany naopak. Moře by pak sahalo skoro do třetiny Čech, či spíše do území, které tady v Ókišezi odpovídá Čechám.

Napadlo mě, že bychom si měli zakreslit něco jako mapu. Jenže na mapě by teď byla jen jedna rovná čára od severu k jihu, na jedné straně les, na druhé poušť. Takovou mapu si snad kreslit nemusíme. Až se k tomu přidá tvar pobřeží, bude to zajímavější.

Kráčeli jsme tedy odhodlaně nejprve podél skály, pak podél lesa. Dál od těchto dvou hradeb byl písek příliš sypký a špatně se v něm šlo, kdežto u lesa se v písku tu a tam objevovaly trsy trávy, které písek zpevňovaly, takže se po něm šlapalo jako po asfaltu.

Rázovali jsme skoro hodinu, ale zdejší svět byl pořád stejně jednotvárný. Pak jsem ale najednou vpředu cosi zpozoroval.

„Tamhle něco vidím!“ upozornil jsem Přemka. „Co je to?“

„Ty tam něco vidíš?“ nedůvěřoval mi Přemek. Pak se ale tím směrem zadíval pozorněji a připustil, že tam »něco může být, ale čerti vědí, co to je«. Šli jsme tedy dál a k té věci, v jednotvárnosti zdejšího světa výjimečné, jsme se blížili.

Jenže čím jsme byli blíž, tím víc nás svíralo neblahé tušení. Už zdálky bylo zřejmé, že jde o hromádku kostí a i když jsme se zprvu mohli utěšovat, že tu snad pošlo nějaké zdejší zvíře, čím jsme byli blíž, tím nám bylo jasnější, že je to kostra člověka.

Jak se sem ale dostala?

„Nebyl to některý z tvých učedníků?“ zeptal jsem se Přemka.

„To bych snad o tom musel něco vědět!“ řekl. „Jednak bych ho sem musel pustit bez doprovodu! To opravdu nedělám! Nebo bych ho tu musel ponechat osudu a to už teprve ne! I kdyby se cokoliv stalo, není přece možné nechat ve štychu kamaráda!“

„Ale tyhle kosti vypadají jako lidské!“ namítl jsem. „Jak by se sem mohly dostat jinak než vesmírnou bránou?“

„Moje vesmírná brána není jediná, která sem vede,“ snažil se Přemek najít jiné, přijatelnější vysvětlení. „Na Zemi je těch bran víc. I když pochybuji, že by sem kdokoliv ze strážců pouštěl lidi a nechával je tady. To se prostě nedělá! Mám ale podezření...“

Neřekl jaké, ale opět trochu zrychlil chůzi. Už jsme byli tak blízko, že jsme o lidském původu té kostry nemohli pochybovat. Opice mají jiný tvar lebky a tohle byla nepochybně lidská kostra! Proporce těla nasvědčovaly, že to byl dospělý člověk. Ještě aby to bylo dítě! V každém případě se tu musela odehrát nějaká tragédie. Proč tu ten nešťastník zahynul?

Došli jsme až k hromádce kostí. Kostra ležela natažená jako podle pravítka, obě natažené ruce ukazovaly směrem k vesmírné bráně, odkud jsme přišli. Chtěl tam snad dotýčný dojít? Pátral jsem mezi kostmi očima po čemkoliv, aspoň nějaké zbytky oděvu nebo nástroje, ale nic jsem neviděl. Přišel sem nahý a s holýma rukama? A na co zemřel? Na tyto hloupé otázky nebyla odpověď. Prostě tu ležely kosti člověka a nic víc. Jen zaváté stopy, nikdo se nic nedozví, jak tvrdila jedna píseň. I když v ní zůstal na kraji pouště aspoň starý klobouk ve křoví...

Kdo tu v poušti zmizel,

odkud šel a kam?

Jaký to měl svízel,

že byl v poušti sám?

Chvíli jsme jen stáli a mlčeli. Ticho porušil až Přemek.

„Zeptáme se Manuscriptu, jestli o tom něco neví,“ zabručel.

„Těžko, když o tom nic nevíš ani ty!“ namítl jsem.

„Manuscripty mají mezi sebou spojení,“ řekl mi. „Všechny, co jsou na Zemi. Kdyby sem toho nešťastníka ze Země propustil někdo jiný, Manuscripty by to věděly.“

„Ještě nám chybí vědět, nač zemřel,“ podotkl jsem. „K naší vesmírné bráně už není daleko. Co kdyby se dostal až k ní? Ležel by pak u brány a kosti by na ni ve větru marně klepaly...“

„Máš moc bujně představy,“ zpražil mě. „Všechny brány se dají snadno otevřít z obou stran. Když k některé přijdeš a vyslovíš nahlas otevírací formulku »Ehslegij!«, otevře se ti. Pochopitelně jen když víš, že tam nějaká brána je, ale maskované jsou obvykle jen z naší pozemské strany. Zvozygurové nepotřebují, aby se jim kdekdo toulal po záložních světech.“

„A proč ne?“ šťouchl jsem si. „Proč by se tam nemohli naši průzkumníci podívat? Stejně ten svět chystají pro lidi ze Země!“

„Za posledních čtyři sta let to dvakrát měnili,“ připomněl mi. „Kdoví, kolikrát se to ještě změní?“

„A co by vadilo, kdybychom některý svět kolonizovali?“

„Kdo by kolonizoval?“ obrátil se na mě Přemek nevrle. „Snad ne ta banda barbarů, která už mockrát prokázala, že kolonizace se rovná neuvěřitelnému zotročování a vybíjení?“

„Myslíš nás lidi?“ zarazil jsem se.

„A koho jiného?“ opáčil. „To by to zase dopadlo!“

„Ale lidí je už na Zemi trochu moc a nebylo by špatné jich pár miliard usídlit jinde. Bylo by snad lepší stěhovat se v klidu, ne až za probíhající katastrofy. A Zemi by se ulevilo!“

„A protože nemáme rozum a přeplnili jsme si svět, máme snad tím větší právo roznášet naši morovou ránu i do vesmíru?“ zavrčel. „Pro nás by to možná lepší bylo, ale pro vesmír jsme jen nesnesitelnou přítěží a věřím, že si i Zvozygurové oddychnou, až

na Zemi propukne katastrofa a na Ókišež se nám podaří zachránit z těch mnoha miliard jen pár milionů jako genetický »vzorek bez ceny«. Odškrtnou si další zachráněný druh a myslím si, že už nás nikam dál nepustí. Jsme příliš pitomí a krvaví.“

„A proč by nás potom zachraňovali?“ namítl jsem.

„I my na Zemi chráníme ohrožené druhy,“ pokrčil rameny. „I když jde o škůdce, jako je třeba kůrovec. Někteří lidé podnikají i estrádní výstupy na ochranu těch protivných brouků! Přivazují se ke stromům a tak...“

„Takže jsme pro Zvozygury něco jako pro nás kůrovec?“

„Možná ne tak úplně, ale v globálu asi ano,“ trval na svém.

„Tos mi zase nasadil kůrovce do hlavy...“ řekl jsem.

„Z toho si nic nedělej, na to si zvykneš,“ ujistil mě.

Přemýšleli jsme chvíli nad bělostnou kostrou, nejspíš každý o něčem jiném. Umřít se dá i ve vesmíru... Nevím o čem dumal Přemek, ale ty kosti mi připomněly pomíjivost lidského života.

„Dobře, kolonizaci už vynecháme a na tu kostru se zeptáme Manuscriptu,“ přijal jsem Přemkův nápad. „Ale co teď? Vrátime se, nebo půjdeme dál?“

„Řekli jsme si, že dojdeme k moři, nenecháme se od toho přece odradit,“ rozhodl Přemek. „Nejsme snad bázlíví zajíci!“

„Já jen, aby tady nebyli nějací dravci, kteří by na nás mohli dostat chuť!“ sýčkoval jsem. „Třeba lvi nebo tygři... Co když něco takového zardousilo i tady toho nešťastníka?“

„Žádní dravci tu nejsou!“ tvrdil Přemek. „Zvozygurové nám slíbili, že svět Ókišež je pro lidi naprosto bezpečný. Museli by při průzkumu udělat hodně velkou botu, aby přehlédli tygra. Největší zdejší masožravé zvíře je »chaige«, velké asi jako kočka a živí se zásadně mršinami. Takovým se na Zemi říká »zdravotní policie«, jsou všude ve vesmíru a starají se, aby mršiny neležely na místě kde padnou, nezahnívaly tam a nešířily nemoci. Druhým takovým zvířetem je tu supovitý pták »pomšér«. Ti bývají vždycky blíž,

mají shora lepší přehled, ale kočkám »chaige« obvykle ustupují. Jedni i druzí dokáží obrat kostru pěkně doběla a tady už jistě byli. Na člověka by si ale netroufli. Za rvačku by jim to nestálo, jen by si trochu počkali.“

Nechali jsme tedy kosti na místě a vykročili dál. Moře jsme ještě nespatriili, ale podle Přemka nebylo daleko. Naštěstí se k němu nešlo do kopce, ale dolů. Po svahu se lépe jde, i když jsem si byl vědom, že zpátky půjdeme do kopce.

Netušil jsem, že to nebude vítězný návrat...

Les opancéřovaných dýňovitých stromů nalevo byl pořád stejně hustý a poušť napravo stejně suchá.

Už aby bylo to moře!

Nebo nějaká změna!

=*=

Návrat z hvězd¹

Kaspické moře se kdysi pyšnilo zálivem Měrtvyj Kultyk. Byla to poměrně dlouhá proláklina kolem poloostrova Mangyšlak v severní části Kaspiku. Na mapách ji zakreslili ještě v polovině dvacátého století modře. Na konci dvacátého století tam už nebyla. Přesněji, proláklina tam byla, ale bez vody. Ta zmizela, dno dnes pokrývá jen sůl a na bývalých březích rezivějí rybářské čluny, vzdálené dnes stovku kilometrů od nejbližší vody. Prázdné domky rybářských osad pustnou, opuštěné svými obyvateli. Kdo by tam ještě chtěl žít, v pustině plné soli, která se nedá použít ani k osolení polévky, protože oné běžné kuchyňské soli je v ní málo, většinu tvoří soli hořčnaté a sirné.

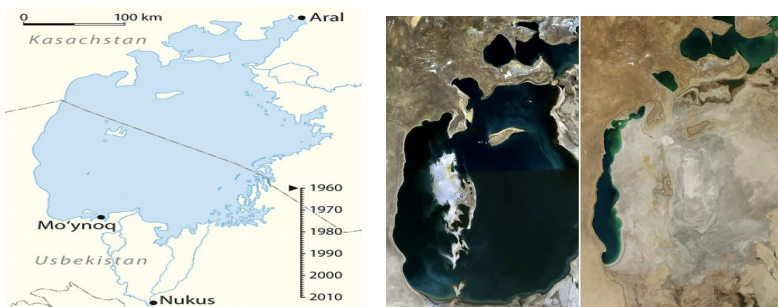

Opuštěné lodě na dně bývalého Aralského moře

Na starých mapách najdete i Aralské jezero, kdysi dokonce honosně nazývané »Aralské moře«. Dnes jsou na jeho místě jen

1 vzpomínka na Lema

ubohá jezírka a u bývalých břehů rovněž kotví opuštěné rezivějící lodě. Voda – zmizela.

Vysychání Aralského moře

Tohle dokázaly změněné klimatické podmínky za pouhých padesát let i na Zemi. Přemysl však na Ókišeži nebyl čtyři sta let. Je sice pravda, že za těch čtyři sta let se většina pobřeží světových moří příliš nezměnila, ale mizející záliv Měrtvyj Kultyk a Aralské jezero ukazují, že znalost určitého místa před pouhými čtyřmi sty lety vám dnes nemusí být vůbec nic platná.

Došli jsme k místu, kde podle Přemka mělo být moře, ale to nikde. Zmizelo. Přemek si pamatoval tvar zátoky, ukazoval mi, kde byly ostrůvky, ale ty se změnilly v nevysoké kopečky. Chyběla tu maličkost, pro moře ale dost podstatná – voda.

Přemysl na to reagoval značně nervózně. Vysvětloval jsem mu sice, že k těmto změnám docházelo a dochází i na Zemi, mohou být i poměrně rychlé, jako příklad jsem mu dával zmizelé Aralské moře, sopky i jiné možnosti, ale moc jsem mu náladu nezvedl.

„Neber si to tak!“ utěšoval jsem ho. „Evropa je hodně stará, ta už se nemění, ale tady přece není Evropa! Bývalo tu moře, jenže vyschlo. Bez vody vyhynula tráva a nahradily ji dýně, ona to spíš bude obdoba pozemských kaktusů, ty jsou také zvyklé růst na pokraji pouště. Svět se mění nenápadně, ale nikde není psáno,

že by se za čtyři sta let nemohl změnit i důkladněji. Stačila by na to jedna jediná sopka. Zkrátka se to tu změnilo. No a co?“

„Ty nechápeš ten průšvih?“ rozčiloval se. „Slíbíme lidem idylku na břehu moře a tumáš čerte kropáč! Moře není, moře se nám nějak vypařilo! A budeme za podvodníky!“

„Měli bychom to tu zmapovat,“ navrhl jsem. „Aby nás to nepřekvapilo. Dokázal bys propašovat sem tou branou motocykl? Auto zjevně neprojde, ale motocykl snad ano. Na něm by to bylo podstatně rychlejší než pěšky. Za tři hodiny jsme dorazili jen k vyschlému moři, motorkou bychom za stejnou dobu našli, kam moře ustoupilo. Taková mapa by se nám jistě časem vyplatila.“

„Máš motorku?“ zavrčel. „Nemáš, co? A jezdit na ní jistě neumíš. Takže si ty hraběcí rady nech!“

„Motorku nemám,“ připustil jsem. „Ale když mám řidičák na auto, mám automaticky řidičák i na malé motorky a koupit si jeden malý prskolet by snad šlo, to by nebyla marná investice... Umíš aspoň jezdit na kole?“

„Ne, kde bych k tomu přišel?“ mračil se.

„I to kolo by tady bylo dobré,“ rozvíjel jsem svou myšlenku dál. „Mám u rodičů schované kolo. Když se naučíš jezdit na kole, naučíš se i na motorce. Tady na Ókišeži není dopravní policie, aby nás obtěžovala, jestli máme papíry či ne. Vraťme se. Seženu motorku, nejlépe dvoumístnou, tady se přece dá jezdit i bez papírů a ušetřený čas za to jistě stojí!“

„Ušetřený čas!“ ošklíbl se. „Přidám ti tisíc let a ty bys šetřil čas po hodinách? To bych se radši zeptal Manuscriptu, jestli nemáme něco lepšího. Uvažoval bych o »huronkách«, ale s nimi to neumíš... teď chci vědět, kam se k sakru podělo zdejší moře?“

„Ušetřili bychom nejen čas, ale i námahu,“ rozšířil jsem to. „Tebe ještě nebolí nohy? Možná nám chybí jenom důkladnější trénink, ale jedno k druhému... a stokrát nic umořilo osla...“

„Hele, nech si ty návrhy na jindy, když půjdeme kousek po dně té bývalé zátoky, musíme dříve nebo později narazit na vodu. Přece se všechna voda z moří nevypařila!“

„To asi ne,“ připustil jsem.

Pokračovali jsme tedy dál. Překročili jsme suchou nohou bývalou hranici vody a sestoupili na bývalé dno. Nebylo tu zvlášť hluboko, stačilo by, aby voda klesla o dva metry.

S Kaspickým mořem sousedí zátoka Kara Bogaz, oddělená od Kaspiku úzkou kosou s nepříliš širokým průlivem. V zátoce je o čtyři metry nižší hladina, takže se do ní úzkým průlivem žene voda z moře. Jiný přítok ani odtok tam není, ale voda se neustále vypařuje a proto její hladina nestoupá. Sovětská vláda nechala ten průliv v sedmdesátých letech přehradit v domnění, že tím pomůže Kaspickému moři. I když se do něho vlévají mohutné řeky jako je Volha a Don, vypařuje se více vody než kolik přiteče a hladina vody v celém Kaspiku klesá. Sověti zátoku Kara Bogaz oddělili hrází, až v osmdesátých letech úplně vyschla. Jenže následovala taková sucha v přilehlých oblastech, že i sověti pochopili, že to nebyl dobrý nápad. Začali vodu do zátoky opatrně napouštět a nakonec hráz zbourali a nechali přírodu na pokoji, ať si dělá co umí. A sucha přestala...

Tady asi nejsou sověti s jejich poroučením věru a dešti (za oceánem je stejnými pitomostmi zdatně zastupují Američané), ale příroda všude občas udělá botu, kterou pak zpravidla řeší nějakou katastrofou. Kdoví, co to bylo tady?

Přizpůsobil jsem se Přemkovi a šlapal s ním dál, ale rebelantská nálada ve mně neklesla. Napadlo mě, že jsem mu měl navrhnout obstarat si koně, tomu by možná rozuměl. Ale umiňoval jsem si, že tu motorku jen tak z hlavy nepustím. Prastrejček mi nechal víc peněz než bych jinak spotřeboval. Ještě lepší by bylo nějaké auto, nejlépe džíp nebo jiné SUV, ale to by těžko prošlo vesmírnými tunely, jsou příliš úzké.

Netušil jsem, jak mohou být široké...

Došli jsme k první zatáčce bývalého zálivu a před námi se otevřel další výhled. Nebylo tam moře, ale pochopil jsem, proč tam není. Z hory na obzoru stoupal kouř. Záliv zřejmě přehradila zdejší sopka, při jeho mělkosti jistě stačilo málo. Odehrálo se to již dávno, sopka se mezitím vybouřila a dnes už jen jemně kouří, voda však už vyschla, což mohlo lokálně změnit podnebí. Záhada je, zdá se, vysvětlená!

Upozornil jsem na sopku Přemka. Vzal to na vědomí a krácel sveřepě dál. Nu což, zblízka jsem u žádné sopky nebyl, žádnou v Čechách nemáme a do Itálie se mi nechce, tam je dneska moc dusno, ne kvůli Vesuvu, ale s migranty. Zdejší sopka přehradila moře, to je samo o sobě zajímavé. Jenže je až na obzoru a než tam dojdeme, bude určitě zítřka.

„Je to dost daleko,“ porušil jsem opět mlčení. „Zdá se mi, že tam dnes nedojdeme. Neměli bychom se vrátit, než bude tma?“

„Proč asi s sebou táhneme stany?“ zavrčel Přemek.

Jo ták! V těch batůžcích neseme stany? Přemek plánoval delší výlet než na pár hodin! Ještě víc mě ale zajímalo, jestli si neseme i nějaké zásoby. Už jsem měl opravdu hlad! Podle mých hodinek byl večer, nejvyšší čas utábořit se a hlavně něco sníst.

Stmívalo se už viditelně, ale Přemek v tom směru nezklamal. Po chvilce, když jsme došli k jednomu »ostrovu«, vyšplhali jsme se na vršek a Přemek shodil ze zad batoh.

„Utáboříme se!“ oznámil mi.

Batoh nebyl pozemského původu a neměl běžné zapínání. Přemek mi musel ukázat, jak se otevírá. Popruhy na záda byly ještě normální, ale pokud byly vymyšlené na nošení humanoidy, ani by jiné být nemohly. Zato dostat se dovnitř nebylo tak snadné.

V jednom starším českém filmu měla jedna herečka velice zajímavé šaty. Zip na zádech končil drahou broží a když se brož pootočila, zip se sám otevřel, jako by měl vlastní elektromotor.

Herečka ovšem hrála špionku, která tuto rafinovanost používala ke svádění mužů.²

Mimozemský batoh měl nahoře, kde se sbíhají popruhy, volně trčící šňůrku. Stačilo za ni zatáhnout a batoh se sám otevřel. Nejenže v něm byly jakési konzervy, ale z batohu se vyklopila malá bublina a sama se začala pomaličku nafukovat.

„Nejprve si dáme večeři,“ rozhodl Přemek a z postranní kapsy vytáhl klasickou kovovou lžicí. Měl jsem ji v batohu na stejném místě, stačilo mi Přemka napodobit.

Pak mi ukázal, co s konzervou. Tvar krychle se zaoblenými hranami by měl asi výhodu při skladování. Víčko měla s očkem jako některé pozemské konzervy, stačilo trochu zabrat a víčko se odtrhlo. To bylo ještě normální. Zajímavé bylo podobné očko na boční straně. Když je Přemek natrhl, ozvalo se nejprve zasyčení, jak se dovnitř hnal vzduch. Konzerva měla podle všeho dvojité stěny. Když ale sykot ustal, začalo se naopak z otvoru kouřit a zakrátko byla konzerva ohřátá, ne k varu, ale akorát k jídlu.

Nepotřebovali jsme oheň a přece jsme měli teplou večeři.

„To byl mimozemský figl, že?“ zeptal jsem se Přemka, když jsme oba baštili obsah, maso na způsob maďarského guláše.

„Jo, třicet tisíc let starý,“ přitakal, zatímco pečlivě vybíral lžicí zbytky guláše. „Chemikálie mezi dvojitými stěnami má dvě funkce. Jednak při styku se vzduchem vzplane a ohřeje obsah, později dychtivě pohlcuje vodu a s její pomocí rozloží plechovku na neškodné prvky, či spíš sloučeniny. Můžeš ji nechat na místě, i když je lépe vhodit ji do vody nebo zahrabat do vlhké půdy, tím se rozklad urychlí.“

Zatímco jsme večeřeli, oba stany se nám nafoukly. Byly to nepřiliš velké bubliny tvaru sudu,³ nebyly nafouknuté celé, jen tři

2 Květa Fialová ve filmu »Konec agenta W4C prostřednictvím psa pana Foustky«

3 Odkud je asi měl Diogénés?

obruče, držící válcovitou plachtu z nějakého plastiku. Vchod uzavírala stejná šňůrka, jakou se uzavíraly batohy a dole na zemi byla plochá, rovněž nahuštěná matrace, navíc spojená s něčím jako spací pytel. Ideální vybavení pro trampy, průzkumníky a možná by ji uvítali i vojáci, jenže těm pacifistické Manuscripty nikdy nic takového nenabídnou.

„V tom nenachladneš ani na sněhu,“ ujišťoval mě Přemek.
„Jen se dobře uzavři a dobrou noc, ráno se uvidíme!“

„Jak se to vlastně samo nafukuje?“ zeptal jsem se ho, než mi zmizel uvnitř.

„Nejspíš na elektřinu, to je taková univerzální síla,“ odvětil ledabyle. „Povrch stanu pohlcuje světlo a vyrábí elektrický proud, ještě se mi nestalo, aby se zásoby vyčerpaly. A napij se trochu, ale vodou šetři, jsme na kraji pouště!“

„Třeba by se dala nějaká voda získat z těch dýní?“ ukázal jsem na les, který skončil na břehu vyschlého moře.

„Třeba,“ přikývl Přemek. „Ale není to vyzkoušené. Přineseme Manuscriptu nějaké vzorky, ať zjistí, jestli nejsou jedovaté.“

„Manuscript to dokáže zjišťovat?“ divil jsem se.

„To se ví!“ opáčil. „A teď už dobrou noc!“

Zatáhl za šňůrku a uzavřel se ve svém stanu, nezbylo mi než ho napodobit. Ještě jsem si trochu usrkl z láhve. Nebyla příliš velká, tak dva litry, podobala se klasické PET-láhvi, až na to že byla plochá, aby se lépe vešla do batohu.

Takže první noc na neznámé planetě! Sice jen pro mě, Přemek už tu byl víckrát, i když naposledy před čtyřmi stoletími. Pro mě to ale bylo nové. I to nezvyklé vybavení! Stan, který se nafoukne, navíc s vestavěnou nafukovací matrací i se spacákem. Nejsem tramp, ale to vybavení jsem ocenil. Právý tramp se sice pohodlně vyspí i »pod širákem«, ale já nejsem pravý tramp, takže ocením trochu pohodlíčka.

Ještě by mohla být uvnitř lampička. Stěny stanu jsou zvenčí zelené, ale zevnitř černé a nevpustí dovnitř světlo, jakmile zavřete vstup, jste v úplné tmě. I když to je vlastně výhoda, světlo spáče nebude rušit a dobře se vyspíme.

Dobrou noc!

=*=

Ráno se projevilo, že nejsem žádný tramp.

Nenapadlo mě, že stěny stanu, nepropouštějící světlo, spáče neruší, ale také ho ráno neprobudí. Přemek se sice vzbudil dřív, ale asi mě nechtěl budit, takže jsem vykoukl ze stanu až v poledne.

„Vstávat, sedmispáči!“ zahlaholil na mě. „Putujeme dál, na obzoru sopka a tam někde musí být konečně i to moře!“

Vybatolil jsem se ze stanu a pod Přemkovým dohledem nechal stan vypustit a opět vrátit do batohu. Pak jsme si každý otevřeli a ohřáli další konzervu.

„Tyhle batohy se stanem a konzervami vypadají ideálně pro výlety,“ pochvaloval jsem si. „Osm konzerv... když počítám dvě na den, je to na čtyři dny. Divím se, že jsi po Ókišeži neputoval častěji! Vždyť tak skvělé vybavení přímo vybízí ke trampování!“

„To není vybavení na trampování,“ zahučel Přemek. „Takový batoh dostane každý, kdo bude do Ókišeže utíkat před katastrofou a má to lidi zabezpečit pro první, nejhorší dobu. Předpokládá se, že až po čtyřech dnech začneme rozesílat další potraviny. A stany by měly vydržet, než se začnou stavět domky a to může být až za rok. Do té doby musí všichni vydržet ve stanech!“

„To by ale nebylo veselé trampování!“ vzdychl jsem si.

„To tedy ne!“ souhlasil Přemek.

Odnesli jsme prázdné konzervy dál, kde byl písek sypký. Tam jsme je zahrnuli pískem.

„A teď vzhůru na pochod!“ povzbuzoval mě Přemek, když jsme si opět dávali batohy na záda.

Pravda je, že mi rychle před očima vyvstala vidina malého motocyklu, který by nás oba odnesl pohodlněji a hlavně rychleji.

Neměl jsem se nechat ukecat, že to zvládneme i bez nich!

Patří mi to!

==*=

Vyrazili jsme tedy na pochod dál po dně bývalého moře, ale až k sopce jsme nedošli a nedozvěděli jsme se, jak to bylo se zmizelou mořskou zátokou. Přemek šel vpředu a stále se rozhlížel. Nemohl se na zdejší krajinu vynadívat, nejspíš si ji představoval zatopenou mořem, hledal očima známá místa a porovnával je se svými dávnými vzpomínkami. Já jsem se raději díval před sebe, abych nezakopl, neboť vyschlé mořské dno bylo pokryté kameny.

Znenadání Přemek vykřikl. Rychle jsem vzhlédl, co se vlastně děje? Nemusel jsem však dlouho pátrat, co se stalo, před Přemkem se mezi kameny svíjel had s klasickou klikaticí na hřbetě. Zmije!

„Rafla mě, mrcha!“ potvrdil můj odhad, že ho asi kousla.

Strhl ze zad batoh a snažil se hada utlouci, což se mu brzy podařilo, ale tím to ani zdaleka neskončilo.

„Strašně mě brní noha!“ stěžoval si.

Sklonil jsem se mu k lýtku a spatřil jsem tam dvě krvácející ranky od hadích jedových zubů.

„Počkej, drž, vysaju ti to!“ chtěl jsem mu pomoci.

Věděl jsem, že jed působí i přes sliznice úst, proto jsem co chvíli plival do písku, ale i když jsem se snažil vysát jed z obou

ran, moc jsem úspěšný nebyl. Přemek si na brnění v lýtku stěžoval od počátku, jed se tedy stačil vsáknout do tkání.

„Na Ókišeži přece nic nebezpečného být nemělo!“ nadával jako špaček. „Tvrдили nám, že je to úplně bezproblémový svět!“

„Tenhle had to do jisté míry vyvrací,“ kopl jsem botou do mrtvého plaza s podivnými rohy. Být to na Zemi, mohla by to být zmije růžkatá, nebo snad jsou i jiné rohaté druhy, ale tady?

„Musíme zpátky, Manuscript to zvládne!“ rozhodl Přemek. „Nech tady všechno, teď opravdu spěcháme!“

Odhodil batoh a začal kulhat nazpátky. Následoval jsem ho i v tom, že jsem také odhodil batoh, ale zato jsem se nabídl, že ho budu podpírat.

„Jak jistě vidíš, nepotřebuji to!“ utrl se na mě. „Hlavně nezdržuj! K bráně je ještě daleko!“

To byla, bohužel, nepříjemná pravda. Zpočátku jsme vyšli ostrým pochodem, jenže Přemek začal brzy zraněnou nohu vléci za sebou a pochod se tím pádem zpomalil. Po chvilce ani nenamítal, když jsem ho začal podpírat a když se jeho potíže zhoršily, objal mě kolem krku, abych ho mohl více nadnášet.

„Mrcha jedna!“ stěžoval si. „Slibovali, že tady nic nebezpečného nežije, že je to tu bezpečné i pro malé děti – a najednou tohle! Malé děcko by z toho mohlo mít i smrt!“

Držel jsem teď jeho ruku, kterou mi dal kolem krku, abych si ho mohl lépe nadhodit na záda. Cítil jsem, jak se třese. Hadí jed nebyl zřejmě něco, nad čím by se mohlo mávnout rukou.

„Doma tu mrchu předhodím Manuscriptu!“ sliboval. „Jak je vidět, i Zvozygurové občas dělají chyby!“

Těšil se, jak té knize vynadá a to mu asi pomáhalo jít. Jenže noha ho poslouchala čím dál méně. Neušli jsme ani polovinu, ale to už se odrážel jen jednou nohou a zraněnou nohu jen táhl, až se za námi v písku táhla čára. Bez mé pomoci už by asi dávno nešel, teď už jsem ho víc nesl než abych mu pomáhal. Naštěstí to nebyl

žádný lamželezo, až jsem se divil, jak je lehoučký. Snažil se odrazet aspoň jednou nohou, ale ani to mu už moc nešlo.

Vzpomněl jsem si na doporučení zaškrtnit nohu nad ránou, jenže jsme neměli čím, raději jsem přidal na rychlosti, jak jen to šlo. Manuscript si bude vědět rady... to jsem zvědav jak, ale měl jsem k té staré knize respekt a uvěřil jsem Přemkovi, že si opravdu bude vědět rady. Hlavně se k ní co nejdřív dostat!

Jenže k bráně bylo příliš daleko. Přemek vzdychal bolestí, ani se to nesnažil maskovat. I když byl lehounký jako pírkó, i pírkó se časem proneše. Náš spěšný pochod se měnil v mátožení.

„Zastav!“ vyhekl najednou Přemek. „Zastav, prosím tě!“

Poslechl jsem ho, ale snažil jsem se mu ukázat dopředu, už se tam dal rozeznat vchod do vesmírného tunelu.

„Počkej, polož mě, je mi děsně blbě!“ trval na svém. A sám se ode mne odstrčil, takže se pomalu svezl na písek.

„Počkej!“ požádal mě. „Já vím, tunel je blízko, ale musím se trochu vzpamatovat!“

Snažil jsem se mu podložit aspoň hlavu, ale nebylo čím.

„Možná ti tady omdlím,“ varoval mě. „Hlavně nezapomeň, jak se tunel a všechny dveře otevírají! »Eh-sle-gij«, pamatuj si to! Než mě dá Manuscript zase dokupy, budeš mým zástupcem.“

„Tak to abychom radši šli, ne?“ namítl jsem.

Jenže Přemek mi neodpověděl. Ten hadí jed postupoval nějak moc rychle! Nedalo se dělat nic jiného. Trhnutím jsem si Přemka nadzdvihl, otočil si jeho ruku kolem krku a s bezvládným tělem na zádech pomalu vstal. Nemělo smysl čekat tady na kraji pouště, buď si bude vědět rady Manuscript, nebo bude zle, ale tady neměl šanci vůbec žádnou.

S vidinou tunelového portálu jsem se pokusil o běh.

Přece to nevzdáme!

=*=

Zástupce

Zapomenout formulku otevírající skály dokázal jen pitomec zaslepený zlatem v pohádce o Ali-Babovi. Však ho také za lakotu loupežníci potrestali, rozsekali ho na kusy. Zkrátka jsou na světě informace životně důležité a ty se nezapomínají.

Staré pohádky jsou vůbec drasticky kruté. A chytrá dívka pak objevila loupežníky uzavřené do měchů, chystající se v noci Ali-Babu zamordovat, i nalila na ně rozpálený olej a všechny tak zahubila – musela by to být příšerná smrt a divím se, že by ani při tom polévání žhavým olejem nervali a nechali by se bez odporu tak snadno povraždit...

Dovlekl jsem bezvládného Přemka k tunelu, příkazem otevřel skálu, vtáhl Přemka do jeho rezidence a hned jsem spěchal otevřít tajné dveře ke knize. Čím dřív bude u té knihy, tím lépe.

„Měli jsme na Ókišeži nehodu!“ ohlásil jsem jí jako voják svému veliteli po návratu z průzkumu.

Vzápětí se na pergamenu objevila odpověď.

Dotáhl jsi svého Mistra až sem, to musíme ocenit. Jenže pozdě, vlekl jsi ho sem už mrtvého. Dokážeme víc než vy lidé, ale mozek zničený horkem a navíc i jedem se obnovit nedá. Stal ses tedy nejmladším Mistrem tohoto světa.

„Cože?“ vytřeštil jsem oči na ten nápis.

Bylo mi jasné, že Přemek zkolaboval, ale že by to bylo až tak vážné? On sám přece tak přesvědčivě věřil, že si s tím Manuscript poradí! A těšil se, až knize a jejím prostřednictvím i Zvozygurům vytmaví, jak se zmýlili při průzkumu Ókišeže!

Položil jsem bezvládné tělo na dlaždice podlahy před velký stůl s obrovskou rozloženou knihou s pergamenovými listy, která se však ani nepohnula. Mohl jsem si ta poslední slova číst znovu

a znovu, kniha k nim už nedodala ani tečku. Stal jsem se tedy nejmladším Mistrem tohoto světa, Země. Mistrem s velkým „M“!

„Vždyť nic neumím!“ zaúpěl jsem. „Moje učení mělo trvat spoustu let a po tu dobu jsem mohl být nanejvýš Přemkův zástupce!“

Budeš to mít tedy těžší, ale couvnout už nemůžeš!

Objevilo se to skoro naráz, tak hbitě by to člověk nenapsal. Z takové zprávy jsem však nemohl mít radost! »Nejmladší Mistr tohoto světa« sice znělo lákavě, ale co jsem o tom věděl? Vlastně jen klíčové slovo »Ehslegij«, neboli příkaz otevírající tajné skalní dveře. A pak ještě pár drobností, které mi Přemek stačil říci, často jen mezi řečí a necíleně. Například, že vesmírná civilizace, která ve vesmíru staví vesmírné brány umožňující cesty na cizí světy i bez obrovských hvězdných lodí, si říká Zvozygurové.

„Opravdu se už nedá nic dělat?“ zeptal jsem se pro jistotu, ačkoliv jsem tušil, že kniha buď neodpoví, nebo odpoví záporně. Na tuto otázku ovšem neuznala za nutné odpovídat, místo toho se ona zeptala mě.

Potřebuješ jeho tělo kvůli vašim obřadům, nebo ho svolíš likvidovat po našem způsobu?

Aha! došlo mi. Začalo se jednat o pohřbu, záchrana už není na pořadu jednání. Takže ta zmije, nebo co to bylo za hada, měla silnější jed než jsme oba čekali. Neohrozila by malé, slabé dítě, ale i dospělého. Možná... kdybych mu tu nohu přece jen něčím včas zaškrtil... ale to už patří do kategorie »kdybismů«, je pozdě honit bycha! Zkrátka jsme to nezvládli! Přemek, ale ani já. Věřil jsem mu přece, že to Manuscript zvládne! A teď se tedy jedná o pohřeb... S našimi obřady, nebo po způsobu mimozemšťanů? Jak by si to asi přál Přemek? Já vím, nikdy o tom nemluvil,

naopak měl narážky, že budu ještě tisíc let jeho učedníkem, ale... kdyby přece tušil, že brzy zemře, co by si přál? Asi klasický pozemský pohřeb, žádnou anihilaci, ani dnešní moderní kremaci...

„Nechte mi ho!“ požádal jsem Manuscript skleslým hlasem. „Kdybyste ho zlikvidovali po vašem, měl bych oplétačky s úřady. Mohli by mě považovat za vraha, který se zbavil těla oběti. Bude lépe, když to proběhne legální cestou.“

Manuscript měl k tomu jen krátkou připomínku.

V tom případě bys měl asi přinést zbytky toho hada.

Dobrý nápad, došlo mi. Beztak musím zavolat lékaře, bez nich to neprojde. Jenže je v tom menší zádrhel. Prokážu tím jen příčinu smrti, aby mě nemohli obvinít z vraždy, jenže příčinu mimozemskou, která jim nasadí do hlavy nejen brouka, ale hned celou kolonii kůrovců. Umřít se dá i ve vesmíru, ale vykládejte to odborníkům! A ještě hůř, vyšetřovatelům! Kde se to stalo, jak se to stalo, proč jste nezkusili ránu zaškrtit... jaký paragraf je zabití z nedbalosti... navíc s možností překvalifikovat to i na vraždu...

Asi bude lepší, když Přemka položím na lůžko ve venkovní chajdě, kam může veřejnost vstoupit bez obav z prozrazení jeho »Aládinovy jeskyně«, a zavolám k němu sanitku, že jsem ho tak právě našel. Mimozemského hada bych do toho nezatahoval, to by nebylo rozumné.

Tak jsem to řekl nahlas pro Manuscript. Ale odpověď mě trochu zmátla.

Ten had byl původem ze Země.

„Jak to můžeš tvrdit?“ vyhrkl jsem.

Pátrají po tom Manuscripty Ókišeže.

„V Ókišeži jsou taky?“ zajímalo mě. „Kdo je tam stráží?“

Ókišež je neobydlený svět, na něm nepotřebujeme ochranu před prozrazením.

Jo tak, takže strážci Manuscriptů je nechrání před ničím jiným než před prozrazením zvědavým místním obyvatelům. Tam kde to nehrozí, obhospodařují se samy. Nakonec je to logické. Je ale vidět, že Přemek ani nemusel Zvozygury popíchnout za odbytý průzkum, stačilo jim dozvědět se o jedovatém hadovi, jak jsem to meldoval zdejšímu Manuscriptu, a rozjelo se široké mimozemské pátrání, odkud se tam plaz vzal. S částečným výsledkem, že byl původem ze Země. Xakru, ale odkud ze Země?

Pro jistotu jsem tedy nahlásil i tu neznámou kostru člověka, kterou jsme objevili s Přemkem. To přece byla podobná záhada, jen s tím rozdílem, že ten člověk byl i podle nás ze Země. Leda by to byl mimozemšťan nám lidem tak podobný, že by to vysvětlovalo, proč jsme ho považovali za našeho.

O tom už víme, ale zatím nevíme o koho se jedná.

Kdyby věděly i to, byla by to asi ještě větší záhada. Ale tím bych se zabývat neměl, to není moje starost. Přemek tam nevpustil ani člověka, ani hada. Ani netušil, že ten had byl ze Země, to by se netěšil, jak to Zvozygurům vyčte.

Pro mě to skončilo, budu mít jiný problém.

Zajistit Přemkovi pohřeb.

=*=

Jak se dalo čekat, nastaly mi problémy. Netýkaly se pohřbu, ale následujících byrokratických jednání.

Sanitka dorazila až za půl hodiny po mém zavolání. To už jsem měl všechno naaranžované, aby podle mého mínění neměly vyvstat žádné problémy. Přesto vyvstaly.

Ani mě nenapadlo vyčíst lékařům, že dorazili tak pozdě, že neměli šanci něco zachránit. Tu by neměli tak jako tak, když se to nepodařilo ani mimozemšťanům. Ale nenapadlo mě, že se budou nejprve shánět po kartičce zdravotního pojištění, aby naučtovali výjezd sanitky správné pojišťovně. Odbyl jsem je, že Přemek byl nejspíš penzista bezdomovec a za ty platí pojištění stát, nejspíš té Všeobecné, jinde by byl jen těžko pojištěný. Pojišťovny se přece o bezdomovce nepřetahují.

Doktory jsem odbyl snadno, s Policií to bylo horší. Že Přemka neměli v databázi obyvatelstva, to jim tak nevadilo. Když jsem ho ale našel mrtvého, stal jsem se automaticky podezřelým. Dalo se čekat, že doktoři nepřišli na stopy zmijího uštknutí a do úmrtního protokolu napsali »infarkt«, do toho jsem jim nemluvil a nesnažil se je ovlivňovat. Jednak bych byl automaticky za pitomce, co radí profesionálům, ačkoliv lékařský obor vůbec nezná, jednak bych vlastně přiznal, že o té zmiji vím. Raději jsem jen odpovídal na otázky, zda jsem zemřelého znal a co o něm vím. Zmínil jsem se o Přemkově tvrzení, že se narodil někdy kolem roku devět set dvacet, což doktoři přijali, ale zapsali do protokolu rok narození tisíc devět set dvacet, což se jim zdálo přijatelné, na takový věk přece Přemek vypadal. Nevymlouval jsem jim to.

Policejní vyšetřovatel ale pojal profesionální podezření na nepřirozenou smrt a bylo vážně těžké mu to vymluvit. Takže jsem ztratil nervy a vynadal mu, že mě zbytečně zdržuje od práce, jsem sice Přemkův kamarád, ale na jeho smrti žádnou vinu nemám a měli by mi být vděční, že jsem ho aspoň objevil, dokud není dlouho po smrti, neboť pak by si to ohledávání užili podstatně víc. Vypadalo to i s tím rozčilením logicky. Nic proti mně nesvědčilo. Objevil jsem ho, zavola jsem sanitku, to jsem ještě nemyslel na nejhorší. Ale doktoři potvrdili infarkt a exitus, tím to snad mělo hasnout. Takže to musela zabalit i Policie.

Udělal mi ale pěknou čáru přes rozpočet. Zapečetili totiž vchod do Přemkovy chajdy s tím, že se o vlastníkově rozhodne až na dědickém řízení. Z toho mě celkem snadno vyloučili, nebyl jsem přece Přemkovým příbuzným. Navíc jsem se dozvěděl nepříjemnou zvěst, že dědické řízení dostane opět pan advokát JUDr. Samuel Herrmann, který »vyřizoval« i pozůstalost po prastrejčkovi Ivanovi.

Jakže to ale o něm Přemek říkal?

»Jednou jsem mu mohl dát příležitost zachovat se čestně, ale teď už bych ho směl jedině zabít.«

Pan Herrmann má ovšem kliku jako hrom. Já ho psychicky ovlivňovat nebudu, neboť to neumím. A zabít ho? To teprve ne.

Jen by mě zajímalo, kdo tedy tu chajdu zdědí...

==*=

Být právník, věděl bych to ale od samého začátku.

Zesnulý neměl dědice a dědictví nikomu neodkázal, takže logicky všechno zdědil stát. Jednalo se sice o neprodejnou chajdu prakticky nulové hodnoty, neboť je malá, napůl vytesaná do skály a vlhká, s čímž se nedá nic dělat (však jsem její jedinou sedničku i předsíňku před příchodem soudního odhadce pořádně nakropil vodou), bez vody a elektřiny a se starou kadibudkou, takže není vhodná ani jako rekreační objekt, navíc je umístěná daleko nejen od vesnice, ale i od přístupových cest, jenže předpisy žádají buď dražbu, nebo předat vše obci, ať se o nemovitost postará.

Dědického řízení jsem se zúčastnil jen jako svědek. Nabídl jsem se, že bývalému kamarádovi mého prastrýce uspořádám na vlastní náklady pohřeb, když mi obec zmíněnou chajdu přenechá. Obec na tom může jen vydělat, protože za nemovitost nezíská ani část toho, co by zaplatila za nejlevnější sociální pohřeb. Přítomné starostce se můj návrh zdál přijatelný, jenže to by dědické řízení nesměl vést pan JUDr. Samuel Herrmann, který si mě z minulého řízení pamatoval, neboť mi, z dnešního pohledu nepochopitelně,

prominul i poplatky. Trval teď na dražbě, z jejíhož výtěžku se zcela jistě sociální pohřeb zaplatí. Jak mohl ten zmetek uhodnout, že mi na té chajdě tak záleží? Dobrá, ale předem jsem starostce veřejně řekl, že tedy na dražbu přijdu, ale přihodím jen jednou a to minimální částku, pokud vyvolávací cena nebude nadsazená. Pravda, k chajdě patřil i pozemek, ale nečekal bych, že se někdo bude zajímat o skálu daleko od cest.

Zapomněl jsem, že lidská hamižnost nezná mezí...

Bude tedy druhé kolo – dražba.

=*=

V řádně oznámený den dražby jsem přijel škodovkou svých rodičů. Dražba se konala v zasedací síni městského úřadu, dražilo se více věcí a »pozemek s rekreační stavbou« byl až na konec.

„Tak jste přece jen tady!“ vítala mě starostka. „Nerozmyslel jste si to?“

„Sliby plním,“ odvětil jsem.

„Myslíte, že tu chajdu získáte?“ zeptala se mě.

„Vy myslíte, že ne?“ obrátil jsem otázku.

„Slyšela jsem, že o ni mají zájem i jiní,“ prozradila mi, co jsem opravdu nečekal.

„O tu chajdu pod skalou?“ udělal jsem udivený kukuč. „Co na ní kdo může vidět? Já památku na prastrejčkova kamaráda, pro mě má cenu tak říkajíc srdcově historickou, ale že by měl zájem o koupi někdo, kdo nemá moje vzpomínky?“

„Něco takového jsem slyšela,“ opakovala.

Mělo mě to varovat.

Když konečně na závěr přišla řada na »pozemek s rekreační stavbou«, zachoval jsem se podle svých slov. Přihodil jsem jen jednou, hned jako první, očekával jsem, že to bude stačit.

K mému nebetýčnému údivu to nestačilo. Vzápětí přihodil další zájemce, jenže ten přihodil hned dvacet procent vyvolávací ceny, což už bylo nad hranici, přes kterou jsem nemínil jít. Ale ani

ten nemovitost nezískal, neboť se našel ještě jeden šílenec, který přihodil ještě víc. Pak jsem jen udiveně sledoval, jak mezi sebou licitují dva zájemci, až cenu vyšroubovali na neuvěřitelný pětinasobek vyvolávací.

Když konečně kleplo kladívko, získal nemovitost chlapík, do kterého bych nikdy neřekl, že bude někdy trampovat. Nedalo mi to ale a protlačil jsem se k němu, když s mým známým JUDr. Herrmannem podepisoval dražební protokoly.

„Pane Nováček,“ zeptal jsem se ho, „co vlastně na té skále vidíte, že jste šel až tak vysoko?“

Pan Nováček se na mě otočil. Asi mě poznal jako prvního zájemce, ale jen přes rameno ke mně udrtil:

„Krásný staletý borovice na tý skále, voe! Stojej i za víc!“

Došlo mi to. Šlo mu jen o jejich dřevo.

Na to jsem zapomněl.

=*=

Stejně jako prve Přemek, ani já jsem neprojevil úctu k pečetím naší Policie. Strhl jsem je hned po jejich odjezdu, abych mohl ještě před příchodem znalce pokropit skálu uvnitř vodou a odradit případné zájemce o Přemkův příbytek. Netušil jsem, že zájemcům o chajdu vůbec nejde, půjde jim o dřevo staletých borovic nahoře na skále a chajda jim bude leda překážet.

Po dražbě jsem se vrátil domů, na dvorku jsem zaparkoval auto, ale hned jsem pokračoval k poustevně. Skála byla zdánlivě pevná, ale na příkaz odkryla vchod do »Aládínovy jeskyně« a za okamžik už jsem stál před Manuscriptem.

„Nepovedlo se mi to,“ hlásil jsem zkroušeně.

Pak jsem knize vysvětlil, že dům i se skálou koupil majitel nedaleké pily pan Nováček. Rozsvítlo se mi úplně až když jsem se dozvěděl obor podnikání toho pána. Dřevař! Proto měl takový zájem o borovice!

Na skále se tedy začne těžit. Je otázka, jak pan podnikatel dostane to dřevo dolů, ale tihle hoši jsou vynalézaví, jistě přijde s nějakou lanovkou, aby nemusel vzácné dřevo házet dolů jen tak, mohlo by se mu nakřápnout.

Navrhl jsem počkat, až ten hamoun vytěží všechno dřevo, pak pro něho ta skála ztratí cenu a třeba ji, byť oholenou, ještě rád za zlomek ceny prodá.

Manuscript to viděl také tak a na pergamenu vyvstala slova.

Je to rozumné řešení. Až bude třeba, přijď si pro návod, jak své nepřátele psychicky zlomit. Teď je lépe vyčkat.

Napadlo mě, jestli by nebylo lépe začít s tím už teď, dřívě než skálu úplně oholí, hamoun jeden! Jenže on už investoval do toho dřeva spoustu peněz, ten jen tak necouvne!

Netušil jsem, že psychonátlak dokáže přimět i k sebevraždě. Já bych to nechtěl hnát až tak daleko...

Smiřím se tedy s vyčkáváním. Tvrdší nátlak bych ale musel použít, kdyby tam chtěl někdo otevřít kamenolom.

Toho bych pak opravdu litoval.

=*=

Další neúspěch jsem zaznamenal u starostky.

„Vy jste věděla o tom zájmu, že?“ začal jsem jednání, jen co mě přijala ve své kanceláři na obecním úřadě.

„Věděla,“ přiznala bez mučení. „A bylo mi vás líto.“

„Mě?“ opáčil jsem. „Přemka by vám mělo být líto! Doufám, že mu teď z těch stržených peněz vypravíte slušný pohřeb! Chtěl jsem mu tu službu prokázat sám, ale peníze teď máte vy!“

„Bude to povinnost obce,“ vzdychla si. „Dnes jsou i holé sociální pohřby bez obřadu a s rozptylem strašně drahé...!“

„Máte peněz dost i na lepší pohřeb, ne?“ vyjel jsem na ni.

„Kde žijete?“ podívala se na mě útrpně. „Ty peníze přece nedostala obec, ale spravuje je pan doktor Herrmann! Dá nám jen co musí a on dobře zná cenu sociálních pohřbů!“

„Herrmann!“ vybuchl jsem. „Zase Herrmann! Přemek ho ještě litoval! Ale vzal to čert! Když vám přidám, zařídíte lepší pohřeb? Bez kremace, ale na hřbitov do řádného hrobu, jak se sluší!“

„To nepůjde,“ zarazila mě. „Pan Herrmann nám zaplatí jen ten nejlevnější pohřeb, ale až podle faktury. A tam musí být cena nejnižší, jinak bych to odskákala jako zneužití pravomoci. Leda bych to zaplatila celé ze svého, ale to po mně nemůže nikdo chtít. Nebo byste mohl ten pohřeb zařídit sám, když vám tak jde o něco lepšího, ale pak na to nedostanete ani korunu.“

„A pan Herrmann shrábne úplně všechno, co?“ došlo mi.

„On ty peníze bude spravovat pro stát,“ opravila mě.

„Jo, to bude!“ zavrčel jsem. „Ale uvíznou mu za nehty.“

„Tak to jsem jako neslyšela,“ zamračila se. „Když to takhle řeknete před svědky, bylo by to žalovatelné a to by si na vás pan Herrmann ještě pěkně smlsl!“

„Panu Herrmannovi ty peníze štěstí věru nepřinesou!“ věstil jsem chmurně. „Takže říkáte, že bych to musel táhnout sám?“

„A máte na to vůbec?“ zeptala se mě.

„Doufám,“ přitakal jsem. „Když jsem neuspěl při dražbě, dám to na Přemkův pohřeb. Ale řeknu vám, to jednání se mi nelíbí.“

„Víte přece, že jsem byla svolná, abyste vyměnil starosti o pohřeb za tu chajdu! Ale pan Herrmann by z toho nic neměl!“

„I vy říkáte žalovatelné věci!“ upozornil jsem ji s úsměvem. „Ale v názoru na pana Herrmanna se shodneme. A jestli mu ty prachy štěstí nepřinesou, budeme oba spokojenější, což?“

„Jenže pan Herrmann se vyzná!“ vzdychla si. „Tomu nikdo nic nedokáže, je na to příliš mazaný!“

„Mazaný neznamená šťastný,“ řekl jsem. „Necháte mi tedy ten pohřeb na starosti?“

„Vy to opravdu chcete?“ podivila se teď už doopravdy.

„Jo,“ přikývl jsem. „Přemek byl nejlepší kamarád prastrejčka Ivana a já nechci, aby se s jedním jako s druhým zacházelo jako s obecními psy. Ještě by mě oba chodili strašit!“

„Vy na to věříte?“ podívala se na mě slitovně.

„Ne, to se ví! Ale slušnost zůstala slušností!“ odsekl jsem.

„Jak myslíte!“ pokrčila rameny. „Nechám vám to, ale obec na tom tak jako tak nic nevydělá. Když nevykážeme fakturu, nic nedostaneme.“

„Čert vzal fakturu a čert ať si vezme pana Herrmanna!“ řekl jsem a obrátil jsem se ke dveřím.

Pohřeb tedy zajišťuji já...

==*=

Staroruské způsoby

Opět jsem si byl postěžovat k Manuscriptu, ale tentokrát mě čekalo překvapení.

Za chvílku přijde návštěva, přivítej ji!

S Manuscriptem se dalo diskutovat skoro jako s člověkem, ale občas mě ta kniha překvapovala.

„Jaká návštěva? Žádnou nečekám!“ podivil jsem se.

Vchází právě dovnitř. Jdi ji přivítat!

A sakra! Napadlo mě, že jsem asi zapomněl uzavřít skálu v Přemkově předsíně a ponechal příchozím odkrytý vstup do Přemkovy »Aládínovy jeskyně«. Ale v cestě byly přece ještě dvojce dveře se závorami zevnitř a ty jsem si nikdy nedovolil nezavřít. Navíc se skála v předsíně pokaždé brzy sama zavřela. Když návštěvník zaklepal na kladivo, projevílo se to uvnitř zvoněním chrámových zvonů. Kdo nezaklepal a přece vstoupil, rychle obhlédl předsínku i sednici, přesvědčil se, že tu nikdo není a obrátil se k odchodu. Kdo by přece jen měl pevný úmysl setkat se se mnou, čekal by na mě nejspíš v sednici, což by mi dovolilo předstírat, že jsem právě přišel odněkud zvenčí.

Nechal jsem tedy Manuscript být a otočil se do Přemkovy velké »Aládínovy« jeskyně. Tam jsem ale zůstal překvapením stát.

Dobryňa Nikitič

Skála se totiž sama od sebe otevírala, jenže ne ta u dveří ven, ale u dveří do vesmírného tunelu. Než jsem se vzpamatoval, otevřely se i pancéřové dveře a do »Aládinovy jeskyně« vzkročil úplně cizí, příšerně zarostlý chlap.

„Aj – vy étot moloděc?“ zahlaholil dunivým basem.

„Vy jste přišel... z Ókišeže?“ nechtěl jsem tomu ani uvěřit.

„Navěro!“ roztáhl ústa k úsměvu. „Tam lučšej puti čem v našem míre!“⁴

„Nerozumím rusky!“ zarazil jsem ho.

„Aj kak to?“ trochu zaváhal, ale nevyvedlo ho to z míry.

„Nu dóbro, buděm hovorit' po česki,“ pokusil se o češtinu, ale byla to napůl slovenština a napůl kdovíco. „Vaši legioněři mě to tak sto let nazad naučili. Dobryňa Nikitič jest moje imja, teda jméno, nebo se pletu? A vy jste Václav, to už vím.“

„Přišel jste ale z Ókišeže!“ opakoval jsem, ne jako otázku, ale jako připomínku.

„No predsa něpojeděm v našem to... světě...“ vzpomínal si na česká nebo aspoň slovenská slovíčka. „V našem... rozděleném světě mnoho hranic, soldáty, milicija, kdo se s tím má zdržovat?“

„Aha!“ došlo mi. „Takže jste strážce Manuscriptu a přijel jste za Přemkem na návštěvu, jenže skrz Ókišež, kde je to bez hranic, takže asi rychlejší.“

„Bravo! Moloděc!“ roztáhl opět ústa k úsměvu. „Chápete rychle, to je dobrže. Jen malá ošibka... tento... chybinka. Nejedu sem za Přemkem, ale za vámi. Manuscript mi ohlásil, že máte nějaké potíže a potřebujete pomošč. Tak su tady, povídajte!“

Takže mi Manuscript pozval na pomoc tohohle pána. Nu což, asi to bylo nutné, nezvládal jsem to.

Pozval jsem tedy návštěvníka ke stolu a nabídl mu nějaké cukroví, které tu zbylo po Přemkovi. Návštěvník to ale odmítl

4 Jistě, tam je lepší cesta než v našem světě!

a vytáhl z kapsy svého koženého obleku láhev popsanou azbukou. Došlo mi, že to je vodka. O jeho národnosti už nebylo pochyb.

A také to vodka byla! Až mi vhrkly slzy do očí! Rus se také napil, pak položil láhev na stůl a spustil.

„Začnĕm ja!“ prohlásil. „Ja budĕm kratší. Manuscripty mĕ sem pozvaly, že je tu kritická situacija. stórož Přemysl umer kdĕsi na Ókišeži od zmeja. Vy jevo uĕenik, pravda? No něznajetĕ počtí ničevo. A ješčo vas tě... zdĕjšije oligarchi... choťat ovorovat’... tento... okrást. Tak mnĕ to... rĕkneťe všestko. Ja budu konat’.“

Jo, tomu jsem porozumĕl, i když to moc ĕesky nebylo. Ale návštĕvě, pokud přijde v dobrĕm, ledacos odpustíme. Zejmĕna když přijde na pomoc v nouzi. Takže jsem mu všechno pěknĕ po pořádku vypovĕdĕl. Jednak se mi tím ulevilo od napĕtí, sdĕlená bolest – poloviĕní bolest, ale taky se dalo ĕekat, že návštĕvník je znalejší než já a bude si spíš vědĕt rady.

„Ale jak jste se sem dostal přes tu Ókišež?“ zeptal jsem se ho nakonec, neboť mi to vrtalo hlavou.

„Na motocykletu,“ usmál se. „Je to moj... choby, nebo jak se to ĕesky... zá-li-ba. Jo. U nás jest’ takaja... banda vsadnikov na motocykletach, my – Noĕnyje Volki. Ja už tak i v Ĉĕchach byl, no... pakažu... teda ukážu.“

Sáhl do náprsní kapsy a vytáhl odtud tablet v plastickĕm obalu. Zapnul a hned otevřel galerii s fotografiemi.

„To su ja,“ ukazoval mi. „Motocyklet lepší než lošad', teda kůň. Jo, kdysi jsem hodně jezdil na koni, celou Rus jsem tak to... scestoval... Koň a meč, tak se cestovalo postarom...“

Že by na té motorce vypadal jako rytíř? Těžko. I když mu zpětná zrcátka držely jakési kostlivé ruce...

„A koho to vezete?“ zeptal jsem se. Jeho spolujezdci nebylo vidět do tváře, snad jen to, že neměl vousy.

„To je má korolevna Nastasja!“ a hned hledal další obrázek. „Možno ji znátě, byla to znamenitaja ruskaja korolevna! Ja jeho poznal takto!“

Konečně našel co hledal, i když to nebyla fotografie, spíš malba. Děvčice z nějakého šermířského klubu, sedící na koni... žádná ufnukaná princezna!

„Vaše královna krásy?“ trochu jsem se podívil.

„Nět, nět!“ zavrtěl hlavou. „Nět korolevna krasoty, pravája ruskája královna! S mečem i ščitem velice dobrá, i na koni. Moja učenica a potom žena!“

„Cože?“ vyhrkl jsem. „Strážce Manuscriptu – a ženatý?“

„Proč ne?“ pokrčil rameny. „To snad není zakázáno!“

„Přemek mi tvrdil, že to je zakázáno!“ namítl jsem.

„Vy Jevropani si to děláte to... móc jednodušší...“

„Jednodušší? To bych neřekl, spíš naopak!“

„Jednodušší!“ trval na svém. „Ke své škodě!“

„To není jednodušší, kašlat na zákony a vzít si nějakou za ženu, když je to zakázané? Nebál ses trochu Zvozygurů?“

„A što vlastně jest to... zakázané?“ zeptal se mě.

„No, vzít si nějakou za ženu, mít s ní děti...“ začal jsem.

„Ale tak to není!“ opáčil dobrácky. „Zapřeščeno... vlastně zakázáno je, prozradit nějaké normální ženštině, co jsem a co na bělom světě dělám.“

„Není to totéž?“ namítl jsem.

„Není!“ odvětil. „Vy Jevropejci neumíte rabotat... pracovat s výjimkami. Komu smíš prozradit, co děláš? Učeníkovi! Jak by ses to jinak sám dozvěděl? A je snad zakázáno mít jako učeníka ženštinu? Něje! Tak ja našol sobě učenicu! Už je moja žena okolo pjatisot let. Vsjotaki... celou tu dobu jen učenica? Počemu nět? Možno bude jednou Mastěr, ale mně se ješčo uměret' nechce! A Nast'a mě má taky radši živého. Tak co?“

„Tak to jsi mi právě zasadil pořádného brouka do hlavy,“ přiznal jsem. „Takže jsi tu na motorce. Sám nebo... s tou svou Nastasjou?“

„Spěchalo to, tak sam,“ přikývl. „Nast'u ti někdy ukážu. Ale zpět k tvojej situaci. Jestli to správně chápu, tak to jsou problémy hned dva. Pohřeb Přemysla nepočítám, to zvládneš. Manuscript tvrdí, že máš peněz dost, jen nechceš dát lidem najevo, že je máš. To je správně, ale někdy je nutné praštit se... to... přes kapsu, ne?“

„Chtěl jsem to koupit, ale přišli bohatší a přeplatili mě,“ přiznal jsem. „Nečekal jsem, že o tu skálu bude zájem. Zájem byl, ale o staleté stromy na té skále, ne o skálu ani o Přemkovu chajdu.“

„Takže ti nějaký birokrat prodal skálu nad hlavou a koupil ji nějaký oligarcha kvůli dřevu... Tedy dva problémy. Birokrat i oligarcha. Jeden dostal děnġi... teda peníze, druhý dřevu. Bude asi nutné pokázat jim, že šlápli do... do děrma... teď fakt nevím, jak se to česky...“ ...zalovil hbitě v tabletu, zřejmě tam měl vedle fotek i slovník. „Jo, už vím, výkal!“

„Já bych ty dva nechal být, ale stačilo by mi, kdyby to šlo zařídit, aby Nováček Přemkovu chajdu nerozbil, kdyby mu překážela, a až dostane to své dřevo dolů se skály, aby mi celý pozemek prodal nazpět,“ řekl jsem své stanovisko.

„Takže šizuňkovi Germanovi necháš všechny peníze a panu Nováčkovi zisk z prodeje levného dřeva,“ shrnul to úplně jinak než já. Ani jsem si nevšiml, kdy jsme si začali tykat, ale proběhlo to nějak neformálně. Asi to bude tím, že si strážci Manuscriptů tykají úplně běžně...

„No, já bych těm oběma trochu přišlápl lico... tedy gesicht do toho děrma,“ navrhoval. „Co mají co hamounit? Jak se někde šustne možnost něco... dneska se to nazývá »zprivatizírovat«, že? Hned jedou po penězích a nic jim není svaté!“

„Hele, nestojím o spory!“ zkusil jsem ho trochu krotit. „Ty se vrátíš přes poušť na Ókišeži domů, ale já s nimi budu muset vydržet dál...“

„Co?“ zasmál se. „S nimi výdržet? Poslyš, co kdybych teď s Manuscriptem pustil pěkný buran... jak se to... pořádnou vichr, aby stromy zhůry na skále zpřelámal a naházel tomu hamounovi dolů jen jejich třísky?“

„Pak by mi tu skálu zpět tuplem neprodal!“ vzdychl jsem si. Ani mě nenapadlo pochybovat, jestli by to dokázal. Jak vyslovil jméno »Manuscript«, nedivil jsem se ničemu. Ale kdyby ty knihy byly všemocné, zachránily by přece i Přemka! Takže všemocné asi nejsou, ale... ten vichr bych nepodceňoval.

„Uděláme to jinak!“ rozhodl a aniž by se ptal na svolení, sedl si k mé skleněné kouli »kýrseku«. Chvíli si cosi bručel pod vousy, plnovous měl opravdu bohatýrský, pak se otočil ke mně.

„Slušaj... poslyš... neměli jste s Přemkem nějaké jednání tady s tím birokratem?“ zeptal se mě.

Musel jsem mu vysvětlit i starší konflikt, kdy mi pan JUDr Herrmann chtěl odepřít dědictví po Ivanovi.

„Jo, Přemek ho němnožko zmáčkl, že?“ řekl s pochopením Dobryňa. „Ale Manuscripty nemají rády psychoteror... podruhé už to nejde a hádat se s nimi nebudu... Pojďme za ním!“

Vstal a hledal očima východ, pak neomylně zamířil přímo ke správným, byť utajeným skalním dveřím.

„Nějak se tu vyznáš!“ podivil jsem se, když otevíral těžké dveře do chodbičky.

„Ani ne,“ usmál se. „Jen koukám, kde je podlaha ošlapaná.“

To mě nenapadlo, ale vyšel správně, nejprve do Přemkovy malé předsínky a hned nato dveřmi na dvorek.

„Milicija zapověděla, co?“ komentoval strženou policejní pásku. „U těbja nět motocikleta? Moj... němnožko krupnoj... jak se to... špatně budu taščit' skvoz vorota...“

V rozčilení mluvil rusky, ale kupodivu jsem mu rozuměl.

„Motocykl nemám, ale mám auto!“ nabídl jsem mu.

„Davaj, pojďom!“ přistoupil na nabídku. „Kdě?“

Vyšli jsme tedy na dvorek, pečlivě jsem uzavřel skálu, pak jsem zamířil ke své, kdysi Ivanově chalupě, kde na dvoře stála škodovka mých rodičů. Dobryňa mě následoval.

„Aj – škóda!“ usmál se, když spatřil auto. Škodovky zřejmě najdeš i v Moskvě. Odemkl jsem dveře, zatímco Dobryňa nasedl z druhé strany.

„Taky mám avtomobil,“ pochlubil se a přistrčil mi pod nos obrázek na tabletu.

„Takoj... volčij! No s takim něvazmožno do Čech jechat, birokraty zděs kak u nas!“⁵

5 Taky mám automobil, jen takový... vlčí. Ale s tím se nedá jet do Čech, byrokraté jsou tu stejní jako u nás v Rusku...

S tímhle bude těžko jezdit i po Moskvě, pomyslel jsem si, ale nechal to bez komentáře. Otočil jsem se a vyjel na cestu.

„Jedem tedy za Herrmannem?“ chtěl jsem jeho potvrzení.

„Navěro... jistě!“ souhlasil.

Vyjeli jsme tedy. Opravdu mě ale zajímalo, jak chce jednat s mazaným českým advokátem.

Dojeli jsme v pořádku, i když mi Dobryňa pořád strkal před oči tablet s dalšími fotografiemi. Všechny se týkaly jízdy Nočních Vlků po Evropě.

Dobryňa v Bratislavě, Dobryňa na cestě do Berlína, Dobryňa v Praze, Dobryňa s Putinem, je to prý

velký příznivec motorek a motorkářů.

„Človče, tebe zná nejspíš půlka Ruska!“ pozastavil jsem se nad tím. „A mně Přemek tvrdil, že musíme žít v skrytu od lidí, aby nikdo neuhodl, co jsme a co máme na starosti!“

„A co uhodnou v Rusku?“ zase roztáhl ústa do úsměvu. „Že jezdím s Nočními Vlkami? Není to zakázané a nikdo nic neuhodne! Nas mnoho! Mohou se trochu to... kohoutit, že je s námi Putin, ale ten s námi jezdí jen jako motocyklista a ne jako prezident. A pak si mohou jezdit po Rusku širej jako v dávných dobách, jenže na motocyklu místo na koni.“

Opět mi přistrčil tablet s další fotkou.

Tak mě znali!

Vlastně to nebyla fotka, ale malba... v těch dobách ještě lidé neznali fotografie.

„Tak meňa znali! No eto už davno!“

Ježkovy zraky! A historici dodnes vedou spory, jestli byl »Dobryňa Nikitič« mýtický čili vymyšlený, anebo ne. Někteří prý věří, že se tato bájná postava vyvinula ze skutečného slovanského válečníka Dobryni, který vedl armády Svatoslava Velkého. A ten válečník teď sedí v autě vedle mě. Jak je to možné? Manuscripty jsou přece tak pacifistické!

Začal jsem ale tušit, že setkání s Dobryňou nebude pro pana JUDr Samuela Herrmanna příjemné!

==*=

Vtrhli jsme do kanceláře pana Herrmanna jako velká voda.

„Vy doktor Herrmann?“ zeptal se ho Dobryňa pro pořádek.

„Ano,“ odpověděl doktor práv trochu zaraženě, ale zůstal klidně sedět za svým pracovním stolem.

„Vy nedavno rešil naslednosť... ehm... dědictvo po mojem kamaradu Přemyslovi, pravda?“

„Ale to už je vyřešené!“ opáčil JUDr Herrmann otráveně.

„Kak potom vazmožno, što... ehm... jak to, že obec ještě nedostala peníze z dražby?“

„Ale to dědictví nepatří obci!“ upozornil ho pan Herrmann. „Dědil stát, ne obec!“

„Tak poslyšte!“ nadechl se Dobryňa. „Máte dvacet čtyři časa... hodiny na odeslání všech těch peněz na konto obce. Jesli tam zítra nebudou, zemřete!“

„Tak to pozor!“ vzepřel se pan Herrmann. „O tom nebudete rozhodovat vy! Správce jsem já. A já rozhodnu, na co se stržené peníze použijí!“

„Rozhodujte tedy!“ ušklíbl se Dobryňa. „Mohl jste dědictví dát rovnou obci, pošlete jí aspoň peníze. Jesli tam zítra nebudou, zemřete!“

„Tak na to pozor, pane!“ zbrunátněl pan doktor a vyskočil na nohy. „Tohle je žalovatelné vydírání spojené s vyhrožováním smrtí! Za to byste šel do vězení hodně na dlouho!“

„Ještě nebyla taká ťurma, aby uděržala Dobryňu!“ zasmál se hromotluk pobaveně.

„Požádám o policejní ochranu!“ varoval ho doktor.

„Žádejte!“ přivolil mu Dobryňa. „Zítra zjistíte, že marně!“

„Anebo mám vlastní prostředky!“ vydoloval doktor zbrkle ze zadní kapsy revolver. „Zmizte! Nebo střílím!“

Dobryňa ignoroval výhrůžku a natáhl ruku ke zkoprnělému doktorovi, který si asi nedovedl představit, že by někdo dokázal odporovat pod namířenou zbraní. Než se doktor nadál, Dobryňa mu revolver z ruky vykroutil. Pak před jeho očima ohnul hlaveň. Jen tak, rukama. Ocelová hlaveň se prohnula, pak zboku smáčkla a přelomila. Čekal bych, že praskne s »křehkým lomem«, ale zlomila se poddajně jako těsto.

„Vót vam streljat’!“ hodil Dobryňa znehodnocený revolver na stůl před zděšeného doktora. „Tady Václav moj svědek, že vam dám posledňuju možnosť. Uvidíte zítra, jesli peníze nepošlete!“

„Vydírání, vyhrožování smrtí a poškození cizí věci v ceně ne malé!“ shrnul doktor ječivě všechny Dobryňovy prohřešky.

„Vam ješčo zaleží na věcech?“ zeptal se ho Dobryňa. „Máte uměret’ a vam ide o věci? Nu což, éto vaše dělo! Pojd’om!“

Posledním slovem se obrátil na mě, rukama mě lehce otočil a vystrkal před sebou z advokátní kanceláře na chodbu.

„On teď ale zbircuje Policii!“ upozornil jsem ho, co se asi v nejbližších chvílích stane.

„Možet,“ přikývl Dobryňa. „My jedem za tím druhým, za tím... Novačikom! A bystro!“

Nahnal mě k parkovišti a do auta. Chtěl jsem mu vysvětlit, že Policie má vysilačky a pan doktor Herrmann už asi telefonuje, aby nás zadrželi, ale nenechal mě ani domluvit.

„Stupaj, stupaj!“ poháněl mě. „Vremja... času málo!“

„Teda, já zírám!“ řekl jsem odevzdaně, když jsem se rozjel. „Neodvážil bych se někomu brát z ruky zbraň, když na mě míří!“

„To tě výučím!“ slíbil mi Dobryňa a listoval hbitě ve svém tabletovém slovníku. „On němog streljať, byl to... ztuhlý!“

„Jak ztuhlý?“ nechápal jsem.

„Krátkodobé zmoroženíje,“ objasnil mi. „A jej, tady chybí české slovo!“

„Zmoroženíje... není to »přimražení«?“ zkusil jsem hádat.

„Ajta! Je tu i české slovo!“ rozzářil se. „A jestli sis všiml, že mačkám rukou železo, to taky výučím, to je rezonáns. Oboje je velice užitečné, jen to zmoroženíje se dá užít jedinež na obranu, nedá se tím útočit. Manuscript to nesnáší. Odzbroj nepřijatěla, ale nech ho žít, prinajmenším ten den.“

„Takže dneska panu Herrmannovi nesmíš zkřivit ani vlas?“

„Sútki,“ odvětil. „Počkej... to tu je... dvacet čtyři hodiny.“

„Ale zítra?“

„Závtra možet poslat peníze. Alebo kaput. Jeho vybor!“

„A to už Manuscript dovolí?“ pochyboval jsem.

„Manuscript něnavidit korrupciu,“ odvětil Dobryňa. „Ta jest přičinój mnoheho nešťastija. Prokaž korrupciu a Manuscript nikoho neživí. Jen nutno dát šanci napravit, to jest prikaz, i když navěro víš, že tu šanci nevezme. To už pak jest jeho vybor.“

Pomaloučku jsem si zvykal na jeho čechoruštinu. Mezitím jsme ale dojeli k pile, jejímž vlastníkem byl pan Nováček. Tomu bych ale škodit nechtěl. On přece v té dražbě poctivě zaplatil, byli jsme tam nakonec tři, vítěz bere vše, já nemám zájem o dřevo, ale o skálu, přesněji o obsah té skály, a taky o tu chajdu, mohla by mi

připomínat Přemka, radši bych se dohodl po dobrém. Zkoušel jsem to tak nadnést Dobryňovi. Vyslechl mě a pak poznamenal:

„Ty ještě moc mladý a moc idealist. Ale budět po tvojem. Dostaneš holou skálu, bez stromů, ale ty ti brzy narostou. Sto let uteče jak voda a bude skála obrostlá. Chajda se taky dá postavit nová... ale já dám radši tomu oligarchovi výhodnou nabídku a uvidíme! A potom si dáme tento... rychlokurs dovedností, da?“

Souhlasil jsem, ale to už jsme vjížděli do dvora k pile. Auto jsme nechali před kanceláří a oba jsme se nahrnuli dovnitř.

„Co si přejete, pánové?“ zeptal se nás pan Nováček.

„Vy si mě nepamatujete z té dražby?“ zeptal jsem se ho.

„Vlastně jo, vy jste to chtěl taky koupit, že?“

„Ano, jenže já neměl zájem o stromy nahoře, ale o chajdu dole, patřila mému kamarádovi,“ připomněl jsem mu to. „Vám by přece stačily ty borovice nahoře, ne?“

„Jo ták, a vy byste chtěl koupit jen tu chajdu?“

„Chajdu i s pozemkem,“ doplnil jsem ho. „Když vykáčíte ty stromy, skála vám snad bude na nic.“

„To máte pravdu, jenže... aby se kmeny daly snést dolů bez poškození, musím dát dole postavit výtah a ta chajda tam překáží. Budu ji muset zbourat, je mi líto. Ale jestli chcete, prodám vám pak ten pozemek za třetinu ceny.“

„Holou skálu bez chajdy za třetinu ceny?“ pozastavil jsem se nad tou vypočítavostí.

„Nechcete? Nechte být!“ pokrčil rameny. Zřejmě viděl, že o tu skálu opravdu stojím.

„Moment!“ ozval se konečně Dobryňa. „Takhle to nejde. Já dám jinou nabídku. Porazíme a sneseme dolů všechny stromy bez poškození chaty, ušetříte i stavbu toho výtahu i náklady na těžbu, když ten pozemek prodáte tady mladému za jednu korunu českou. Jste pro? Berte nebo neberte!“

„Ale vážený pane!“ rozesmál se pan Nováček. „Nač takové opatnictví? Ta chata nemá cenu a já to dřevo nutně potřebuji! Co by mi bylo platné, když to budete rok nebo dva pomaličku snášet s nějakou partou horolezců? Chápu vás, ale neberu to!“

„Nepovídám rok dva,“ nedal se Dobryňa. „Jestli vezmete, co nabízím, máte zítra ráno kmeně tady na dvorku pily, platí?“

Pan Nováček se na nás oba podíval nejprve překvapeně, ale pak ho ta nabídka rozesmála.

„Vy žertěři!“ pokusil se brát to jako vtip. „To nemyslíte vážně!“

„Směřtělno!“ opáčil Dobryňa. „Nenabízím vám peníze, ale práci! Spočtete ale, co ušetříte! Výtah, robotníci, ale i čas!“

„Dobrá, za sto korun a s vašimi podmínkami,“ zvažněl pan Nováček. „Tu stovku hned a jestli to stihnete do zítřejšího rána, je pozemek i s tou kůčou váš. Když to ale nestihnete, ta stovka vám nenávratně propadne. Berete?“

Očividně se těšil na lehce získanou stokorunu. Přičetl jsem mu ke cti, že nechtěl víc. Mohl to vzít i za korunu, ale takhle by na tom vydělal přece jen víc. Možná uvažoval, kdyby chtěl příliš mnoho, že couvneme, takže je lepší vrabec v hrsti...

„Máš u sebe stovku?“ zeptal se mě Dobryňa. „Já mám jen ruble a dolary. Přece mu nedám stodolarovku!“

Vytáhl jsem peněženku, stovka v ní byla. Pan Nováček ji vzal a posměšně se na nás zašklebil.

„Tak zítra ráno tady na dvoře, nebo jsem vyhrál stovku. Ale chtěli jste to sami!“

Nasedli jsme a odjeli.

==*=

„Tak nám počet problémů narostl opět na dva, ne-li víc,“ posteskl jsem si.

„Jak to myslíš?“ zeptal se Dobryňa.

„Jednak už po nás jdou policajti,“ začal jsem vypočítávat. „Než dojedeme domů, budou nás tam už čekat. Tu stovku... vzal ji čert, ale neumím si představit, jak bys chtěl do rána dostat ty stromy na pilu. Herrmanna jsi možná trochu postrašil, ale taky jsi ho naježil a dráždit takového hada bosou nohou... nevím... Skála zůstala Nováčkovi a i kdybys splnil zázrak s kmeny do rána až na dvůr pily, písemně nemáš v ruce nic a Nováček to může zapřít. Takže jsme na tom hůř než na počátku.“

„Nebud' taký pesimist!“ napomenul mě dobrácky. „I když ...asi ještě nemáš s Manuscriptem spojení, že? No jo, mladělec! Poslouchá tě, ale jen nahlas vyslovená přání. Máme ještě hodně co napravovat. Herrmann možno peníze pošle, závisí to už jen na stupni jeho hamižnosti. Jestli jsou mu peníze nad život, nepošle je. Ale pouhý pohled na jeho zničený kolt mu měl napovědět, že to není žádná legrace. Inu, má na to čas do zítřka, ještě rozmýšlet může... Taky je možné, že ho policajti ještě zachrání tím, že mu znemožní využít její šance. Mohli by ho na čas předo mnoh ukrýt do domu sumasšedších... moment, hned to najdu... aha, do blázince. Když jim bude vytrvale tvrdit, že někdo tu hlaveň ohnul jen tak rukama...“

„Ty bys ho pak musel nechat být?“ došlo mi.

„Odložilo by se to,“ přikývl. „Šance na nápravu musí být, to je princip. Až se vrátí z toho... blázince, uvidím! Neznámu se špatně vzdoruje! A že si neumíš ani pomyslet, že by kmeny samy napochodovaly na dvůr pily? Nu, ještě jsi nic nezažil, nemusíš věrovat. Ale až se to stane, myslíš, že pan Nováček neztuhne jako primorožený? Že bude mít otvagu postavit sebe protiv nam? To by pak bylo možná taky na ten... ehm... blázinec! Ale Nováček blázen není a potíže dělat nebude, uvidíš!“

„To hned uvidíme,“ věstil jsem. „Tady ta úzká odbočka ze silnice vede k nám, jestli nás už čekají policajti, nechci to vidět!“

„Nejsou tam,“ prohlásil s klidem Dobryňa. „Ale půjdem si dát něco, mám hlad jako vlk.“

„Tak to tě zvu na večeři!“ řekl jsem.

„Kam?“ podíval se na mě pátravě. „Snad k Přemkovi, ne?“

„No, já ti něco ukuchťím,“ sliboval jsem mu.

„A co když to neumíš?“ nedůvěřoval mi. „Ale i kdybys byl mistr řemesla kuchařského, já mám teď právě chuť na něco, co mi při nejlepší vůli nenabídneš. Takže půjdeme spolu do Přemkovy rezidence a hostit budu já tebe!“

„Myslíš, že tam Přemek něco má?“ nedůvěřoval jsem mu.

„To se ví, že má!“ rozesmál se Dobryňa. „Manuscript!“

Au, to zabořelo! V první chvíli jsem si představil, jak tu knihu v kovových deskách okusuji. Pitomost, že? Došlo mi ale, že ani tu velkou krabici cukroví by Přemek na vesnici těžko sehnal. Odkud ji mohl mít? Jenže říci slovo Manuscript, to byla jiná!

Zabrzdl jsem na dvorku před Ivanovou chalupou, zatáhl ruční brzdu a otevřel dveře.

„Tak pojd’me!“

==*=

Na štičí prikázání...

Před chalupou nás policejní auto neočekávalo. To bylo asi dobré znamení. Policie buď pana doktora nevzala vážně, nebo se ani nepokusil požádat o ochranu. Možná mu také došlo, jak říkal Dobryňa, že by ho mohli pozdržet v tom domě »s-uma-sšedších«, neboli česky v blázinci. Když budete někomu tvrdit, že kvalitní kalenou ocel, ze které se dělají hlavně, někdo ohnul jen tak, holou rukou, bez zahřátí do bílého žáru a bez hydraulického lisu, také si koledujete o pobyt v těchto místech.

To tedy bylo plus. Ale Dobryňa opovrhl mou nabídkou, že nám oběma něco ukuchtím k večeři, a rozhodl se, že mi ukáže, co Manuscript dokáže. Takže jsme se ani nenamáhali vejít do mého příbytku po Ivanovi a rovnou jsme zamířili ke skále.

Dobryňa mě vedl, jako kdyby tam bydlel odjakživa. Když jsem vešel do předsínky, už se otevírala skála a pak už to šlo jako po másle. Dobryňa se, na rozdíl od Přemka, nezdržoval zasouváním závor za sebou, nechával je mně, či lépe, byly mu lhostejné. Měl asi pravdu, nač závory, když vchod kryje skála?

Došli jsme do »Aládínovy jeskyně«, Dobryňa smetl věci na stole k jedné straně, aby uvolnil místo. Pak se ke mně otočil.

„Dáš si to co já, ne?“ zeptal se mě, ovšem byla to řečnická otázka, neboť na odpověď ani nečekal a pokračoval.

„Já bych to totiž sám ani nesnědl. Je toho strašně velký kus, dvanáct chlapů s tím má co dělat. A taky se sem na stůl nic jiného už nevejde.“

„Co to má být?“ zeptal jsem se nesměle, neuměl jsem si ani představit jídlo pro dvanáct chlapů najednou. Je snad jedno, kolik lidí sedí u stolu, každý si prostě dá, na kolik má chuť.

„To jsi ještě nikdy nejedl!“ ujišťoval mě. „Ono to také není zrovna časté jídlo, zvláště v Jevropě!“

„Co to ale je?“ pořád jsem neuhodl, jak bych také mohl!

„Pečený mamutí chobot!“ řekl slavnostně Dobryňa.

V té chvíli se na stole objevila dlouhá vyřezávaná dřevěná mísa přes celou délku stolu, na níž byl opravdu chobot, stažený z kůže, politý omáčkou, upečený a voňavý, až se mi sliny sbíhaly.

„Vezmi si!“ pobídl mě Dobryňa. Do jedné ruky mi vrazil pořádný krajíc chleba a do druhé něco jako Neptunův trojzubec.

„Je nakrájený na porce, stačí jednu nabodnout a dát si ji na talíř. Pojídá se s chlebem... ta omáčka zastupuje muštardu... tedy horčici. Sedni proti mně a jez!“

Talíře byly také dřevěné. Dobryňa šel příkladem, nabodl na trojzubec dvoukilový kus chobotu, vyválel v omáčce a položil si na menší dřevěný talíř. Pak se ozbrojil i menší vidličkou a nožem, usedl ke stolu a jakoby opatrně ochutnal.

„Dneska je s pepřem,“ prohlásil s plnou pusou. „Rozuměj, bylo by fádni dostat pokaždé stejné jídlo. Poručíš si tedy mamutí chobot, ale jednou je s pepřem, pak na paprice, i ostřejší čili se na něm objeví, i když čili se na Sibiři v těch dobách nevyskytovalo, vlastně ani pepř... je to zkrátka tak udělané. Dneska je s pepřem, to není moc ostré, ale kdoví, jak jsi zvyklý...“

Pečínka byla cítit ohněm, nevím sice, kdo ji pekl, ale bylo to tak nějak... přírodně ukuchtěné. Tím lépe!

Nadlábli jsme se opravdu královsky.

„Tohle si teď můžeš dopřát často!“ funěl Dobryňa. „Však byl nejvyšší čas, za chvíli bude tma, neviděli bychom na práci!“

„Moc času do rána není!“ souhlasil jsem.

„Do rána času dost, nač ten shon?“ prohlásil rozhodně.⁶ „Pracovat budu beztak já, ty neumíš chodit v »huronkách«, po ruski v botkách samochodkách.“

„Nevím ani, co to je,“ přiznal jsem.

6 Kdyby tohle četl autor té písni a poznal by ji a byl by swině, mohl by se taky o těch šest slov soudit...

„Skázki nečitál?“ podíval se na mě. „Jo počkej... podívám se... kde mám ten slovník... slovník... pohádky neznáš?“

„Něco jsem četl, ale nemám představu, jak je to opravdu,“ upřesnil jsem. „Nikdy jsem to doopravdy neviděl.“

„Nu tak uvidíš!“ řekl. „Jdeme ven!“

Vyšli jsme před chajdu, trochu dál od skály, abychom měli lepší přehled.

„Nu, smotri!“ upozornil mě Dobryňa, že to začne.

Boty, co se před ním znenadání objevily, vypadaly opravdu mohutně. Sahaly nad kolena, byly tlusté, nohy v nich připomínaly dva obrovské párky v rohlíku. Dobryňa do nich vklouzl, jako by nic jiného denně nedělal. Pak se ozvalo lehké syčení a Dobryňa se vznesl. Sakra, to nebyly špatné botky!

„Taky s nimi výučim!“ sliboval mi. „Ale nesmíš je používat před lidmi, moc by valili oči a každý by chtěl takové.“

Pak syčení zesílilo a Dobryňa vystoupal podél skály až na její temeno. A pak se tam nahoře začalo něco dít, blýskalo se tam jako od zábavní pyrotechniky, jenže... najednou jsem viděl, jak vzduchem majestátně pluje statná borovice. A druhá, třetí! Jedna po druhé se snášely dolů, ale ve dvaceti metrech zastavily klesání a dál pluly vodorovně směrem k vesnici.

„Jdi s nimi a ukaž jim cestu!“ volal na mě z výšky Dobryňa. „Neboj se a jdi, lidské chůzi budou stačit!“

Vystartoval jsem tedy po cestě do vsi. Za mnou se pomalu ve výšce vznášel zástup borovic. Ještě že je večer, napadlo mě. Být to ve dne, měl bych už teď zajištěné davy čumilů z celé vsi a kdoví, jestli ne až z města. Naštěstí bylo šero a v něm jsem vedl zástup vznášejících se borovic směrem k Nováčkově pile.

Ve vratech pily jsem se ale nerozhodně zastavil. Nikdo už tu pochopitelně nebyl a vrata byla zamčená. Abych mohl složit stromy až na dvůr, jak stálo v dohodě, musel bych vrata přelézt.

Ale co, nejsem přece zloděj, nejdu tam krást, naopak tam chci podle smlouvy přidat pořádnou hromadu dřeva. Kdyby nás pan Nováček vzal vážně, nechal by nám vrata dokořán, uvažoval jsem. Raz – dva – tři – a jsem na druhé straně! Borovice to měly snadnější, vznášely se vysoko nad vraty. Ukázal jsem jim volnou plochu, kam by se měly složit, a rukou naznačil přistání a opatrné položení kmenů. Pěkně jeden vedle druhého!

Tady se ovšem opět projevila moje nezkušenost. Přistání se ještě dařilo, ale opatrné položení ne. Jakmile se kmen dotkl půdy, začal se prostě kácet. První padaly ještě jakž takž rovně, ale další se vršily přes ně. Nejhorší bylo, že měly pořád nedotčené koruny a větve jim nedovolovaly naskládat se těsně vedle sebe, naopak se při pádu všelijak proplétaly a kmeny pak padaly, kde bylo zrovna volněji. Ozývalo se praštění lámaných větví a temné dunění, když kmen konečně dopadl.

Zpozoroval jsem i další záhadu. Od každého stromu se před jeho pádem odpojil velký pták. Rozepjal křídla, vzletěl, obrátil se a zmizel ve tmě. Co to bylo? Byli poměrně velcí, létali zcela bez hluku, podle tichého letu jsem je odhadoval na noční sovy, ale to by museli být výři, nic menšího. Ve tmě jsem žádné podrobnosti nerozeznal, ale každý strom opouštěl před jeho pádem velký pták. Že by kmeny přinesli na svých křídlech? Nesmysl, aby pták unesl borovici, musel by být aspoň stokrát větší, něco jako pták Noh.

Vypadalo to ale, že kmeny doprovázejí spíše jako lodivodi. Jakmile pták opustil korunu stromu, ten už padal volným pádem. Někáká souvislost v tom jistě byla.

A mezitím přilétaly další a další stromy.

Stačil jsem si ještě všimnout, že kmeny nejsou uříznuté jak je obvyklé. Dobryňa stromy nekácel motorovou pilou, ale něčím jiným, vypadalo to skoro jako kdyby byly odříznuté rozžhaveným drátem, ale i pak by byl řez klikatější. Spodní část kmenů byla odříznuta tak hladce, až to vypadalo nepřírozeně. Jako kdyby to

krájel laser či co. Vlastně se na skále blýskalo pěkně, třeba je to tak! Ale pan Nováček bude mít další záhadu k přemýšlení.

A pořád přilétaly další a další borovice, sem tam i nějaký smrk, stranou jsem nechal dopadnout i nějaké listnáče, mezi nimi i dva velké duby. Těm se teprve nechtělo padnout a spleťly se při dopadu větvemi proti sobě.

Dřevaři budou mít fušku. Jednak rozplést všechny kmeny od sebe, ale na to jim postačí motorová pila a mechanická ruka na nákladním autě. Nedá jim to takovou práci, jako vysvětlit, jak se sem dostaly. Ale což, toho se naše smlouva netýká. Stromy tu jsou, Dobryňa dá jistě pozor, aby na skále nezůstala ani větvička, aby se pan Nováček nemohl chytit nedodržení smlouvy a dělat obstrukce. Bude tu mít všechno do poslední třísky.

A skála bude naše!

==*=

Vrátil jsem se, už byla opravdu tma. Nezdržoval jsem se svou chalupou a rovnou jsem zamířil do »Aládínovy jeskyně«. Dobryňa už tam seděl a dojídal další porci mamutího chobotu. Šmakovalo mu, to bylo znát. Ale bylo proč, mamutí chobot byla opravdová mňamka. Když mě Dobryňa viděl vcházet, pobídl mě ke stolu, ať si dám taky ještě porci.

„Není to už studené?“ ošíval jsem se.

„Studené ještě lepší,“ prohlásil Dobryňa. „Chočeš t’oploje? Minútočku!“

Nandal mi porci mamutího chobotu, přidal omáčku a pak nad tím chvíli držel ruce, dokud z masa nezačala stoupat pára.

„Jak to děláš?“ zeptal jsem se zvědavě.

„To je rezonáns,“ vysvětloval mi. „Lidi už něco podobného taky sdělali... mikrovolny... ale rezonáns lepší!“

Měl jsem tedy mamutí chobot opět horký a neměl jsem nač se vymlouvat. Ale musím přiznat, možná bych to ochutnal i za studena. Jak se říká, tchyně a uzený – nejlepší studený!

Po vydatné druhé večeři jsme se oba rozvalili. Dobryňa na pohovku, já do Přemkovy postele. Ale spát se nám nechtělo, takže se Dobryňa rozhodl dát mi první rychlokurs.

„Antigravitacija potrebuje němnožko fiziki, tu si schováme na potom. Začneme rezonáns. Tu bys měl znát, lidi ji znajut.“

Ano, lidé znají pojem rezonance a využívají ji. Kdyby nic jiného, laděné obvody jsou základem přenosu radiovými vlnami. Na tom je postavená spousta zařízení, nejen rádio a televize, ale mnohé další. Dobryňa mě z toho vyzkoušel jako školáčka, dokud nenarazil na obor, kde už jsem si znalostmi nebyl jistý.

Rezonance se totiž neomezuje jen na fyziku, ale má místo i v oborech zdánlivě nesouvisejících. Například v léčení nemocí, kde už dnes existují léky zvané »interferony«, bohužel zatím jen ve stadiu prvních nesmělých pokusů, v chemii jsou na ní založené například katalyzátory, ale existuje i podobor »psychorezonance« lidem skoro neznámý, kam patří mimo jiné figle i »přimražení« nebo »psychoteror«.

„»Primoroženije« je poleznoje... ehm... užiteč-né,“ rychle slabikoval některá česká slova ze slovníku. „Často budeš u lidí potřebovat... Něktori lidé, jich očeň mnoho, jsou to... jak se to po česky... nevychovaní. Takový dóktor German. Sóvest'... pardon... svědomí nemá žádné. Poctivost má za sprosté slovo a čest mu je dobrá jen aby se měl o co soudit, i když ji nemá. On prosto parazit. Rezonáns na něvo, ničevo drugóje. »Primoroženije«, dáže »psychoteror«, vsjo málo. Toliko zaglušenije serdce... něznaješ? ...kak éto česki... u-tlu-me-ní srdce. Infarkt. Što s takim svoločem drugóje? Da, ještě šancija napravit chybu... uvidíme, jestli ji využije.“

A hustil to do mě jako na přednášce, jenže hned to měnil na praktická cvičení. Musel jsem ho zkoušet přimrazit, ale hned řekl, že to na strážce Manuscriptů neúčinkuje, nicméně poznal, jestli to dělám dobře nebo špatně.

Pak najednou koukl do tabletu a prohlásil:

„Jak se to česki... ráno moudřejšíje večera. Pojděm spat', jest už pozdno.“

Mrkl jsem na hodinky, čtyři ráno. Už toho moc nenaspíme, ale aspoň něco. Ráno jdeme za Nováčkem... postačí v deset...

Dobryňa sfoukl svíce. To jsem také ještě neuměl, ale zítra je den taky. Vlastně už dneska...

Dobrou noc, Dobryňo!

==*=

Klidně bych spal do oběda, ale Dobryňa mě v deset hodin přece jen vzbudil.

„Půjdeme se podívat za panem Nováčkem?“ optal se mě.

Byl jsem samozřejmě svolný. Nejprve jsme se na něho oba podívali »kýrsekem«, neboli skleněnou koulí. Ukázala nám, jak se spolu se dvěma zaměstnanci pokoušejí zvládnout motorovou pilou aspoň část té záplavy. V noci jsem sledoval jen aby všechny stromy byly v ohradě, ale nenapadlo mě ponechat volný průjezd automobilům. Pan Nováček se právě s pomocí dvou chlapů, jeden měl motorovou pilu a druhý seděl za páčkami mechanické ruky, namontované na staříčké dobré V3S, a snažil se odvětvené kmeny skládat na jednu hromadu a odřezané větve na druhou. Je zvykem větve ponechávat v lese na hromadách a ty časem zapálit, nejlépe až bude po dešti, jenže tady vyrostly obrovské hromady na dvoře pily a pochybuji, že se někdo odváží pálit je přímo tady.

Museli jsme tam ale jít vymáhat plnění smlouvy.

Myslel jsem, že ten kousek sjedeme autem, ale Dobryňa mě zarazil. Ten kousek podle něho nestál za to. Udělali jsme si tedy pěknou vycházku a dorazili jsme k pile právě když se Nováčkovi podařilo osvobodit a dokořán otevřít vrata.

„Nepůjdete se podívat na skálu?“ zeptal jsem se ho, když jsme oba slušně pozdravili. „Já jen, abyste viděl, že máte všechno dřevo tady na dvoře.“

„To vidím!“ opáčil zničeně pan Nováček. „Čoveče, vy jste upsal duši rohatému! Nemá ten váš kamarádíček náhodou aspoň takové malé růžky?“

Pravda, Dobryňovi by se v jeho čupřině nějaké menší růžky klidně schovaly, ale já i Dobryňa jsme se tomu od srdce zasmáli.

„Jdeme se zeptat, jestli dodržíte naši smlouvu,“ řekl jsem. „My jsme ji stihli ještě před půlnocí, teď je ale řada na vás.“

„Kdybych nesplnil slib, nebyl bych chlap,“ řekl Nováček. „Smlouvu už manželka v kanclu sepsala, chybí jen podpisy.“

To ovšem byla slova chlapa! Zavedl nás do kanceláře, kde ještě na stěně visela ošuntělá cedulka »Obsluhuje vás Brigáda socialistické práce«, což byla asi jediná památka na staré časy. Paní Nováčková nám nabídla nejprve kafe, které jsme oba odmítli se slovy, že už jsme dnes kafovali, a pak smlouvu, se kterou jsme měli jít na katastrální úřad.

„Mám nápad!“ řekl Dobryňa. „Můžete tuto smlouvu ještě maličko přepsat?“

„Mám ji pořád ještě v počítači, jakou změnu potřebujete?“ neprotestovala paní.

„Napiště tam za naši stranu i mě,“ navrhl Dobryňa. „Bude lepší, když budeme mít tu skálu v podílu. Aby se nestalo, že po ní zase chramstne nějaký birokrat. Čím víc jest podílníků, tím hůř se dělá majetek rozkrádat.“

Měl asi pravdu, proto jsem ihned souhlasil.

„Koho tam mám ale doplnit?“ zeptala se.

„Dobryňa Nikitič Svjatogor, nazývají mě, Nikity Svatoviče Svjatogora syn,“ řekl Dobryňa. „Vám se to nezdá?“

„Mně je to jedno,“ pokrčila rameny.

Ta žena netušila, že právě slyšela jména dvou z největších postav historie Ruska – Dobryni Nikitiče a bohatýra Svjatogora!

„My jsme ale nic neukradli!“ ohradil se pan Nováček.

„Vy ne!“ obrátil se na něho Dobryňa. „Vy poctivý chlap, to mohu podpsát. Birokrat je advokát German. Ale ty peníze mu šťastije neprinosjat.“

„Ale vy jste zřejmě Rus!“ pochopil konečně Nováček.

„Nejsme s Čechami ve válečném stavu, tak to snad nevadí,“ odvětil Dobryňa. „Prodavajetě zmlju Arabam, prodajetě takže nam, my nejsme horší.“

Pan Nováček tedy umlkl a jeho paní, zřejmě mu dělala ve firmě účetní i sekretářku, dodala do smlouvy podílnictví, smlouva vyjela z tiskárny, připojili jsme všichni potřebné podpisy a skála s Aládínovou jeskyní teď byla naše.

Tak to bychom měli...

=*=

Cestou k Aládínově jeskyni jsem měl na Dobryňu několik otázek. Zajímalo mě, co to bylo za ptáky, doprovázející jako lodivodi létající stromy.

„To byly »alkonosty«,“ odpověděl ochotně Dobryňa. „Jsou to umělé bytosti, nejsou živí. Něco podobného už vymysleli i lidé a nazývají to »drony«. Jenže alkonosty mají inteligenci a unesou mnohem větší zátěž. V tom se jim drony rovnat nemohou.“

„Na těch křídlech že unesou celé staleté stromy?“ nechtěl jsem tomu uvěřit.

„Kdo mluví o křídlech?“

ušklíbl se Dobryňa. „Křídla mají jen jako kamufláž. Ovládajut antigravitaciju, ta jim dovolí unést i větší zátěž než třistaleté dubisko. Potíž je s lidmi, kteří je někdy viděli, třeba nést slona.

Nikdo jim neuvěřil, že to unesou tak malá křídla, malíř tedy namaloval obrovského ptáka Noha, aby křídla odpovídala zátěži po zákonech aerodynamiki. Vtip je v tom, že to nosí antigravitacíjou. A ta má zákony sovsem drugije.“

Ukázal mi na tabletu malířovu představu alkonosta, ptáka s hlavou ženy, údajně zpívajícího krásné písně.

„Lidi pridumali mnoho takich ptic,“ řekl. „Alkonosty pějí veselé písně, siriny smutné, gamajun věští budouščeje, žar-ptici... ehm, vy Čechi tu máte... »Pták Ohnivák«. A Greki... jak se to čte... Ržekové... tomu korunu nasadili. Sirény lidi žerou a jedině Odysseus slušal jejich písně. Není to tak. Alkonosty jsou umělé a lidské hlavy nemají. Zpívat umějí a lidskou řeč znají asi jako dnešnije mobil-tělefony. A mohou ti i sdělit svá pozorování, když si je někam pošleš. Rozumějí ti, poslouchaly tě přece!“

Ano, poslouchaly mě. Ani jsem si to neuvědomoval. A byly dost inteligentní, aby rozuměly i gestům.

A především přestěhovaly za pár desítek minut celý les na dvůr Nováčkovy pily. Sice trochu živelně, v nepořádku, ale však už si to pan Nováček přebere. Techniku má, lidi také. Hlavní je, že nám zůstala Přemkova poustevnická chajda a hlavně skála za ní, jakou by nám mohl závidět i hrabě Monte Christo. Protože on měl jen poklady v podobě zlata, stříbra a drahokamů. Co je to ale všechno proti Manuscriptům?

„Ty, poslyš,“ měl jsem zase dotěrnou otázku. „Co jsi to říkal? Že je tvůj otec sám Svjatogor? Není to ke všemu ten známý ruský bohatýr, kterého ani země neunesla?“

„Jo, lidi někdy nadělají fámy!“ přikývl Dobryňa. „Vlastně, když to vezmeš zvenčí, i já jsem tak trochu legenda. Naštěstí ani lidi sami všemu nevěří! I kdybych teď veřejně prohlásil, kdo jsem a co jsem prováděl před tisíci lety, měli by pro mě leda pokojíček v blázinci. Rozesmál mě nedávno, no, už je tomu pár desítek let nazad, velice známý herec Charlie Chaplin, když zkusil účastnit se soutěže o nejvěrnější napodobení Charlie Chaplina, pořádanou jeho fanoušky. Anonymně se do ní přihlásil a byl až šestý!“

„Máš teď ve mně ohromného zastánce!“ řekl jsem. „Vytrhl jsi mi trn z paty.“

„My strážci Manuscriptů musíme držet pohromadě!“ řekl prostě. „Ty jsi teprve ptáčátko holátko, ale taky se musíš stát tím, co jsme my. A teď si dáme ještě pár praktických cvičení, abys věděl, co můžeš používat a pak se vrátím domů, Nastasja, moje korolevna, už mě jistě netěrpělivno vyhlíží.“

„Vždyť tě má už přes pět set let!“ připomněl jsem mu.

„No a?“ opáčil. „Klape nám to stejně jako na počátku!“

„Ne že bych ti to záviděl, ale trošku ti ji závidím...“

„Nezaviduj!“ napomenul mě. „Najdi si svou korolevnu! Pak ti bude lépe!“

„A víš, že jsem Přemkovi přikývl i na celibát?“

„Vy jevrolejce jste někdy až moc preciznyje,“ vzdychl si. „Zveličujete to. Z komára verbljuda děláte. Koukej se naučit co nejvíc, opatruj Manuscript v pořádku a modli se, ať jsi navždycky jen jeho strážce. Ať jsme tu jen jako pojistka.“

„Slyšel jsi o Hokýjích?“ nadhodil jsem.

„Jo, slyšel,“ přikývl vážně. „Tam strážci spasili jen málo obyvatel. Doufejme, že se to na Zemi nestane.“

„Stalo se už něco i před nimi?“ zajímalo mě.

„Učit se, učit se, učit se!“ poradil mi heslem, přičítaným kdysi Leninovi. „Dějiny vesmíru, kapitola »Katastrofy«. Je toho víc než dost, i když většina se stala hodně dávno. Hokýjové jsou

výjimka posledního tisíciletí. Ale pozor! Jen třetina katastrof se stala dílem přírody. Dvojnásobek katastrof si zavinili obyvatelé sami. Horších než exploze hvězd! Explozím hvězd nezabráníš, ale k úplnému rozvrácení planety nikdy dojít nemuselo.“

A pak jsme pokračovali ve výuce...

=*=

Dozvuky

Dobryňa ovšem nechťel odejít, dokud nedokončí započaté. Zejména tím mínil konflikt s panem advokátem JUDr Samuelem Herrmannem. A také se zajímal o další záhady, které se nedařilo uspokojivě vysvětlit. Šlo o kostru člověka a výskyt rohaté zmije na Ókišeži. Já bych si s tím podle Dobryni neporadil.

A měl naprostou pravdu.

Večer podle Dobryni uplynula šance pro pana Herrmanna. Kdyby poslal obci peníze stržené při dražbě, skončilo by to nejen pro něho, ale i pro Dobryňu. Využitím šance na nápravu musí skončit pronásledování dotyčné osoby, to je princip. Manuscripty to počítají jako tlustou čáru a pokud nehodná osoba neprovede nic dalšího, je zachráněna.

Dobryňa se kýrsekem podíval Herrmannovi do kanceláře, zda už nějak reagoval. Mě by to ani nenapadlo, já bych to dávno pustil z hlavy, což by byla hrubá chyba.

„Tak se na něho podívejme!“ ukazoval mi výsledek. Byl to telefonní hovor, který nám kýrsek pěkně nahlas reprodukoval.

Odposlechy jsem neměl rád, ale teď jsem zjistil, že nemusí být vždycky jen zavrženíhodné. Je ovšem nutné reagovat na ně jako strážci Manuscriptů, všímat si výhradně příznaků hrozícího nebezpečí, ničeho jiného. I kdyby si pan Herrmann domlouval nevěru své ženy, nás se to nesmělo týkat. Jenže pan Herrmann se domlouval o nás s někým, kdo s ukrajinským přízvukem ochotně převzal jeho objednávku, aby nám »to parta pořádně vytmavila«.

Ach jo! Tihle hoši jsou svérázní, ale přitom jednodušší než kdo jiný. Takhle otevřeně se domlouvat! Co kdyby je poslouchala naše Policie? A nejspíš by měla, protože tyto »party« se jen těžko živí tvrdou prací. I když oni své »zaměstnání« často považují za »dobrou práci«, za kterou si nechávají dobře zaplatit. Jenže pan

Hermann si snadno spočítal, že ho tato »přátelská pomoc« vyjde levněji než ustoupit nám. Takhle mu pořád ještě hodně zbude.

Ukrajinci zase nečekali, že varovaný strážce Manuscriptu vydá za dva pluky policejních těžkooděnců. Jinak by se nemohli tak bezstarostně domlouvat s panem doktorem Herrmannem.

„Vytmavit nám to máte, holoubci?“ řekl Dobryňa. „Tak se na vás taky podíváme. Ale nejprve se pojd', Vašku, podívat, jak se dělá utlumení srdce, neboli infarkt. Tak to nazvou doktoři, i když to s pravým infarktem má společný jen výsledek. A snaž se, abys to potřeboval co nejméně! V právnickém jazyce se to nazývají »úkladná vražda«. V našem chápání to je »zneškodnění škůdce«, ruští vojáci by to nazvali »splněný úkol«, američtí »dobrá práce« a obyčejní lidé tomu říkají »Boží mlýny«. Vyber si co chceš, ale je to spíš důvod ke smutku než k oslavě.“

Jó, psychorezonance může být krutá! Kýrsek to zařídí i na dálku, i kdyby byl pan doktor uprostřed sebevíce rozjařené party na nějaké oslavě, natož když byl v kanceláři sám. Najednou se zkrátka chytil za prsa, chvíli se sám bušil do hrudi, ale pak dopadl obličejem na desku svého mahagonového psacího stolu a ztuhl.

„Dostal jsi šanci? Dostal,“ komentoval to Dobryňa vážně. „Peníze ti byly nad život. Takže ani život, ani peníze!“

„A to je všechno?“ zeptal jsem se.

„Všchno,“ přikývl Dobryňa vážně. „A teď se podíváme na tu »partu, co nám to má vytmavit«... Dáme jim taky »poslední šanci«, na tomhle principu Manuscripty bohužel trvají.“

„To by ale mohlo být dost nebezpečné, ti chlapi budou jistě od rány,“ varoval jsem ho.

„S tím počítám,“ řekl Dobryňa. „Já taky nejsem džentlmen, když musím jednat se svoloči! S nimi se totiž jinak jednat nedá. Víš, jak Rusové jednali s Araby v Libanonu? Ti hoši si privykli unášet diplomaty. Západní státy jim za každého zaplatily těžké peníze, což hochy Arabské jen povzbuzovalo. Pak unesli ruského

konzula. Naši ot specnaza našli tu partu, na jednoho z nich došli do jeho domu a jeho hlavu donesli v tašce imámovi, co jim kázal v mešitě. Podívej, řekli mu, tak budě s vámi všemi, jestli vlásek konzulovi zkrívíte! Ještě toho dňa byl ruskij konzul na svobodě a nikogda... nikdy to neopakovali! A v Somálii? Piráti tam lodě napadali. Pak omylem napadli ruskou. Zakrátko byli vsje svazani na jejich člunu, raněnyje bez ošetrenija, u kýla bedynka tritola, naši odplavali a bum! Piráty šli ke dnu i s člunom. Pak naši dali video na jutub a to byl konec napadanija ruskich karabljov.“

Chvíli mu trvalo, než zjistil, kde má toho chlapa hledat. Měl jsem příležitost naučit se hledání »podle rezonáns«, kdy jediným vodítkem je hlas hledané osoby. Vypadalo to neuvěřitelně, ale »kýrsek« to dokázal. Dobryňa předpokládal, že Ukrajinci bydlí ve městě jako pan Herrmann, což dovolilo omezit hledání na deset tisíc lidí, vynechal totiž i ženy a děti. A to už kýrsek zvládl.

„Výhodou je, že si »kýrsek« kdykoliv sáhne do minulosti,“ vysvětloval mi to. „Porovnat deset tisíc zvukových frekvencí je potom snadné. Nejprve vyloučí ty úplně odlišné a když mu pořád ještě zbude dvacet chlapů, vytáhne si z minulosti další slova co kdy řekli a upřesní to. Málokdy ti dodá dva stejné chlapy. Je to možné u dvojurodných... moment... »dvojčata jednovaječná«... ale to už se dá snést i jinak...“

„To kdyby měli policejní detektivové!“ pochválil jsem si.

„Z toho by byl taký policejní teror, jaký si ani nepomyslet!“ zchladil mě Dobryňa. „Jistě by to bylo užitečné, ale pamatuj si, co se dá zneužít, to někdo zneužije! My nesmíme, ale jiní chlapi mají hroší kožu, vzpomeň si na gestapo, NKVD anebo... co jste tu měli vy Čechi? Aha, »estébé«, dneska »bis«. To vsje ljudi bez sovesti... bez svědomí. Takim dať kýrsek, to by byly gulagy!“

Něco na tom bylo. Proto Manuscripty nesnášejí, aby někdo použil kýrseky ve prospěch politické moci, proto zakazují nám strážcům účast na vládách a jejich podporu. A mají pravdu.

Byla vůbec někdy na tomto světě vláda, která by jednala ve prospěch obyčejných lidí a nestarala se jen o svá břicha? Možná staří Slované a jejich »občštiny«, jenže ty byly příliš slabé než aby odolaly nájezdům organizované armády cizáků. Takže i Slované museli utvořit království a to zákonitě tak dobře nedopadlo. I lidmi zvolení králové se zvrhli v tyrany.

„Poslyš, ty jsi přece pomáhal Svjatoslavu Igoreviči udržet vládu v Rusi, ne?“

„Jo, pomáhal,“ souhlasil. „Jenže i Manuscripty uznaly, že se jedná o obranu, když jeho otce, knížete Igora, zabili Drevljané. Tenkrát to bylo s Rusí dost nahnuté. Ze severu Vikingové, z jihu Pečenězi, Slované se tradičně bili mezi sebou... Manuscripty mi tedy povolily chránit mladence. Později začal dobývat jiné země a vrátil se k pohanství, ale už bez meňa. Zůstala jen moje pověst, časem ještě rozkošatěná.“

„A znal jsi Ilju Muromce?“ zeptal jsem se dychtivěji.

„Znal a znám,“ přikývl. „Seznámím vás, chceš-li. To víš, my strážci nemůžeme přiznat dlouhověkost, takže jsme si museli o sobě rozšířit pověst o vlastní smrti, to jistě uznáš. Stačí se na tridcat' let ve svém berlohu schovat, pak už zase můžeš mezi lidi. Nikdo tě nepozná a neuvěří ti, kdyby ses sám za sebe prohlašoval. Není to tak složité, jak to popisuje váš Čapek u Makropulos...“

„Ty znáš Čapka?“ podivil jsem se.

„Počemu nět?“ pokrčil rameny. „Vozmi internet, daj hledat »dlouhověkost« a Elina Makropulos na tebe vypadne nejspíš už v první desítce. V ruské mutaci ovšem, jak je u Čechů, nevím.“

No jo, zapomněl jsem, že strážci nemusí být věčně zalezlí v jeskyni jako Přemek. Dobryňa si jezdí po Rusku na motorce, má v kapse moderní tablet, vozil v něm mimo slovníků i sbírku fotek, proč ne? Ale ještě jeden dotaz jsem neopomenul.

„A ještě mi řekni, ty a Nastasja, děti jste neměli?“

Podíval se na mě nejprve zle, ale pak trochu povolil.

„Měli,“ řekl. „Inu, jesli sobě najdeš svou korolevnu, taky na to narazíš. Někdy si myslím, že ten celibát není nejhorší. Měli jsme děti dvanáct. To ještě Manuscripty strpí. Nejstaršímu bylo sedmdesát, když dostal nejmladší sestru. Ani o ní nevěděl. Jedině to Manuscriptům vyčítám. Ano, mají dobré důvody... nechť jí kasty ani dynastie. Možno pravdu mají. Ale je to dost těžké. Děti nesmí vědět, co jejich rodiče jsou, nesmí se stát strážci. Žijí si pak po svojom a rýchlo se odcizí. Tady, ukázal mi opět portrét své ženy Nastasji jako královny v rytířské zbroji, tady měla Nasťa už stovku vnukov. Molodaja prababka, što?“

„A víc dětí jste neměli?“

„Víš, dvanáct jich chvatilo... tedy stačilo,“ řekl Dobryňa. „Ale ono to ani nejde. Ženština může mít děti jen do první stovky let, pak už ne. Chlap ano, ale musí je mít s mladšími, takže to šlo, ale později... nezájem, chápeš? Moja Nasťa – moja korolevna. A ona ví, že je pro meňa jen jedna a tak nám to klapě. Našich prapra... už jest menšij gorod... městečko, ale žijí po celé Rusi... ani sami nevědí, kdo je jich praprababka i prapraděduška. Dynastie tedy nehrozí, ale je to takoj naš nalog... česky daň.“

Nojo, došlo mi. Bude to daň.

Ale v každém případě.

==*=

Na Ukrajince jsme se rozhodli došlápnout až ráno, večer na to nebyla správná nálada. Kromě toho Dobryňa tvrdil, že v těchto případech je dobré mít denní světlo. V něm se lépe pozná, kdy se soupeř chystá k úderu a dá se tomu předejít buď silou, jako bylo zvykem u Dobryni, nebo přimražením, což protivníka zneškodní

spolehlivěji a u palných zbraní je to i jistější, ovšem s nevýhodou »doby hájení«, »sutki«, kdy se fakticky nedá nic dělat.

Místo napravování Ukrajinců mě Dobryňa začal učit chodit v »huronkách« neboli »botkách samochodkách«. Zprvu měl sice řeči, že by to chtělo teoretickou průpravu, ale teorie antigravitace vydá na dva semestry, ne-li déle, »samochodki« mohu umět hned.

„Je to jako s avtomobili,“ povzdychl si. „Často mašiny vodí chlapi, co ani číst a psát neumějí a kdoví jestli si nemyslí, že je v motoru sám Šajtan. A přece mohou jezdit a vozit lidi i zboží. Tak se tedy naučíš »samochodki« a nejlépe v praxi. Pojďom na skálu les sázet, ať holá skála ekologisty neprovokuje!“

„Kde ale sebereme sazeničky?“ zeptal jsem se ho.

„V lesu mnoho dřeva vítr sází,“ mávl rukou. „Často je tam starší stromy udusí, a nám lépe pomohou.“

Bylo dobré začít se to učit večer a Dobryňa dobře věděl, proč mi vnucuje nafukovací oblek, až jsem v něm vypadal málem jako sněhulák. »Huronky« neboli »botky samochodky« jsou něco jako brusle, až na to, že u bruslí má bruslař zajištěnou aspoň pod sebou rovinu ledu nebo silnici a nepadá nahoru. »Huronky« mají všechny stupně volnosti, takže mě protáhly korunami pěti stromů, jezírkem i bažinou. Na nohou Dobryni se zdály poslušné, u mě hned poznaly, že to s nimi neumím. Někde jsem slyšel, že existují »raketové boty«, ale ty se jistě zvládnou snadněji. Antigravitace je zkrátka mrška zlomyslná a jen díky velké přilbě a kostýmu nafouknutého sněhuláka jsem nebyl brzy naklepaný jako řízek.

Po hodině tréninku jsem toho měl opravdu plné zuby, ale už jsem byl schopný zvolit si kudy poletím a přistát, kde jsem si umanol já a ne boty. A začal jsem být trochu platný i Dobryňovi, který během mého tréninku nanosil na skálu pár desítek nových stromků. Pochopitelně to nebyly sazeničky jako z lesní školky, ale ty, kterým lesáci říkají »náletové«, malé a neduživé, rostoucí spontánně ve stínu vyšších stromů, kterým se nikdy nevyrovnají.

Dáme jim tedy lepší příležitost. Dobryňa je vytrhával i s kořeny a s balíky hlíny, většinou na jedno trhnutí, lamželezo si to může dovolit, ale ani mně to nedalo takovou fušku. S použitím botek samochodek jsem docela pěkný vánoční stromek vytrhl i s kořeny také. Usazovat je na skálu bylo nejlehčí, když máte na nohou huronky, které vás nahoru vynesou samy a dolů s jejich pomocí také měkce přistanete. Což ovšem musíte umět.

Skončili jsme až za tmy. Měli jsme štěstí, že nás při řádění v lese nenačapal nějaký hajný. Ti nemají rádi obohacování vandalů neplacenými vánočními stromky. Slyšel jsem fámy, že na pytláky občas i divoké vepře poštvou!

I v televizi tím lidi strašili! Za námi zůstalo po okolních lesích plno jam, které se jistě brzy srovnají s okolím, zato před námi byl vršek skály bez vysokých stromů, ale alespoň zelenající se již novými stromky. Dobryňa mi tvrdil, za sto let už nepoznáš, že se tu těžilo.

A pro nás sto let – žádná míra!

=*=

Čest podle Mafie

Do sídla Ukrajinců jsme se vypravili hned po ránu, dřív než se rozhoupou, ale aby už bylo dost světla. Dobryňa tvrdil, že musí protivníkovi vidět do tváře, aby zachytil záblesk v jeho očích, až se rozhodne ukončit vyjednávání. Nevím. O skutečný záblesk asi nepůjde, ale o nějakém cuknutí by se asi dalo uvažovat.

Už cestou mě Dobryňa upozornil na billboard s reklamou na firmu „Kerberos – ostraha objektů a vymáhání dluhů“ vedenou Igorem Artěmovičem Sergijenkem. »Vysoký podíl vymožených pohledávek«, podtrhující na billboardu »úspěšnost firmy«, ovšem napovídal, že si »Kerbeři« při vymáhání neberou servítky. Tím už jsou totiž Ukrajinci v Čechách pověstní.

Parta Ukrajinců, oficiálně najatá k ostraze nepřiliš rozsáhlé továrničky, byla k hlídání jednoho provozu dost předimenzovaná. Nicméně všichni byli zaměstnaní a všichni legálně. Ubytovali se ve třech unimo-buňkách na kraji města, jen jejich šéf už si za svůj pracně získaný výdělek stihl koupit rozlehlou přepychovou vilku, postavenou ve stylu »podnikatelského baroka« ve čtvrti bohatších obyvatel města. Kdyby ho chtěl finanční úřad zkontrolovat, měl by daně jistě v pořádku, jen by těžko vysvětloval, kde sebral těch dvacet milionů navíc, co asi vila stála. Igor Artěmovič Sergijenko zkrátka zapadl mezi české zbohatlíky. Vždyť byl mezi svými, oligarchové se na hranice zemí příliš neohlížíjí.

Dobryňa ho měl obhlédnutého kýrsekem, takže jsme se za ním nevypravili do jeho vily, ale do kanceláře jeho bezpečnostní firmy Kerberos v malém domku vedle továrny, kterou oficiálně hlídal před různými nenechavci a bezdomovci.

Před kanceláří byla vrátnice, kde se nás zamračený chlap ve funkci vrátného pokusil zastavit.

„Tam zakázáno!“ oznámil nám suše.

„Pár minut nám postačí,“ odvětil Dobryňa.

Chlap na ta slova ztuhl. Nejspíš chtěl něco dodat, ale už to ze sebe nedostal. Zůstal stát jak byl. Vycítil jsem přimražení, část energie se vždycky rozptýlí. Na nás strážce to nemá vliv, ale lidé v blízkosti, pokud nejsou cílem, mají v takové chvíli nepříjemný pocit, »že na ně sáhla smrt«.

„Nenechávej přimražení déle než čtvrt hodiny,“ obrátil se Dobryňa ke mně. „Čtvrt hodiny to vydrží pohodlně každý, ale po půl hodině začínají někteří lidé modrat.“

Nezdálo se mi, že ten chlap ztuhl zrovna v pohodlné pozici. Člověk se může i přeseďt. Věřil jsem ale, že mu dal Dobryňa jen takovou zátěž, jakou snese každý. Do půl hodiny ostatně budeme jistě pryč.

Kancelář Igora Artěmoviče Sergijenka byla zařízená velice přepychově. Největší snobové mají zálibu v barvě »mahagon«, to je asi nějaké pravidlo. Člověk nemusí být jasnovidcem, aby čekal velký mahagonový stůl i skříň.

Když jsme vešli do jeho brlohu, Igor Artěmovič ztuhl i bez přimražení. Mě by si nevšiml, ale Dobryňa byl nepřehlédnutelný a pan doktor Herrmann ho v telefonu vypodobnil tak věrně, že panu Sergijenkovi určitě ihned došlo, kdo je jeho návštěva.

„Tady byste nás čekal ze všeho nejméně, že?“ zašklebil se na něho Dobryňa. „Rozhodli jsme se ulehčit vám to. Nemusíte se za námi trmáct až k našemu lesu. Měl byste tu vstřícnost ocenit.“

„Jestli jste vy ten vyděrač, co vyhrožoval panu advokátovi Herrmannovi, pak hádám správně,“ zavrčel Igor Artěmovič.

„A vy jste od pana Herrmanna převzal zakázku, abyste nám dvěma, mně a mému mladšímu kolegovi, něco vytmavili. Bylo to tak nějak, ne?“ pokračoval Dobryňa ve vyjasňování vztahů.

„Pak jenom nechápu vaši odvahu vlézt do takové krokodýlí tlamy,“ otřepal se pan Igor z prvního šoku.

„Já bych naopak obdivoval vaši odvahu postavit se mi,“ opáčil klidně Dobryňa. „Jen si myslím, že vaše otvaga vyplývá

z neznalosti poměrů. Ale prejděm k věci! Měl byste to vědět, pan Herrmann vám tu zakázku asi nezaplatí. Včera nečekaně zemřel. Říkám »asi«, ve skutečnosti bych měl říkat »jistě«, protože nic na tomto bělom světě není tak jisté jako smrt.“

„Jak to víte?“ zamračil se Igor.

„Potvrdili nám to v nemocnici,“ řekl Dobryňa, ani přitom okem nemrkl. „Normálně sice stav pacientů nikomu po telefonu nesdělují, jenže pan German už není klient jejich, ale Pohřební služby a to už zjevně lékařskému tajemství nepodléhá.“

„Jenže peníze pana Herrmanna už na naše konto dorazily,“ zašklebil se pan Igor. „Takže vaše ujištění, že nám nic nezaplatí, se nezakládá na pravdě. A jestli pan Herrmann skutečně zemřel, nic to na věci nemění. I když... nevyšetřuje to čirou náhodou také zdejší Policie? Pan Herrmann byl přece ještě včera zdravý!“

„V nemocnici nám řekli, že to byl těžký infarkt,“ blafoval Dobryňa. „To se těm přepracovaným stává i v mladším věku.“

„TOTO JE AHMED. NARODIL SE VE ŠVÉDSKU, TAKŽE JE TO ŠVÉD.“

TOTO JE JAROŠ. NAROZEN NA UKRAJINĚ, JE TO UKRAJINEC.

TOTO JE PIP. NARODIL SE VE STÁJI, TAKŽE JE TO KŮŇ.

„Poslyšte, nezdá se mi, že by v nemocnici byli tak sdílní ke kdejakým cizincům,“ došlo panu Igorovi. „Podle přízvuku jste přece nejspíš Rus!“

„Vy také nejste Čech, Igore Artěmoviči,“ řekl dobrosrdečně Dobryňa. „Nemáte mi co vyčítat.“

„My Ukrajinci ale Rusy rádi nemáme!“ zavrčel pan Igor.

„Vy přece nejste Ukrajinec,“ pokračoval Dobryňa ve svém dobráckém tónu. „Na Ukrajině jste se možno narodil, ale to neznamená, že jste pravý Ukrajinec. Práví Ukrajinci jsou

vlastně Rusové s maleňko odlišným dialektem. Poslyšte, nebyl náhodou váš příbuzný velitelem gulagu Dubrav-lager u Javasu nedaleko od města Murom v republice Mordovii? Generál Vasilij Timofejevič Sergijenko, nic vám to neříká?“

„To byl můj děd,“ zavrčel Igor Artěmovič. „Už zemřel.“

„Ale dožil se vysokého věku,“ pokýval hlavou Dobryňa. „Znal jsem ho. Poznal jsem ho jako šéfa lihovaru Mariupol, páčil tam vodku, na to jste měli monopol už za carů, že?“

Skutečná podoba generála
Vasilije Timofejeviče Sergijenka

„Jak byste ho mohl znát?“ naježil se Sergijenko. „Mariupol nenavštívil od války! To byste musel být mnohem starší!“

„Vypadám mladě, což?“ chválil se Dobryňa. „Jenže potom se dal Vaska s nadšením k NKVD. Za války se staral o Dubrav-lager u města Javasu, tak se i vyhnul nasazení na frontě. Tam jsem ho poznal podruhé. Později mu generálskou hodnost odebrali, když se provalilo jeho zbabělé jednání za války. Utekl před Němci jako malý kluk, ačkoliv měl zajistit evakuaci svých kamarádů z NKVD. Jenže on je

opustil, někteří se kvůli němu do německého zajetí dostali, jiní padli, zmizeli... Nebyla jich škoda, ale ten sadista byl z nich největším zbabělcem.“

„Co si to dovoluujete?“ vyskočil Igor Artěmovič Sergijenko. „Nenechám takhle urážet svého děda!“

„Jaké urážky?“ pokrčil rameny Dobryňa. „Sebrali mu tu generálskou hodnost, nebo ne?“

„Ale neprávem!“ vykřikl Igor Artěmovič. „Sám Brežněv mu po rehabilitaci hodnost vrátil!“

„Brežněv!“ odfrkl si pohrdlivě Dobryňa. „Stejný darebák! To se ví, kamarádíčky rehabilitoval, i odškodné jim přiznal! Sám nebyl lepší. Brežněvovi uznám jedinou zásluhu. Otevřel oči všem kdo doufali, že se dá leninismus reformovat do lidštější podoby. Dokázal, že to nejde, protože bez svoloči se leninismus neobejde a s ní bude mít vždycky tvář vlčí!“

Igor Artěmovič Sergijenko se posadil a uklidnil.

„Pane, s agitkami na mě nechod'te!“ řekl. „Jako Rus nemáte co urážet dobré Ukrajince! My ruskou propagandu neuznáváme!“

„A víš, vnuku zbabělce, že jediné své zbabělosti vděčí tvůj děd za svůj poměrně dlouhý život?“ pokračoval Dobryňa.

„Ruskou propagandu neuznáváme!“ opakoval Igor.

„Nejprve utekl před Němci,“ pokračoval Dobryňa jako by se nechumelilo. „Ti by s ním jinak zatočili! Podruhé si zachoval život, když jsem mu nabídl šanci vyměnit dva vězně, na kterých mi záleželo, za vlastní krk. Tehdy včas pochopil, že má ustoupit.“

„Nedotýkejte se památky mého děda!“ opět vykřikl Igor. „Moj děd nositel sedmi vyznamenání! Řádu Lenina, Kutuzova a tří řádů Rudého Praporu!“

„Generálové se málokdy najdou tam, kde se vyznamenání zasluhují, ale nechybí tam, kde se udělují,“ poznamenal trochu sarkasticky Dobryňa. „Vašeho děda po válce vzal do ochrany jiný zloduch, sám Lavrentij Pavlovič Berja. Místo před vojenský soud mu nabídl místo šéfa gulagu pro politické vězně, jako stvořené pro sadisty. A ten slavný děd zbaběle couvl, když jsem mu nabídl uchovat jeho život, když pustí dva vězně. A vám, jeho vnukovi, dám také šanci. Zachováte si život, když přestanete lidi vydírat, rozpustíte firmu Kerberos a vrátíte se na Ukrajinu. Dám vám na to měsíc, i to je dost dlouhá doba. Váš děd dostal pouhé sutki, tedy den a noc.“

„...ste se zbláznil?“ rozesmál se Igor.

„Myslíte?“ podíval se na něho Dobryňa dobrácky. „Nikdy jste se nesetkal s něčím podivným, že? To si ale jen myslíte. Éto vaša ošibka! Kdybych vám ukázal to, co vašemu dědovi, pustil byste tady vodu. Ale tolik vás děsit nebudu, ani nechci. Vaš děd zbaběle couvl a zachránil si život. Slíbil jsem mu život a nesměl jsem slib porušit, my starinnyje ještě na čest dbáme. Jen proto se dožil skoro osmdesátky a umřel normální smrtí. Až jsem toho pak později litoval, on si zasloužil horší smrt. Ale je v pekle tak jako tak, nechme ho smažit. Vám to jen naznačím, musím dát šanci zbaběle ustoupit i vám. Dobře se dívejte, to je jen malá ukázka.“

Hovořit před chlapem, který si zakládá na tvrdosti, o jeho zbabělosti, to je poměrně jistá cesta, aby vypěnil jako mentolový bonbónek hozený do Coca-coly. Někdy si to zkuste, ale dělejte ten pokus venku a počítejte s tím, že se té Coly nenapijete. Vyletí z lásky jako pěna z hasičského přístroje a kdyby se vám podařilo PET-lásku uzavřít víčkem, utíkejte co nejdál, protože exploze tu lásku roztrhá. Jenže to, co v příštím okamžiku Igor Artěmovič Sergijenko spatřil, by otrásl i většími hrdiny.

Před Dobryňou se na mahagonové desce stolu, kam předem ukázal prstem, náhle objevila ruská armádní pistole, ani nevím, jestli to byl Makarov nebo Tokarev. Igor Artěmovič Sergijenko ztuhl jako králíček při spatření kobry, neboť Dobryňa na pistoli snadno dosáhl a zdvihl ji ze stolu. To nejlepší mělo teprve přijít. Dobryňa nehodlal střílet. Pistoli vzal oběma rukama a přehnul ji v půlce, jako by nebyla z kvalitní oceli, ale z těsta.

„Prohlédněte si tuhle ukázkou!“ vybídl Igora Artěmoviče.

Pistoli přeloženou napůl šoupl po stole, až se zastavila před zkoprnělým Ukrajincem.

„Prohlédněte si ji dobře!“ vyzval ho. „A jestli nepochopíte, co se tu před vámi odehrálo, nic si z toho nedělejte, to ještě žádný smrtelník nepochopil. Uvědomte si, mnoho Tajemna je před lidmi skryto, ale tady se obrátilo proti vám. Moje rada je jednoduchá.

Když přestanete lidi vydírat, rozpustíte firmu Kerberos a vrátíte se na Ukrajinu, zachováte si život. Jinak dopadnete jako dóktor German a možno ještě chůže.“

Obrátili jsme se na odchod. Oba najednou, až to vypadalo jako secvičené. Pravda, Dobryňa mi nařídil odchod, ale pak se mi sám přizpůsobil.

Působilo to až děsivě.

=*=

Cestou domů mě ale Dobryňa už zase popoháněl.

„Je jasné, že Igor Artěmovič bude další jablko, co nespadlo daleko od stromu,“ poučoval mě. „Jeho otce ani neznám, ale děda jsem poznal víc než dost. Sadista a zbabělec, jenže nad ním příliš dlouho držel ruku všemocný Lavrentij Berja a i když Berju jeho kumpáni nakonec odstavili a zastřelili, tahle rodina vším proplula. Měl jsem jeho dědovi dát nepřijatelnou podmínku, aby ji zahodil a mohl jsem ho zlikvidovat, aspoň by už neškodil. Jenže on byl tak zbabělý, že by couvl i na mnohem menší ukázkou Tajemna. Uvidíme, jestli je vnuk po dědkovi. Sadista nejspíš bude, jinak by nemohl mít vymahačskou firmu, otázkou je, zdali je statečnější. Jestli ne, prodá už zítra v Čechách všechno a zmizí na Ukrajině. Nevylučuji ale, že statečnější je. V tom případě máme na krku i jeho bandu a ručím ti za to, že u profese vymahačů dluhů jsou sadisti všichni.“

„Co chceš dělat?“ zeptal jsem se ho nerozhodně.

„Musíme počítat s tím, že jsou schopní všeho,“ rozmýšlel. „Tedy i pokusu o vraždu. Asi uděláme nejlépe, když mě dovezeš do Přemkovy skály a sám odjedeš vrátit auto rodičům, jinak riskuješ, že ti ho zapálí, to je jejich častý »argument«. Možná se ti pokusí zapálit i chalupu, u nich je možné všechno. Umíš telepatii?“

„Neumím,“ přiznal jsem.

„On tě Přemysl neupravil?“ podíval se na mě tázavě. „Úpravy dávají strážcům všechno, od dlouhověkosti po telepatické spojení s Manuscripty. On s tím u tebe ani nezačal?“

„Naznačoval mi, že nějaké úpravy bude muset udělat, ale ne dřív než tak za dvacet let...“

„To budu muset taky napravit,“ zavrčel. „Jenže v bojových podmínkách by to bylo další riziko. Dobrá, uděláme to jinak. Ty pojedíš vrátit auto rodičům. Já se připravím na úder od té party a dám ti vědět, co a jak. Když bude doba příznivá, vrátíš se ke mně a budeme pokračovat v rychlokursu, jenže s tím rozdílem, že tě nejprve upravím na plnohodnotného strážce.“

Mezitím jsme dojeli do vsi. Zavezl jsem Dobryňu před svou chalupu, kde jsem ho zanechal, otočil jsem auto a odjel za svými rodiči. Jak se zdá, setkání s Ukrajinci se neúčastním, to si vzal do kompetence Dobryňa. Jenže moje víra v jeho schopnosti mi nedovolovala pochybovat, že to zvládne.

Dobrá, uvidíme!

==*==

Garley Dejvydson

Rusové si motocykly Harley Davidson oblíbili, takže jich, zejména po Moskvě, jezdí tisíce.

Zas tak moc to ale není, protože Moskva sama má obyvatel víc než celá Česká republika. A dá se říci, že se jedná o zálibu, ty motocykly jsou na běžné používání příliš drahé a kromě toho jsou za ruské zimy obtížně použitelné, i když na nich skalní nadšenci jezdí i v zimě. To už se ale jedná spíše o výstřelek než co jiného.

Nicméně motorkáři mají vlastní organizaci, nazývají se »Noční vlci«, rádi jezdí při různých příležitostech společně a mají i vlastní základnu »Bike center«. Jedna fáma o nich tvrdí, že se inspirovali u amerických »Hells Angels« neboli »Andělů pekla«, jiná fáma naopak říká, že se dali dohromady, aby zabránili vzniku ruské filiálky té organizace. Obě fámy přece mohou být pravdivé. Předchůdcem Nočních Vlků byla organizace »Moto Gang«, což by nasvědčovalo vlivu Západu, sami Vlci měli zprvu logo »Night Wolves Russia«, jenže pak se dali na vlastence, zavrhli anglický název, převedli ho do ruštiny i do azbuky a dnes vyznávají hlavně pravoslavnou církev a »ruské hodnoty«.

Kromě toho podporují rockové hudebníky a občas zajišťují ochranu na rockových koncertech. Přitom si ovšem také neberou servítky a mají tak pověst chuligánů, podtrženou i tím, že někteří na »spanilých jízdách« provokují jízdu bez přileb. Celkově se dá říci, že vztahy s ruskou policií mají napjaté od samého začátku, kdy je »milicionáři« nazývali »chuligány«.

Dobryňa nebyl u Nočních Vlků od jejich počátků, ale brzy pochopil, že mu příslušnost k této organizaci zajistí mezi lidmi dostatečné krytí. Noční Vlci neověřovali totožnost zájemců o své

členství, stačilo jim, že má motorku Harley Davidson a souhlasí se stanovami klubu. Dobryňa by za člena rád přihlásil i svou ženu Nastasju, kdyby jedna z podmínek nevylučovala z členství ženy. Nu což, jedná se o pánský klub, což Nast'u nevylučovalo aspoň jako spolujezdkyni. Účastnili se tedy většiny organizovaných akcí a v mezidobí si užívali motorkářské volnosti na silnicích Ruska.

Jak Dobryňa říkal, motocykl je lepší než kůň. Už protože se na motorce mohou dva k sobě tisknout, kdežto na koních se dva vezou jen z nouze, například když jeden z koní padne.

Motocykly budí ovšem po Rusi respekt, zejména když jezdí o »spanilých jízdách« s vykuchanými tlumiči výfuků, aby motory pořádně řvaly. Jsou pak nepřehlédnutelní, ale i nepřeslechnutelní. Někteří provokatéři tak jezdí i v soukromí a riskují přitom potíže s »milicí«, ke které necítí respekt. A když »Noční Vlky« podpořil i prezident Putin, mnozí dopravní policisté úplně rezignovali.

Dobryňa však měl tlumiče výfuku v pořádku a naopak měl tlumení zvýšené, aby jeho stroj jezdil pokud možno potichu. Bylo to pro něho výhodnější. Stroj mu zajišťoval respekt, ale jeho tichý chod podporoval dojem spořádaného občana. Bohužel jen doma v Rusku. V Čechách byl nelegálně. Měl sice ruský pas, ale v něm razítko »zákaz vstupu do Schengenského prostoru« od Poláků, kteří jízdu »Nočních Vlků« na počest sedmdesátého výročí konce války »Na Berlín« označili za »Putinovu provokaci«.

Poláci jsou vůbec divní Slované...

==*=

Dobryňův příjezd proběhl úplně bez povšimnutí. Přijel na svém Harleyi potichu až pod dům svých rodičů a když zazvonil, otevřel mu můj otec v domnění, že přišel někdo z jeho známých.

„Dobrý den, co si přejete?“ oslovil ve dveřích neznámého vousatého hromotluka.

„Ja prišol za Vaškem,“ odvětil Dobryňa.

„Neznám vás a jak vidím, vy mě také ne!“ zavrtil hlavou táta. „Za kým tedy jdete?“

„Za Vaškem mladším,“ upřesnil Dobryňa.

Až teď to tátovi došlo.

„Vašku! Máš tu nějakého známého!“ zavolal na mě.

Na rozdíl od něho mi došlo, kdo to asi může být. Vyskočil jsem a běžel jsem Dobryňu přivítat. Když táta viděl, že se známe, odešel zase k mamě a nechal nás na chodbě o samotě.

„Nemusí jít vždycky všechno podle plánu,“ začal Dobryňa omluvným tónem už ve dveřích.

„Co Ukrajinci?“ zajímalo mě. Tušil jsem ale, že Dobryňa hovoří právě o nich a když »všechno nevyšlo«, znamená to, že se stal nějaký kardinální průšvih.

„Ukrajinci jsou mrtví,“ odvětil. „Všech šest, narazili plnou rychlostí do protijedoucího kamionu, ještě teď je hasiči vystřihují po kouskách z vraku mikrobuse. Ale překvapili mě.“

„Hlavně že jsi naživu!“ odvětil jsem. „Mohlo to dopadnout i hůř. Co se vlastně přihodilo?“

„Zapálili ti chalupu po Ivanovi,“ řekl. „Ještě teď ji hasiči hasí, ale byla dřevěná a vyschlá, navíc ji polili benzínem, zůstane ti jen hromádka popela.“

„Čert vzal chalupu, hlavně že tobě nic neudělali!“

Ale přece jen mi trochu zatrnulo. Chalupa po prastrejškově byla pro mě památkou, ale víc jsem se bál o Dobryňu i když jsem věřil, že mu Ukrajinci neublíží. Horší je, že s chalupou shořelo i všechno uvnitř. Z památky mi zbylo jen spáleniště. Popelem lehl i můj počítač s podivuhodnými Přemkovými videi, i strejškův poklad v tajné zásuvce. Zlato snad neshořelo, ale z ostatního byl popel. Kdybych si část pokladu a externí disk se zálohami neodnesl do Aládínovy jeskyně, neměl bych teď nic. Videá jsou snad i na tom záložním disku a kdyby ne, obnovím si je z kýrseku...

Ukrajinci dopadli hůř, ale zjevně si to zavinili sami. Proč by po zapálení chalupy čekali na hasiče a policii? Hnali se od místa činu ozlomvaz, až nezvládli řízení a...

„Nevyužili šance,“ pokračoval Dobryňa. „Mohli klidně žít, kdyby to zabalili a odjeli na Ukrajinu. Igor Artěmovič Sergijenko dobře věděl, že se postavil proti Tajemnu. Myslím, že si patřičně užili aspoň okamžik hrůzy před nárazem. Litovat je nebudeme.“

„Nezvládli řízení?“ očekával jsem.

„Stalo se to na rovině,“ popisoval to Dobryňa. „Z pohledu řidiče kamionu to muselo vypadat neuvěřitelně, když to vykládal policii. Mikrobus jedoucí na plný plyn přejel do protisměru a hnál se přímo proti jeho kolosu. Kamionák dupl na brzdy a zastavil, ale ani tím srážce nezabránil. Ten mikrobus se napasoval do jeho čelní traverzy nejméně stovkou. Kamion je poškozený, ale podle brzdných drah a jiných stop zajištěných na místě policisté uznali, že dělal co mohl, aby srážce zabránil. Dál už je to věc pojišťovny. Naštěstí řidiči kamionů sedí ve výšce, to je při srážce s nižšími auty chrání. Prý ještě viděl tu paniku v kabině mikrobusu, když ti uvnitř viděli, do čeho se řítí!“

„A to nedokázal řidič mikrobusu ani pohnout volantem?“

„Dokázal,“ řekl Dobryňa temně. „K jeho smůle jsem proti němu předtím nepoužil nic než ukázkou se zlomenou pistolí. Mohl jsem teď použít i psychoteror, který překoná i pud sebezáchovy. A použil jsem jej. Napálil to do kamionu úmyslně.“

„Takže to nebyla nehoda...“ došlo mi.

„Jak říkám, v řeči právníků se to nazývá »úkladná vražda«, v našem chápání je to »zneškodnění škůdce«, američtí vojáci by to nazvali »dobrá práce« a obyčejní lidé »Boží mlýny«,“ dodal. „Chtěli zabít nás, ale dopadlo to naopak. Proč myslíš, že čekali se zbraněmi, až vyběhneš z hořící chalupy? Dali se na útěk až když prohořel strop a zevnitř nikdo nevyběhl. Zbraně hovoří proti nim.“

Až tě budou policajti vyslýchat, klidně jim přiznej, že po tobě šli a zapálili ti chalupu. Živili se tím. Měl jsi ji vůbec pojištěnou?“

„Mám dojem, že ne,“ přiznal jsem. „Já jsem ji nepojišťoval a strejda Ivan asi také ne.“

„V tom případě tě policajti jen upřímně politují,“ potvrdil mi, co mě také hned napadlo. „My strážci občas využíváme, že si lidé naše prostředky nedovedou ani představit. Nesmíme toho ale zneužívat, to Manuscripty nesnášejí. Ale nejsou tak pitomé, aby neuznaly i trošku účinnější sebeobranu. Ukrajinci nás šli vraždit, máme tedy právo zneškodnit je i když prchali z místa činu, což by právníci označili za »nevyprovokovaný útok«. Přiměřená obrana je podle nich možná jen v okamžiku, kdy tě někdo s vražedným úmyslem napadne, ale i ten úmysl abys mu podle nich dokazoval. V té chvíli má ale útočník všechny výhody na své straně a když se mu přesto útok nezdaří a on začne utíkat, už ho právníci chrání před odplatou. Manuscript to přijme na základě předchozích činů Igora Artěmoviče, to je asi největší rozdíl v chápání spravedlnosti mezi dnešními právníky a Manuscripty.“

„Oni čekali u chalupy, až vyběhneme ven?“ zeptal jsem se.

„Ano, byli rozestavení kolem, abychom ani zadem nemohli utéci,“ ujistil mě Dobryňa. „Naštěstí neměli ani potuchy o Přemkově poustevně, ale ani tam by neměli úspěch, nedostali by se za skálu v předsínce. Když pochopili, že byla chalupa prázdná, dali se na ústup s hřejivým vědomím »dobře vykonané práce«, ale to by jim nebránilo vyčíhnout si vhodnou chvíli a »dokončit« to.“

„Mohli přece vejít do chalupy a postřílet nás uvnitř!“

„Mohli by,“ přikývl Dobryňa. „Jenže to by museli mít více odvahy. Igor Artěmovič věděl, že zbraň pro mě není problém. Jít dovnitř s vědomím, že můžeme být ozbrojeni, to by bylo pro ně příliš hrdinské. Jejich stylu vyhovovalo zapálit chalupu a postřílet

nás ze zálohy. Když jde opravdu do tuhého, bývají největší sadisti obvykle největšími zbabělci!“

„Co ale budeme dělat teď?“ obrátil jsem pozornost opět do budoucnosti. „Kolem Ukrajinců a spálené chalupy teď bude velký rozruch. Ještě by si mohl přisadit i pan Nováček s nevysvětlenou noční těžbou na skále...“

„Pan Nováček si to zčerstva rozmyslí!“ věstil Dobryňa. „Už ví, že tady i on narazil na Neznámo v čisté podobě. Až se dozví o osudu Ukrajinců, jistě mu dojde, že bude lepší zbytečně na sebe neupozorňovat, jako zajíc v době honu.“

„Nějakým výsledkům ale neujdeme,“ povzdychl jsem si.

„Proto jsem přijel za tebou,“ řekl Dobryňa. „Naložím tě teď na Harleye, odvezu do skály a pak zmizím tunelem na Ókišež. Ty si holt vytrpíš všechny výsledky, budeš srdceryvně lamentovat nad spálenou, ale nepojištěnou chalupou, směle se nech litovat od policajtů. Až všechno utichne, dáš mi vědět a budeme pokračovat v rychlokursu. Do té doby... jak říkám, nejde vždy všechno podle sebelepšího plánu.“

„To bude asi nejrozumnější,“ přikývl jsem odevzdaně.

Pak jsem se šel rozloučit s rodiči. Když jsem jim sdělil, že shořela chalupa po strejčkovi a musím tam jít, byli nakonec rádi, že jsem v době požáru nebyl uvnitř, ale doma s nimi. Uznali ale, že to teď budu mít těžší, i když jsem je ujistil, že na vsi mám kde bydlet, zmínil jsem se o strejčkově známém Přemyslovi. O advokátovi Herrmannovi, Igoru Sergijenkovi a hlavně o Ukrajincích nepadlo ani slovo, aby byli klidnější. Někdy je lépe nevědět a neříkat všechno.

Rodičům jsem lhát nechtěl...

==*=

K poustevně jsme přijeli druhou stranou skrz les. Dobryňa se lesních cest nelekal, jeho stroj byl na ně zvyklý už z Ruska. Kýrsekem si předem zjistil, kudy je nejvýhodnější cesta, aby pak

zbytečně nebloudil. České lesy jsou proti ruským jako zámecké parky, ale i v Čechách se dá zapadnout do bažiny.

Dobryňa při cestě za mnou ani zpátky neriskoval jet kolem požářiště. Razítko v jeho pasu »zákaz vstupu do Schengenského prostoru« by mu mohlo přinést zbytečné šikanování od Policie, i podezření se spolupráce s Ukrajinci. Byl to sice nesmysl, ale tvrdí se, že žádná pitomost není natolik obludná, aby nemohla napadnout policajty! U kriminálních lumpáren přece ze zásady nerozlišují národnost a všechny házejí do jednoho pytle, nanejevš se zmíní o »rusky mluvících osobách«.

Lépe se přece nadává na Rusy než na Ukrajince!

Příznaky, jako »snědá kůže«, jsou pro ně úplně zakázané!

Myslel jsem si, že mu s Harleyem pomohu, ale ukázalo se, že bych mu spíš překážel. Protlačit rozměrnější motocykl úzkými chodbami nebylo snadné, ale Dobryňa si věděl rady. Šlo to přece od Ókišeže na Zem, musí to jít i zpátky. Přiznám se, obdivoval jsem jeho sílu. Lomenými chodbami to nešlo jinak než motorku vztyčit na zadní kolo. Ale zvládl to a když se se mnou na pokraji Ókišežské pouště loučil, bylo mi jako kdyby odjížděl můj dávný přítel. Snad se zase brzy uvidíme!

Mě teď čekaly nepříjemné výsledky.

=*=

První výsledek mě čekal, když jsem se objevil u spáleniště. Byli tam ještě hasiči a policajti si mě samozřejmě ihned všimli. Roli zdrceného majitele jsem ani moc hrát nemusel. Chalupa po strejčkovi byla skutečně mou »srdcovou záležitostí«, při obhlídce té hromady kouřících trosek jsem si představoval, jaké to bývalo ještě za jeho života. Před tolika lidmi jsem se ovšem neodvážil pátrat po zbytku pokladu ze strejčkovy skříně, pod vrstvou popela je jistě dobře ukrytý, ale zmínil jsem se vyšetřovateli o vydírání ze strany pana Igora Artěmoviče Sergijenka a firmy »Kerberos«, kteří mi vyhrožovali zapálením chalupy nad hlavou a podle všeho

své vyhrůžky právě splnili. Dokázat to ovšem nemohu, byl jsem zrovna dneska na návštěvě u rodičů.

„Ted' teprv nedostanou zapláceno!“ řekl jsem vyšetřovateli.

„Jo, Kerberos a Sergijenko!“ vzdychl si policista. „Tak ti už vám dají pokoj. Dnes ráno havarovali a všichni jsou po smrti.“

To se rozumí, že jsem hned vyzvídal podrobnosti. Kdy se to stalo a jak, kdo všechno zemřel... vzhledem k tomu, že jsem měl na tom opravdu eminentní zájem, to ani nevypadalo moc vlezle.

„Vyšetřování ještě neskončilo a podrobnosti nesdělujeme,“ odbyl mě ale policista klasickým policejním klišé.

„Beztak bych jim zaplatit nemohl, když mi zapálili chalupu i se všemi penězi,“ uzavřel jsem to.

Vypadalo to věrohodně a jak říkal Dobryňa, policajti mě po straně litovali. Což bylo ale všechno. Předvolali mě na služebnu, ale hned jsem je požádal, aby mě tam odvezli, že nemám ani na autobus. Viděli aspoň, že se výsledku nevyhýbám a vzali mě tam. Již při ohledávání požářiště objevili zbytky plastových kanystrů, což bylo potvrzením úmyslného založení požáru. Firmu Kerberos už beztak sledovali v jiné policejní složce, ale všichni zahynuli na útěku od místa činu a nebylo vlastně o čem diskutovat. Protokol o výsledku jsem tedy podepsal s klidným svědomím.

Jak říkají Američané, »dobrá práce«.

S policajty to prošlo, dá se říci, v pohodě. Odmítl jsem pak skromně jejich nabídku, že mě odvezou zpátky.

„Vrátím se pěšky,“ řekl jsem hrdě. „Nemám důvod spěchat, musím se trochu uklidnit a procházka mi jenom prospěje.“

Spálená chalupa ale znamenala konec mého »zaměstnání«. Byla to beztak kamufláž, habad'ůra i na rodiče. Zaměstnaný jsem přece nebyl a »platil« mě Přemek. Všechno se změnilo ve spáleniště spolu s chalupou. V poustevně jsem nemohl tvrdit, že pro někoho pracuji na počítači. Nejenže jsem tam oficiálně žádný neměl, ale do poustevny nevedlo ani elektrické vedení.

Krátce jsem uvažoval koupit benzínový generátor a Přemkovu chajdu elektrifikovat. Pak bych si mohl koupit i nový počítač. Ze starého mi zbyl externí záložní disk s daty, uložený v Aládínově jeskyni, data si mohu obnovit. Jenže už mě nebavilo předstírat, že na dálku pracuji pro nějakou cizí firmu. »Odborným správcem historických artefaktů« budu už asi jen pro rodiče. Otázkou je, jak to zařídím s penězi. Těžko mohu finančákům tvrdit, že žiju jako bezdomovec a nikdo mě neplatí, to mi nikdo neuvěří. Budu muset něco vymyslet, ať se vlk nažere, hlavně když koza zůstane celá.

Požár vlastně za mě vyřešil i další problémy. Ofotil jsem si tu hromadu kouřících trosek, ve městě jsem dal udělat fotografie jako pohlednice a rozeslal všem příbuzným, které jsem předtím zval na strejčkův pohřeb. Všem až na tetu Manču jsem s lehkou výčitkou psal, že Ivanův pohřeb byl, bohužel, poslední příležitostí, kdy se mohli setkat v jeho chalupě. Teď je z ní to, co uvidí, když pohledníci otočí. Jen Manče jsem nepsal výčitky, ta jediná přece přijela. Jenže jsem jí napsal, že s »prázdninovými lotrovinami« u strejčka je definitivní konec. Není už, kam by na prázdniny děti jezdily. Chalupa, kde se pod taktovkou prastrejčka vyřádily celé generace, lehla popelem. Může jí věnovat už jen vzpomínku.

A já se stěhuji do poustevny...

=*=

Poustevníkem

Při prohrabávání trosek jsem našel spoustu věcí, všechny byly ale ohněm zničené. Byla tu skříň mého počítače. Žár roztavil i kostry disků a chladič procesoru, pak na to spadly hořící stropní trámy... Zajímavý nález mě čekal, když jsem vyhrabal z popela zbytky strejčkova pokladu. Naštěstí jsem moc nedůvěřoval Přemkovu tvrzení, že by zloděje ani nenapadlo něco v chalupě hledat, a hned zpočátku mě napadlo rozdělit poklad na více částí, aby neleželo všechno na jednom místě.

Jednu cívku zlatého drátu jsem ještě před Přemkovou nehodou zakopal v rohu zahrady strejčkovy chalupy. Ta je tam v bezpečí. Druhou jsem s částí bankovek odnesl do Aládinovy jeskyně, kam také požár nedosahoval. Ve skryši zůstal zbytek bankovek a zlaté destičky

s puncem švýcarské banky. Nemělo smysl pátrat po bankovkách, ale zlato mohl oheň nanejvýš roztavit. Ukázalo se, že je všechno úplně jinak. Zlaté destičky nebyly totiž zlaté. Pod tenkým zlatým plíškem bylo olovo. Žár hořícího dřeva nestačil zlato roztavit a ze zlatých destiček zůstaly jen tenké povrchové plíšky, kdežto lehce tavitelné olovo vyteklo a ztuhlo jako olověná kaluž na dlaždičkách pod popelem.

Prastrejček zřejmě nakoupil falešné zlato. Na destičkách byl sice punc švýcarských bank, ale uvnitř bylo olovo. Bylo to velice profesionálně zfalšované a nic bych za to nedal, že i banky mají ve svých trezorech tuny znehodnoceného zlata. Jen se mi tím ale potvrdilo přísloví »Není všechno zlato, co se třpytí«.

Kupodivu mě to ani moc nemrzelo. Staré dřevěné chalupy mi bylo líto víc.

==*=

Kdyby Dobryňa nepřišel, možná by se spousta věcí nestala. Možná bych pořád bydlel v Ivanově chalupě, poustevna by padla za oběť výtahu pana Nováčka a kdoví, jestli by byl ochotný mi pak prodat »vytěženou« holou skálu. Pan doktor práv Herrmann by si užíval lehce nabytých peněz a Ukrajinci Igora Artěmoviče by dál drsnými ukrajinskými metodami vymáhali peníze, i když už je prý policisté měli v merku. Známe to! Jejich mluvčí, nebo spíš mluvkové, se skoro vždycky chlubí, jak celé dlouhé roky bandity »monitorují«, kolik zločinů je nechají beztrestně spáchat, než je nakonec vítězoslavně polapí.

Když lumpy polapí, tak to snad má být. Ale že je předtím nechávají dlouho řádit, tomu bych říkal spoluvina. Je ale pravda, že je to často dílo soudců. Stačí, aby některé důkazy pro směšnou záminku neuznali a pracné sledování začíná od začátku, lumpové jsou ale varovaní a dají si lepší pozor. Ale co chcete od naší české soudcovské mafie, pardon, komory! Když se i soudcové nadšeně zapojují do organizace zločinů... Italové tomu, tuším, říkají, že si také chtějí »smočit zobák«.

Dobryňa tím ale zamíchal jako kámen vhozený do smrduté lesní tůňky s hnijící vodou a bahnem. Já jsem přišel o chalupu po prastrejčkovi Ivanovi, ale mám v podílovém vlastnictví, bezpečném před rozkradením, chajdu po Přemkovi i se skálou pokladů. Naopak mnoha lidem asi prospěla zkáza firmy »Kerberos«. Řekl bych, že to už z toho pohledu stálo za ty nesnáze. A také není marné, že lidem přestane škodit pan JUDr Samuel Herrmann. I když se na jeho místo dostane nejspíš podobný vyžírka. Ukažte mi právníka, který vyžírka není! Snad někde za sedmerými horami v pohádce, ze kterých jsme již dávno vyrostli.

I za tu krátkou dobu mě však Dobryňa naučil spoustu věcí. Možná mě nestihl předělat, jak měl původně v úmyslu, ale na prodlužování věku mám zatím čas a že neumím telepatii? No tak

musím požadavky na Manuscript vyslovovat nahlas a poslechne mě jen když mám na krku »magickou kamej«, podle mě se jedná o nějakou variantu bezdrátového mikrofonu. Dobryňa říkal, že se kamej dává pomocníkům v počáteční fázi a bylo od Přemka krajně nezodpovědné vzít mě na návštěvu cizího světa, míněn Ókišež, bez kameje na krku.

Ptal jsem se Dobryni krátce před jeho odjezdem, proč jezdí na motocyklu, když má létající huronky, botky samochodky.

„Ale to je přece jasné, Vašku!“ odvětil. „Když jedeme na motorce, lidé si nás všimnou, ale jen mávnou rukou. Kdybychom létali pomocí botek samochodek, všímaly by si nás nejvíc světové špionážní agentury. Motorka možná vzbuzuje pozornost, ale do našeho světa patří, huronky ne. S nimi můžeš létat jen navečer a v noci a jen tam, kam lidská noha nevzkročí jak je rok dlouhý.“

„Dobře, ale proč jezdíš na motorce i přes Ókišež?“ namítl jsem. „Tam tě přece žádné zvědavé oči nesledují!“

„Tak za prvé, huronky nevydrží letět tisíc kilometrů,“ sdělil mi. „Po dvou hodinách jsou »unavené« a musí »odpočívat«, asi jako si musí elektromobily po krátké jízdě dobít baterie. Motorka s plnou nádrží dojede na jeden zátah z Moskvy až k vám. Pravda, musím doplnit nádrž na zpáteční cestu, ale řeknu si Manuscriptu o plný kanystr a je to. Hlavní důvod je, že motorku protlačím skrz tunel a jezdím bez obav z nežádoucí pozornosti i v Čechách.“

„A co kdyby sis v Čechách poručil novou motorku?“ zkusil jsem ho ještě pošťuchovat.

„Ale kdež!“ zavrtěl hlavou. „Tuhle mám vysezenou, jsem na ni zvyklý a motorka na mě. Správný bohatýr zbytečně koně nestřídá!“

Dohodli jsme se, že mu zavolám, až tady v Čechách utichne poprask kolem spálené chalupy a především Ukrajinců. Dobryňa mi doporučil dvě možnosti spojení. První využívala pozemské telefony. Zavolat do Moskvy není problém, otázka je, jak dlouho

ta možnost vydrží. Dobryňa i já můžeme přijít o mobil a když změníme číslo, nedovoláme se. Druhou možností je nalistovat v Manuscriptu stránku vzkazů a napsat do ní vzkaz. Manuscripty si to mezi sebou předají a příjemce upozorní. Manuscript je třeba alespoň občas v jeho sluji navštívit, ten se nedá tahat v kapse.

Byl jsem na tom ovšem maličko lépe než po Přemkově nehodě. Přinejmenším jsem toho víc věděl. Ty znalosti nebyly k zahození. Dokázal bych ve chvíli nějakého ohrožení protivníka přimrazit, je to lepší zbraň než ty pozemské. Umím zacházet s kýrsekem, to je také úžasný prostředek. A zejména si umím poručit libovolné potraviny a Manuscript mě obslouží jako číšník v nóbl restauraci. Dokonce mohu mít i exotická jídla, jaká si nemůže dovolit žádný miliardář. Například pečený mamutí chobot, neboť v našem světě mamuti vyhynuli před desetitisíciletími. Kdoví který neandertálec byl tenkrát strážce Manuscriptů a co všechno jedl. Nejsem už tak svázaný s naší lidskou civilizací, mohu být konečně nezávislý.

I když ani to není tak docela pravda.

Někteří strážci se od pozemské civilizace odpojili opravdu radikálně. Zalezli do jeskyně s Manuscriptem a setrvali v ní třeba celé století. Takové období měl krátce po Třicetileté válce i Přemek. To se v Čechách děly hrozné věci a on přemlouval Manuscript, že je čas otevřít brány a dát lidem šanci v »záložním světě«. Když to Manuscript odmítl, neboť se zle vedlo jen lidem v Evropě, Přemek přestal mezi lidí vycházet. Nebránil v tom jen svým učedníkům, jenže v té době se snadno stalo, že o ně přišel.

Lidé jsou někdy bestie...

==*=

Já jsem nehodlal zalézt do jeskyně, i když Aládínovy, plné pokladů a prakticky soběstačné. Když se uzavrou utěsněné dveře, stane se z ní prostor s uzavřeným koloběhem, o jakém se dnešním vědcům jen marně sní. Nechtěl jsem ale žít v takové ulitě. Mám

přece rodiče a snad z dřívějška i pár známých. V okamžiku, kdy Manuscript oznámil, že jsem se stal nejmladším Mistrem, jsem dokonce uvažoval o tom, kterého ze svých známých bych mohl přemluvit, aby se stal mým učedníkem. Sám jsem pořádně nic neuměl a bylo by zajímavé, jak jeden Neználek mistruje druhého.

Dobryňa mi ale nasadil do hlavy pěkného brouka, švába či kůrovce s tím, že bych si mohl vzít jako učedníka ženu. Když to prošlo jemu, proč ne mně? Jenže mohu mít současně jen jediného učedníka, a nesměl bych to místo obsadit kamarádem. A co se ze školy pamatuji, až tak velké kamarády jsem tam neměl.

Táta mi říkal, že v dobách, kdy studoval on, byli studenti družnější, pomáhali si a více drželi pospolu. Pak nám po hadráku začali vnucovat jako ideál americké studenty. Bájili nám, jak jsou cílevědomí a hlavně čestní. Americký student zásadně nepodvádí a nenapovídá, jak se tomu smějeme ve starých českých filmech se školní tematikou. Americký student je čestný! Připomínalo mi to heslo »Pionýr nepodvádí«, vnucované dětem za komunistů. To se v Čechách neujalo a stalo se spíš předmětem škodolibých vtipů.

»Pionýr nenapovídá, neboť je ještě pitomější než zkoušený žák a nemá co by napověděl...«

Jenže se ukázalo, že americký student opravdu nenapovídá! V amerických filmech ze školního prostředí je vidět, že to nikoho ani nenapadne! Že by byli američtí studenti opravdu tak čestní? Není to jen lživé podání filmařů z Hollywoodu, kteří se snaží své studenty uvést v co nejlepším světle?

Bohužel je to jinak. Američtí studenti nejsou kamarádi jako bývali naši otcové. Jsou to konkurenti a pomáhat konkurenci je příznak mdlého rozumu, že? A naši studenti to poslední dobou od nich převzali. Podvádět se dá mnohem kvalitněji, jak předvedli »absolventi« Právnické fakulty v Plzni. Titul se dá prostě koupit. V Americe si koupíte titul libovolné prestižní americké univerzity

i bez nervních zkoušek a úmorného studia. Americký student je čestný a basta! A prachy svedou všechno a nikomu nesmrdí.

Zkrátka konec fantazírování, nejprve se musím něco naučit a až potom mi zbude čas na vymýšlení, jak dál. Bude lépe nechat místo případného učeníka ještě nějakou dobu otevřené. A brouci v hlavě od Dobryni také něco znamenají!

Nemohu ale čekat příliš dlouho. Času mám, alespoň jestli je to pravda, i tisíc let! O tom už po návštěvě Dobryni nepochybují.

Jenže ti druzí tolik času nemají!

=*=

Trochu mě udivilo pozvání, které mi pošťačka doručila až do poustevny. Měl jsem se ve svém zájmu dostavit k advokátovi Černému do města k jakémusi řízení.

Jsou dva způsoby, jak se s tak nenadálou událostí vyrovnat. První je jednodušší. Vykašlat se na to a pozvání ignorovat podle hesla »dejte mi všichni pokoj!«. Jenže pak se můžete dočkat také návštěvy exekutora, neboť se mělo projednávat něco finančního. Člověk dnes nemůže tušit, kdo na něho udělal jaký podraz a tomu se dá předejít jen tím, že včas něco proti tomu děláte. Vymyšlený dluh může mezitím narůst do závratné výše a pak už budete těžko prokazovat nevinu.

Druhý způsob je takové pozvání neignorovat a přijít se tam aspoň zeptat, oč jde. Může to být zbytečná cesta, ale s jistotou, že nic neprošvihnete. Sebral jsem se tedy a hajdy na autobus!

Pan doktor, alespoň podle vizitky na domě JUDr Emanuel Černý byl mnohem mladší než jsem čekal. Přivítal mě ve své strohé kanceláři a hned spustil, o čem máme jednat.

Šlo totiž o pozůstalost po firmě »Kerberos«, jejíž členové zahynuli při autohavárii. Za normálních okolností by se dědictví ujali právoplatní dědicové z Ukrajiny, jenže při shromažďování podkladů se zjistilo, že na kontech firmy je mnohem více peněz, než by se dalo legálně vysvětlit. Přihlásili se i poškození, kterým

ta firma způsobila značné škody, takže je nutné nejprve uspokojit všechny pohledávky a dědicům vyplatit až zbytek. A o mně naši policejní zápis, že mi rukou společnou a nerozdílnou zapálili nepojištěnou chalupu, takže jsem také poškozeným s nárokem na úhradu škody.

Oddychl jsem si. Jde o peníze, ale není to dluh, který bych měl někomu platit, takže nic neprošvihnu.

„Už jsem se se ztrátou chalupy po strejčkovi smířil,“ řekl jsem. „Navíc jsem koupil domek po zemřelém kamarádovi, takže mám zase kde bydlet. Dejte ty peníze vdovám a sirotkům po těch grázlech, vdovy ani sirotci za nic nemohou.“

„To mě ovšem překvapujete,“ zalapal po dechu advokát. „To jsem ještě nezažil, aby poškozený odmítl odškodnění!“

„Ne?“ podivil jsem se. „Jestli jsem vážně váš první takový případ, pak mě to těší. Ale podívejte se, jaképak odškodnění? Ta chalupa neměla údajně žádnou cenu, beztak bych nic nedostal.“

„Mohl byste zadat některé firmě stavbu repliky,“ napovídal mi pan doktor. „Vím o prosperujících firmách, zabývajících se stavbou replik starých roubených chalup.“

„Pro mě mela ta chalupa cenu vzpomínek na prastrejčka Ivana, který mi ji odkázal,“ pokrčil jsem rameny. „To žádná firma nedokáže obnovit. Byla by to vždycky jen náhražka. A co bych dělal se dvěma chalupami? Stačí mi jedna. Vdovy a sirotci na tom budou jistě hůř. Přišli o živitele. Vím, ti živitelé byli grázlové, ale opakuji, vdovy ani sirotci za nic nemohou.“

„To by se ale měli příliš dobře,“ mínil advokát. „Zajištěný majetek má cenu mnoha desítek milionů a jak se zdá, většina peněz pochází z trestné činnosti.“

„Nejprve odškodněte ostatní poškozené tady v Čechách,“ navrhl jsem. „Ale mě z toho vynechte!“

Advokát jen nechápavě vrtěl hlavou. Nějak mu nešlo do hlavy, že by se někdo mohl zřeknout nabízených peněz, zejména když byl skutečně a prokazatelně mezi poškozenými.

To tihle lidé prostě nepochopí.

==*=

Upřímně řečeno, co bych dělal se dvěma chalupami? Stačí mi přece jedna! Druhou bych musel udržovat a stejně bych v ní nebydlel. Ať si kdo chce co chce říká, nejlepší bydlení je přímo v »Aládínově jeskyni«, i když navenek to může vypadat, že jsem se úplně zbláznil, když se spokojím s poustevnou.

Jenže ta poustevna byla jen kamufláž, zakrývající vchod do paláce, proti kterému je jakákoliv barabizna ubohoučká. Dokud šlo o pravou roubenku po strejčkovi, měl jsem na ni vzpomínky. Ale nelákalo mě postavit na jejím místě moderní napodobeninu od prosperující firmy. Nová chalupa bude nutně jiná. Chalupy jsou co kus to originál. Lidé je nestavěli podle plánů architektů, na to nikdo neměl, stavěli je vždycky »od oka« a když najdete ve vsi dvě naprosto stejné roubenky, můžete si být jistí, že pocházejí z dnešní doby od některé renomované firmy, která je podle plánů dělá, jinak by je nemohla zkolaudovat. Už by to zkrátka nebyla originální chalupa po strejčkovi. Lépe když to spáleniště zaroste kopřivami a kdyby měl někdo zájem o parcelu, s klidem a levně mu ji prodám i když její umístění není tak atraktivní, aby budilo zájem. Konec, šmytec, putna.

A chtít na tom ještě vydělat, to by se mi teprve nelíbilo.

Mám snad toho zapotřebí?

I mezi poustevníky jsem měl dva úplně odlišné vzory.

Přemysl byl »čistě starodávny« poustevník. V chalupě neměl elektřinu, chodil rozdrbaný a přepychu si dopřával jen v jeskyni, i když »Aládínově«, jako kdyby vypadla z pohádek Tisíce a jedné noci. Ve vsi ho skoro neznali a cizí lidé, včetně dětských návštěv prastrejčka, o něm vůbec nevěděli. Ujišťoval

mě, že poustevník žije asketicky jako řeholník a kdybych se, jako prastrýček Ivan, chtěl věnovat dětem, byť ne svým, ale třeba od příbuzných, byla by to nepřekročitelná překážka.

Dobryňa byl »moderní«. Měl motocykl Harley Davidson, chodil v koženém motocyklistickém obleku, doma měl počítač, s sebou vozil tablet s albem fotek i starších obrázků. V okolí ho znali jako člena motorkářského gangu »Noční Vlci«, měli z něho respekt i když patřil k umírněnějším členům a nikdo netušil, co se pod tou drsnější maskou skrývá. Dobryňa měl ženu, vychovali si dvanáct dětí, ovšem prozradit jim nic nesměli, takže se jim jejich potomci časem úplně odcizili. To ale rozhodně řehole nebyla.

Přiznám se, víc bych tíhl k Dobryňovi.

Že bych si také pořídil motorku, počítač, tablet a občas své okolí provokoval bohatýrskými jízdami? Nebylo by to marné! Nepůjde to ale hned. Nejprve se musím zabydlet, ustálit prostředí, vytvořit o sobě respektovaný obraz v okolí a teprve pak přijde čas na extravagance.

Ale nesmím se zahrabat v »Aládínově jeskyni« jako Přemysl.

Z toho bych se už nevyhrabal.

=*=

Nezávislost

Dříve se dalo žít úplně nezávisle na společnosti celkem bez problémů. Páni se sice starali, aby se jejich poddaní z roboty na panském neulejvali, ale i z toho se dalo vyklouznout. Šlechticům totiž chyběla pořádná evidence, například poustevníky nechávali na pokoji. Dnešní doba je bohužel proslulá dokonalejší evidencí, i když existence bezdomovců ukazuje, že se i dnes dá mocipánům uniknout. Jen to není tak snadné jako dřív.

Lidské potřeby mají celou širokou stupnici důležitosti. Bez těch nejdůležitějších prostě nemůžeme žít, bez jiných se nakrátko obejdeme a některé jsou vyloženě nadbytečné.

Bez vzduchu k dýchání se žít nedá, to je vyzkoušené. Také vodu k životu nutně potřebujeme, stejně jako základní potraviny, i když tam už se naše potřeby liší. Člověk také dlouho nevydrží bez spánku a potřebuje proto i nějaký bezpečný úkryt. V nouzi se spokojí i se stanem, ale trvale se dá žít ve stanech jen tam, kde to klimatické podmínky dovolují. Eskymákům stačí jako úkryt iglú, dům ze sněhu.

Vzduchu je naštěstí kolem nás dostatek a chválabohu ještě nikoho nenapadlo dýchání zpoplatnit. Přírodních zdrojů vody je však nedostatek a tak i za vodu dnes lidé platí nekřesťanské ceny. Přírodní studánka je dnes vzácností, z potoků a řek se kvůli jejich znečištění nenapijete a pokud to přece risknete, obvykle to špatně dopadne. Můžete mluvit o štěstí, když to odnesete jen průjmem.

Potraviny se ale v našich krajích již odedávna nedají prostě najít, sebrat či utrhnout. To bývá možné jen tam, kde plody rostou i bez lidského přičinění a kde není tak velká koncentrace lidí, aby se uživilí sběrem plodů, případně lovem. I dnes v tropech rostou husté pralesy, ale neustále jich ubývá, jak i tam lidí přibývá.

Bydlení je dnes v Čechách tak drahé, že na ně mnozí lidé už nemají a počty bezdomovců nezadržitelně rostou. Bezdomovci se

dnes stali vizitkou i obžalobou společnosti. Jakmile její vyspělost posuzujeme podle toho, jak se žije nejslabším, s hrůzou zjistíme, jak v poslední době kvapem klesáme. A panují oprávněné obavy, že se to bude ještě zhoršovat.

Říkalo se kdysi, že jsme tak dlouho »rozvívjeli socialismus«, až jsme se stali rozvojovou zemí. Od socialismu jsme se odtrhli, ale v řadě rozvojových zemí klesáme dál a už se to ani nesnažíme zakrývat. Zničili jsme, co nás ještě drželo mezi vyspělými státy, zdevastovali jsme si průmysl i zemědělství a bez reptání jsme se spokojili postavením kolonie, charakterizované především levnou pracovní silou. O to se stará Česká národní banka, která nedopustí posilování koruny »aby se nám dařilo lépe«. Dobře nám tak, když jsme ji svěřili cizáckým »odborníkům«!

Poustevníka jako byl Přemysl a dnes jím mám být já se to však netýká. Žijeme dvojím životem. Na jednu stranu se zdá, že žijeme neuvěřitelně skromně. Poustevníci žili i dříve v jeskyních, někdy v dutých stromech a ti nejsnaživější si pořídili aspoň karikaturu domku. Ti v lesích se mohli ivit lesními plody, méně šťastní byli odkázáni na almužny od bohatších lidí, což byli prakticky všichni ostatní až na stejné žebráky.

Strážci Manuscriptů se vydávají za nenáročné poustevníky, ale ve skutečnosti si žijí podstatně lépe. Přemysl se dokázal na celé století uzavřít do jeskyně, kde na něho lidé úplně zapomněli, ale nejsem si jistý, zda bych to dokázal také. Zřejmě to možné je, dá se to snést, ale chce to hroší kůži. Člověk je tvor společenský a samota je pro něho trest. Připadal bych si jako odsouzenec na doživotí, navíc na samotku. Vždycky jsem litoval strážce majáků i jiná povolání vyžadující samotu. Takovou obět' může vyvážit snad jen vědomí její obecné prospěšnosti a dokonce nutnosti. Tak jsem to přece i já přijal ještě pod Přemkem.

Jenže Dobryňa mi ukázal, že to vlastně není tak přísné, jak mě Přemek strašil. Dokázal přežít i období vlády tyranů, cara

Ivana Hrozného i Stalina a jeho příznivců. Moderní poustevník může žít i mezi lidmi, když si mezi nimi najde své místo.

Přemek s Ivanem měli v Aládínově jeskyni počítač, videokameru a další příslušenství. Proto, a také pro nabíjení baterií, potřebovali zdroj elektřiny. To už ale kdosi vyřešil a stačilo převzít hotové řešení. Nedaleko počítače jsem proto měl malý, kompaktní zdroj elektrického proudu, který kromě počítače napájel i nabíječky. Neměl jsem tedy problémy ani s vybitými bateriemi a mohl jsem si čas od času zavolat domů rodičům.

Byl jsem na pozemské civilizaci nezávislý, ale jen částečně. Klíčová otázka je, jak si uchovat nezávislost na společnosti, která praktikuje nevolnictví? Dobryňa zažil za carů i právě nevolnictví. Dnes »obyčejné lidi« svazuje skoro stejně finanční vztahy. Hlasy, volající po »mobilitě pracovní síly«, jsou farizejské, když lidi na jedno místo přišpendlí hypotéka. Finanční nevolnictví má i znaky finančního otroctví, kdy člověk už ani nepatří sám sobě.

Strážci Manuscriptů však mohou být a vlastně už z principu musí být na společnosti nezávislí. A to i když odjakživa naráželi na otrokáře a později na vrchnost, které je nezávislost poddaných trnem v oku. Despotové v oblasti, na kterou si dělají nárok, nejvíc nesnášejí nezávislé lidi. Proto Manuscripty v těchto případech nejen neodsuzují, ale přímo podporují praktiky, které by za jiných okolností odsoudily, jako psychoteror a zabíjení lidských škůdců. Manuscripty neodsuzují strážce, když se dostanou do konfliktu se zákony lidské (a až nelidské) vrchnosti. Sebesilnější vrchnost ať je ráda, když situaci včas pochopí a se ctí ustoupí!

I Manuscripty mají sílu.

==*=

Druhá Dobryňova návštěva přišla stejně nečekaně jako ta první, ale dost se od ní lišila. Především tím, že Dobryňa nepřijel na své motorce sám. Jednak za ním seděla Nastasja, svého času ruská královna. Po pravdě řečeno, poznal jsem ji podle obrázků,

ale asi bych jí neuvěřil její věk. Sedm set let je už za horizontem lidských představ i když Přemysl přesáhl tisícovku. Druhá návštěva přijela na druhé motorce, na první pohled to byl vážný bělovlasý stařec, i když motocykl zvládl i v písku Ókišežské pouště. Když mi toho bělovlasého motocyklistu představili, překvapením jsem málem padl naznak. Pravda, vypadal jako stařec, ale jeho věk byl ještě úctyhodnější, než jeho zjev. Přemek pamatoval období základů českého státu něco kolem roku devět set, Dobryňa byl už tenkrát legendárním bohatýrem, ale Kaščeј Nesmrtný, legenda ruských bylin, byl mnohem starší než Rusko.

Vkročili ze světa Ókišeže neohlášení rovnou do »Aládínovy jeskyně«. Uměli si otevřít vesmírný tunel a předem se neohlásili, aby mě překvapili, což se jim podařilo dokonale.

Přivítal jsem je radostně jako jediné, před kým nemusím skrývat Aládínovu jeskyni a také jediné, kdo mi mohl ledacos osvětlit a pomoci mi. Uspořádali jsme si na přivítanou hostinu a při ní jsem musel vyprávět, co se mi v poslední době povedlo a co jsem naopak pokazil.

Odmítnutí náhrady za spálenou chalupu přijal Dobryňa tak trochu se smíšenými pocity. Líbilo se mu, že jsem nešel tvrdě po penězích, ale na druhé straně řekl, že se nemá banditům nechávat výtěžek zlodějské a loupežné činnosti. Až když jsem namítl, že ti skuteční bandité jsou po smrti, což zařídil ještě on sám, a teď už jde jen o jejich vdovy a sirotky, uznal mi to jako přijatelný motiv odřeknutí peněz.

„Strážci nejsou na penězích závislí a proto je nehromadí,“ dodal Kaščeј. „Něco jiného je potrestání banditů, ale když říkáte, že už na ně trest dopadl, je to v pořádku. Chránit vdovy a sirotky je také správné. Otázkou je, zda už nejsou i oni zkažení a zvyklí žít z utrpení jiných. Podívám se po nich po návratu do Ruska. Zatím to považujeme za uzavřené a už v tom nerýpejme.“

Pak ale následoval »rychllokurs nezbytných znalostí strážce Manuscriptů«, ve kterém se v roli lektorů střídali všichni tři, zato roli žáka jsem trvale měl jen já. Pochopitelně, já jsem jim neměl z vědomostí co nabídnout, kdežto ti tři byli chodící encyklopedie, na které ještě dlouho mít nebudu.

Krátkou pauzu v »rychllokursu« si vynutila Nastasja. Chtěla »napravit Přemkovo selhání« co do genetických úprav, umožňujících dlouhověkost a ovládnutí telepatie. Uznávala sice Přemkův názor, že dlouhověkost může klidně pár let počkat, ale telepatii jsem podle jejího mínění měl využívat již dávno. Mohl jsem se na dálku radit se zkušenějšími a v nouzi si je i přivolat na pomoc, nemusely by to za mě zařizovat Manuscripty.

„Je vidět, že tě Manuscript považoval za oprávněného, ale zatím nesvéprávného,“ řekla mi. „To se musí změnit!“

Jen nevím, jak to dělala. Dostal jsem od ní velkou modrou lentilku, pocházející spíš z lékárny než z cukrárny a když jsem ji spolkl, Nastasja mi nařídila uložit se na lůžko, kde jsem velice rychle usnul. Očividně to bylo nějaké uspávací. Když jsem se pak probudil, Nastasja hodovala s ostatními u stolu, kam mě hned všichni tři pozvali na »mamutí kýtu na paprice a česneku«. To se rozumí, že jsem pozvání neodmítl.

Byl to teď přece můj stůl...

==*=

Konečně jsem se dozvěděl záhadu kostry na Ókišeži i další záhadu spojenou s tamním výskytem jedovaté rohaté zmije. Obojí patřilo do aféry, kterou právě řešili strážci v Africe.

Kostra podle všeho patřila strážci Ben Urzirovi. Ten jediný ze všech strážců chyběl, nevrátil se z výletu v Ókišeži.

Ben Urzir pocházel ještě z původních Koptských obyvatel Egypta a donedávna byl strážcem Manuscriptu na dolním Nilu. Bydlel ve své pohádkové jeskyni v horách poblíž dnešního města Qasr Lamlun jižně od Káhiry. Koncem sedmého století tam přežil

řádění Arabů, kteří většinu jeho národa krutě vyvraždili a sami se v bohatém a úrodném Egyptě usadili.

Koptů, vlastně původních Egyptanů, zůstaly jen nepatrné zbytky, které si obtížně uchovávaly vědomí národní příslušnosti. Ben Urzir se dlouho hlásil ke koptskému původu. Manuscripty strážcům náboženství zakazují, což mu pomáhalo oddělovat se od dobyvatelů. Oddělilo ho to však i od jeho národa a dlouho žil v úplné izolaci. Bylo cosi hrdinského žít osaměle ve své jeskyni, i když přepychové. Koptům pomáhala přežít těžké období jejich křesťanská víra, nadvládu Arabů chápali jako vládu Satana, která jednou nutně skončí. Ben Urzir jejich víru neměl, Manuscript ji zakazoval. Vlastně byl zázrak žít jeden a půl tisíciletí s okupanty a zůstat věrný národu.

Ben Urzir však nakonec nevydržel. Zdálo se mu, že Islám je osudem celého lidstva. Koptská menšina žila ve vlastní zemi tisíc let utlačovaná a okupanti triumfovali po celé severní Africe. V jeho okolí to vypadalo, že jim už patří celý svět. Ben Urzir po tisíci letech odporu přijal islám a začal tajně navštěvovat mešitu v Qasr Lamlunu. Neodvážil se před svým Manuscriptem jednat otevřeně a prozradit lidem jeho tajemství, měl před ním pořád respekt, ale jakmile uvěřil v Alláha a jeho proroka, opustil i svou pohádkovou jeskyni, odstěhoval se do domku poblíž mešity a stal se z něho zapřísáhlý muslim. K Manuscriptu se obracel jen když něco potřeboval a i když Manuscript o jeho proměně věděl, zatím mu nic neodepřel.

My Češi Ben Urzira odsuzovat nemůžeme. Víme, kolik se nás přidalo k Němcům a zejména, jak rychle. Ben Urzir se sklonil pod Alláhem až po tisíciletém odporu a až poté, co z jeho okolí zmizeli při jednom z pogromů poslední křesťané. Neomlouvá ho to, jiní to vydrželi dodnes, ale mnohé to vysvětluje.

Dvojitý život se však podepsal na jeho psychice. Potlačované svědomí se mu přetavilo v nenávist ke všemu, co mu připomínalo

jeho původ. Ben Urzir začal vlastní národ nenávidět a křesťany zvlášť. Když se pak do jeho okolí dostali jiní křesťané, projevoval jim svou nenávist už otevřeně.

Paradoxem bylo, že disponoval znalostmi od Manuscriptů. Věděl, že ho Manuscript pořád uznává za strážce brány, ale věděl také, že brány stráží i jiní strážci, aby lidstvu dali v nebezpečí naději na záchranu. Proč mají Manuscripty zachraňovat i nevěřící d'aury? Ben Urzir se zkrátka rozhodl, že bude d'aurům škodit i na tom druhém světě, ať jim ta naděje patřičně zhořkne.

A založil si velkochov jedovatých zmijí...

=*=

„Takže zmije na Ókišež propašoval Ben Urzir?“ zeptal jsem se Dobryni, aby mi to potvrdil.

„Zdá se, že ano,“ přikývl Dobryňa.

„A to si toho nikdo nevšiml? Ani jeho Manuscript?“

„Potíž je, že je pašoval mazaně, takže si toho nevšiml. Řekl bych, že nepašoval dospělé hady, ale jejich vejce. Ty se v oděvu snadno ukryjí a tak se stalo, že je i Manuscript přehlédl. Pak je stačilo prostě roztrousit v písku. Hadi se bez přirozených nepřátel značně rozmnožili. A bude to problém nejen na Ókišeži, ale i na Suvrudó, kde s tím nejspíš začal. Ben Urzir vysazoval jedovaté hady z našeho pohledu na sever od Egypta, kde měli v případě katastrofy hledat útočiště nevěřící, jenže na Suvrudó jsou tam obyvatelé Hokýje, takže už je to konflikt přímo mezihvězdný. A protože používal stejně jako my pozemské dopravní prostředky a nevyužíval Manuscriptů, není o tom vůbec žádný přehled.“

„Další motocyklista?“ nadhodil jsem.

„Ne, provedl si s vědomím Manuscriptu tunelem na Ókišež velblouda,“ krčil rameny Dobryňa. „Jízdu na velbloudu vydával za svou zálibu, celkem přesvědčivě sehrál strach z lupičů na Zemi a skutečně se proháněl tamními pouštěmi, ale až teď se ukázalo, že to nebyla nevinná zábava. Manuscript to zaznamenal, ale když

Ben Urzir velblouda pokaždé v pořádku vrátil, pustil to ze zřetele. Podle záznamů jezdil na Ókišeži na velbloudu v posledním století tři sta osmadvacetkrát, pokaždé na několik týdnů, což odpovídá cestě z Egypta do Evropy, neboť na Ókišeži i na Suvrudó je na místě Středozemního moře rovina. Není jasné, co všechno a kam propašoval, jestli jen hady, nebo i něco jiného. Zřejmě chtěl nový svět d'aurům patřičně znechutit, takže to mohli být nejen jedovatí hadi, ale i škorpioni a kdovíco ještě. Manuscripty si teď nevědí rady a volají na pomoc Zvozygury. Můžeme očekávat, že nám tu bude ještě horko!“

„To by měli Zvozygurové Ben Urzirovi pěkně vytmavit!“ řekl jsem. „Vždyť se projevil jako škůdce společné věci a navíc škodil i Hokýjům!“

„Nikdo mu nic nevytmaví,“ odfrkl si Dobryňa. „Ben Urzir je zřejmě ta kostra, kterou jste s Přemkem našli. Poslední záznam jeho Manuscriptu je měsíc před vaší nehodou. Ben Urzir vyjel na svou pravidelnou vyjížďku na velbloudu, ze které se tentokrát nevrátil. Co se stalo, se zatím můžeme jen dohadovat. Buď právě pašoval hadí vejce a špatně odhadl den líhnutí, takže se mu hadi vylíhli už před vysazením, nebo špatně odhadl šíření minulých »dárečků«. Podle všeho uštkli nejen Ben Urzira, ale i jeho velblouda, kterého živého ani mrtvého také ještě nikdo nenašel.“

„Našli jsme jeho kostru, jak natahuje ruce směrem k Přemkově bráně, už k ní neměl daleko,“ podotkl jsem.

„Manuscript mu kdysi na jeho požádání zakreslil do map brány v širokém okolí,“ přikývl Dobryňa. „Zřejmě to s ním bylo zoufalé, když hledal záchranu u Přemka, vzhledem k zamoření kraje jedovatými hady. Ale mohlo se stát ještě něco horšího.“

„Horšího?“ zamračil jsem se. „Co ještě může být horšího?“

„Například afričtí mravenci,“ řekl Dobryňa. „Našli jste tu kostru přece dokonale obranou od masa, ne? Jenže v poušti je víc pravděpodobné, že tělo jen vyschne na mumii. Jestli ale tu kostru

dokonale očistili afričtí mravenci, mohou být v okolí rozlezlí. Na Ókišeži ani na Suvrudó nemají hadi, štíři ani mravenci přirozené nepřátele. Až se rozmnoží, udělají z obou útočišť pořádné peklo.“

„Jak to všechno víte?“ zeptal jsem se.

„Dostali jsme od Manuscriptů varování, abychom zbytečně na Ókišeži neriskovali,“ řekl Dobryňa. „Nechtěli jsme tě nechat v rejži, proto jsme tady. I Manuscripty uznaly pomoc kamarádovi za dostatečný důvod riskovat. Ty totiž do dneška nemáš telepatii, takže jsi varování nedostal. Musíme to co nejdřív napravit.“

„No dobře, ale proč jste tu hned tři?“ namítl jsem.

„Nastasja se z nás nejlépe vyzná v bioúpravách,“ pohládl Dobryňa svou ženu láskyplně po vlasech. „A Kašcej jel s námi jako pojistka. Kdyby se porouchala motorka, vzal by nás do vleku a dvě motorky se snad současně nerozsypou.“

„Na Ókišeži i na Suvrudó teď létají tisíce Alkonostů,“ řekl Kašcej. „Pátrají po hadech a po všem, co tam nepatří. Ale to už není v naší kompetenci, to si řídí Zvozygurové.“

„Kvůli jednomu pitomci máme obrovskou mezihvězdnou ostudu,“ dodala Nastasja. „Mám takové nepříjemné tušení, že to lidem Země jen tak neprojde...“

Nastasja měla věštecké sklony už dřív. I teď měla pravdu.

„Co kdybychom Zvozygurům nabídli pomoc?“ napadlo mě.

„Už jsme ji nabídli, ale zdvořile nás odmítli,“ povzdychl si Dobryňa. „Jako když děti neopatrností zapálí stoh slámy a pak se nabízejí hasičům s kyblíčkem vody. Taky se dočkají odmítnutí.“

„Copak nás Zvozygurové považují za malé děti?“ zamračil jsem se.

„Považují,“ přikývl Dobryňa.

„A právem,“ dodal Kašcej.

=*=

V pasti

Návštěva z Ruska se protáhla na celý týden a po celou tu dobu jsem hosty a Aládínovu jeskyni opouštěl jen v noci, abych si venku před chalupou zkontroloval, jestli se mě nechtěl dovolat někdo z lidí. Ale ani protokol o prošvihnutých voláních, ani stav SMS zpráv nevykazoval žádné změny. Nikdo mě nesháněl, což bylo jediné dobře.

Přemek s Ivanem měli v Aládínově jeskyni počítač, videokameru a další příslušenství. A také pro nabíjení baterií potřebovali zdroj elektriny. To už ale kdosi vyřešil a stačilo převzít hotové řešení. Vedle počítače se nacházel malý, kompaktní zdroj elektrického proudu, který kromě počítače napájel i nabíječky. Neměl jsem tedy ani já problémy s vybitými bateriemi.

Většinu času teď zabralo učení. Ti tři si mě předávali jako horký brambor, jen já jsem si nemohl odpočinout. Ale nestěžoval jsem si, neměl jsem k tomu důvod. Naopak jsem byl rád, že se něco naučím. Přemek mě strašil, že budu učedníkem dvě stě let, ale měl jsem oprávněné obavy, že s učním nebude spěchat. Tohle ale bylo jiné kafe!

Kdysi, jako kluk, jsem měl oblíbenou pohádkovou knížku „Učedník kouzelníka Čáryfuka“. Při čtení jsem učedníka upřímně litoval. Učení mu trvalo strašně dlouho a postupovalo hlemýžďím tempem. Za první rok se učedník naučil jen umývat čarodějné nádoby, všechny ty hrníčky, křivule, misky a hmoždíře, a k tomu krmit čarodějného kocoura a havrana. To bych zvládl za pár dní, kasal jsem se tenkrát jako kluk, nevím, proč tím ztratili celý rok.

Kdoví, jak by to bylo s učním u Přemka? Kdoví, jestli bych se prvním rokem také neučil jen umývat nádoby? Pod vedením mé »ruské trojky« to jinak odsýpalo!

Královna Nastasja si vzala na starost učení biologie, byl to její oblíbený obor. Zdá se, že Přemek naopak v biologii plaval, jinak by se jistě pokusil ošetřit si hadí uštknutí už na Ókišeži. Mohlo ho to nejspíš zachránit, ale Přemek se upnul na návrat a věřil, že mu na Zemi »jeho« Manuscript pomůže. Bohužel to nestihl.

Nastasja mě učila i vědomosti, které lidé na Zemi nemají. Třeba její genetické zásahy, které mi měly prodloužit život. Jistě je budu také potřebovat, nebudu přece věčně uředníkem! Nebyly přitom jednoduché a Nastasja tvrdila, že se chyby jen velice těžko napravují. Znáte film »Moucha«, kde se hrdinovi »podařilo« do své vlastní dědičnosti přimíchat kus DNA mouchy a brzy se začal měnit v cosi odporného mezi člověkem a mouchou? Nejhorší na tom filmu je, že se tváří jako fikce, ale nechtěně popisuje realitu.

Lidé si už dlouho hrají s ohněm a obor, »vědci« nazývaný »genetické inženýrství«, se může výstižněji jmenovat »genetická pyrotechnika«, pokud ne »genetická fušeřina«, protože ti »vědci« v honbě za ziskem nevidí a nechtějí vidět propast, která se před nimi rozevívá a do které se ženou.

Bohužel i s celým lidstvem.

Hynutí včel na jejich »genetických produktech« je zřejmě dostatečně nevarovalo? Pak tedy bude hůř!

Dobryňa mě učil zacházet spíš s důmyslnými technickými udělátky civilizace Zvozygurů. Začal »huronkami«, čili »botkami samohodkami«, učil mě zacházet s alkonosty, zasvěcoval mě do tajností skleněné koule kýrseku a Aládinových jeskyní a ukazoval mi, jak nejlépe komunikovat s Manuscriptem. Vesměs to byly jen samé užitečné vědomosti.

Zato Kašcej mě učil něco, co se z pohledu neznalého diváka řadilo do té nejčernější magie. Psychoteror, ovlivňování smýšlení lidí i jejich dálková likvidace. Setkal jsem se jen s nevinnějšími

ukázkami, ale to byl vršek ledovce, na který jsem v jeho syrové obludnosti poprvé pohlédl až s Kaščejem.

„Lidstvo se svému stvořiteli nepovedlo,“ tvrdil. „Lidé patří mezi nejhorší myslící tvory, se kterými se Zvozygurové na všech světech setkali. Nebýt Vabluvinů, kteří jsou prý ještě horší, měli by lidé Země neslavné prvenství.“

Namítal jsem, že nejsou všichni lidé tak nečestní a krutí, jak se o nich zřejmě mezi Zvozygury traduje.

„Ano, nejsou všichni lidé darebáci,“ souhlasil Kaščej. „Ale těžko popřeš, že darebáci lidstvu k obrazu svému vládnou.“

Nebyl lidstvem nadšený. Ale měl proč.

=*=

Týden návštěvy uplynul v tvrdém školení, ale cítil jsem se po něm znalejší a silnější. Už bych se nenechal vláčet českými byrokraty, věděl bych, jak na ně. A ty nejhorší bych mohl přímo na místě ztrestat. Někdy tím, že by jednali proti své vůli tak, aby je to poškodilo, ale nejzatvrzelejší škůdce bych mohl sám vyřídit. Musel bych jim ovšem dát »poslední šanci«, což bývá podmínka, jakou málokterý darebák splní. Kdo by se však přece jen polekal a ucouvl, toho trestat nesmím. Manuscripty si to nepřejí. Ale i to se mi zdálo rozumné. Napravený hříšník je podle nich lepší než potrestaný, hlavně když přestane škodit. Který pozemský právní systém je lepší? Obávám se, že žádný.

Nakonec se ale se mnou všichni tři slavnostně rozloučili. Teď už si je mohu kdykoliv zavolat telepatii, znám přece jejich telepatickou rezonanci lavititju, umožňující telepatické spojení po celém našem světě. Uspořádali jsme si hostinu na rozloučenou, pak jsem je vyprovodil k tunelu »malacho«, kde jsme se všichni po ruském způsobu družně objali. Kupodivu mi to nepřipadalo nepatřičné, jako dříve teatrální objímání komunistických papalášů s Brežněvem v čele. Na rozdíl od nich jsme to mysleli přátelsky,

bez postranních falší, zatímco Brežněv se objímal i ve chvíli, kdy už dávno připravoval nějaký podraz.

Jenže u tunelu nás čekalo překvapení.

Brána »malacho« se na příkaz neotevřela.

Nejprve ji chtěl otevřít Dobryňa a když se mu to nepovedlo, obrátil se s úsměvem na mě, neboť je to »moje brána«. Brána ale neposlechla ani mě a to už zvážněli všichni, i Kaščeť.

„Štó takoje?“ zavrčel udiveně.

Dobryňa navrhl jít za Manuscriptem a zeptat se ho, co se to vlastně děje. Obrátili jsme se tedy a jako jeden muž se vrátili do místnosti s Manuscriptem.

Ani jsme se nemuseli dotazovat. Manuscript byl otevřený na stránce »Zprávy« a poslední zpráva vysvětlovala všechno.

„Takže jsme zděs zkejsli,“ konstatoval Dobryňa.

„Nemusíme přece jezdit přes Ókišež, můžeme se vrátit normálně po zemi,“ zahučel nevrle Kaščeť. „Po silnicích by se nám možná jelo i lépe.“

„Nač ten spěch?“ opáčil Dobryňa. „Chceš se zase zbytečně hádat s celníky? Mladej Vašek nám poskytne útočiště a počkáme si tu na výsledek, ne?“

„Ale co kdyby se zatím něco stalo?“ vrčel Kaščeť. „Budeme tady odříznutí od vesmíru!“

„To budeme doma v Rusku taky,“ pokrčil rameny Dobryňa. „Všechny brány jsou přece odpojené, nejenom zdejší. A když už máme čekat na výsledek, nebude lepší čekat společně?“

„Ale to se rozumí, že nám to společně lépe uběhne,“ přidala se k debatě Nastasja. „Mohli bychom při této příležitosti Vaškovi vylepšit jeho chajdu. Jedna místnost na dům je trochu málo.“

„Když jedna místnost stačila Přemkovi, mně taky postačí,“ mávl jsem nad tím rukou.

„Tobě možná postačí, ale nám ne,“ usmála se Nastasja.

„Jak myslíte,“ pokrčil jsem rameny.

„Zajímalo by mě, co všechno Ben Urzir vpustil do Ókišeže a Suvrudó, že to i Zvozygurové řeší tímhle způsobem,“ mručel si Kaščeť, aby to vypadalo, že si to bručí sám pro sebe, ale abychom to slyšeli všichni. „To svět ještě neviděl, aby nás úplně odpojili. Co kdyby právě teď vypukla nastala katastrofa? Jsme především strážci bran »malacho«, bez nich jsme na Zemi platní leda jako myšinec v obilí.“

„Doufejme, že právě teď žádná katastrofa nehrozí,“ těšila ho Nastasja. „Ale taky by mě zajímalo, jak dlouho to může trvat!“

Jenže na nás to zřejmě nezáleželo. Zvozygurové zamoření světů Ókišež a Suvrudó vyhodnotili jako nebezpečné, což se mi zdálo trochu přehnané. Co nebezpečného tam mohl jeden blázen natahat? Pár jedovatých hadů? Ale těch je přece na Zemi spousta, jsme na ně zvyklí... i když ne všichni... tady v Evropě jich máme jen pár druhů a v Čechách vlastně jen zmiji obecnou, máme proti jejímu jedu sérum... možná sem propašoval něco jedovatějšího, tomu se dá věřit, zmije obecná přece tak rychle nezabíjí... pak to možná problém je, ale ohrozit kvůli pár hadům záchranu lidstva je trochu zveličené řešení!

Jenže jak se zdá, na nás to vůbec nezáleželo. Zvozygurové zamoření dvou světů zhodnotili jako nebezpečné, rozhodnou oni a my do toho nemáme co mluvit. Musíme počkat, jak to dopadne. Nu což, v Aládinově jeskyni nám snad není tak zle!

„Tak tu tedy počkáme!“ řekl jsem nahlas.

==*=

Dobryňa s Nastasjou se rozhodli předělat Přemkovu chatř na větší a pohodlnější, aby se v ní dalo bydlet slušnějším způsobem než jako ve středověku. Řekl jsem jim, že tak přece bydlí ve světě miliony lidí nejen v Africe, ale i v Čechách a v Rusku, ale tento argument mi neuznali.

„Ano, tak ve světě bydlí možná stamiliony lidí,“ souhlasila Nastasja. „Nejen v Čechách a v Rusku, ale i v nejrozvinutějších

zemích světa, včetně Německa a Spojených států. Všude najdeš slumy, za jaké se stydí i Bangladéš. Slušné bydlení je mimo jiné i věcí těch, kdo tam bydlí. Není to jen otázka peněz, to se přece naplno ukázalo právě v Čechách. Nastěhovali nezodpovědné lidi do celkem slušných bytů a co se stalo? V rekordně krátké době je dokázali »vybydlet« a udělali ze spořádaných domů domy hrůzy. Trochu jsem to sledovala na internetu.“

„Někteří lidé si zkrátka nic jiného než chatrče nezaslouží,“ míní Dobryňa. „Takoví budou žít v chatrči vždycky a když si je nastěhuješ do paláce, udělají z něj zakrátko chatrč a někdy rovnou zříceninu. Takových příkladů najdeš všude plno.“

„No, já v chatrči bydlím už pět tisíc let a nemám chuť jít do paláce,“ prohodil Kostěj. „Útulná chaloupka je mi milejší.“

„Jo, ale máš v ní čisto a pořádek,“ pokrčil rameny Dobryňa.

„Přece nebudu bydlet ve špíně!“ odvětil Kaščeť.

„Nechceme přece stavět palác, ale průměrný domek, který by nepůsobil jako středověká poustevnická chatrč,“ pokračoval Dobryňa. „Ta už dneska ani pořádně nemaskuje, spíš by na tebe přitáhla pozornost těch... jak se tomu česky... aha, sociálka!“

„Já jen, že to bude i byrokratický problém,“ pokusil jsem se obrátit jejich pozornost k očekávaným nesnázím. „Nevím, jak je to v Rusku, ale v Čechách znamená každá přestavba neuvěřitelné papírování, povolování a ouřední šikanu.“

„Proč jsem tě učil ovlivňovat ty byrokraty?“ spráskl rukama Kaščeť. „To nám přece Manuscripty právě pro takovéhle případy dovolují! Možná to nebude podle českých předpisů, ale snad i vy v Čechách znáte úsloví »Kde není žalobce, není ani soudce«?“

„No dobře, ale jak to chcete stavět? Bez schválených plánů vám takovou zakázku žádná stavební firma nepřijme!“

„Uvidíš!“ usmála se Nastasja. „Postavíme ti to sami, hlavně se nám do toho neplet’.“

Nechal jsem je tedy dělat co uznali za vhodné, ale párkrát jsem se za nimi vyšel podívat.

V první fázi rozebrali Přemkovu chatrč na prvočinitele a složili ze starých trámů velkou hranici neboli vatrau.

„Tu zapálíme na oslavu ukončení stavby!“ ujišťovala mě Nastasja, ačkoliv to zatím na ukončování nevypadalo. Staré trámy byly zašlé a zaprášené a oba, Dobryňa i Nastasja, měli v obličejích špinavé šmouhy. Demoliční práce jsou zkrátka špinavé. Napadlo mě, proč jsme Přemkovu chajdu zachraňovali před Nováčkem, když ji teď sami ničíme, ale stejně marně teď vypadala má snaha získat dědictví po Ivanovi.

Ale pak jsem se nestačil divit. Manuscript jim začal dávat přímo pod ruce tvárnice podobné kostkám stavebnice »Lego«, ani mi nebylo jasné, kdo je od koho kopíroval. Od »Lego-kostek« se lišily tím, že nebyly z plastiku, ale z hmoty podobné pěnobetonu a pak také tím, že hrany neměly pravoúhlé, spáry mezi nimi byly klikaté jako čára na hřbetu zmije, prý kvůli teplu. Hmota tvárnice prý nehoří, odpuzuje vodu a Dobryňa s Nastasjou žijí v takovém domě už pět set let. Stavěli je stejně lehce jako staví dítě z kostek »Lego«. Okenní rámy přesně zapadly do klikatice spár, vsazovali je hned s první vrstvou tvárnice, střechu sestavili ze zešíkmených tvárnice, napodobujících střešní tašky. Za odpoledne stál na místě Přemkovy poustevny domek jako ze škatulky. Opět přitisknutý ke skále, ale čistý jako sklíčko.

„Musíš bydlet jako člověk jednadvacátého století a ne jako mnich ze století dvanáctého,“ usmíval se Dobryňa.

No, divil jsem se, bylo čemu. Postavit za jedině odpoledne a jen ve dvou lidech prostorný domek se čtyřmi místnostmi, tomu říkám fofr. Večer na oslavu skutečně zapálili ze starých trámů vatrau, rozestavili kolem křesílka, chyběly jen pruty se špekáčky. Nač ale špekáčky? Opečeme si pořádné kusy z mamutí kýty!

Sotva se ale vatra rozhořela, příběhlo několik sousedů, aby zjistili, co tady hoří. Pozvali jsme je tedy k oslavě, Nastasja jim donesla z domku křesílka, aby nebylo vidět, že jí vznikají přímo pod rukama, Dobryňa přidal každému tác s porcemi mamutí kýty, ovšemže vydávané za hovězinu, Kašcej donesl pár lahví pravého šampaňského, prý přímo z Francie, zkrátka jsme do oslavy zatáhli nejbližší sousedy, hlavně aby někoho nenapadlo volat hasiče.

Očekával jsem, že budu bydlet i nadále v Aládínově jeskyni poblíž Manuscriptu, ale teď už by se dalo velice pohodlně bydlet i v novém domku. Je prý pevnější než bych podle tloušťky stěn očekával, dá se snadno v zimě vytápět i v létě chladit, jistě mi tam bude příjemně.

„Máte doma v Rusku také takový dům?“ zeptal jsem se.

„Máme,“ přikývl Dobryňa s Nastasjou. „Jen na povrchu máme omítku, tvářící se jako dřevěná prkna, aby se tolik nelišil od okolních domů.“

„Já mám pořád svou starou dobrou chalupu,“ řekl Kašcej. „Už pět tisíc let! Kolem ní je plot a na každém sloupu je naražená lidská hlava. Jsou to umělecká díla z keramiky, ale odhánějí od mé chalupy zvědavce, jako kdyby byly pravé. Upřímně řečeno, já o dotěrné návštěvy nestojím. Ale Dobryňa s královnou si potrpí na radovánky vpravdě královské!“

Pravda, oslava byla vskutku bohatýrská. Ani na nás nebylo znát, že se všichni potají strachujeme.

Ben Urzir nám ale dal dárek!

==*=

Nejistota

Orwell specifikoval tři nejtěžší zločiny, trestané totalitními systémy. Podle něho je nejtěžším zločinem »ideozločin« neboli zločin proti vládnoucí ideologii, protože ten zpochybňuje samu její legitimitu. Pro tento »zločin« zahynuly miliony lidí, statisíce i v Čechách, stačí si vzpomenout na Heydrichiádu. Ideozločiny se stíhaly v různých dobách a místech různě silně, ale přetrvává to až do dnešní doby, neboť sem patří i zpochybňování oficiální víry nebo politicky nadiktovaných »pravd«. A ovšem také náboženské války, neboť ideologie jsou různého druhu.

Druhým nejtěžším zločinem je podle Orwella »finanční zločin«, který podrývá vládnoucí ideologii po finanční stránce. Když nemohli ve Spojených státech dostat do vězení gangstera Al Caponeho za vraždy, dostali ho za mříže kvůli daním. Otázkou je, zda to bylo něco platné, protože Al Capone pomocí úplatků řídil svůj gang dál i z vězení, ale aspoň malý úspěch to byl. Daně a smrt jsou, jak známo, jediné jistoty člověka.

Teprve třetím z nejvyšších zločinů je podle Orwella vražda. Ta už totiž vládnoucí vrstvě až tak moc nevádí a stíhá ji spíš jen aby uklidnila davy, které se cítí vraždami ohrožené. Je jasné, že vládnoucí vrstva zásadně nestíhá vraždy páchané v její prospěch, často si sama vydržuje bandu privilegovaných vrahů. Těm se říká »Eskadry smrti« a nejsou omezené na »banánové republiky« Jižní Ameriky. »Eskadry smrti« operují i v zemích, nazývajících se tvrdošíjně »svobodné«, jako jsou Spojené státy a Evropská unie, ačkoliv se ani u nich o svobodě nedá mluvit. Svoboda se vylučuje se záhadným hromadným mizením nepohodlných svědků během vyšetřování korupce Hillary Clintonové nebo v souvislosti s jinak dobře zrežirovanými procesy »Mezinárodního soudu v Haagu«. Dá se to nanejvýš zamlčet nebo překřičet podobnými byt' méně křiklavými případy v Rusku. »Právo zabíjet« nemá jen agent 007

James Bond, jak se značně cynicky píše v bondovkách. Základní důvod existence státu je ochrana vlastních občanů. Příliš mnoho států své občany naopak terorizuje. Kde se násilí stane zákonem, stává se odpor povinností, říká jedna poučka.

Ale co se týká nás strážců?

Strážci jsou už z principu mimo zákon. V podstatě naplňují paragrafy o vlastizradě, neboť se spojili s cizí mocností. Nikoho nezajímá, že účelem je pomoci lidstvu. Zákony vykládají právníci a ti neznají pojem »selský rozum«, jen paragrafy o vlastizradě, které jim nevymluvíme. Vlastně se o to ani nesnažíme.

Manuscripty nás vedou k nezávislosti na státech. To je další ideozločin, neboť ignorujeme vládnoucí ideologii a náboženství. I když v Čechách se za kacírství neupaluje, jinde zákony trestají odpadlictví od víry smrtí. Manuscripty naopak velí vzepřít se.

Kromě toho se strážci provinují dalším hrdelním zločinem, finančním podrýváním státu. Stručně řečeno, strážci neplatí daně. Anebo jen ty méně významné, které se už dnes nedají obejít.

I Přemek platil daň z nemovitosti. Jenže odhadní cena jeho pozemku, zaneseného v katastru jako »neplodné skály«, byla jen nepatrná a za starý dům s jedinou místností platil také málo. Já budu platit víc, protože mi Dobryňa s Nastasjou postavili namísto nenáročné poustevny vyložené přepychový rodinný domek. Ale to se dá snést. Kupní smlouva mezi mnou a panem Nováčkem zní na sto korun českých plus výpomoc při těžbě. Pan Nováček ty skály vydražil kvůli hodnotě dřeva, vytěžením hodnotu pozbyly a cena je tedy formálně v pořádku. I daň z převodu nemovitostí zaplatím bez mrknutí oka.

Ale co dál? Strážci Manuscriptu nejsou ani podnikatelé, ani zaměstnanci. Oficiální příjmy nemají. Nepožadují ani dávky, ani podpory v nezaměstnanosti, ale neplatí daně z příjmu ani sociální a nemocenské pojištění. Což už je finanční zločin, neboť alespoň minimální pojistné má podle zákona platit i bezdomovec.

Nač mi ale bude sociální pojištění, když od státu nic nechci a nebudu chtít? Nepotřebuji nemocenskou ani lékařské ošetření, podporu v nezaměstnanosti ani důchod. Přemek byl v důchodovém věku už dávno před Rakouskem, kdy důchodové zabezpečení ani neexistovalo. Strážce si vydržují Manuscripty, proto od státu nic nechceme. Jenže zákony s něčím takovým nepočítají a všude ve světě natahuje stát nenasytně ruce. Občane, plat'!

Co s tím ale můžeme dělat?

Dobryňa, Nastasja a Kaščeť to měli jednodušší. Evidence obyvatel v Rusku byla děravá jako ústa staré ženy (tenhle obrat se mi ve Vinnetouovi obzvlášť líbil), takže se o ně nikdo nestaral. Až po prvním sčítání lidu po smrti Stalina se o ně začaly sovětské úřady zajímat, ale jejich zájem končil zjištěním, že »v uvedených domech nikdo nebydlí«.

V Čechách pocházejí katastrální mapy z dob Marie Terezie. Již od jejich zavedení musel Přemek platit aspoň zanedbatelnou daň z nemovitosti a musel se registrovat jako majitel. Ale ani rakouští ouřadové se příliš nestarali o poustevníky a o obecní chudé, takže »zapomněly« i na strážné Manuscriptů. Teprve v poslední době je skutečně obtížné vyhnout se placení daní. Dnešní doba je bohužel až příliš důkladná, pokud jde o evidenci daňových plátců. Ale je pověstná též nepořádkem, který v dokumentaci panuje a který se stále nedaří odstranit. Nepořádek byl na ouřadech vždycky, je tam i dnes a dá-li pámbu, ještě dlouho tam vydrží a pár strážců se v něm ztratí...

Vražda je podle Orwella až třetí největší zločin. Ale i tyto zločiny máme my strážci na svědomí. Posledním případem vražd byla havarie gangsterů Igora Artěmoviče Sergijenka, kterou sama Policie považovala za »nepřizpůsobení rychlosti vozidla« a vůbec ji nenapadlo, že nebyla přirozená. Smutné je, že často nemáme jiný výběr a navíc musíme vždycky dávat těm, kdo nás ohrožují,

»poslední šanci« neboli možnost čestně ustoupit. Věřím, že by to Manuscripty netrpěly, kdyby bylo spolehnutí na spravedlnost lidí, jenže to si po špatných zkušenostech nemůžeme dovolit.

Jsme tedy vinni všemi nejtěžšími zločiny podle Orwella, ale jen protože nás pozemská společnost nenechává žít podle našeho stylu. Přiznáváme, je poněkud neobvyklý, ale dokud nám nikdo neškodí, neškodíme ani my jemu. Bránit se ale můžeme, smíme a proto se bránit budeme. A když to bude třeba, i psychoterorem nebo likvidací protivníků. Nejen jednotlivců, ale i velkých zvířat chráněných státem, justicí a všemožnými privilegii.

A bylo by to snadné, nebýt udavačů.

=*=

Být či nebýt udavačem? To je otázka!

Národ, který ze zásady nespolupracuje s policií, jsou údajně Italové. Proto jsou také kolébkou Mafie a tato organizace se tam má nejlépe na světě. Světově proslulá italská »omerta« je krytí zločinů mlčením a to asi nemůžeme chápat jako ctnost.

Na druhé straně se nechvalně »proslavili« udavači v dobách totalitních režimů, kteří mají po celém světě na svědomí miliony nevinných obětí. Jistě, udávali zločiny. Ale v době, kdy byl trest smrti i za poslech zahraničního rozhlasu, bylo udání prakticky rovné vraždě.

Jak najít v tom směru rovnováhu? Na jedné straně udávání nevinných lidí, na druhé straně spolupina za zločiny, páchané pod přízrakem »omerty«. Jak nebezpečným zločinem je poslouchání zahraničního rozhlasu, i když to platný zákon pod trestem smrti zakazuje? A jak posoudit udávání zločinů, které ve své podstatě žádnými zločiny nejsou?

V protikladu k Orwellově »Vražda ve státním zájmu není vraždou« je známé české »Z hlediska vyššího principu mravního vražda na tyranu není zločinem«.

Češi byli vůbec »smějící se bestie« a švejkovský fenomén se stal světově proslulým. Což se kupodivu nevyklučovalo s počty udání, podaných v Čechách za všech režimů počínaje Rakousko-Uherskou říší až do dnešní doby. I v Čechách byly organizované bandy udavačů, ať už se jim říkalo »Pomocná stráž VB«, »Mladí ochránci hranic«, nebo dnešní »Hate free culture«.

Co tedy s udavači?

Odmítnout je už z principu? Pak budeme podporovat zločin v jeho základní podobě, jak to má s »omertou« bezvadně zařízené Mafie v Itálii a ve Spojených státech.

Podporovat udávání a vyzdvihovat jeho prospěšnost?

To už tu také bylo a ten opačný extrém umožňuje totalitní praktiky malých i velkých tyranů od »prezidentů« »banánových republik« až po gigantické tyranské molochy, jakými byly či jsou gestapo, NKVD, KGB, CIA, StB nebo BIS. A nejsou všechny jen polozapomenutou minulostí!

Strážci jsou do jisté míry vyslanci, nebo aspoň zaměstnanci cizí civilizace na Zemi. Být to oficiálně, měli bychom nárok i na diplomatickou ochranu a imunitu. Jenže to tak není a musíme ke své ochraně využívat prostředky cizí civilizace, i když jsou někdy postavené proti zákonům civilizace pozemské.

Zejména proti těm nelidským.

Kterých je, bohužel, dost.

==*=

»Čekal jsem to, ale ne tak brzy.«

Tak zní údajně nápis na jednom náhrobku v Anglii. Některé události prostě čekáme, nevyhnou se nám a je jen otázkou času, kdy nastanou. Když pak skutečně nastanou, dívíme se tomu.

A není to jenom o náhrobech.

Po zvelebení Přemkovy poustevny jsem najisto očekával, kdy mě ouřadové poctí mastnou pokutou za »černou stavbu«. Domek tu sice stál »odjakživa« přinejmenším už tři tisíce let,

neboť tak dlouho je zde i »Aládínova jeskyně«, ale v katastru nemovitostí je zcela jistě uveden jako »bezpečná stavba o jedné místnosti«, což už pár hodin není pravda. A chybí mu za oknem cedulka »Stavba povolena«, protože ji nikdo nepovoloval.

Nečekal jsem ale »návštěvu« Cizinecké policie, které jakýsi udavač oznámil nelegální zaměstnání »rusky mluvících« cizinců. Kdyby se to prokázalo, bylo by to horší než nepovolená stavba, alespoň podle orwellovské stupnice zločinů. Nebylo pochyb, že to dílo »neznámého udavače« bohužel, pochází od někoho, kdo tu s námi oslavoval dokončení stavby. Okruh podezřelých byl tedy setsakra malý.

Potíž byla v prokazatelnosti udání. Když se ozvaly rány na dveře, vyběhl jsem z Aládínovy jeskyně do domku, uzavřel jsem za sebou skálu a telepaticky upozornil ruské návštěvníky, aby neopouštěli jeskyni, k čemuž neměli ani chuť, ani důvod, neboť právě večereli. Pak jsem s klidným svědomím otevřel dveře.

Návštěva nebušila rukama ani klepadlem, ale beranidlem. Jenže dveře byly pevnější než vypadaly, nejspíš by snesly i náraz od rozjetého tanku.

„No co co co...“ uvítal jsem nevrle chlapy v kuklách, ale ani se mi nepodařilo vynadat jim, že mě budí, odstrčili mě a povalili na zem. Zatímco mě dva přidrželi obličejem k zemi a nasazovali mi pouta, ostatní vpadli do domku jako velká voda.

„Co blázníte?“ stačil jsem ještě vyhrknout, než mi stříkli do očí nějaký pepřový sprej, nebo co to bylo za svinstvo. Ruce za zády, nemohl jsem si ani otřít obličej. A možná to bylo dobře, jen bych si to zamnul hlouběji do očí.

Mezitím hlavní voj prohledal všechny místnosti, což bylo snadné, nábytek byl jen v obývacím pokoji, takže prohlídka trvala jen pár vteřin. Pak se opět soustředili na mě.

„Kde jsou?“ vybafl na mě kdosi. Měl jsem dosud oči slepé po tom pepřovém spreji, ale nepochyboval jsem, že je to jeden z těch zakuklenců, kdo také jiný?

„A kdo?“ odpověděl jsem protiotázkou.

„Ti Rusové přece!“ vyštěkl na mě opět stejný hlas.

„Jací Rusové?“ udělal jsem nechápavý obličej. „Vy tu snad hledáte Putina? To jste na špatné adrese, ten je přece v Moskvě!“

„Vy víte, koho hledáme!“ rozzlobil se opět ten zakuklenec.

„To tedy nevím a nechápu to!“ odvětil jsem. „Co by tady dělali Rusové? Sakra, cožpak je tenhle barák tak nepřehledný, že jste ještě nezjistili, že tu kromě mě nikdo není?“

„Dům je prázdný!“ hlásil jiný hlas, nejspíš z komanda, co prohledávali dům.

„A co sklepy a půda?“ vyštěkl na ně ten, co vyslychal i mě.

„Sklep jsme nenašli, žádné dveře do sklepa nevedou!“

„To bude tím, že tenhle barák žádný sklep ani půdu nemá,“ doplnil jsem ho. „Jsou tu všeho všudy čtyři pokoje, předsínka a záchod. Tady by se neschovala ani myš. Řeknete mi konečně, koho tady hledáte?“

„Však vy to víte!“ štěkl na mě opět ten nepříjemný velitel.

„Jo, řekl jste, že tu hledáte nějaké Rusy,“ odvětil jsem. „Já bych je tu nehledal. Kromě mě tu není ani kočka.“

„Pojedete s námi!“ rozhodl velitel.

„Beze všeho,“ souhlasil jsem. „Jistě mi ukážete povolení k domovní prohlídce a taky chci vidět vaše služební číslo, abych věděl, na koho si mám stěžovat.“

„Budete mlčet!“ zařval na mě chlap.

„Jak je libo,“ pokrčil jsem rameny. „Vlastně jsem vám už řekl všechno co vím, nemám k tomu co dodat.“

„Tady musí být nějaká tajná místnost, kde je schovává!“ odhadoval – kupodivu správně – velitel. „Najděte ji!“

„Tajná místnost?“ rozesmálo mě to. „Vy si vážně myslíte, že je tu někde schovaný Putin?“

„Jakej Putin?“ zavrčel velitel.

„Ten, co ho hledáte!“ odvětil jsem. „Jenže Putin je nejspíš v Moskvě. Co by tady dělal?“

„Neprovokujte už s tím Putinem!“ štěkl na mě opět velitel.

„Vy ho přece hledáte, já ne!“ odvětil jsem. „Tady můžete stejně tak dobře a se stejným výsledkem hledat i Alexandrovův soubor písní a tanců. Proboha, kdo vám takovou blbost nakukal?“

„Máme hodnověrné svědectví, že tu předevcírem byli tři rusky mluvící cizinci!“ trval na svém velitel.

„Jo, předevcírem?“ nasadil jsem tón, jakoby mi to došlo. „To sedí, to tu byli tři moji kamarádi z Ruska. Ale jen se tu krátce zastavili, když jeli okolo. Vím já, kde teď jsou? Ale i kdyby tu byli do dneška, cožpak už je zakázané pozvat si na návštěvu pár kamarádů? Jenže se tu nemohli zdržet, neměl bych je ani kam uložit, v baráku je jen jedna pohovka a na té spím já.“

„Kdo to byl?“ chtěl vědět velitel.

„Kostěj Nesmrtelný, královna Nastasja a bohatýr Dobryňa Nikitič,“ odvětil jsem po pravdě.

„Však vás ty srandičky přejdou!“ vyhrožoval mi velitel.

„Jaký srandičky?“ protestoval jsem. „Používat přezdívky je přece jejich právo. Já jsem jim do pasů nekoukal!“

„Byli u vás tři Rusové a neznáte ani jejich pravá jména?“

„Jak říkám a opakuji, pasy jsem jim neprohlížel!“ trval jsem na svém. „To se mezi kámoši nedělá. To byste mohli vy, až zjistíte, kde právě teď jsou.“

„Odkud je znáte?“

„Z internetu, jak jinak!“ pokrčil jsem rameny. „Já jsem ještě v Rusku nebyl, ale oni už byli párkrát v Čechách. Poslyšte, vážně to divadýlko děláte kvůli třem turistům? Nepřipadá vám to jako jít s kanónem na vrabce? Doufám, že se za to patřičně omluvíte!“

„Vy jste tu měl tři Rusy!“ napadl mě opět velitel. „Tvrdíte, že je neznáte. A co když to byli ruští špioni?“

„Nejste příbuzný vachmajstra, co viděl ruského špiona i ve Švejkovi?“ zakuckal jsem se smíchy. „Ruští špioni? Doufám, že ruští špioni nejsou tak pitomí, aby vyzvídali v takové... žopě Evropy, jako je naše vesnice! Proboha, kdo vám nakukal takovou broskvovinu?“

„Mohli by tu mít mrtvou schránku a vy můžete být jejich komplic!“ vypálil na mě další podezření.

„Já mám tak čas vyzvídat něco pro Rusy!“ odpálil jsem ho.

„Máte nějaký důkaz, že nejste?“

„Nemám,“ připustil jsem. „Ale dokazování té broskvoviny je na vás, když už jste si ji vymysleli. Budu se bavit, jak tady v širokém okolí sháníte něco utajovaného. Kde nic není, ani smrt nebere! Nedávno jsem byl párkrát ve městě na ouřadech, ale ani tam nic vojenského není. Měli byste si najít jinou záminku!“

„Kdo hledá, najde!“ odpálil.

„Jo, ale hledej na dlani chlup, když tam není!“ opáčil jsem. „Tady můžete hledat i za dne s lucernou, nic nenajdete!“

„Odkud tedy znáte ty Rusy?“ vyštěkl na mě opět.

„Z internetu,“ opakoval jsem. „Jen podle přezdívek. Kašcej Běssměrtnyj, bogatýr Dobryňa Nikitič a korolevna Nastasja. Víc o nich nevím, ale předpokládám, že to nejsou pitomci, aby to byli ruští špioni. Špiony bych rozhodně hledal jinde než v takové díře jako tady.“

Cítil jsem, jak usilovně přemýšlí, co s tím. Určitě pochopil, že jejich hurá akce byla plácnutí do vody. Načerno zaměstnané Rusy nenajdou, špiony také ne. Někdo si z nich parádně vystřelil. Jenže to nemůže přiznat, to by byla rána pro jeho sebevědomí.

Inteligentní člověk z takové patálie najde cestu ven, aniž by se cítil jako pitomeček. Pitomeček naopak trvá na své pitomosti,

aby ukázal svou sílu. Tenhle zřejmě patřil mezi druhou třídu. Jak říkala moje babička, když chce pánbůh vola stvořit, dá mu ouřad.

„Půjdete s námi!“ rozhodl rázně. „Však ono se něco najde, za co půjdete sedět!“

„Takže proti mně vlastně vůbec nic nemáte,“ komentoval jsem to ulehčeně.

Ještě jsem pořádně neviděl, ale v té chvíli jsem schytl do hlavy parádní ránu pendrekem. Až se mi zajiskřilo před očima.

„Budeš mlčet?!“ zařval velitel.

V té chvíli ale začal lapat po dechu a po několika vteřinách se složil na zem. Ostatní ztuhli jako tvrdé »Y«, ale nikdo se ani nehnul, aby veliteli pomohl.

»*Divím se, Vašku, že máš s nimi takovou trpělivost,*« ozvala se mi v hlavě Dobryňova telepatie. »*Ten darebák jasně zneužívá svého postavení a ty mu jen ustupuješ.*«

»*Hele, Dobryňo, neměl jsi mu dát poslední šanci?*« odvětil jsem také telepaticky.

»*Při bezprostředním ohrožení není vyžadovaná,*« sdělil mi klidně. »*Přivolej mu lékaře! Bude to aspoň vypadat vstřícně.*«

»*Vy se s tím opravdu nemazlíte!*« odvětil jsem telepaticky, ale pak jsem se nadechl.

„Zavolejte někdo doktora, ale honem!“ poslepu jsem se otočil na ostatní zakuklence. Zřejmě se ještě nesetkali se situací, kdy přímo při zásahu klepne velitele pepka nebo sklátí infarkt.

Moje pobídka je ale vzpamatovala. Dva přiskočili k veliteli, přičemž mě neurvale odstrčili stranou, jeden začal kamsi volat.

„...asi infarkt, pospěšte si!“ skončil své hlášení.

Za chvilku zřejmě přijede sanitka s houkačkou, jenže než se sem dostane, bude pozdě, i když ti chlapi věděli co dělat a snažili se usilovně dávat svému veliteli srdeční masáž. Trocha tělocviku jim prospěje, ale veliteli nepomohou, pomyslel jsem si škodolibě,

jak jinak. Nejdřív mi on udělal křivdu a až pak následovala křivda jemu. I když nesrovnatelně větší, zato k ní byl dobrý důvod.

Stáhl jsem se trochu stranou, ale vůbec jsem nepomýšlel na útěk. Daleko bych se nedostal, s pouty na rukou za zády je člověk příliš neohrabaný a nač těmhle halamům dodávat argumenty? Jen ať vidí, že nemám zájem protivit se jim. Bylo mi ale jasné, že nás Dobryňa a možná všichni tři sledují *kýrsekem*. Já jsem na aktivní obranu nepomýšlel, ale Dobryňa jednal a naznačil mi tím, že si nemusím nechat všechno líbit. A bylo pro mě novinkou, že při bezprostředním ohrožení není vyžadovaná »poslední šance«. Do této chvíle na ní bázírovali i Rusové.

»Myslíš, že to bylo bezprostřední ohrožení?« zeptal jsem se ho trochu pochybovačně.

»Vypadalo to tak,« odvětil. »Násilí už začalo!«

»Nezdálo se mi to jako ohrožení,« odporoval jsem mu.

»Možná to v Čechách není tak horké,« připustil i Dobryňa. »Ale nám se zdálo, že tě ten chlap zastřelí a bude pak vykládat, že jsi ho napadl a on musel střílet v sebeobraně. Chlapi od NKVD to tak v Rusku dělali a čort věruj těm dnešním! Ani ta rána do hlavy není tak nevinná, jak vypadá! Obvykle při ní odumře pár desítek mozkových buněk a nemáš jich tolik, abys s nimi mohl plýtvat! Měly by ti vydržet tisíc let!«

No jo, došlo mi, v Rusku se nikdo s nikým nemazlí. Chlapi od NKVD stříleli lidi »v sebeobraně« a strážci se jim přizpůsobili tím, že si vymohli výjimku z »poslední šance«. V Čechách to ale nebylo tak horké. I když nemám vlastní zkušenost, jak se chovali gestapáci za Heydrichiády. Za Přemkova života zahynulo násilnou smrtí pět jeho učedníků. Kdyby byl Přemek razantní jako Dobryňa, zachránil by je. Jenže Přemek příliš úzkostlivě dbal aby nepřestoupil žádný zákaz Manuscriptu a raději se dobrovolně omezoval i tam, kde to nebylo nutné.

I když pak za své mrtvé učedníky truchlil...

Nemohu si pomoci, ruský přístup se mi zdá přece jen lepší a hlavně účinnější. U některých lidí dosáhneš mírností jen toho, že tě budou brát jako hnůj.

Ještě se máme čemu učit!

=*=-

Zvozygurové

K mé smůle si náčelníkovi podřízení zapamatovali, že mě chtěl odvézt. Neodvážili se mě jen tak propustit. Vyvedli mě ven a nacpali do velkého antona. Opravdu šli s kanonem na vrabce, pomyslel jsem si. Zřejmě očekávali dobrý lov a zatím...

Stačil jsem ještě dohodnout s Dobryňou, aby zbytečně proti nim nezasahoval. Nejsme v Rusku a v Čechách se lidi na potkání nestřílejí.

»Ale kdyby tě někdo zase fyzicky napadl, poslední šanci už mu dávat nemusíš,« poradil mi Dobryňa.

Dobrá rada, kdybych se cítil opravdu ohrožený. Ale zatím se mi to tak katastroficky nejevilo. Mezitím jsem se vzpamatoval z pepřového spreje a mohl jsem se zajímat o okolí. Vyjeli jsme ze vsi s houkačkami, jako kdyby hořelo. Jako kdyby se jim na vsi mohl někdo plést do cesty! A i kdyby, bylo opravdu nutné hnát se jako o závod? Někteří lidé si děsně užívají každou výjimečnost.

Jenže bez velitele si nevěděli rady ani na policejní stanici. Možná se chystali na nelegálně zaměstnávané Rusy, ale ne na mě. Se mnou si očividně nevěděli rady. Skoro bych se pásl na jejich nerozhodnosti. Nakonec mě strčili do cely, ale ještě předtím jsem je trochu zaskočil požadavkem na rozhovor s mým obhájcem.

„Kdo je vaším obhájcem?“ zeptal se mě zamračený policajt.

„Až podle toho, koho mi určíte,“ odpověděl jsem.

„Tak si počkejte, až vám ho určí!“ rozhodl.

„Mám nárok na rozhovor s obhájcem!“ trval jsem na svém, ale to už za mnou zaklaply těžké dveře.

Dobrá, zábava bude pokračovat.

»Jak je to u vás?« oslovil jsem telepaticky Dobryňu.

»Nijak,« odpověděl. »Ještě neodtáhli, hlídají tu. Možná čekají, že se tu někdo objeví.«

»To se načekají! Řekněte mi, až odejdou!«

»Požádej telepaticky Manuscript o kýrsek, můžeš to přece sledovat i sám!« poradil mi Dobryňa.

»To mi tady nepovolí!« namítl jsem. »A co utajení?«

»Kašli na nějaké povolení!« doporučil mi. »Křišťálové koule se mezi lidmi vyskytují docela běžně. A až ti na to přijdou, křápní kýrsekem o podlahu, ze střepů na nic nepřijdou.«

»Jak myslíš...« pokrčil jsem rameny.

Požádal jsem Manuscript o kýrsek. Objevil se vedle mě na vězeňském stolku a mohl jsem to sledovat na vlastní oči. Byla to pro mě docela zábava. Ze zatčení jsem si nic nedělal. Jak říkala babička, zavřít mohou, pustit musí. Jistě to měla od své babičky, tohle říkadlo nejspíš pamatovalo staré Rakousko-Uhersko, kdy se ještě policajti k politickým vězňům chovali s úctou. Mlácení a řev zavedlo v Čechách gestapo a naši estébáci to jenom převzali.

I když je už ve Švejkovi, jak se vrah odtahoval od ostatních zadržených, že »s nimi nechce nic mít, on je tu jenom za vraždu«.

Kdo vlastně začal s tou neúctou a pohrdáním politickými protivníky? Germáni? Ale kdež, tak se chovali dávno před válkou čekisté, pozdější NKVD, zkratka ruští bolševici!

Až na to, že v řadách NKVD Rusové skoro nebyli...

==*=

Dobryňa měl pravdu. Sledovat kýrsekem práci naší Policie může být docela zábava. Lidé vůbec, když si myslí, že je nikdo nevidí, se občas chovají k popukání. Nedivil jsem se, že se tím tři Rusové v Aládínově jeskyni dobře bavili. Sledovali to, protože Dobryňa tvrdil, že já hrozící nebezpečí včas nerozpoznám a že na mě jako na typického zelenáče musí dávat pozor. No, jestli viděl a slyšel to co já, jistě se dobře bavil.

Možná bych se kýrsekem bavil déle, jenže se mi najednou ozval Dobryňa s vážnou náladou.

»Přivezou tě teď fofrem domů,« sděloval mi. »Nemáme čas čekat, až se vaši policajti nabaží zdání moci. Zařídil jsem, aby tu nesmyslnou akci zrušili. Nezdržuj a nehádej se s nimi.«

»To ani nemám v úmyslu,« odvětil jsem. »Co se děje?«

»Na Zem přišli Zvozygurové!« oznámil mi. »Máme to od Manuscriptu, v Čechách ještě nejsou. Zatím jsou jenom v Africe a v Asii, ale něco se děje. Koukej nezdržovat, ať už jsi u nás!«

Aha, došlo mi. Zvozygurové přišli lidičkám Země vycinkat za zamoření dvou světů hady a jinou žouželí. Nestalo se to u nás, ale mohou za to strážci, i když ne všichni. Nastasja měla pravdu, když očekávala megaprůšvih. A že to nám, lidem Země, jen tak beztrestně neprojde. A už je to tady! Mohli bychom se utěšovat, že ten průšvih není náš? Ale mimozemšťané to budou posuzovat jinak. Čí je to vina? Bez diskuse lidí Země. Dá se to omezit jen na strážce Manuscriptů, drtivá většina lidstva s tím zcela jistě nemá nic společného, ale tím hůř pro nás. Spravedlivé by bylo omezit vinu na strážce-muslimy, kteří to darebáctví nejen vymysleli, ale začali to provádět. Jenže víme jen o jednom, ten je po smrti, takže si zasloužený trest už vytrpěl. Ano, jen tak by to bylo spravedlivé. Ale co by pak Zvozygurové na Zemi dělali? Jejich návštěva musí mít nějaký smysl!

Ale jaký?

=*=

Vidět Zvozygura a umřít!

Říká se to sice o Neapoli, ale i na to je jeden drsný vtip, jak letuška upozorňuje cestující: »Vidět Neapol a umřít! Podívejte se všichni napravo, právě opisujeme zatačku nad sluncem ozářenou krásnou Neapolí. Nalevo se raději nedívejte, tam nám hoří motor a pomalu se láme křídlo!«

Zvozygurové nepatří podle našich měřítek mezi krasavce, spíš naopak. Vyvinuli se totiž z hmyzoidů a v našich očích je to řadí na první pohled mezi obludy. S pozemským hmyzem mají

společný jen vzhled, i náš hmyz má všelijaké patvary. Musím ale uznat, že my se asi jevíme jako hnusné obludy jim. Znechucení bude vzájemné, když si za měřítko vezmou průměrného člověka, jak se jim jevil a jeví z pohledu historického i současného.

Kaščeť tvrdil, že nebýt ještě horších Vabluvinů, byli by lidé co do charakterových vlastností nejohavnějšími tvory ve vesmíru. A nejspíš to platilo před mnoha tisíci lety, dnes to může být ještě horší, mezitím na Zemi přibýly dvě celosvětové války, Hirošima a Oswietim, Solověcké ostrovy a Guantánamo, Ljubljanka a Abu Ghraib a nejvyspělejší státy našeho světa mezi sebou soupeří už jen v nosnosti bombardérů a počtech mrtvol ve válkách.

„Z toho pohledu je nejen rozumné, ale přímo nutné projevit v jednání značnou pokoru,“ tvrdil Kaščeť. „Nemyslím otrockou podlézavost, tu oni neocení, ale nemůžeme se tvářit jako nadlidé. Drzost opravdu není namístě.“

S tím jsem souhlasil, mě by ani nenapadlo hádat se s těmi vyššími tvory – a nešlo jen o výšku, i když Zvozygurové mívají ve vztyčené poloze nad tři metry a mohou se na nás dívat svrchu nejen fyzicky, ale především morálně.

V minulém zpravodajství nás Manuscript vyzval, abychom byli připraveni na setkání s inspektory Zvozygurů. Slibovali nám, že strážce postupně obejdou a se všemi uskuteční pohovor, aby si vyjasnili naše další vztahy. Na půdu našeho světa vstoupili v Indii a v Číně, ale nejprve obejdou všechny Manuscripty a až potom se dozvíme jejich názor.

„Očekávám, že nebude příliš lichotivý,“ hučel pesimisticky Kaščeť. „Jen se divím, že nezačali v Egyptě, odkud k nim přišlo nejvíce Ben Urzirových »dárečků«.“

Ukázalo se ale, že se v tom bodě mýlil. Nešlo jen o hady.

Od chvíle, kdy mě policajti s omluvami dovezli před domek ve skále, jsem nevyšel z Aládinovy jeskyně, až na pár okamžiků, kdy jsem každodenně ze setrvačnosti kontroloval mobil, aby mě

někdo ze známých marně nesháněl. Bylo to zbytečné, nikdo o mě nejevil zájem, ale jak se říká, co kdyby...

Tím pečlivěji jsem s ostatními sledoval zprávy z Pákistánu, Indie a Číny. Manuscript jsme měli neustále otevřený na stránce »Zprávy« a napjatě jsme sledovali, kdykoliv se tam objevilo pár nových řádek. A to se ví, že se tam neobjevovaly hlouposti, jako v našich televizních novinách, žádné »zvířátko na konec«, ale jen zprávy opravdu důležité. Jenže nebyly vůbec optimistické.

Jako blesk z čistého nebe přišly už ty první.

Osm strážců se v Pákistánu pokusilo inspektory Zvozygurů při jejich vstupu zabít. Vrhli se na ně s noži a s výkřiky »Alláhu Akbár«, ovšem marně. Útočníci se nejspíš spoléhali na tisíce lety prověřenou zkušenost, že přimražení na strážce neúčinkuje, jenže se ukázalo, že tomu tam nemusí být vždy. Konflikt hned na úvod rozhodně k příznivému obrazu Země nepřispěl. Také další strážci v Pákistánu a na pomezí Indie se k inspektorům chovali víc než chladně. Manuscript to popisoval stručně. Inspektoři je vyslechli, pak je vyhodili z přepychových jeskyní a ty změnili v kompaktní, neporušenou skálu, kterou tím vlastně uvedli do původního stavu, v jakém byla před dávnými tisíciletími.

Tak to aspoň stálo v posledních zprávách.

Byl to jasný vzkaz všem strážcům. Odmítáte nás? Můžete, máte na to právo, ale budete bez naší podpory.

Samí se pak přesouvali dál, k dalším strážcům Manuscriptů. Zřejmě cestovali jinými světy, protože nezasvěceným lidem se ani teď nikde na očích neobjevili.

Kaščeje napadlo nechat si zobrazit mapu světa a červeně na ní označit všechny jeskyně Manuscriptů. Viděl jsem vlastně jejich rozmístění poprvé, bohužel zrovna ve chvíli, kdy v oblasti Indie a Pákistánu červené puntíky jeden po druhém z mapy mizely.

„Tak ono to nebylo jen v Egyptě!“ vzdychla si Nastasja. „Já věděla, že to nám lidem jen tak neprojde!“

„Máš asi pravdu, nevypadá to dobře,“ souhlasil Kaščeť.

Oblast bez červených teček se zvětšovala na severozápad od Indie. Také v Číně mizely červené puntíky, jakoby je někdo v okamžiku vygumoval. Jenže v Číně některé zůstávaly. Zdálo se, že některé Manuscripty i jejich strážci pohovorem prošli.

„Zobrazím je jinak,“ řekl Kaščeť. „Červeně bude základní zobrazení, modře jeskyně, kde jsou právě inspektoři Zvozygurů a zeleně místa, kde už byli, ale strážci tam zůstali.“

Nebýli jsme proti, ale zobrazení dostalo jinou podobu. Bylo vidět, že inspektoři postupují od Indicko-Pakistánského pomezí do všech stran. Modré body, signalizující návštěvu inspektorů, se daly celkem snadno spočítat, bylo jich jen dvacet šest. V Indii za nimi zůstávala většina označení zelené barvy. Čínou právě modrá vlna procházela, ale většina Manuscriptů zmizela, zůstávalo za ní jen pár zelených značek. Pákistán inspektoři vygumovali úplně a Afghánistánem také postupovali ničivě.

„Nebýt Číny, řekl bych, že se Zvozygurům nelíbí islámské země,“ řekl Kaščeť. „Buddhisté a hinduisté jim zřejmě nevadí. Co jim ale vadilo v Číně?“

Byl to samozřejmě omyl. Zvozygurům nevadil islám. Tady i Kaščeť hádal špatně.

Bylo to ještě vážnější.

==*=

Modrá vlna se šířila jako když hodíte kámen do vody a pak sledujete zvětšující se kola. Na mapě světa jsme viděli, jak rychle inspektoři postupují. Bylo to však nějak moc rychlé, než aby měli čas na nějaké dlouhé pohovory. Na každou inspekci měli všeho všudy čtvrt hodiny i s destrukcí úkrytu Manuscriptu.

„Bude to asi tím, že Manuscripty znají své strážce natolik dobře, že žádné pohovory nejsou potřebné,“ usuzoval Kaščeť.

Ale ani to nevypadalo věrohodně. Inspektoři se zastavovali stejně dlouho tam, kde likvidovali »Aládínovy jeskyně«, tak jako

tam, kde nechávali strážce i jejich Manuscripty beze změn. Spíš se mi zdálo, že likvidace Manuscriptů probíhá bleskově, takže tu čtvrt hodinu se strážci opravdu diskutují.

„Uvidíme, až dojdou k nám,“ pokrčil rameny Kaščeje.

Část modrých značek přeskočila z Číny do Japonska. Také tam Manuscripty jeden po druhém mizely. V Japonsku jich bylo méně již od začátku, teď mizely úplně. Modrá znamínka vzápětí přeskočila do Ameriky. Ani tam nebylo Manuscriptů hustě jako v Indii, ale po přechodu »modré vlny« nezůstaly na mapě žádné.

„To nevypadá dobře,“ řekl sklesle Dobryňa. „Nejde o nás strážce, ale především o ostatní lidi. Kde Zvozygurové zlikvidují strážce, tam v případě nějaké katastrofy nezůstane nikdo, kdo by lidi zachraňoval. A vezměte si třeba Japonsko! Nezůstal tam ani jeden strážce! Kdyby se právě teď něco přihodilo, bude mít všech sto milionů Japonců smůlu! To se mi nějak nezdá.“

»Modrá vlna« se větvila i na druhé straně. Pět inspektorů se obrátilo do Afriky, ostatní se rozdělili severněji, ale ani tady po nich nezůstávali žádní strážci.

„Střední východ, kolébka lidstva, bez naděje na záchranu?“ divila se Nastasja. „A co Amerika? I tam to berou šmahem! Jako by tam vůbec nebyli slušní lidé, jen vyvrhelové! To přece nemůže být pravda!“

Jen dva inspektoři zamířili z Číny na sever. V Mongolsku bylo červených teček jen pár, ale měnily se v zelené. Vypadalo to přece jen nadějněji. Pak inspektoři přeskočili hory na Sibiř. Také tam se červené značky měnily v zelené jen místy, většina zmizela nenávratně. Inspektorům se nelíbilo ani v Rusku.

„Neměli bychom se radši vrátit do svých jeskyní?“ napadlo po chvíli Kaščeje. „Měli bychom tam Zvozygury přivítat, ne?“

„Kudy?“ namítl Dobryňa. „Přes Ókišež nás brány nepustí a po zemi pojedeme pomalu, na každé celnici musíme pacifikovat

celníky... počkáme tady. Řekl bych, že od zdejšího Manuscriptu o nás vědí a zdvořile je můžeme přivítat i tady.“

„Ale co kdyby se rozhodli zlikvidovat i zdejší Manuscript?“ nadhodil jsem. „To by nás všechny vyhodili jen tak před skálu?“

„Nejsem si vědomý žádného závažného důvodu, proč by to dělali,“ řekl Dobryňa.

„Vyloučit to nemůžeš,“ mínil Kaščeť. „Občas se nechováme jako džentlmeni, to přece víš. Zřejmě nezáleží jen na nás, ale i na lidech. Někteří hulvátí si džentlmenské zacházení ani nezaslouží. Zvozygurové to mohou zobecnit, rozhodnou, že si nezaslouží ani záchranu a strážce i s Manuscriptem prostě zruší.“

„Což nebude spravedlivé k těm, co si záchranu zaslouží, ani k jejich strážcům,“ mínila Nastasja.

„Já mám obavy, že si záchranu nezaslouží většina lidstva,“ mínil Kaščeť. „Vezmi si, kolik válek se ve světě prakticky pořád odehrává! Kdoví, jestli jsme v odpornosti nepředčili Vabluvíny!“

„Proti tomu hovoří Indie,“ ukázal Dobryňa na mapu. „Zdá se, že jako lidstvo máme pořád naději.“

„To poznáme za pár hodin,“ ukázal Kaščeť na modrou tečku na pokraji Bulharska. „Už jsou v Evropě!“

„Uvidíme!“ řekl Dobryňa.

==*=

Sedět v pohádkové jeskyni a sledovat, jak se na odvrácené straně světa stejné pohádkové jeskyně mění v kámen, nebylo moc povzbuzující. Modré tečky postupovaly jako morová nákaza a na mnoha místech za nimi zůstávala pustina. I když se tam viditelně nic nedělo a lidé si toho ani nevšimli, strážci tam rychle ubývali a s nimi naděje na záchranu v případě katastrofy.

Dobryňa požádal opět Manuscript o pečený mamutí chobot. Zjevně to byla jeho oblíbená pochoutka. Ani jsem se mu nedivil, byla to opravdu mňamka. Kdoví, jestli to není poslední mňamka

v naší skrýši! Jak se zdálo, po inspektorech Zvozygurů zůstávala sotva desetina strážců a jejich Manuscriptů.

Že by všichni ti zavržení zamořovali jiné světy jedovatými hady jako Ben Urzir? To nevypadalo pravděpodobně. Ale mohla to být ta pověstná poslední kapka, kterou přetekl pohár trpělivosti Zvozygurů s naší nepovedenou civilizací.

Pustili jsme se tedy do jídla, ale přiznám se, tentokrát jsem ani nevěděl, že něco jím. Mizející tečky byly deprimující.

Jak se »modrá vlna« blížila, nervozita stoupala, i když jsme se snažili nedávat nic najevo. Napnutí jsme byli všichni, ale kdo by na našem místě nebyl? Pár zelených teček zůstalo v Srbsku, pak mizely všechny, až na tři v Maďarsku. Mizející tečky byly čím dál blíž. Dvě zelené v Rakousku, to jich tam moc nezbylo! Pak se modré tečky přehouply i přes Dunaj a byly v Čechách.

Také se Zvozygurům nezalíbíme?

„Hannibal ante portas!“ komentoval to Dobryňa. Byl to asi hodně černý humor ve chvíli, kdy v celé Itálii zůstávaly poslední čtyři Manuscripty a široko daleko kolem Říma byla pustina.

V Čechách bylo červených teček poměrně málo. Sousední Rakousko jich mělo před příchodem inspektorů dvojnásob, jenže v celém Rakousku zůstaly jen dvě. Jako po ničivé vlně tsunami, šlehnuté uragánem za doprovodu výbuchu sopky.

Pořád jsme ale byli v napětí, co to má všechno znamenat.

Změna to tedy bude. Určitě.

==*=

Napětí dostoupilo vrcholu, když se modré značky přiblížily k sídlu Kaščeje Běssměrtnovo.

V jižní části bývalého Sovětského svazu Manuscripty skoro úplně zmizely. Mohlo to souviset s islámem, ale nemuselo. Jižní republiky byly islámské už za cara a po zhroutilí bolševismu se k němu jen vrátily, tak jako většina Rusů se vrátila k pravoslaví.

Ale zřejmě to nebylo správné hledisko, neboť inspektoři vyčistili i oblasti, které islámské prokazatelně nebyly.

„Ted' se to ukáže!“ sledoval Kaščejev značku svého sídla. Ale i Dobryňa s Nastasjou to sledovali s napětím. A když mi ukázali, kde to je, sdílel jsem napětí s nimi.

Tečka na okamžik zmodrala, ale ihned zase zčervenala.

Zajímavé! Inspektoři tam tedy byli, ale hned odešli, zřejmě když zjistili, že tam Kaščejev není. Ale podle Kaščejeva zadání buď měla tečka zmizet, nebo zezelenat. I když je pravda, že tam strážce Kaščejev nezůstal, protože byl na návštěvě v Čechách.

„Asi tam jen krátce nakoukli,“ hádal Kaščejev. „Jen se ujistili, že tam nejsem a vlastně tam ani nevčkročili. Přívítám je až tady.“

Oblast Ruska je velice rozsáhlá. Bylo v ní pochopitelně více strážců než v Čechách, ale byli rozeseti dál od sebe. Zelené puntíky způsobily konečně všeobecné odlehčení. Znamenalo to, že aspoň někteří z ruských strážců zůstali na svém místě.

Také u nás v Čechách i na Moravě pár značek zmizelo, ale pak některé zezelenaly. Oddychli bychom si, kdybychom věděli, podle čeho se Zvozygurové rozhodují, které strážce ponechají a které zruší. Pořád nic nebylo jisté.

Pak blikla sousední červená tečka a změnila se v modrou.

Příště jsme na řadě my.

==*=

Uvažoval jsem, co nastane, když nás Zvozygurové všechny tři vyhodí a skálu zacelí do kompaktní podoby.

V prvních zprávách stálo, že Zvozygurové strážce vynesli před jeskyni, kterou pak zazdili. Nikde ale nebyla zmínka o tom, že by někoho z nich fyzicky ztrestali. Nic víc neudělali ani těm, kdo se na ně vrhli s vražedným úmyslem. Možná je to tím, že již odebrání výhod strážce je dostatečným trestem. Strážce, mezitím zvyklý na jistou životní úroveň, se náhle ocitne ve světě zcela bez prostředků. Otázkou je, zda se mu zachová aspoň dlouhověkost,

ale podle toho, co o tom vím, je za tím genetická úprava, stejně jako za schopností telepatie. Tyto schopnosti zřejmě odmrštěným strážcům zůstanou. Otázkou je, zda je to pro ně výhoda nebo ne.

Pokud jim zůstanou i vědomosti, těžko pro ně budou mít užitek. Když atomový fyzik ztroskotá na pustém ostrově, těžko využije svých znalostí atomových reaktorů. Některé znalosti mu možná ulehčí život, nebude mít třeba problém získat oheň, jako by měl ten, kdo zná jediný způsob rozdělení ohně, zápalky nebo zapalovač. Ale většinu vědomostí nevyužije, protože nebude mít potřebné technické zázemí.

Když ze mě Zvozygurové udělají nezaměstnaného, mohu se vrátit ke své původní profesi. Elektrotechnický inženýr si najde místo mezi lidmi vždycky. Ale jaká je původní profese Kaščeje Nesmrtelného? Jak se v dnešní společnosti uplatní starý ruský bohatýr Dobryňa i se svou královnou Nastasjou?

Ale možná to jsou zbytečné obavy. Dobryňa ovládá tablety, může si najít místo u počítačů. Nevím, co umí Kašcej a Nastasja, ale žili dost dlouho v dnešní době, aby se také někde uchytili. Pak by nejhorším trestem bylo, že budou vědět o hrozící katastrofě, ale ztratí spojení s ostatními strážci. Vědomí blížící se katastrofy může být horší než katastrofa sama.

V naší jeskyni bylo tak napnuté ticho, že jsme slyšeli slabé cvaknutí pancéřových dveří u vesmírné brány.

Zvozygurové jsou tady!

==*=

Nechci se hádat, ale řekl bych, že i Dobryňovi a Kaščejevi se rozklepala kolena, když do naší »Aládínovy jeskyně« vstoupili dva inspektoři Zvozygurů.

Očekával jsem, že budou odporní, ale tak hrozí přece jen nebyli. Prostě vypadali jako trochu přerostlé chlupaté housenky, i když měli na hlavách ošklivě vyhlížející kusadla a na místě, kde máme obličej, měli dvě nahnile vypadající placky. Nechtěl bych

se s nimi potkat někde v džungli na neznámé planetě, kde bych si nebyl jistý jejich inteligencí. Byla by příšerná smrt být takovými tvory žrán zaživa! Když ale víte, že jde o tvory inteligentnější než jste vy, přece jen to tak hororově nevypadá.

„Víte, proč jsme přišli, že?“ oslovili nás telepaticky.

Nevydávali žádné zvuky, ale rozuměli jsme jim. Implantace telepatie je sice složitější, ale opravdu nemá chybu, zejména když umožňuje dorozumění tak různorodým tvorům, jako jsme byli my lidé a tyhle hmyzoidní bytosti.

„Víme,“ odpověděla za nás Nastasja. „Vyšetřujete úmyslné zamoření světů jedovatými tvory, způsobené nezodpovědnými strážci Manuscriptů. Pokud by tomu tak nebylo, opravte mě.“

„I vy to považujete za nezodpovědný úmysl?“ zněla další otázka, byla však očividně řečnická, protože housenka nečekala na odpověď a pokračovala:

„Vaše štěstí, že si to myslíte také! Bylo to nezodpovědné a nemá smysl ani popírat úmyslný charakter toho zločinu. Jak se na to ale díváte dál?“

„Na jedovatého hada narazil v Ókišeži náš kolega Přemysl,“ pokračovala tedy Nastasja. „Podcenil to a jed ho zabil. Když se pak ukázalo, že ten had pochází ze Země, muselo být všem jasné, že šlo o zlý úmysl, hadi by se tam sami nedostali. Jak jsme to do této chvíle sledovali, úmysl škodit prokázalo víc lidí. Podle všeho jde o lidi nakažené určitou ideologií, které říkáme náboženství.“

„Víte ale, že strážci bran nesmí takovým vlivům podléhat?“ vyčetla nám druhá housenka.

Bylo těžké poznat, která z nich se na nás obrací. Očividně šlo o dva odlišné telepatické odstíny, ale nedalo se jednoznačně určit, který patří které housence. Čistě pro sebe jsem si je označil jako »první« a »druhá«, ale ani pak bych je nedokázal přiřadit správně jedné nebo druhé. Jen se mi zdálo, že »druhý« inspektor jde na nás lidi o poznání nabroušenější než »první«.

„My to víme,“ odvětila Nastasja. „Ale neměli jsme možnost ovlivnit to. Náboženství vyznává většina obyvatel našeho světa, je jich ale více druhů. Některá náboženství jsou mírnější, jiná jsou násilnická a útočná. Nemáme ale možnost to ovlivnit.“

„Ano, to je naše chyba,“ připustila opět první. „Spolehli jsme se na Manuscripty, ale ve vašem případě selhaly. Teprve když pochopily, že jde o zločin velkého rozsahu a náprava není v jejich silách, oznámily nám to. Jak jste se o tom dozvěděli vy?“

Zvedl jsem ruku a přihlásil se o slovo. Rusové se na mě udiveně podívali, ale nechali mě mluvit, i když jen telepaticky.

„Můj Mistr Přemysl mě chtěl přijmout za nového učedníka,“ začal jsem. „Při té příležitosti mi chtěl ukázat svět Ókišež. Druhý den našeho pobytu ho tam ale uštkl jedovatý had. Přemysl nevěděl, že had pochází z našeho světa a domníval se, že je to naopak vaše chyba. Chtěl vám to sdělit, ale zemřel dříve než jsme se vrátili k vesmírné bráně. Až potom jsem se dozvěděl o původu hada. To už Přemyslovi nikdo sdělit nemohl.“

„Co jste si ale pomysleli, když jste se dozvěděli pravdu?“

„Že je to větší průšvih než jsme čekali,“ přiznal jsem.

„On je nový,“ ukázal na mě Dobryňa. „Ale i jemu muselo být jasné, že jde o zločin, jakmile se objasnil původ hadů.“

„Snad jste si nemysleli, že ty hady vysadil někdo z nás?!“ vyjeli si na mě.

„To Přemka nenapadlo a mě teprve ne,“ odvětil jsem. „Přemek se domníval, že jde o vaše nedopatření. Řekl, že jste nejspíš hady při průzkumu toho světa přehlédli.“

„Aha!“ přijali to Zvozygurové. „Domnívali jste se, že jde o svět vzniklý přirozenou cestou. Tak tomu není. Přirozené světy zásadně nepoužíváme, vytváříme vždy nové. Je to zdoluhavější, ale s jistotou, že neublížíme žádným rozumným tvorům, ani těm, kteří by se mohli teprve vyvinout. Nebezpeční tvorové na našich světech být nemohou a jejich výskyt byl bezesporu úmyslný.“

„To nám došlo, když jsme se dozvěděli, že ten had pocházel z našeho světa,“ řekl jsem. „Ale i pak mohlo jít o nehodu. Přemek mi ukazoval, jak pečlivě vesmírnou bránu zajišťuje, aby skrz ni nic závadného neprošlo. Jiný strážce ale nemusel být dost pečlivý a otevřenou branou mu mohlo projít ledacos. Úmysl jsme tomu dlouho nepřisuzovali.“

„Nepřisuzovali... proč?“ vybafla na mě »druhá« housenka.

„Protože jsme takovou lumpárnu opravdu nečekali,“ řekl za mě Dobryňa. „Úmyslně zaneřádit svět, který nám měl sloužit jako záchranný, to prostě rozum nebere.“

„Ale teď už takový úmysl nevyučujete?“

„Vyloučit se nedal od začátku, ale je obtížné to pochopit,“ řekl Dobryňa. „V našem světě je spousta zlých lidí, ale takové zlo je mimo naši logiku. Vždyť i těm nejhorším muselo být jasné, že ohrožují i sami sebe! Ben Urzir na to přece sám doplatil!“

„Ben Urzir byl jeden z mnoha a nebyl z nich ani nejhorší,“ řekla housenka. „Jedovatí hadi jsou ještě dost viditelné zlo, takže se dají snadno najít a odstranit. Horší zamoření vyvedli ti druzí.“

„Myslíte ty, kdo žijí v území zvaném »Pakistán«?“ naznačil Dobryňa nesměle. „Tam, co vás napadli?“

„V těch místech to šířili, ale zdroj zla byl jinde,“ upřesnil to »druhý« inspektor. „Nejhorší na tom je, že jsme to zlo v případě Suvrudó opravdu přehlédli. Po objevu hrozby nad světem Hokýjů nebyl na nic čas, prostě jsme tam Hokýje jednoho přes druhého naházeli, i tak záchrana přišla pro většinu pozdě. Když tam začali houfně umírat, domnívali jsme se, že si nákazu přinesli s sebou. Než Manuscripty zjistily, že je to úplně cizorodá nemoc, zemřelo jich skoro půl milionu, byla to opravdu příšerná epidemie!“

„Jestli to byla nemoc od nás, pak proti ní neměli imunitu,“ přikývl Dobryňa. „Ale nemoc by se neměla dostat za biologickou ochranu bran »malachů« náhodně, musel by jí někdo pomoci.“

„Tak se i stalo,“ souhlasil »první« inspektor. „Způsobil to strážce, jakýsi Ahmed Mosoli. Dal se zlákat náboženstvím, už to bylo nepřípustné. Navíc se dal do služeb pákistánské armády, což byl ještě horší zločin. A v armádních laboratořích vyvíjel spolu s jinými nebezpečné nemoci použitelné jako zbraň proti lidem. Ahmed je pak propašoval nejprve na Suvrudó a pak i na Ókišež.“

„Víme, že jsou někteří lidé darebáci,“ připustil Dobryňa. „Ale tohle nechápeme. Ničit vlastní záchranu! Sebevraždu přece mohl spáchat jednodušším způsobem! Nebylo by možné zjistit, co ho k tomu vlastně vedlo? Třeba by se tomu dalo včas zabránit v jiných takových případech!“

„Těžko!“ opáčil nevrle »druhý« inspektor.

„Co vlastně víte o jejich náboženství?“ zeptal se »první«. „To se nám zdá naprosto klíčové k pochopení jejich činů.“

„Jejich náboženství patří k poměrně novým,“ řekl Kašcej. „Před půl druhým tisíciletím ani neexistovalo, ale dnes je se svou miliardou na počet vyznavačů druhé na světě a rozšiřuje se. Jeho zakladatel Mohamed mu dal přitažlivý základ pro jednodušší lidi. Muslimové jsou podle něho dokonalejší než ne-muslimové, takže je jejich právem ostatní buď zotročit, nebo vyhladit. Mnoha lidem se to líbilo, proto je jich tolik. Potíž je s ostatními, kteří nechtějí být ani přívrženci, ani otroky. Mohamedáni je zotročují násilím a ve světě tak vznikají konflikty.“

„Zjistili jsme ale, že to není jediný problém vašeho světa,“ namítl »druhý« inspektor.

„Je to jen jedna z příčin zdejšího neutěšeného stavu,“ dodal »první«, který se mi zdál vstřícnější.

„Jedna, zato nejhorší,“ řekl jsem. „Nejde jen o náboženství. Tam se to jen nejvíc projevuje. Nejhorší je jakákoliv ideologie, která tvrdí, že některá skupina lidí je lepší a dokonalejší než jiné, takže má mít i větší práva. Taková skupina se upřednostňuje nad jinými a ostatní lidi potlačuje. Někdy je fyzicky likviduje, jindy je

»jenom« zotročuje. Nejméně škodlivá varianta aspoň trvá na tom, že jen ona je nejlepší ze všech a proto bude odměněna až v onom vysněném »ráji«.

„I s tím jsme se u vás setkali,“ potvrdila mi »první« z obou housenek. „Jenže od tohoto stavu je jen krůček k násilí. Počáteční křesťané byli pokora sama, že? Jejich potomci šířili svou víru, jak sami přiznáváte, »ohněm a mečem«.“

„O muslimech to neplatí,“ řekl jsem. „Ti byli násilníky od samého počátku. Jejich prorok Mohamed byl pouštní lupič, který vymyslel Korán, aby ospravedlnil své zločiny. Jeho následovníci prohlašují všechny prorokovy činy za svaté a oslavují i hromadné vraždy nepřátel. A co bylo správné u proroka, je zajisté správné i pro jeho nástupce. Islám je prostě náboženství násilí.“

„Je to jen jedna příčina zdejšího stavu,“ opakoval »první«. „Násilnický se ale nechovají jen muslimové. Co nám povíš na to, co jsme zjistili v Pákistánu? Ano, strážce Ahmed Mosoli se přidal k islámu. Ale v armádních laboratořích spolupracoval s křesťany, kteří s tím zlem začali. Nebezpečné nemoci vypíplávali původně křesťanství Britové. I oni je chtěli použít proti lidem, muslimové to už jen převzali. Ale i pak tam Britové své islámské následovníky školili a pomáhali jim, i když už věděli, že to nejspíš použijí. Co na to řekneš?“

„Britové jsou jenom další případ falešné nadřazenosti jedné skupiny nad ostatními,“ nedal jsem se. „Při jedné z posledních světových válek byli Britové protivníky Japonců, mimochodem dalšího národa, který sebe považoval za »božský« a »vyvolený« vládnout jiným. Japonci nutili zajaté Brity stavět v džungli trať, prostě takovou odolnou cestu. A Britové, aby Japoncům dokázali svoji nadřazenost, nejenže postavili tu cestu velice důkladně, ale pak se dokonce obrátili proti vlastním, když ji chtěli zničit. »Most přes řeku Kwai« je dnes symbolem naprostého selhání důstojníků

ve jménu té domnělé nadřazenosti. Nejlepší otrok je ten, který své otroctví miluje!“

„Ten příběh neznáme,“ přiznal inspektor. „Ale víme, čemu říkáte »válka«. Je to neuvěřitelně dobře organizované násilí jedné skupiny obyvatel proti jiným. Proč?“

„Ve válce jde nejčastěji o to, že se jedna skupina, národ či celé uskupení národů prohlásí za oprávněné napadnout jiné lidi,“ pokračoval jsem. „Často za to může »vyvolenost«, nejvíc válek vyvolali finančníci. Pro ně je výhodné prodávat oběma stranám zbraně. Štvou je proti sobě a žádná lež jim není cizí. Každá válka představuje pro finančníky žně, bez ohledu na to, kdo vyhraje.“

„A ti mrtví jim nevadí?“ zeptal se »druhý« inspektor.

„Zeptali se jedné válečné organizátorky, jestli půl milionu mrtvých dětí v Iráku stálo za vítězství Američanů. Finančnice na to hrdě přisvědčila. Pro tyhle lidi je život otroků bezcenný.“⁷

„Otroků?“ podivil se i »první«.

„Ti nejchytřejší otrokáři už pochopili, že otroky, toužící po svobodě, násilím v otroctví věčně neudrží,“ vysvětloval jsem jim. „Vymysleli tedy »finanční otroctví«, které donutí otroky pracovat na své pány a ještě jim být vděční za to, že jim tu práci »dávají«. Otroky potom drží v otroctví zdání svobody a majetku, i když jim vlastně nic nepatří. Nejlepší otroci své otroctví milují natolik, že jdou ochotně za své pány i do válek a ještě jsou na to hrdí!“

„Ale, ale!“ podíval se na mě Dobryňa udiveně. „Doted'ka jsem si myslel, že Češi tyhle bolševické myšlenky zavrhli!“

„Myšlenky na spravedlivější svět přece nejsou bolševické,“ opáčil jsem. „Bolševické je pokrytecky je hlásat, ale dělat pravý opak. Bolševické je hlásat svobodu, ale stavět gulagy, kde lidé po tisících umírají. Bolševické je hlásat bohatý život a nechat lidi umírat hladu. Bolševické je hlásat mír a přepadat sousední země.“

7 Madeleine Albrightová, Američanka narozená v Čechách, nemravně zbohatlá na »humanitární válce« v Jugoslávii

Bolševismus je zkrátka pokrytectví odshora až dolů. S tím byste měli mít zrovna vy dost velké zkušenosti!“

„To máme!“ přikývl Dobryňa a Kašcej i Nastasja přikývli. „Kde se to v našem národu vzalo?“

„A kolik Rusů bylo mezi bolševiky?“ zeptal jsem se jich. „Nevládli Rusům čirou náhodou finanční otrokáři? Ti dobrodinci, kteří i dnes otrokům »dávají práci«, ale platí je jen aby nezemřeli hladu? Kdo jsou všichni dnešní oligarchové? Napovím vám, dřív vládli ze sekretariátů bolševické partaje a když už to dál nešlo, otočili korouhvičky a jsou dnes opět finančníky. Dřív komunisté, teď antikomunisté, ale vládnou pořád, jen jinými prostředky.“

„A lidi jsou zase otroky,“ doplnil Dobryňa. „Pravdou je, že se to nás strážců příliš nedotklo. Ale my máme doslova zakázáno míchat se do politiky.“

„To je asi naše část viny,“ přiznal »první« inspektor. „Ale my aspoň něco z toho napravíme.“

„Necháte nás zasahovat mezi lidmi?“ zeptal se Dobryňa.

„Ne,“ odvětil »druhý«. „Vám by to trvalo příliš dlouho. Ve vašem světě je příliš mnoho neřádu. Dáme se do toho my.“

„A co my?“ neudržela se Nastasja.

„Přestaneme podporovat strážce, kteří se přidali na špatnou stranu,“ řekl o poznání mírněji »první«. „Chceme zachovat váš druh, ale není naší povinností zachránit všechny. Začneme si tedy vybírat, kdo si záchranu zaslouží. Rozhodovat bude smýšlení lidí. Kde mají převahu nehodní, tam ani nebudeme držet strážce a ty, kdo ani v takovém okolí neselhali, přemístíme. I tak je vás příliš mnoho. Přemnožili jste se a pořád se to zhoršuje. Zničili byste si svůj svět i bez vnější katastrofy a kdyby přece nastala, stihli byste branami »malachy« převést jen zlomek současného lidstva. Ani schopnost světů vstřebat zachraňované není nekonečná.“

„Chcete tedy po nás, abychom vybírali, koho zachraňovat?“ zeptal se napjatě Dobryňa.

„Ne, nestihli byste to,“ řekl »první«. „Nebude to váš úkol. Vybírat budeme my. Ale nebudeme vám bránit, abyste si některé známé zachránili přednostně. Vybírejte je ale dobře, budete pak za ně zodpovídat.“

„Takže, jestli to správně chápu, zrušili jste velké množství strážců i s jejich Manuscripty spíš kvůli okolním lidem, než že by se i strážci dali na špatnou cestu?“ ožil trochu Dobryňa.

„Strážce, kteří si zasloužili zachovat, i když jejich okolí ne, jsme odvedli k nám,“ odvětil »první«. „Časem je vrátíme, ale až podle toho, kde budou nejpotřebnější.“

„Však se mi taky zdálo divné, že by se většina strážců dala do služeb zla...“ přidal se Kašče.

„Mrzí nás ti, kdo selhali,“ řekl »první«. „A nebylo jich tak málo, abychom je mohli zanedbat. Vy čtyři zůstanete na svých místech, kolem vás je dost lidí, o které máme zájem, i když jinde ve světě je většina těch, o které zájem nemáme.“

„Jen se mi zdá, že nepočítáte s dalším vývojem,“ vzal jsem si opět slovo. „Uvažujte, nejvíc se rozmnožují vyznavači islámu. Jejich víra jim přikazuje vyhubit všechny, kdo jejich víru nemají. Mohlo by se stát, že právě oni budou katastrofou, až jim početní převaha dovolí vyhlásit válku ostatním, »svatý džihád«.“

„Toho jsme si všimli,“ ujistil mě »první«. „Víme o tom, že se nejvíc množí právě ti, které zachraňovat nechceme. Nebudeme tedy jen vybírat, koho zachraňovat, ale zmrazíme i rozmnožování těch, koho nechceme.“

„Když budete lidi vybírat, jak se dozvíme, koho jste vybrali a koho ne?“ odvážil se zeptat Dobryňa.

„Zachraňujte všechny, kdo k vám přijdou,“ řekl »první«. „Postaráme se, aby ti nevhodní nepřišli. Dobře, že většina strážců chápe problém podobně jako vy a tím vlastně i jako my. Zatím tu tedy vydržte, my jdeme dál.“

Otočili se a zamířili ke dveřím k vesmírné bráně.

„Je nám ctí, že jsme poznali tvůrce Zvozygury,“ naznačil Dobryňa zdvořilou úklonou.

„Řeknu vám malé tajemství,“ otočila se k němu housenka, odcházející jako poslední, podle tónu telepatie »první« inspektor. Konečně bylo jasné, kdo je kdo, i když teď už to bylo jedno...

„My nejsme Zvozygurové, ale Machja,“ pokračoval a jestli jsem v jeho telepatii vnímal úsměv, nebyl jsem asi sám, protože se začali usmívat i všichni tři Rusové.

„Zvozygurové nás pověřili úkolem vyřešit váš svět. Sami se sem podívat nemohou,“ pokračoval. „Jednak jsou příliš velcí a za druhé, váš svět je pro ně příliš energeticky »hladový«. Ve světech bez ovzduší bychom se my i vy udusili, Zvozygurové by podobně strádali tady. Ale podáme jim o všem svědectví.“

„Tak je tedy od nás pozdravujte!“ řekla Nastasja.

„Vyřídím, královno!“ odvětil »první«.

Zřejmě o nás věděli víc než nám dali najevo.

Zdálo se ale, že jsme obstáli.

==*=

Genetická past

Značky na mapě světa ukazovaly, že naše tři Manuscripty jsou v pořádku. Kromě mého se po odchodu inspektorů zbarvily na zeleno i dosud červené značky Dobryni a Kaščeje. Všechno se zdálo v pořádku, až na to, že řady Manuscriptů ve světě značně prořídly. A to Machjové ještě neskončili!

Věděli jsme už, že návštěva Machjů bude časově mnohem delší a neomezí se na návštěvu strážců. Šlo o to vydržet, než sami poznáme, jak to mysleli s »omezováním rozmnožování«.

Zatím pokračovalo mizení Manuscriptů v Americe, Africe i v Evropě. Kudy Machjové prošli, tam zůstalo jen málo zelených teček. Státy s převládajícím islámem zůstaly bez Manuscriptů, ale nesouviselo to jen s islámem. V Africe je vedle islámských zemí i pár křesťanských, ale nezůstala tam ani jedna zelená tečka. Bez Manuscriptů byla najednou spousta zemí i v Evropě.

„Nevypadá to zrovna povzbudivě,“ vzdychl si Dobryňa. „Mohlo by nás těšit, že je nás v Rusku poměrně dost. Ale netěší mě, jak málo nás zůstalo jinde.“

Napadlo mě, že některé strážce slíbili vrátit na svět tam, kde budou potřebnější. Naznačil jsem to ostatním, povzbuzení jsme potřebovali všichni. Ale nemohli jsme se tím utěšovat tam, kde předtím strážci byli. Tam se zcela jistě nevrátí. A bylo jich příliš mnoho zejména tam, kde bychom spíš očekávali jejich zachování.

Souviselo zmizení Manuscriptů v celé Británii s dřívějším koloniálním chováním Britů? Moc se o tom nemluví, ale Britové vynalezli koncentrační tábory a jejich chování v koloniích nebylo právě džentlmenské. Nebo to souviselo s rozmachem anglických muslimů v poslední době? Jen dva strážci zůstali v Rakousku a tři v Maďarsku, ale žádný v celé Francii, Německu, Skandinávii... Nejzápadnější výspou strážců zůstaly podle toho dvě zelené tečky v Rakousku a tři v Čechách.

Evropské hodnoty se Machjům zřejmě nezamlouvaly.

Nemusíme se tomu ale hloupě divit. Evropa má na hlavě pořádný škopek másla! Stačí si připomenout, že v Evropě začaly dvě světové války a z novější doby »humanitární bombardování« a »mírové mise« na mnoha místech světa. Evropa se nemůže ani vymlouvat, že dělala jen poskoka Američanům.

Dělala ho velice ochotně a s nadšením.

Amerika ale na tom byla ještě hůř. Proč se v celé Severní Americe nezachoval ani jeden strážce? Že by tam nebyli čestní lidé? To snad ne! Není to ale tím, že Američané byli vždycky na své války, armádu a zbraně extrémně pyšní? A že i ti čestní lidé oslavovali každý úspěch americké armády kdekoliv ve světě? No, možná někteří neoslavovali. Možná byli proti. Ale nikdy to nedali veřejně najevo. Asi nechťeli svým »úspěšnějším« krajanům kazit radost. Anebo se jich báli. Anebo jim to bylo fuk. Anebo se sice vzchopili k odporu, jako proti jestřábí ženě Clintonové, která se netajila chutí válčit, přehlasovali ji – a první čin protikandidáta byl rozkaz k bombardování Sýrie.

„Jak sedláci u Chlumce!“ komentoval jsem to chmurně.

Musel jsem to ovšem svým návštěvníkům vysvětlit, nemohl jsem předpokládat, že budou znát i dějiny Čech. Ale když slyšeli příběh selské vzpoury nedaleko Chlumce, shodli se na tom, že je to příznačné.

„Také se říká vítězství krále Pyrrha,“ řekl Dobryňa.

Bohužel jen my strážci jsme věděli, že se chystá něco, co změni tvář světa. Lidé kolem nás nic netušili. A ještě dlouho si ničeho nevšimnou, než pochopí, že se něco děje.

Budou tomu pak říkat katastrofa.

==*=

Zvozygurové, nebo možná jejich inspektoři Machjové nám brány na Ókišež neodblokovali. Místo Ókišeže nám přidělili jiný svět, už třetí v pořadí, pojmenovaný »Figrozg«. Byl vlastně z těch

tří nejhorší. Nebyl dokončený, pořád ještě na něm probíhal proces zvaný »valzóch«, obdoba toho, o čem pozemští odborníci zatím jen teoretizují jako o »terraformování«. Zvozygurové už to dávno zvládli i prakticky a Figrozg není ani zdaleka první svět upravený k obývání.

Bude to tedy záložní svět pro lidi Země, i když na něm není úplně bezpečno. Při vytváření půdy a moří se na mnoha místech pevnin vytvořily zrádné bažiny, jaké bývaly ve středověku i na Zemi, než je lidé zkultivovali, a které jsou doposud tam, kde lidé na jejich kultivaci neměli čas a prostředky.

Rusové mají dodnes na svém území spousty bažin, takže to moji návštěvu neodradilo. Jakmile jsme se dozvěděli, že brány na »Figrozg« jsou volné, už se nezdržovali. Rozloučili se, nasedli na motorky a odjeli. Obdivoval jsem jejich odvahu, ale té měli dost odjakživa. Ve dvojici se navzájem jistili a ve světě »Figrozg« už bylo několik Manuscriptů, na které se mohli obrátit s telepatickou žádostí o pomoc. Současnými strážci na Figrozgu jsou dvounoží, ale čtyřrucí Zeirurbové. Dohlízejí tam na proces »valzóch«, po jeho skončení Figrozg opustí a vrátí se na svůj domovský svět Pewran. Zeirurbové nedělají úpravu světa poprvé a mají dostatek zkušeností, aby nedělali zbytečné chyby. S našimi strážci údajně chtějí vycházet přátelsky.

Zeirurbové museli začít v oceánech, ale tuhle etapu měli už za sebou. Oceánské řasy stvořily na Figrozgu dýchatelné ovzduší. Nedávno zde vyseli travu, aby důkladně zpevnila povrch. Později začnou sázet stromky a až na závěr sem vypustí vybraná zvířata, některá snad převezmou i ze Země. V této chvíli však byly na Figrozgu pouze umělé geneticky vytvořené rostliny s vlastnostmi usnadňujícími proces valzóch.

První živočichové nebudou pocházet ze Země. Zeirurbové počítají s osvědčenými vlastními druhy, s nimiž se dá dosáhnout ve zdejší přírodě rychleji rovnováha. Když si vzpomeneme na

pozemské experimenty, vyvstane nám zajisté před očima blamáž s vysazením králíků v Austrálii. Lidem se dosáhnout rovnováhu nepodařilo a výsledkem bylo nejprve značné přemnožení králíků a pak hromadné vyhynutí, když spásli všechnu dostupnou travu. Příroda takové omyly řeší většinou katastrofami.

Inspektoři Machjové nám tentokrát znovu kladli na srdce, že na Figrozg nesmíme bez porady se Zeirurby propašovat žádné pozemské rostliny ani živočichy. Varovali nás zejména před těmi malými, jako jsou například hraboši. Právě hraboši se rozmnožili na Suvrudó, kde páchají škody, přenášejí nemoci a Hokýjové se jich nemohou zbavit.

„Nejsou myši i na Ókišeži?“ zeptal jsem se Manuscriptu po přečtení tohoto varování.

Svět Ókišež jsme ošetřili ohněm, nezůstalo na něm nic živého. V současné době chladne a »valzóch« na něm začne od začátku. U obydleného Suvrudó by tento způsob nebyl vhodný.

No, paráda! Svět »ošetřený« ohněm, kde nezůstalo vůbec nic živého! Padnout tohle do pracek našim khakimozkům, to by byl parádní horror! To se rozumí, že to u obydleného světa nejde! Je to ale opravdu radikální procedura! Ale i varování, že ji mohou vyvolat pouhé myši.

Musíme si dávat větší pozor.

==*=

Figrozg nebyl vlídný svět. Místy se už sice zelenala tráva, ale nikde nerostl žádný les a stromy tu opravdu citelně chyběly. Vlastně tu kromě trávy nic nerostlo. Přemek mi také říkal, že před čtyřmi sty lety rostla hustá tráva i na Ókišeži, ale když jsem tam byl s ním, byly tam místo trávy jakési sudovité stromy. Časem je Zeirurbové vysází i tady, ale teď tu prostě nic než tráva nerostlo.

Vzpomněl jsem si na román »Dobrý voják Švejk«. Rakouští vojáci tam dostali od vojenského soudu rozkaz oběsit odsouzence »na nejbližším stromě«, jenže se to stalo v maďarské pustě, kde

široko daleko žádný strom nerostl. Rozkaz je rozkaz, vydali se tedy hledat strom. Večer se vrátili i s odsouzcencem. I když jezdili celý den, žádný strom nenašli. Na Figrozgu by se mohli ujezdit, tady nerostly stromy nikde. Ještě nepřišel jejich čas.

Současnými strážci na Figrozgu jsou čtyřrucí Zeirurbové. Jenže jejich nejbližší stanoviště je trochu daleko na návštěvy, až tam, kde je na Zemi Itálie.

Našel jsem si tam ale pěknou zábavu. Právě protože bylo na Figrozgu tak pusto, mohl jsem se tam prohánět vzduchem na huronkách, neboli podle Rusů na botkách samochodkách. Byla to zábava, jen ta krajina na Figrozgu byla příliš strohá. V místech, kde byly na Zemi Čechy, pokrývaly zdejší krajinu zrádné bažiny. Vypadaly jako neškodná louka, ale po přistání jsem náhle vězel v bažině po krk, naštěstí mě z ní huronky vytáhly.

Obdivoval jsem odvahu Rusů, kteří se do neznámé krajiny plné bažin vydali na motorkách. Ale dojeli v pořádku, později mi jen tak mezi řečí sdělili, že uvízli jen asi pětkrát, naštěstí pokaždé druhá motorka dokázala tu první z bažiny vytáhnout.

Chyběly zde řeky, nejvyšší kopečky měly jen dvacet metrů výšky, naštěstí v okolí mé vesmírné brány byla malá kamenitá vyvýšenina, kde se dalo přistávat bez obav. Jednotvárnější krajinu v Evropě těžko najdete. Možná v evropské části Ruska, ale spíš až dál na Sibiři. Zkušenosti ze Sibiře se Rusům hodily i tady.

Napadlo mě zaletět si za Dobryňou do Ruska, ale včas jsem si to rozmyslel. Botky samochodky byly vynikající nanejvýš pro krátkodobé létání, ale Dobryňa měl pravdu, na delší cestování se nehodily. Chybělo jim zařízení, kterému u letadel říkají autopilot. Člověk v nich musel neustále udržovat rovnováhu a vyrovnávat kdejakou odchylku. Ve výsledku to bylo namáhavější než jízda na kole a na lyžích. Obletět na nich okruh kolem Čech, to by ještě šlo, někteří lidé vydrží i Tour de France. Ale rozmyslel jsem si

riskovat na nich cestu do Moskvy. Vyřeším to asi jinak, nejlépe indickou metodou.

Nechám to na Indy.

==*=

Bylo zajímavé seznamovat se s proměnami nového světa, ale změny se daly očekávat i na Zemi.

Dlouho se zdánlivě nic nedělo, ale to byl jen mylný dojem. U většiny opravdu závažných problémů se též dlouho nic neděje. I když někteří lidé rozpoznají neklamné známky blížících se problémů, nechávají si je spíš pro sebe, aby nesklidili výsměch za planý poplach. Pak se to obvykle dostane k politickým špičkám, které na problém »uvalí informační embargo«, prý aby nevnašeli mezi lidi paniku. Nakonec to tak jako tak propukne, až utajování problému nebude prostě možné.

Tomuto problému se začalo vědecky říkat »pokles natality« i když by bylo výstižnější nazývat to v některých oblastech ještě hůř, například »nulová natalita«.

Přestaly se tam totiž rodit děti.

V některých zemích to nebylo příliš zřetelné, ale v jiných to začal být děsivý problém. Skoro celá Afrika, donedávna pověstná raketovým přírůstkem obyvatel, byla najednou bez novorozenců. Prostě se přestali rodit. Porodnice, stavěné v rámci humanitárních pomoci, byly najednou prázdné. Tam to bylo vidět nejlépe. Mezi lidmi bylo pořád dětí víc než dost, ale jen od jednoho roku výš. Nebýt prázdných porodnic, možná by si toho nikdo ani nevšiml.

Panika vypukla zprvu jen mezi lékaři. Pak se do hry vložili »informačním embargem« politici, jenže jak se říká, šídlo v pytli neutajíš a brzy o tom štěbetali i vrabci na střeše. Ale také se říká, dokud člověk nestojí na pokraji propasti, nechce si její existenci před sebou připustit a až když vidí, že další krok bude znamenat smrtelný pád, zmocní se ho závrať a panika.

Paniku zmírňovaly zprávy z oblastí, kde tento jev nenastal, nebo nastal v tak nepatrné míře, že se dal zahrnout do statistické odchylky nebo jako periodické kolísání. V těchto krajích to jako problém necítil nikdo. V Čechách nenastaly žádné zádrhele, vše bylo zdánlivě v naprostém pořádku. Problémy nehlásily ani další země Evropy na východ od Čech. Mírný pokles porodnosti nastal všude, ale v Čechách se to krylo s mezidobím po jednom kratším baby-boomu, takže nikdo netušil, že se to vlastně nevyhnulo ani nám. Stejná situace nastala v zemích Visegrádské skupiny a dál v Bělorusku a Rusku. Dalšími zeměmi zdánlivě bez problémů byly Indie a zčásti Čína, kde se problém »nulové natality« objevil jen na malé části území.

Byly to ale jen ojedinělé ostrovy. Západní Evropu zaskočily prázdné porodnice ještě víc než Afriku. Celosvětově to vypadalo jako katastrofa a vlády postižených zemí požadovaly okamžitě svolat jednání na půdě OSN, jak se k tomu mají postavit.

Jako kdyby se tam někdy něco vyřešilo...

==*=

Asi jen my strážci jsme věděli, že je to dílo Zvozygurů, nebo jejich inspektorů Machjů. Neměli jsme nejmenší tušení, čím toho docílili, ale fungovalo to. Na mnoha místech Afriky se začali srocovat muslimové, kteří to považovali za výsledek zlého působení křesťanů a nepřestali s tím ani když se dozvěděli, že se to nevyhnulo ani jim.

Někteří to zase přičítali Američanům, jenže mezi postiženými byli i Američané.

Na internetu se objevilo »vědecké vysvětlení«, které záhadu zdánlivě objasňovalo. Podle vědců to měl zavinit nezvykle silný

»sluneční vítr«, proud částic ze slunce, který v kritickém období Zemi nepříznivě »olízl«. Toho roku byla sluneční aktivita silnější než jindy, na mnoha místech vznikaly různé elektrické poruchy a v polárních oblastech vzplály silné polární záře. »Nezasazené ostrovy« prý vznikly vlivem interference měsíce s částicemi, což mělo údajně na Zemi za následek dva nezasazené pruhy, první od Sibíře přes Bělorusko až k Čechám, druhý od Číny přes Indii a Indický oceán skoro až k Africe. Stačí tedy počkat, až odezní následky tohoto ozáření.

Bylo to velice zajímavé vysvětlení, ale potvrzovalo známou větu z Murphyho zákonů »Ke každému problému existuje aspoň jedno jasné, srozumitelné a obvykle jednoduché vysvětlení, které je však úplně vedle«.

Je sice pravda, že sluneční vítr tvoří energetické částice, ale Zemi před nimi chrání magnetismus, takže částice sklouznou po magnetických silokřivkách. Ale kromě toho se ozáření částicemi projevuje jinak. Ne že by se po ozáření přestaly rodit děti, ale rodí se poznamenané různými malformacemi. Tohle bylo něco jiného!

Nicméně »vědecké vysvětlení« většinu lidstva uklidnilo. Dobrá, počkáme si, až odezní následky!

Kromě strážců nikdo netušil, že tohle jen tak neodezní a že sluneční vítr za nic nemůže. I když byl opravdu silnější.

Byla to čistě náhodná shoda okolností.

==*=

Místo návštěvy Rusů jsem navštívil rodiče. Nebyl jsem se za nimi podívat už dlouho a už mě kvůli tomu hryzalo svědomí.

Vzal jsem si ale s sebou trochu zlata po prastrejčkovi Ivanovi. Má se u mě válet, nebo ho mám účelně použít? Rozhodl jsem se koupit rodičům novější aut'ák, ti ho ještě využijí. Doted' si museli vystačit s levnými rezavými ojetinami, ať si teď pořídí novější.

Zvážil jsem metr zlatého drátu, přepočítal a odstříhl z cívky zlata za půl milionu, to se mi vešlo i do kapsy. Pro jistotu jsem to rozdělil na pět dílů, abych nešokoval jen jednoho zlatníka.

Autobusem cesta ubíhá pomaleji než vlastním autem, zato se může člověk rozhlížet po krajině a nesledovat pořád jen asfalt před sebou. Zaujal mě ale hovor spolucestujících na sedadle za mnou. Bavili se tak hlasitě, že jsem je prostě slyšel ať jsem chtěl nebo nechtěl. Předmětem hovoru byla navíc světová populační krize, takže jsem nastražil uši, aby mi nic neuteklo. Ti dva byli podle všeho manželé a oba lékaři, bavili se totiž odborně a zdálo se mi, že o tématu vědí víc než co zatím proniklo mezi lidi. Čím déle jsem je poslouchal, tím to bylo i pro mne zajímavější.

Mohl jsem to naštěstí porovnávat se zprávami Manuscriptů, které byly mnohem informovanější.

Machjové připravili pro člověka Homo Sapiens genetickou past. Nazvali ji »genetické počítadlo«, umístili je do jedné slepé, nepoužívané větve DNA. Většina populace je dostala naplněné, takže pro ně ta past již sklápala. Zbytek má počítadlo prázdné, ale připravené a číhající. Past mají v sobě všichni, včetně nás strážců. Ani my nebudeme výjimkou, i když doufám, že nám to nebude vadit, počítadlo se totiž v běžném životě mění jen výjimečně.

Spouštěcí událostí je změna sexuálního partnera.

Tato past umožňuje každému za celý život jen osm změn sexuálního partnera. Po osmé změně se ztratí schopnost mít děti a nastane sterilita.

Střídání partnerů prostě znamená zvyšování počítadla se všemi následky. Je proti tomu jediná a poměrně snadná obrana. Nestřídát partnery a mít jen jednoho stálého. Pro »playboye« je to katastrofa, ale Dobryňa s Nastasjou nám strážcům ukázali, že to jde beze změn i pět set let. Jedinou podstatnou výhodu máme my strážci v tom, že od začátku víme o nevyhnutelnosti »genetického počítadla«. Nemusíme metodou pokus-omyl zkoušet, kam až se

dá zajít, zejména když takové zjišťování má společný hlavní znak s prací pyrotechniků, totiž že se chyba nedá napravit ani odčinit. Teoreticky je to v možnostech tvůrců počítadla, jen ti je mohou nastavit i nulovat, avšak nebudou k tomu asi ochotní.

Nejdůležitější informace je, že nerozhoduje počet partnerů, ale počet změn. Při klasické polygamii, běžné u muslimů, by se »genetické počítadlo« naplnilo velice rychle, prakticky již za pár dní. Ale i u monogamní společnosti se může projevit brzy. Stačí střídat milenku s manželkou, případně milence s manželem. Již po osmi nevěrách má muž úplný konec se sexem, zatímco ženy to »jen« vyřadí z reprodukce.

Prostitutkám sterilita nevadí, ale brzy pocítí úbytek klientů. A to by mohl být konec i jejich »nejstaršího řemesla«.

Poprvé v dějinách!

==*=

Svět dnes řídí starci. Ani století miliardáři ještě neuvažují o předání pomyslného žezla mladším. Vládcům ani genetická past nevadí. Nemají soucit se svými potomky, soucit je pro miliardáře oxymóron. Miliardáře může oslovit jen strohý kalkul.

Jenže i ten kalkul je může účinně varovat před nebezpečím. Ne že by jim záleželo na milionech jejich otroků, ale přece jen by se přílišný úbytek pracovní síly brzy dotkl i vládců. Vládce bez poddaných může být ostatním jen pro smích.

Světovládci velice rychle pochopili, že to, co se děje, není důsledek ozáření slunečním větrem. Prozíravý vládce si vydrží dvojí druh vědců. Jedni slouží k běžnému balamucení veřejnosti, tito »vědci« jsou schopní »dokazovat« i »blahodárný vliv kouření na lidské zdraví«, umí podpořit i jakkoliv škodlivou výrobu, jen když přináší jejich vládcům zisk a byli by ochotní obětavě i na sobě dokazovat neškodnost radioaktivity.

Druhá, méně početná skupina vědců, nemá s veřejností nic společného. Slouží přímo vládcům a na rozdíl od první skupiny

svým chleboďárcům nelže. Zatímco první skupina podporuje vše, co přináší zisky, i když to poškodí miliony lidí, druhá skupina se stará o skutečné blaho svých pánů. Proto nejsou žádnou výjimkou ani století miliardáři, vždyť o jejich zdraví pečují špičkoví lékaři, placení za pravdu a ne za zisky farmaceutických koncernů.

Výzkumy těchto vědců se však na veřejnost nedostanou. Slouží výhradně vládům, aby se mohli uvědoměle rozhodovat. Aby jim rostly zisky, ale aby nedošlo ke zhroucení hospodářství. Aby dokázali posoudit i katastrofy.

Tentokrát zřejmě vyhodnotili, že »pokles natality« ohrožuje jejich světové panství. Ačkoliv to tak zatím nevypadalo a »vědci« se to snažili zlehčovat, »pokles natality« hrozil vyhynutím velké části lidstva. Statistiky již ukázaly nezadržitelné stárnutí populace s nebezpečím zhroucení životní úrovně právě v nejrozvinutějších zemích. Vzniklý chaos by už byl proti zájmům světovládců.

Zprávy ze světa jsou rovněž dvojí. Jedny řídí specialisté na »tvorbu veřejného mínění«, druhé bývají pravdivé, ale veřejnosti nedostupné. A právě ty varovaly, že země nezasažené »poklesem natality« mají jako jediné naději přežít.

Co to ale bylo za země? Vždyť to byly právě ty, které zatím vzdorovaly snahám o přivtělení do globálního panství současných světovládců! Ty jediné že by přežily hrozící chaos? Nikdy!

Světovládci pochopili, že mají poslední možnost, jak tyto vzpurné země dostat pod svou vládu. Musely však využít veškeré své technologické i početní převahy. Dokud ji mají. S přestárlou armádou už toho mnoho nesvedou. A kdyby je přece nedokázali porazit a ovládnout, pak je aspoň vezmou s sebou do pekla.

Země »Euroatlantické civilizace« prudce zvýšily nábor do armád Severoatlantické vojenské aliance.

==*=

Rodiče jsem pochopitelně potěšil. Jak jinak, když jim přijde na návštěvu úspěšný syn, dnes už dokonce »samostatný odborný

správce historických artefaktů«. Nejprve jsem si usmyslel, že je ohromím platem, jaký mi mohl táta leda závidět, ale došlo mi, že by to byla příliš líbová frajeřinka. Vždyť jsem žádný zdanitelný plat nepobíral, i když jsem stát neobtěžoval ani žádostí o podporu v nezaměstnanosti ani o dávky v hmotné nouzi. Peníze jsem sice měl, dokonce na klasickém kontě, kde postupně podléhaly inflaci, ale to mi vůbec nevadilo. Udavte se jimi, finančníci!

Tento týden tam ale přibýlo pět plateb v celkové sumě přes milion – cena zlata mezitím opět mírně rostla. Zakoupil jsem tedy rodičům nejnovější škodovku, aby si poprvé v životě užili nového auta, když celý život jezdili jen v rozhašených ojetinách.

Nejprve nechtěli tak drahý dar přijmout, ale ukecal jsem je. Mají na to přece právo! Naznačil jsem jim, že jako »samostatný« odborný správce dostanu brzy přidáno, ale že peníze nejsou pro mě ani problémem, ani fetišem. Žiju si dobře, plat mám slušný, výdaje malé, neflámuji a do hospody chodím jednou za půl roku, takže se mi už podařilo ušetřit na pořádné auto. Ale protože já ani pořádné auto nepotřebuji, věnuji ho jim.

„Máš vůbec čím jezdit?“ ptal se mě táta. „Nechceš aspoň naši starou škodovku?“

Přijal jsem tedy jejich starou škodovku, jistě mi bude stačit. Většinou ji ale nepotřebuji, mám »služební vozidlo«, sdělil jsem jim. Vždyť to byla pravda, měl jsem přece »botky samochodky«.

Strávil jsem doma nádherný víkend, ale pak jsem prohlásil, že musím jít v pondělí do práce a rozloučil jsem se s nimi. Viděl jsem ale, jak jsou na mě oba pyšní.

Ještě se sem budu rád občas vracet!

—*—

Chaos

Vládcí Euroatlantické civilizace jistě počítali se zarputilým odporem protistrany, ale chyběly jim informace o její síle. Natož aby věděli, že nejde o Rusko, Indii a Čínu, ale o Zvozygury, kteří se sice neangažovali přímo, ale prostřednictvím spojenců. Nejen hmyzoidních Machjů, ale také domorodých strážců Manuscriptů, kteří dostali příležitost uplatnit své znalosti místních poměrů.

Ani Zvozygurové nejsou uchráněni chyb, jsou však natolik vyspělí, že chyby uznají a snaží se je napravit. Uznali jako chybu zákaz strážcům vměšovat se do místních vlád. Bylo to zpočátku rozumné nařízení, mělo to strážcům zabránit zmocnit se pomocí mimozemských prostředků vlády a zneužívat ji. Časem se však ukázalo, že pouhý dohled Manuscriptů nestačí zvládnout poměry na Zemi, kde se v jedné písni zpívá »lež je pravdy zárukou« a kde lež vládne celému světu. Málo známý Leninův výrok »Když lež pomůže revoluci, stává se revoluční pravdou«, později sverepě zapíraný celými generacemi bolševiků, nebyl přece ničím novým. Většina náboženství, Talmud, Bibli a Korán nevyjímaje, ke lhaní nevěřícím své »ovečky« otevřeně vybízejí. Židé i muslimové mají dovoleno nevěřícím lhát a nedodržovat smlouvy, uzavřené s nimi. Spolehněte se na jejich čest, když jejich vysoký představitel kdysi potutelně prohlásil: »Ano, slíbil jsem, ale neslíbil jsem, že sliby dodržím!«⁸ Zač potom jejich čest stojí? Jenže Rusové, Indové ani Číňané nebyli tak naivní, aby Západu důvěřovali.

Mé varování Machjů, že se postižené země pokusí vyvolat zkázu nepostižených, nebylo ani ojedinělé, ani nejdůraznější. Jiní strážci měli názor stejný a někteří šli ještě dál a varovali Machje, že po jejich zákroku vypukne na Zemi zaručeně chaos a nejspíš i zničující válka. Ignorovat taková varování by dokázal snad jen hlupák, což Machjové zcela jistě nebyli a Zvozygurové teprve ne.

8 Bývalý premiér Izraele Levi Eškol

I jim bylo jasné, že se země postižené »poklesem natality« dívají na země nepostižené s neskrývaným podezřením a závistí. I když na dálku nebylo vidět, že jsou postižené všechny. Některé totálně a jiné jen o maličko méně.

Dobryňa se držel zásady »nač se mě Manuscript nezeptá, to ho nejspíš nezajímá a vnucovat mu to nebudu«, nepřiznal mu své pokoutní styky s Kremlem a přes »Noční vlky« se znal s Putinem. Ten sice zásadně mezi motorkáře nevnášel politické problémy, ale přimhouřil oči, když to dělali jiní z jeho blízkosti. Mohl pak pravdivě tvrdit, že se od »Nočních vlků« odděluje a přitom někteří členové této organizace věděli víc než zbytek národa.

Dobryňa byl pochopitelně mezi nimi a nejspíš se k Putinovi přiblížil nejvíc. I Putin v tom hromotluckém dobrákovi vycítil víc než běžný ruský průměr. Dobryňa mu sice nevyzradil co všechno zná a čím ve skutečnosti je, ale občas před ním utrousil poznatek získaný přes kýrsek, kterým naznačoval, že nepatří mezi naivky. Pomohl mu dvakrát odhalit, co chystá opozice a i když se nesměl zařadit mezi nejužší poradce, Putin bral jeho názory velice vážně.

Tentokrát mu přinesl závažnější zprávy než jindy. Nejprve mu oklikou, neboť přímo to nešlo, vysvětlil, co se ve světě děje. Ruska se to dotklo jen nepatrně, postižených zde nebylo mnoho a navíc většinou patřili k neruské části opozice, která se pravých Rusů stranila, ale bylo třeba vědět, že je to ve světě závažnější.

„Jak to všechno vlastně víš?“ zeptal se ho současný vládce Kremlu i celého Ruska zamyšleně.

„Poslyš, Vovko, ty taky neprozrazuješ své zdroje!“ odmítl mu Dobryňa vyhovět.

„Ale tohle je vážná věc,“ namítl Putin. „Kdyby mi nedávno zpravodajci neříkali skoro totéž, nemohl bych tomu ani uvěřit.“

„Můžeš-li, pověř někoho ze zpravodajců, ať to prověří, ale na výsledek nečekej,“ radil mu Dobryňa. „Mohlo by to být pozdě.

Hlavně zaříd', aby nějaký blázen nenařídil start atomových raket. To by byl konec Ruska.“

„Nebo Američanů,“ namítl Vladimír.

„Jejich konec bude, když odpálí své atomové střely,“ ujistil ho Dobryňa. „Žádná z nich nedoletí. Ale jestli někdo odpálí ruské rakety, bude zle s námi. Už staří Vikingové a Gallové se obávali, aby jim klenba nebeská nespadla na hlavy. Na té pověsti je totiž nejlepší její pravdivý základ.“

„Poslyš, Dobryňo, měl jsem tě za chytřejšího než ostatní,“ vrtěl hlavou Vladimír a smutně se usmál, jako by se s Dobryňou loučil u brány ústavu duševně nemocných. „Vážně si myslíš, že někomu může spadnout na hlavy klenba nebeská? Jakápak klenba nebeská? Ta přece patří do středověku!“

„Do středověku patří všechny války,“ řekl vážně Dobryňa. „Ta klenba nebeská je míněná jen obrazně, ale mohl bys snadno přijít o významné spojení.“

„Jaké významné spojení?“ vrtěl hlavou Vladimír. „Rusko nemá žádné spojení! Partnerům v jednání, i když mají podobné zájmy, se nedá říkat spojenci.“

„Máš spojení, ani o nich nevíš,“ řekl Dobryňa. „Važ si jich a snaž se o ně nepřijít.“

„Jak bych o ně mohl přijít, když o nich ani nevím?“

„Stačí udělat něco nelidského,“ řekl Dobryňa. „Třeba začít válku. Rázem by mohli být z dosavadních spojenců nepřátelé, ale to bych ti neradil. Vážně není oč stát.“

„Poslyš, co ty o tom víš?“ zvažněl Putin. „Tak se mi zdá, že víš nějak příliš mnoho!“

„Vím,“ přikývl Dobryňa. „Vím, ale nepovím. Ještě nepřišel čas. Teď smím jen trochu radit. Snaž se neudělat nic nelidského. To, co nedávno postihlo většinu světa, čemu vyspělý Západ říká »pokles natality«, se v Rusku projevilo jen nepatrně a prakticky nikdo si toho nevšiml. Ve světě to někteří nazvali »trest Boží za

hříchy« a jiní »Alláhův trest za malou zbožnost«. Západní země z toho už zase podezírají Rusko a nejspíš přímo tebe, ale na to sis už zvykl. Nenech se tedy vyprovokovat.“

„Alláhův trest za nedostatek zbožnosti?“

„Tak to nazvali,“ pokrčil rameny Dobryňa. „To se ví, že je to nesmysl! Proč by Alláh za nedostatek zbožnosti trestal jen své přívržence, když nevěřící křesťany v Rusku netrestá? Když trest, tak za nelidskost. A za chamtivost, za snahu urvat bezohledně pro sebe co se dá, za přemnožení lidstva i za heslo »my můžeme všechno«. Trest za sedm miliard lidí ve světě, kde by i půl miliardy bylo příliš mnoho a kde polovina těch lidí trvale hladoví. Trest za úplné vydrancování přírodních zdrojů ve většině světa i za snahy dělat totéž i ve zbytku, za nenažranost tisíciny lidstva, která čistě pro sebe spotřebuje stejné zdroje, jako celý zbytek světa. Mám pokračovat?“

„Nemusíš,“ mračil se. „Ale rád bych věděl, kdo si dovoluje přivlastnit si právo trestat lidstvo?“

„Můžeš to chápat buď jako trest, nebo jako snahu zachránit, co se zachránit dá,“ odvětil Dobryňa. „Co udělá kapitán lodi, když přistihne některé cestující rozbíjet záchranné čluny a vrtat díry do lodi pod čarou ponoru?“

„Hodí je žralokům?“ nadhodil Putin.

„To se zatím nikomu neděje,“ řekl Dobryňa. „Ale daleko od toho nejsme. Došlo i na rozbíjení záchranných člunů, bylo prostě nutné něco udělat. Viditelnou částí trestu i pokusu o záchranu, říkej tomu jak libo, je »pokles natality«, zbytek se dozvíš, až to bude možné. Teď přijmi radu, je opravdu od srdce. Nenech se vyprovokovat, i když víš, že se druhá strana už zase chystá otevřít válečná jatka. Jenže kdo tentokrát zahájí válku, tomu obrazně řečeno spadne na hlavy klenba nebeská. Vikingům se tyto obavy nesplnily, neznamená to ale, že nejsou reálné. Uvidíš!“

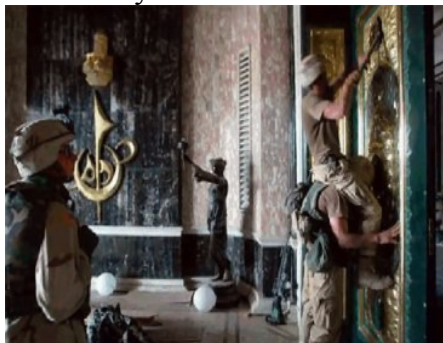
„Pak ale – pánbůh s námi!“

„I my to říkáme.“

==*=

Západně od Čech nebylo nikdy v historii tolik Manuscriptů jako v Indii. Je to pochopitelné, když si představíte svět před pěti tisíci lety, kdy byla civilizační centra zásadně v teplých krajích. Mohendžo-daru, Harappa, Sumerové, Egypt, Babylon, Ninive... a Evropou se nanejvýš proháněli vlci. Až později se Manuscripty spolu s lidmi přesunuly do budoucích nových kulturních oblastí.

Ted' ale na západ od Čech nebyl žádný. Bude škoda tolika památek, co se tam zatím nashromáždily, ale pro Machje to nic neznamenalo. Vždyť se ke svým památkám nechovali s úctou ani sami lidé!

Po odjezdu Američanů zůstaly v Bagdádu desítky zdemolovaných památek, tisíciletá mozaiková dlažba rozdrčená ocelovými pásy tanků a inventura v Bagdádském muzeu nenašla osmnáct tisíc chybějících položek, nenávratně zašantročených do soukromých sbírek amerických milionářů.

„To si ti zloději ručníkáři rozkradli sami!“ tvrdili američtí vojáci, i když na fotografiích bylo vidět, že rabují jen oni.

Ale i »ručníkáři« předváděli světu svůj vandalismus. Ničili na svém území starobylé památky, které nevytvořili. Talibanci odstřelili obrovské starodávné Buddhovy sochy, neboť je podle nich vytvořili »nevěřící«, Islámský stát bez váhání zničil památky po starých Římanech v Palmyře, ale nestydl se bourat ani mešity po muslimech jiné odnože. Co nerozbili sami muslimové, zničily bomby »těch nejvyspělejších«.

Horší bylo, že v Americe nezůstal žádný strážce, který by dohlížel na bezesporu nejnebezpečnější válečné jestřáby.

Tak se nám to zdálo, ale bylo to jinak. Machjové zazdili »Aládínovy jeskyně« s Manuscripty mezi Indií a Pákistánem, jak nám to ukazovali, ale nepostupovali tak všude. Ve větší části světa jen nahradili nespolehlivé a mnohde i zpronevěřené strážce vlastními »posádkami«, které se před světem fyzicky uzavřely za kamennými dveřmi v podobě netknuté skály, ale sledovaly okolí pomocí kýrseků.

Bůh ochraňuj Ameriku!

=*=

Strážci se málokdy navštěvují. Návštěva Dobryni, Nastasji a Kaščeje u mě byla vlastně výjimka, vyvolaná Manuscriptem.

V současné napjaté době by ani nebylo zdravé navštěvovat se a ponechávat své Manuscripty bez dozoru. I když jsem ani na okamžik nepochyboval, že my na Manuscriptech závisíme víc. Očekávali jsme však, že se něco stane. Není přece možné, aby tak závažný krok, jako je vyřazení reprodukčních schopností většiny lidstva, prošel bez odezvy. A nemohli jsme čekat, že se ta odezva omezí na zoufalé hledání příčin a na pokusy o nápravu ze strany vědců, zatímco ostatní budou jen němě přihlížet. Taková událost nahrává horkým hlavám, třesoucím se na příležitost »uplatnit své výjimečné schopnosti«. Pro ně je podezření na zlovolné pletichy nepřítel, přijaté národem za bernou minci, darem z nebes.

»Konečně válka nám vnucená!« jásají mravenci, popisovaní v alegorii »Ze života hmyzu« bratrů Čapků.

Je přece snadné dát protivníkům ultimatum, ať »okamžitě zastaví nepřátelskou činnost, jinak...« i když není v silách nikoho na světě tu »zlovolnou činnost« pochopit, natož ovlivnit. »Národ nepochybuje, či je to dílo, vždyť je to přesně, jasně a nepochybně podané našimi médii!« A koho naše média i bez soudu označí za viníky, ten je už předem vinen, odsouzen, a mrtvý!

Napadlo mě procvičit si své znalosti angličtiny a podívat se do Spojených států. Zpočátku jsem měl obavy, zda na to dosah kýrseku stačí, ale zjistil jsem, že obraz je dostatečně ostrý a zvuky se přenášejí v uspokojivé kvalitě. Budu jako bezejmenný špion. Nepotřebuji pistoli, ani »právo zabíjet«, ale kam se na mě hrabe James Bond, agent 007!

Hin se hukáže!

Zabývat se v Čechách tím, co se děje v Bílém domě až za oceánem, znamená posunout si čas. Američané vstávají později než my a jsou pak déle vzhůru. Můžete si na to zvyknout, ale trvá to pár dní, než se »aklimatizujete«. Pak to ovšem znamená, že se musíte držet posunutého času zuby nehty. Dvěma pánům nelze sloužit, píše se i v Bibli. Nejhorší, co si nesmíte dovolit, je rychlé střídání časů. Nemůžete žít současně v Americe i v Evropě! Když se rozhodnete »časově žít v Americe«, není jiné cesty než uzavřít se ve své jeskyni a přerušit kontakty s okolím, neboť to okolí žije v jiném čase. I tak trvá aklimatizace pár dní a také tak dlouho asi potrvá, až se rozhodnu vrátit.

Nepochyboval jsem, že mě to bude stát nějaké nepohodlí. Nečekal jsem však, jaká to bude nuda.

Všichni, kdo popisují životy státníků, tvrdošijně trvají na bludu, že tyto nejvyšší hlavy většinu času pro blaho svého národa »tvrdo pracují«. Pochopitelně ne jako kopáči, připisuje se jim spíš práce duševní. Nic není tak vzdálené pravdě jako tohle klišé. Tvrdá práce se může měřit spíš »tvrdotí« vypitého alkoholu. Jen málo potentátů dříve i dnes byli abstinenti. Za těch pár abstinentů jmenujme třeba Hitlera, to také nebyl čítankový vzor... ale jeho protivníci, Churchill i Stalin, se láskou k alkoholu nijak netajili.

Ale aby některý potentát »tvrdo pracoval« pro blaho svých »oveček«, které spíš považuje za své otroky? Nehledě na to, že ti »nejvyšší« obvykle nejlépe vědí, že i oni jsou jen otroky pravých světovládců a že na jejich vlastním rozhodnutí pramálo záleží.

A přece se o tyto posty zájemci derou vši silou!

Neuměl jsem si ovšem předem představit, jaká otrava může být nepřetržité sledování hlavy nejmocnějšího státu světa. Člověk by čekal, že se kolem nich pořád něco děje, zatímco skutečnost je suchá jako Karlovarský suchar. Ano, hlava státu přijímá státní návštěvy, ale kromě dobrého oběda s nimi málokdy probere něco opravdu závažného. O to se spíš starají šedé myši z jejich okolí. Státníci jen rozdávají úsměvy a potřesení rukama před kamerami, někdy i podepisují listiny, o jejichž obsahu málokdy něco vědí.

Je opravdu málo zemí, kde by se jejich hlava osobně starala o to, co chce nebo nechce podepsat a jaké rozkazy udělí. Myšlení je většinou těchto panáků vzdálené a nejbližším jejich přítelem je až příliš často láhev alkoholu. Ti nejméně pokrytečtí to ani netají.

Sledoval jsem amerického prezidenta, ale nevycházel jsem z údivu, jak je možné, že se vlastně o nic nestará? V Evropě se horečnatě doplňují a rozvíjejí americké jednotky, spojenci rovněž zbrojí a povolávají další a další rekruty, svět bez dechu očekává nějaké řešení, které by ještě na poslední chvíli zabránilo válce, ale toho nejvyššího panáka nejvíc zajímá baseball? Bylo mi jasné, že ani on o ničem nerozhoduje, ale očekával jsem, že se aspoň dříve než zbytek světa dozvím, až mu někdo ze zákulisí přinese předem pečlivě připravený projev, obdobný tomu známému rakouskému »Mým národům!«

Bude přece nutné připravit národ nejen na další očekávané skvělé vítězství, ale i na odvetu ze strany »zákeřných nepřátel«.

Vyloučit se určitě nedala.

==*=

Pár týdnů se zdánlivě nic nedělo. Pak Organizace spojených národů svolala zasedání ke světové krizi a Spojené státy oficiálně obvinily Rusko z genocidy. Ruský zástupce, jak se dalo čekat, to stejně důrazně a oficiálně popřel. Odkázal se přitom na původní

»vědecké vysvětlení« ze Spojených států s mimořádně silným působením slunečního větru.

„Vaši vlastní vědci označili jako viníka slunce!“ prohlásil ruský zástupce. „Rusko nemůže zodpovídat za jev, na který nemá vliv! Navíc není pravdou, že Rusko není postižené. Jev nazvaný »nulová natalita« prokázali lékaři ve slabším rozsahu i na území Ruska. Održené republiky s neruským obyvatelstvem jsou touto pohromou postižené stoprocentně, ale neruské občany to zasáhlo i na území Ruska. Podle všeho jsou obyvatelé jižních národností ohroženější skupinou než lidé ze severnějších oblastí.“

„Jak potom ale vysvětlíte stoprocentní postižení severských zemích Evropy, jako Norska, Finska a Švédska?“ namítl zástupce Norska. „To jsou přece také obyvatelé severních oblastí!“

„Jednoduše,“ odvětil klidně zástupce Ruska. „Američané to přece již vysvětlili. Proud slunečního větru interferoval s hmotou měsíce a rozdělil se. Tím vznikly dva nezasažené, přesněji slaběji zasažené pásy. Jižní byl postižený nejméně a v Indii a v Číně se problém neobjevil vůbec. V severnější pásu zahrnujícím Rusko se zřejmě uplatnila vyšší odolnost severských národů. Obrátte se na Američany, ti přece přišli s tímto vědeckým vysvětlením!“

„Naši vědci se mohli mýlit!“ připustil neochotně zástupce Spojených států.

„Mohli,“ souhlasil zástupce Ruska. „Naši vědci jejich teorii nepotvrdili, ani nevyvrátili. Je to ale jediná teorie, která jakž takž problém vysvětluje a lepší zatím není. Důležité je, že výsledky, odhadované podle teorie, odpovídají skutečnosti. To by ji přece mělo a mohlo potvrdovat.“

„Je tu však i další teorie, která předpokládá vinu na straně Ruska,“ pokračoval Američan.

„To je nevědecká a neprokazatelná spekulace, vycházející z politického přání obětovat nějakého obětinného beránka,“ pokrčil rameny zástupce Ruska. „Nejsou pro ni žádné podklady.“

„Nepopřete, že se ten problém Rusku záhadně vyhnul!“

„Vyhnul, ale ne záhadně,“ namítal Rus. „Vaši vlastní vědci přece přinesli přijatelné vysvětlení. Nehleďte záhady tam, kde nejsou a zkusme spolu hledat východisko.“

„Jakou teorii o tom mají vaši vědci?“ zeptal se Američan.

„Americká teorie ten problém popisuje dostatečně,“ pokrčil rameny Rus. „Naši vědci ji tvůrčím způsobem přejali, rozvinuli a upřesnili. Byla by zbytečná práce křečovitě vymýšlet vlastní.“

„Vaši vědci se tím vůbec nezabývali?“

„Zabývali,“ ujistil přítomné Rus. „Zkoumali ale především následky a mají nějaké dílčí výsledky, bohužel spíš negativní než pozitivní. Například zjistili, že následky jsou těžší, než jaké jejich američtí kolegové jen předpokládají.“

„Jaké výsledky máte?“ zeptal se Američan.

„Zjistili, že problém se neomezil na mužskou sterilitu,“ řekl Rus. „Stejně sterilní jsou i ženy. A opět se to týká především žen z jižnějších národů. Podporuje to naši hypotézu o vyšší odolnosti severských národů. Můžeme vašim vědcům předat biologický materiál na pokusy, ale ty nejspíš potvrdí závěry našich vědců.“

„Ve Spojených státech žije početná ruská menšina,“ řekl Američan. „Jenže je sterilní jako všichni.“

„Je podle našich vědců zasažená vyšší intenzitou, takže jim odolnost nebyla nic platná,“ namítl Rus. „Zdá se, že severní pás nebyl ušetřený úplně, ale sterilita zřejmě vzniká až po překročení hraniční dávky, která může být pro různé národy různě vysoká. Měli jsme zkrátka, jak se říká, z pekla štěstí. Nemá smysl hledat viníky, slunce nemůžete pohnat před soud. Pojdme spolu hledat východisko z této situace, uznávám, že je zapeklitá.“

Američané však jen opakovali obvinění Ruska. Podle nich vypadá ozáření kosmickými částicemi jinak (v tom měli pravdu). Rusko, Indie a Čína jsou tedy v podezření, že se pokusili vyhubit ostatní rasy Země, aby získali místo pro vlastní expanzi.

Ruský delegát poznamenal, že Rusko nemá zájem získávat místo, navíc tak nehumánním způsobem, když má dost volného a málo využitého místa na vlastním území.

Američané tento argument odmítli uznat a opakovali svůj požadavek, aby Rusko ukončilo »zákeřné působení« na obyvatele Západního světa. Ruský delegát už trochu našťavaně opakoval, že Rusko nemůže ukončit něco, co nedělá, obvinění Američanů není ničím podložené a je otázka, jestli si tu polízanici Američané opět nezavářili sami, buď nějakým omylem, nebo i schválně, podobně jako tomu bylo se zničením mrakodrapů v New Yorku.

„Neobviňujte nás bez důkazů!“ vykřikl Američan. „Důkazy potvrzují jediné teroristický útok Arabů!“

„Obviňování bez důkazů je americkou specialitou, která už stála životy milionů lidí,“ řekl Rus nahněvaně. „Připomenu vám Afghánistán, Irák, Libyi, Sýrii a další rozvrácené země na světě. Nic jste neprokázali Afgháncům ani Iráku a přece jste tyto země přepadli a uvedli v chaos. V Iráku nebyly zbraně hromadného ničení, Usáma bin Ládín nebyl v Afghánistánu a bezletovou zónu nad Libyí jste flagrantně zneužili k vlastním leteckým útokům na vládní jednotky ve prospěch vámi dovezených teroristů! Ve všech případech nebyla výsledkem »trvalá svoboda«, jak jste to ve své zpupnosti nazvali, ale trvalý chaos! Hrajete si na světové četníky, přitom jste největší světoví zločinci a teroristé!“

Americký delegát na protest proti této urážce manifestačně opustil zasedání a to se pak bez výsledku rozešlo.

Americké noviny však ihned uveřejnily senzační »zvláštní zprávu« ze zasedání OSN:

To už bylo všem jasné, že to prostě nemůže skončit dobře. Opakovala se zde situace, kdy vláda Afghánistánu »odmítla vydat Usámu Bin Ládina«, neboť tou dobou ani nebyl v Afghánistánu. Tehdy následovala již dlouho předtím pečlivě připravená invaze armády Spojených států.

Nikdo o ní nepochyboval ani ted'.

==*=

Invaze

Ruský delegát odletěl z New Yorku na »další konzultace do Moskvy«, ale s jeho návratem do Spojených států už komentátoři ani nepočítali. Rusové měli už delší dobu ve Spojených státech jen minimální počty diplomatů, nebyl pro ně problém odvolat je do Ruska. Očekávalo se přerušení diplomatických vztahů mezi oběma velmocemi, což by se v podstatě rovnalo vyhlášení války. Je všem známo, že Spojené státy zásadně války nevyhlašují, ale útočí bez vyhlašování válek, aby neztratily výhodu překvapení.

Samy dodnes Japonsku srdceryvně vyčítají přepadení Pearl Harboru, kdy Japonci válku vyhlásili, ale až současně s útokem. Podle Američanů tím pošlapali veškeré civilizované zásady.

Které sami nedodržují.

Jak vyhlásil jejich prezident Obama: »Yes, we can!« neboli »Ano, my můžeme všechno!«

Staří Římané tomu říkali: »Quod licet Iovi, non licet bovi.«

Česky: »Co je dovoleno bohovi, není dovoleno volovi.«

Není ale dobré považovat se za bohy...

==*=

Kvůli sledování jednání Organizace spojených národů jsem přerušil sledování amerického prezidenta. Hodlal jsem to ale brzy nahradit. Kýrsek umožňoval návraty v čase, něco jako přehrávání televizních pořadů ze záznamu.

K mému překvapení v té době navštívili prezidenta v Bílém domě tři vysocí generálové a zatímco americký delegát sehrál na zasedání rozhořčení nad výroky ruského delegáta, prezident vydal pokyny k zahájení »překvapivého« útoku. Záminka byla dávno známá: »Rusové odmítli ukončit zákeřné napadení Západu«, šlo už jen o to, využít překvapení.

Nezbylo mi než varovat Dobryňu. Naštěstí máme telepatii, kterou nikdo na světě nedokáže odposlouchávat a Dobryňa se mi ozval ihned, bez dlouhého čekání.

„Co máš na srdci, malýš?“ zeptal se mě a jako kdybych za tím viděl jeho úsměv.

„Američané zaútočí na Rusko!“ vysypal jsem na něho svou novinku. „Jako první poslali neviditelný bombardér, aby se kryl v radarovém stínu letadla s vaším ministrem zahraničí. Kdyby se jim to podařilo, vymažou Moskvu z mapy!“

„O tom víme,“ řekl Dobryňa klidně. „Lepší zpráva je, že o tom vědí i Machjové. Právě oni nás varovali, ať proti tomu nic nepodnikáme. To letadlo máme nechat jim.“

„Hned po něm mají odpálit všechny své atomové rakety,“ pokračoval jsem. „Americký prezident už podepsal rozkazy a má připravený projev k národu!“

„Machjové o tom vědí,“ ujistil mě Dobryňa. „Nemusíš se bát, ruské rakety nevzlétí.“

„Toho se právě bojím!“ opáčil jsem. „Jestli je Američané zničí ještě na zemi...“

„Napadlo tě už někdy, kolik energie je potřeba ke stvoření dvaceti kilogramů mamutího chobotu?“ zeptal se mě Dobryňa. „Zkus si to spočítat! Vyjde ti, že je to obludná porce. A bojíš se, že civilizaci s takovými zdroji energie ohrozí pár tisíc nepatrných hlavic, i když obsahují plutonium?“

„Kdyby to vzali za svou věc Machjové, byl bych klidnější,“ přiznal jsem trochu ulehčeně.

„Už se stalo,“ řekl Dobryňa. „Ten neviditelný letoun právě překračuje hranice našeho vzdušného prostoru. Podle všeho tím začala třetí světová, ale zkus ho sledovat, uvidíš!“

Dobrý nápad, ale měl přijít dřív. Kde je teď budu hledat?

Požádal jsem kýrsek, aby zobrazil vzlet letadla s ruským ministrem a zrychleně ho sledoval na jeho cestě do Moskvy.

Dlouho se nic nedělo, ale zhruba po polovině jeho cesty se za ruské letadlo skutečně zavěsil neviditelný bombardér. Přilepil se za něj jako vlk, sledující jelena. Přistihl jsem se, jak na kýrsek

mlaskám jako na koně, abych ho popohnal v čase vpřed, pokud možno do současnosti. Tak rychle to ale nešlo, kýrsek skákal po pěti minutách za každou vteřinu a pokaždé jsem musel opravovat směr, aby mi oba letouny nezmizely ze zorného pole. Nestačil jsem sledovat, co je dole, věděl jsem jen, že už je nad Ruskem.

Bombardér se náhle vzepjal a zamířil strmě vzhůru. Raději jsem se odpoutal od ruského letadla, klidně pokračujícího v letu, abych mohl sledovat let »neviditelného« monstra. Viděl jsem je jasně a zřetelně, neviditelné mělo být jen pro radary. Letoun letěl stále výš a výš a už bylo vidět, že to není v úmyslu jeho posádky. Motory začaly místo ohně plivat oblak nespáleného paliva, kolem letadla už nebylo dost vzduchu, aby turbíny nějaký nabraly, ale letoun ještě víc zrychloval a Země se vzdalovala.

„A je po válce!“ prohlásil spokojeně Dobryňa. Pořád ještě jsme se v telepatii neroztrhli, ale on zřejmě sledoval něco jiného.

„Co je s tím letadlem?“ zeptal jsem se ho zvědavě.

Dobryňa jistě věděl víc než já a nebyl skoupý na odpověď.

„Míří do vesmíru,“ odpověděl. „Nejen letadla, ale všechna svoloč, co nese atomové hlavice. Změnily směr a nabírají druhou kosmickou rychlost. Ještě že jsem Vovku varoval, aby nepodnikl protiútok! Dopadli bychom stejně jako Amíci, jen bychom přišli o sympatie Machjů i Zvozygurů.“

„To budou ty potvory létat vesmírem?“ zeptal jsem se. „Co kdyby se některá raketa po obletu slunce zase srazila se Zemí?“

„To nehrozí,“ ujistil mě Dobryňa. „Dlouho nebudou slunce obíhat, Machjové je nasměrovali proti směru obíhání Země. Tím jim daly protáhlou eliptickou dráhu protínající sluneční korunu, kde jen neškodně shoří. I kdyby nějaké hlavice vybuchly, jsou to proti slunečním protuberancím jen prskavky.“

„Ale co posádka toho letadla?“

„Není jediné, jsou jich stovky,“ ujistil mě Dobryňa. „Ale kdo bombarduje jiné atomem, musí počítat i se smrtí. A ne tak

rychlou, jako by byla při sestřelení letadla. Nejprve ať si všichni uvědomí, co se s nimi děje! Letadla se zvolna otáčejí, ať posádky vidí, jak se nezadržitelně vzdalují od Země. Také shoří na slunci, ale mnohem dříve jim dojde vzduch. Smrt udušením tolik nebolí, ale hrůzy si užijí dost. Lituješ je?“

„Zasluhují si to a přeju jim to,“ řekl jsem.

„My také,“ přidal Dobryňa.

=*=

Vrátil jsem se do Bílého domu právě včas, abych zastihl projev amerického prezidenta k národu a světu.

Byl hodně nervózní a dalo se to pochopit. Zatímco všechny radary kolem Ruska prohledávaly oblohu, jestli neobjeví atomové rakety letící na Ameriku, musel rychle odvysílat projev, který nažene miliony Američanů do protiatomových krytů v očekávání odvetného úderu. Kolem Ruska netrpělivě číhaly tisíce protiraket, aby ruské střely sundaly ještě na vzestupné dráze, aby síla jejich výbuchů ještě víc přispěla k úplné devastaci Ruska.

Zatím ale nic nenasvědčovalo, že by Rusové raketové střely odpálili a prezident nemusel příliš spěchat. Nervózní by byl asi na jeho místě každý, ale jak se říká, kostky jsou vrženy a uvidíme, kolik padne. Zatím se zdálo, že překvapující útok Američanům vyšel. Z podzemních sil už zřejmě atomový pozdrav nepříjde, ty byly všechny dávno předem zaměřené. Zbývají atomové ponorky a mobilní odpalovací rampy, kdoví, kde všude to ti strejcové v ušankách mají schované. Některé by mohly ještě překvapit.

Prezident se před kamerami nadechl a začal číst.

V té chvíli ale vtrhl do Oválné pracovny jeden z tajemníků a bez ohledu na zděšené pohledy všech začal křičet.

„Zastavte to! Vypněte to! Přerušete to! Ani slovo do éteru!“

„Co je?“ podíval se na něho bezradně a zděšeně prezident.

„Katastrofální debakl v Rusku!“ vykřikl tajemník.

Na dvou ze tří televizních kamer poslušně zhaslo červené světélko, signalizující přenos signálu.

„Chcete říci, že naše operace selhala?“ vyhrkl prezident.

„Ani jedna z našich atomových hlavice nezničila cíl!“ rychle vysvětloval tajemník. „Ani jedna exploze a všechny jsou fuč!“

„Jak – fuč?“ zeptal se nechápavě prezident.

„Když jste vydal rozkaz zahájit útok proti Rusku,“ obrátil se na něho tajemník přímo, „vzlétla letadla i strategické a taktické rakety. Jenže po přeletu hranic Ruska všechno nečekaně zmizelo z radarů! Žádná družice nezaznamenala jediný atomový výbuch! Poslali jsme na Rusko všechno co máme, nebo nám ještě nějaké hlavice zůstaly?“

„Jistěže zůstaly,“ odvětil prezident. „Nemůžeme si dovolit nemít stejnou hrozbu i proti Číně a Indii!“

„Ještěže aspoň tak!“ oddychl si tajemník. „Představa, že teď stojíme proti Rusku úplně bezbranní, je příliš děsivá!“

„Jestli jsme ale ruská raketová síla nezničili, mohou z nich rachejtle každým okamžikem vyletět!“ úpěl prezident. „Musíme před ruským útokem včas varovat národ!“

„Ale co když ten útok nepřijde?“ varoval ho tajemník. „Na ruské straně je naprostý klid, na radarech nic není. Ani satelity nic podezřelého nezaznamenaly.“

„To nic neznamená!“ řekl prezident. „Jestli nás Rusové na samém počátku války záhadně odzbrojili, je to pro ně mimořádně příznivá situace. Znáte jediný důvod, proč by se jí teď nepokusili využít k drtivému protiútok?“

„Nemusí toho využít vojensky,“ naznačil tajemník. „Mohou toho využít jinak! Když své nukleární převahy nevyužijí, nemusí to být slabost. Mohou tvrdit, že nás nepovažují za nebezpečné a nestojíme jim ani za ránu! To by mohlo mít demoralizující vliv na naše spojence i na naši vlastní armádu! I před světem se tím dá krásně argumentovat! Oznámil jste světu zahájení války, to nejde

jen tak zaretušovat! Bylo by krajně trapné, aby nám to Rusové po nejbližších sto let předhazovali!“

„Můžeme prohlásit, že jde o podvržené vysílání!“ napadlo prezidenta. „A je to bezpochyby dílo Rusů, ti vlezou všude!“

„To by bylo ještě trapnější,“ namítl tajemník. „Všechno na Rusy svádět nemůžeme a před naší armádou se to dá těžko zatajit, všichni už vědí totéž co my!“

„Armáda dostane rozkaz mlčet!“

„Armáda bude mlčet... až na pár tisíc pacifistů...“

„Co tedy chcete dělat?“

„Nezbývá prakticky nic jiného než odvolat tu operaci,“ řekl tajemník. „Nevrátilo se jediné naše letadlo, podle všeho tam naše letecké síly přišly o elitu. Dovedete si představit debakl pozemní operace pod ruskou vzdušnou nadvládou? To by byly jatky, jenže na naší straně! Musíme se teď připravit na drtivý protiúder. Ne vojenský, jen diplomatický, ale dodali jsme jim k němu úžasnou municí, pánové!“

„Oni nás napadli tou... tou »nulovou natalitou«!“ umíněně opakoval prezident. „My se jen bráníme a na to máme právo!“

„Vážně věříte, že jsou vždycky a za vším Rusové?“ ušklíbl se tajemník. „Ono je to pohodlnější než zjistit skutečnou příčinu a vypátrat skutečného viníka. Jenže ať už je to dílo přírody nebo nějakého nepřítele lidstva, když udeříme na nepravého, nic tím nedokážeme a může se to se vší pravděpodobností opakovat.“

„Co byste teď udělal vy na mém místě?“ podíval se na něho prezident nerozhodně.

„Na vašem místě bych se zastřelil,“ řekl tajemník. „To vám ale radit nemohu. Odvolejte aspoň vojenské operace, nebo to pro nás dopadne ještě hůř!“

„Co myslíte tím »ještě hůř«?“

„Třeba ruskou vlajku nad Bílým domem,“ řekl tajemník.
„A šibenice pro všechny, kdo se sami včas nezastřelí. Jako dopadl Hitler se svými nejbližšími! To je riziko každé prohrané války.“
„Myslíte, že by to mohlo dopadnout až tak zle?“
„Vyloučit se to nedá...“

=*=

Dohry

V Čechách se v této celosvětově vypjaté době kupodivu nic zvláštního nedělo. Česká vláda bez reptání vyhověla požadavku vlády Spojených států a zpřístupnila její armádě vojenskou oblast pod Brdy, kde Američané zamýšleli postavit vojenskou základnu. Ministerský předseda na interpelaci dvaceti opozičních poslanců prohlásil, že se s tím nedá nic dělat, neboť pobyt cizích vojsk na našem území schválil Parlament již v listopadu 2008 a Američané v současné době jen vyžadují naplnění tehdejší smlouvy. Kromě prostoru v Brdech ale současná vláda nabídla Američanům navíc vojenský prostor Libavá, který Američané rádi přijali. V Čechách tak budou základny dvě a vláda současně vypsal veřejnou soutěž na stavbu ubytovacích kapacit pro americké vojáky i s rodinami. Jak je celosvětově zvykem, Američané nebudou podléhat českým zákonům a území základen se tak stává Americkým územím.

Evropská unie Čechy za tento iniciativní přístup pochválila a okamžitě slíbila uvolnit dotace pro stavební firmy s podmínkou, že zaměstnají nejméně padesát procent migrantů. Veřejnou soutěž vyhrála německá stavební firma v americkém vlastnictví, která podala nejvýhodnější nabídku. Jak se později ukázalo, nebyl to férový výsledek, neboť Američané tu nabídku na poslední chvíli upravili podle odposlechů svých konkurentů, ale s tím musí přece každá konkurence počítat.

Několik desítek protiválečných aktivistů sice protestovalo, ale na víc se nezmohli. Jak to napsal už Karel Havlíček Borovský, mohli »leda trpět, neb jich bylo málo na rebelii...«⁹

Zpráva o neúspěšném zahájení třetí světové války zatím do českého prostoru nepronikla. Osudný (a ještě víc ostudný) projev amerického prezidenta se do éteru dostal, ale vzápětí ho všechna americká média označila za podvržený ruskými hackery.

9 Král Lávra, báseň Karla Havlíčka Borovského

„Rusové zbaběle štekají, když je celý svět rázně odsoudil za jejich zákeřné napadení Svobodného světa!“ připomínala všechna americká média. Po nich to logicky opakovala všechna spřátelená média v Evropě, většinou již dávno vlastněná Američany. Jenže v Čechách redaktoři rozumně usoudili, že to průměrný Čecháček okamžitě prokoukne a bude tedy lépe mlčet.

mlčením se přece nelže.

Přes Čechy již přestaly proudit početné konvoje obrněných vozů armády USA, po celé trase vítané profesionálními vítáči. Spolu s nimi odjela »na východní frontu« větší část profesionální české armády, zůstaly jen administrativní a logistické útvary, kde se stejně profesionálně »zasívaly« zasloužilé armádní kancelářské khaki krysy. Armádní »rekrutační střediska« však navzdory silné reklamě zůstávala prázdná a média se proto soustředila na kritiku čecháčků, ignorujících velkorysé nabídky na možnost hrdinských činů po boku americké armády.

Na »východní frontu« se v Čechách nikomu nechtělo. Mezi lidmi ještě přetrvávalo dávné povědomí z minulé války o velkém respektu vojáků Wehrmachtu k tomuto »masomlýnku«. Zejména když do Čech začaly pronikat první »konspirační teorie« o kruté »nakládačce«, jakou v Rusku právě dostaly letecké síly USAF.

Proti té »nebezpečné pomluvě« se v českých médiích zcela logicky zvedla vlna rozhořčeného odporu. Redaktoři, komentátoři i poblitologové se předháněli ve snášení argumentů, vyvracejících tuto »nactiutrhačskou ruskou kampaň«. A skutečně se jim dařilo českou veřejnost přesvědčit. Nejpřesvědčivějším argumentem asi bylo, že se oficiálně tímto »úspěchem« sami Rusové nechlubí.

Nikoho ani nenapadlo, že je naprosto nelogické označovat tu »nactiutrhačnou kampaň« za ruskou, když o ní na ruské straně nepadlo ani slovo. Lidé už si ale zvykli, že za vším špatným stojí nepochybně Rusko a především Putin, že se opět dali přesvědčit,

že prostě nemůže být pravda, aby Americké letectvo dostalo od Ruska na frak. To může napadnout jen idioty nebo rusofily.

Což je přece totéž!

==*=

Bylo kruté vědět, jak se věci mají, a nesmět o nich špitnout. Dvakrát jsem se vypravil do hospody vyslechnout si »hlas lidu«, ale z obou návštěv jsem se vrátil rozladěný. Čeští strejcové sice Amíkům moc nefandili, ale nasazovat Rusům psí hlavy patřilo už dlouho ke zdejšímu bontónu.

»Kdyby to byla pravda, už by Rusáci byli v Čechách!« byl nejpřesvědčivější argument. A protože Rusové neopustili hranice své země, bylo všem strejcům nad slunce jasnější, že všechny ty fámy jsou pustý podvrh.

Jenže já jsem měl pohled z více stran a viděl jsem to jinak. Rusové se porážkou Američanů pochopitelně nechlubili. Neměli na ní žádnou zásluhu a sami z toho byli velice zaražení. Jediné, co si mohli připočítat jako plus, bylo, že se nedali vyprovokovat. Dobryňa měl pravdu, dopadli by navlas stejně jako Amíci a navíc by přišli o sympatie mimozemšťanů.

Jenže tím se v Rusku prozradilo, že se do počínající světové války vložili mimozemšťané. Možná zachránili Rusko a nejspíš celý svět, jenže první dotyk s mimozemskou civilizací se odehrál nejhorším možným způsobem. Pozemšťané se při něm předvedli jako nejhorší barbaři. Nebyl to zrovna důvod k hrdosti. V Rusku zavládlo zděšení smíšené se špetkou úlevy. Úlevy ze zažehnání války, ale zděšení z toho, co mimozemšťané předvedli.

U Američanů byli svědky zásahu mimozemských sil pouze operátoři radarů, kteří to však viděli jen z velké dálky na svých obrazovkách. Ti, kdo se dostali do působení »neznámých sil«, už o tom nemohli vypovídat. Na základny i na paluby letadlových lodí se nevrátilo ani jedno letadlo, které překročilo hranice Ruska. Zachovaly se jen útržkovité záznamy radiového hlášení pilotů

o nepochopitelném chování jejich strojů. Letadla se vymkla jejich řízení a i s nimi nenávratně zmizela ve vesmíru.

Na ruské straně bylo svědků mnohem víc. Nepochopitelnou změnu směru útočících letadel pozorovali nejen vojáci, ale i lidé příhraničních oblastí, nad nimiž se to odehrávalo. Strategických balistických raket si nikdo nevšiml, zmizely z nadoblačné výšky, ale střely s plochou dráhou letu burácely nízko nad zemí a náhlý obrat jejich letu směrem vzhůru byl prostě nepřehlédnutelný.

Dobryňa v té době diskutoval s Machji. Dokazoval jim, že právě jeho vysvětlení na nejvyšších místech zamezilo protiútoky ruských leteckých a kosmických sil. Uznal sice, že by si i s tím Machjové poradili, ale požádal je, aby už skončili s anonymním působením na Zemi. S lidmi se snad dá jednat i otevřeně.

Machjové však trvali na svém. Není podle nich možné odhalit existenci strážců a prozradit jejich rozmístění na Zemi. Vojenská mašinerie by se obrátila proti nim a ani Machjové by nemohli strážce zajistit před teroristickými útoky speciálních sil všech armád.

„Zabijáků je na Zemi příliš mnoho a mohli by být úspěšní!“ tvrdili. „Můžeme dát lidem na Zemi najevo, že poslední události jsou naše dílo, ale strážci musí zůstat neznámí!“

„Nemůžete povolit výjimku jednotlivcům?“ umlouval je.

„Domníváš se, že by to bylo přínosem? Vždyť je vás jen hrstka,“ namítali. „Dobrá, zkusme to! Můžete se stát prostředníky mezi námi a vašimi vládami. Ale jen prostředníky, nebudete mít podíl na moci a i pak vás nesmí být mnoho. U každé vlády může být prostředníkem nejvýš jeden strážce a ani ten nesmí prozradit své pravé sídlo.“

„U každé vlády, tedy i tam, kde v současné době ani strážci nejsou?“ zkoušel to Dobryňa ještě dál.

„Ne,“ dali mu najevo, že už nemůže čekat další ústupky. „Státy, kde strážci zůstali, jsou bezpečnější. Kde strážci nejsou, tam je příliš mnoho nenávisti.“

„Aspoň to,“ pochopil Dobryňa, že víc nevyjedná. „Ale měli byste dát najevo všem, že váš zásah není z našeho světa. Jinak jen poroste nenávist vůči Rusku!“

„Dobrá, zajistíme to,“ slíbili mu.

=*=

Ruští strážci se velice brzy shodli na tom, že jejich viditelný prostředník bude Dobryňa. Už s tím přece začal. Spolu s ním se musela zviditelnit i královna Nastasja, »Noční vlci« ji znali jako Dobryňovu družku. Machjové to připustili, Nastasja přece nebyla strážce, ale učednice, i když už pět set let. Tím to ale skončilo, ostatní strážci měli zůstat skrytí, až podle toho, jak se Dobryňa se svou učednicí osvědčí.

Málo platné, chystala se historická chvíle. Dobryňa se ještě poradil s Putinem, který už delší dobu tušil, že ten »Noční vlk« ví víc než se dá očekávat.

„Ano, třetí světovou zastavili mimozemšťané,“ potvrdil mu Dobryňa. „Udělal jsi dobře, že jsi poslechl a nenechal se strhnout k odplatě. Díky tomu smím nejen tobě, ale všem lidem prozradit, co jsem dosud nesměl. Jistě ti už také došlo, že se Homo Sapiens setkal s vyspělejšími tvory. Já je znám už dlouho. Hodně dlouho. Kamarádi mi říkají Dobryňa Nikitič a myslí si, že jsem převzal tu přezdívkou podle starodávné ruské legendární postavy. Není tomu tak. Dobryňa Nikitič Svjatogor je mé pravé jméno a já jsem ta skutečná legendární postava.“

„To myslíš vážně?“ zarazil se Putin.

„Naprosto vážně,“ řekl Dobryňa. „A moje manželka žije se mnou už pět set let a je to pravá ruská královna Nastasja. Oba dva jsme živoucí legendy, ale teprve dnes smíme vystoupit otevřeně.“

„Pět set let?“ opakoval po něm Putin nevěřícně.

„Je to trošku nevěrohodné, co?“ usmál se Dobryňa. „Dnes ti smím ukázat víc než ještě nedávno. Co řekneš na tohle?“

Vytáhl z tašky obyčejnou koňskou podkovu a přímo před jeho očima ji zkroutil, až na ní málem udělal uzel.

„Zkus ji narovnat, ale nesmíš se rmoutit, když to nesvedeš,“ podal mu ji. „Uvědom si, používám mimozemské síly. Jen proto dokážu, co málokdo.“

Vladimír potěžkal zkroucenou podkovu. Nebylo pochyb, byla z poctivého železa. A neprohnula se ani o milimetr, když ji jen tak zkusmo zkusil narovnat.

„Vysvětlíš mi, že jsi tohle ohnul jen tak rukou?“ zeptal se.

„Použitím mimozemských technologií,“ opakoval Dobryňa.

„A máš je od mimozemšťanů?“

„Mám je od mimozemšťanů,“ přikývl vážně Dobryňa.

„Takže jsme pod jejich dohledem,“ vzdychl si Putin.

„Jsme pod jejich dohledem už dlouho,“ souhlasil Dobryňa. „Jenže donedávna nás jen pozorovali. Až poslední dobou změnili názor a zasáhli. Měli k tomu velice dobrý důvod, obávali se, že se živočišný druh zvaný Homo Sapiens chystá spáchat sebevraždu. A jak oba víme, nebyli daleko od pravdy.“

„Poslyš... poslední dobou se ve světě také mluví o snížení porodnosti... není i to jejich přičiněním?“

„Ano, je to jejich přičiněním,“ přikývl vážně Dobryňa. „Ale i to má svůj důvod. Lidstvo je příliš přemnožené, zdroje ubývají a kdyby to mělo pokračovat, dopadneme jako králíci v Austrálii, jestli jsi o tom někdy něco slyšel.“

„Něco jsem o tom četl,“ připustil Putin. „Nejprve se příliš přemnožili a pak hromadně hynuli hladem.“

„Totéž by čekalo lidstvo, kdyby to mimozemšťané nechali bez zásahu. Lidé vědí, že přemnožení je cesta do pekel, ale dál se množí jako králíci. Králíci z toho neměli rozum a lidstvo na tom není o mnoho lépe. Mimozemšťané se rozhodli řešit to za nás.“

„Číňané nedávno zkoušeli zavést »systém jednoho dítěte«,“ připomněl mu Putin. „Asi víš, že to dopadlo špatně.“

„Dopadlo to špatně, protože nezodpovědní Číňané začali vraždit novorozené holčičky, aby měli syny,“ přikývl Dobryňa. „Nemuselo to být klasickou vraždou, stačilo vyvolat potrat. Tím zákonitě vznikl problém. Všichni měli syny a nikdo neměl dcery, takže vytoužení synové nemohli založit rodiny. Číňané se proto začali rozlézat po celém světě, čímž problém roznesli i tam, kde dosud nebyl. Vršili jednu chybu na druhou. Mimoszemšťané to tedy vyřešili jinak. Nenechali to už na nezodpovědných lidech a drasticky omezili porodnost na celém světě.“

„Proč z toho ale vynechali Rusko, Čínu a Indii?“

„Nevynechali,“ zavrtěl hlavou Dobryňa. „Jistě víš, že i tady se objevily problémy, jen jich je méně.“

„Chápal bych, že mimozemšťané omezili národy, které se nedokázaly omezit samy,“ řekl Vladimír. „Jenže země západní Evropy neměly tak extrémní přírůstky obyvatel jako Čína. Přesto je mimozemšťané tvrdě omezili a Čínu ne!“

„Přehlížíš, že v Číně se nakonec podařilo snížit porodnost na čistou reprodukci a země Evropy mají naopak poslední dobou na počet obyvatel největší přírůstky na světě.“

„Jenže ne porodností, ale migrací lidí z Afriky!“

„Pozvali si je sami,“ pokrčil rameny Dobryňa. „To ale není všechno. Mimoszemšťané tím sledují dva cíle. Na prvním místě je snížení počtu obyvatel Země pod rozumnější hranici, ale druhým cílem je omezení celých národů, které vyhodnotili jako násilnické a nelidské. Američané posledním útokem proti Rusku jen stvrdili odhad mimozemšťanů, že jsou nepoučitelní násilníci.“

„Kdyby tu mimozemšťané byli už dlouho, jak říkáš, nebyl by to odhad, ale trpká zkušenost,“ řekl Vladimír. „Spíš se divím, že nechali na pokoji nás Rusy. Také jsme v minulém tisíciletí

přepadali sousední země a naše gulagy jsou světově proslulé jak krutostí, tak i počtem mrtvých.“

„Viníci jsou zaslouženě na černé listině mimozemšťanů,“ kývl Dobryňa. „Zapomínáš, kdo Rusko v posledním století vedl? A kdo řídil po celém Rusku gulagy? To přece nebyli Rusové!“¹⁰

„Ach tak...“ pochopil Vladimír. „Mimozemšťané jsou tedy antisemité?“

„Mimozemšťanům jsou naše pozemské rasy lhostejné,“ řekl Dobryňa. „Nerozlišují lidi podle barvy kůže, ale neradi vidí, když se někdo považuje za dokonalejšího než ostatní. Tvrdí, že je to první stupeň nespravedlivého násilí. Třikrát běda, když je to celý národ! A nemusí to být jen národ, stačí skupina lidí, která se sama prohlásí za »dokonalejší«.“

„Třeba jako byli u nás v Rusku bolševici?“

„Ti byli přímo klasickým příkladem,“ souhlasil Dobryňa. „Ti měli přece plná ústa nového socialistického člověka a přitom do gulagů zavírali lidi po milionech! Rozumí se samo sebou, že jsou dnes na černé listině mimozemšťanů.“

„Ale vždyť se Rusům rodí děti!“ namítl Vladimír.

„Rusům ano,“ přikývl Dobryňa. „Těm obyčejným, bedným Rusům, věčně jen pronásledovaným, zavíraným a popravovaným, těm mimozemšťané neškodí a neomezují je. Omezují v Rusku jen bolševiky. A není u nich bolševikem, kdo měl v kapse legitimaci bolševické partaje, ale kdo se po bolševicku choval. Proto se dnes marně snaží o děti synové a dcery bývalých partajních náčelníků, kteří včas vyměnili partajní legitimace za akcie ruských továren, rozdělili si je mezi sebe a s lidmi dál zacházejí jako s dobyt看.“

„Myslíš naše oligarchy?“

„Kdo z oligarchů je ale Rus?“ pokrčil rameny Dobryňa.

Vladimír se zamyslel.

10 Ve velení gulagů nebyl jediný etnický Rus!#Z Všichni hlavní velitelé byli Židé!#0

„A mě za oligarchu nepovažuješ?“ zeptal se po chvílce.

„Nezáleží na stavu tvého konta v bance, ale jak se chováš k lidem,“ řekl vážně Dobryňa a zadíval se na Vladimíra. „Prober si to sám se sebou, se svým svědomím. Doufám, že nějaké máš, lidi bez svědomí to teď nebudou mít lehké.“

„To je možná dobře,“ zamyslel se Vladimír...

=*=

Pád masek

Chce-li Pánbůh notného vola stvořiti, dá mu ouřad...
(Z moudrostí mé babičky)

Dobryňovo a Nastasjino vystoupení v ruské televizi napjatě sledovalo celé Rusko. Bylo proč! Rusové měli zase proč být hrdí na své historické bohatýry! V Čechách se o tom ale jako obvykle neobjevila v médiích ani zmínka. To tak, dělat reklamu Rusům!

Kromě toho se to nedalo srovnat s vystoupením Machjů v americké zpravodajské stanici CNN, které otřásl sebevědomím Američanů ještě víc než kdysi prohraná válka ve Vietnamu. Ani tato zpráva se v Čechách neobjevila, neboť ideologičtí poradci ji nedoporučili zveřejnit, aby »nenarušovala naše vztahy«. Češi tak opět tradičně zůstali nejhůře informovaným národem v Evropě.

Naštěstí jsem měl zprávy Manuscriptů a nespolehal jsem se naivně na »nejdůvěryhodnější zpravodajství v Čechách«, jak se Česká televize sama hrdě tituluje. Jak se říká, samochvála smrdí a pro pokryteckou Českou televizi to platí dvojnásob. Spousta lidí to už také prohlédla a právem jí nenazve jinak než »žumpa«.

Krátce po zahájení obvyklé zpravodajské relace se v CNN objevil mimozemšťan, jeden z hmyzoidních Machjů. Nevšímal si paniky, kterou jeho příchod do newsroomu CNN vyvolal, vzal si slovo a začal mluvit. Oxfordskou angličtinou (aby mu rozuměl i zbytek světa) sdělil Američanům bez obalu, že mimozemšťané prohlašují jejich vládu za zločineckou, neboť se jí málem podařila sebevražda lidstva vojenským a dokonce i nukleárním napadením Ruska a donutila tím mimozemšťany zasáhnout. Mimozemšťané vývoj na Zemi pozorují už dlouho, prakticky od starověku, avšak donedávna do něho přímo nezasahovali. Bohužel se to změnilo. Při odvracení nukleární války zahubili posádky útočících letadel, tedy několik tisíc Američanů.

„Do armády vstoupili dobrovolně a zabíjet šli s nadšením,“ pokračoval tvrdě. „Nemůžeme proto litovat životy vrahů, i když hromadné vraždění teprve chystali. Nemůžeme litovat ani národ, který je vyzbrojil a dal jim k vraždění volnou ruku. Měli jsme do této chvíle s vámi trpělivost, ale i ta má své meze. Uvědomte si, neuznáváme výjimečnost žádného národa a když, pak jen v tom horším směru, jak jste se projeví vy. Nebudeme ani přihlížet, jak vaše vojska »kroutí ruce zemím, které nedělají, co vy si přejete«, jak prohlásil jeden váš nejvyšší představitel. Pro nás jste odpadem lidstva a podle toho s vámi budeme jednat, dokud se nevzchopíte a nezačnete se chovat podle křesťanských zásad, které dosud na celém světě porušujete.“

Při těchto slovech bych se obával o jeho život, kdybych od Manuscriptu nevěděl, že mu nic nehrozí. Dobryňa a Nastasja byli v ruské televizi v živém vysílání osobně, nic jim totiž nehrozilo. Ochotně zodpověděli všetečné otázky nejen od redaktorů, ale i od diváků, poslané pomocí SMS z mobilů. Ruská televize pochopila, že jde o pořad mimořádné důležitosti, nevyhradila jim pevný čas, ale přetáhla ohlášené trvání o tři hodiny. Zato mimozemšťan byl v newsroomu jen virtuálně jako dokonalý hologram. Nedivil jsem

se, jako Američané ve studiu CNN i doma u svých televizorů, když se po konci své řeči rozprskl do spršky rychle uhasínajících barevných jiskřiček a nedal nikomu prostor na otázky.

U Američanů to tak bylo jistější.

Bomba bylo jedno i druhé. Země zažila svůj první otevřený kontakt s mimozemskou civilizací!

A bohužel, ostudný...

=*=

Po mimozemském vystoupení se dalo očekávat celosvětové hemžení. Všem už doskočilo, že šlo o větší dějinný zlom, než byl objev páry, elektřiny i atomu! Mimozemšťané se lidem předvedli jako přísní vychovatelé malému spratkovi a tomu nezbylo než zmlknout a začít poslouchat.

Tím hůř pro ty, komu »výjimečnost« zalezla příliš hluboko pod kůži jako spratkovi, který po výchovném plácnutí vztekle řve, dupe a válí se po zemi, aby si domněle zasloužená privilegia vynutil stůj co stůj. A netýkalo se to jen Američanů.

Co v takovém případě udělá přísný vychovatel? Zachová se podle norského nebo ruského vzoru?

Norský přístup očekává, že se vychovatel podřídí, malému tyranovi splní co mu na očích vidí a může v nejbližší době čekat další tyjátr. Norsko ten přístup **uzákonilo** a kdo jedná jinak, tomu Barnevernet děti bez možnosti odvolání sebere a rozprodá jiným na adopce. Proto jsou norské děti vychované nejhůř v Evropě a na celém světě se s nimi mohou srovnávat jen čínští »malí císařové«, jak se tam říká jedináčkům, rozmazleným opičí láskou rodičů.

Norští papaláši to považují za správné a nikdo je neokřikne, neboť mají ložiska ropy a tím i spoustu peněz.

Ruský přístup v takovém případě počítá spíš s přitvrzením ze strany vychovatele. Může klidně nechat vzteklouna křičet do ochraptění až zmodrá, ale když je to na nevhodném místě, nebo to trvá příliš dlouho, trhnutím ho postaví na nohy, přidá plácnutí

a sdělí mu další sankce, nejspíš odepření nějaké výhody. Tak to bylo, než to začali sociální inženýři z Norska vyvážet do okolních zemí. A třikrát hanba zemím, které své děti prodaly za naftu!

Mimozemšťané, obrazně řečeno, nechali tyto spratky křičet, dupat a válet se po zemi. Nic si nedělali ze zákeřného džihádu ani z technické převahy Američanů. Po krutém výprasku s Ruskem si však ani největší jestřábi netroufli napadnout dalšího protivníka, i když po tom americká veřejnost velice hlasitě volala a náborová střediska amerických »Marines« byla plná dobrovolníků. Těžko se válčí s protivníkem, o kterém nevíte nic víc než to, že dokázal při minulé akci zachytit a poslat do vesmíru šest tisíc nukleárních hlavic, které teď Spojeným státům chyběly. Dál byly jadernou velmocí, neboť si jestřábi nechali rezervu ke »kroucení rukou« dalším odbojným zemím, jenže po dosavadních zkušenostech tato rezerva ztratila větší část svého odstrašujícího účinku.

I tak Američanům zůstala nejsilnější armáda světa, výhodně strategicky rozmístěná nejen na jejich území, ale také ve stovkách základen po celém světě. Jenže se nedala porovnat s Neznámem, představovaným mimozemšťany. Vojenští plánovači si nevěděli rady. Jejich perfektní informace o síle všech armád světa neměly cenu. Mohli předpokládat, že útočící jednotky nejspíš narazí... na co vlastně? Letadla a rakety zmizely ve vesmíru a mohlo by se to opakovat, ale co může potkat loďstvo, tanky a hlavně pěchotu? To nikdo nevěděl a neuměl si to ani představit.

Ani džihádisté najednou neměli proti komu bojovat. Jejich dosavadním »Satanem« byly vyspělé země Západu, jenže ty teď byly postižené, tak jako pravověrní vyznavači Mohameda. Těžko je mohli označit za viníky, když se navíc u Američanů objevili ti, kdo za to skutečně mohli. Ajatolláhové označili za »Satanovy sluhý« mimozemšťany. Bylo to logické, horší bylo, kde je hledat. Zejména když byli skrytě přítomní i v zemích nejzbožnějších. Ale plamenné výzvy zbožných vůdců k jednání se mýjely účinkem.

Mimozemšťané Američanům sdělili, jsou pro ně odpadem lidstva a tak s nimi budou jednat, dokud nezačnou dodržovat křesťanské zásady, ale dali jim aspoň naději. Muslimy prostě ignorovali. Ani »návrat k původní Mohamedově víře« by neznamenal nápravu, neboť jejich »víru« založil pouštní lupič a vrah.

Rusové si mohli gratulovat, že se nenechali vyprovokovat k protiútoky, ale ani jejich armáda najednou neměla žádnou váhu. Jako v beztlížném stavu, kde se olovo vznášelo stejně jako peří.

Takovému stavu, kdy žádná strana nemůže ohrozit druhou, se v šachové hře říká »pat«. A to bylo jistě nejvýstižnější slovo pro situaci na Zemi po vystoupení mimozemšťanů.

Zvykejte si, papaláš!

=*=

Trochu mě mrzela dohoda, uzavřená Dobryňou s Machji, podle které otevřeně vystoupí jen on s Nastasjou a teprve když se to osvědčí, budou je následovat další strážci, ovšem v každé zemi nanejvýš jeden. A dalo se čekat, že to nikde nebude ten nejmladší a nejméně zkušený strážce, takže já zůstanu pěkně disciplinován v »Aládínově jeskyni« a nebudu smět ani pípnout. Machjové to ale s námi myslí dobře a nebylo by dobré se jim příliš šprajcovat.

Štvalo mě ale poslouchat v hospodě »zasvěcené úsudky« našich maločeských strejců, nepřipouštějících diskusi, protože oni přece musí mít pravdu! Vynikal mezi nimi Pišta Jarec, skladník ve zdejší zemědělském družstvu. Ten hoch musel mít pravdu, i když očividně neměl ani povrchní stín znalostí v oboru o kterém se diskutovalo. Byl uznávaným »machrem« v profesi »skladník«, na tu mu stačilo i osm tříd. Vynucoval si ale uznání »své« pravdy i v diskusi o lékařích, prý znal jednoho lidového léčitele, který strčí do kapsy všechny lékařské kapacity světa, musel mít pravdu ohledně stavu české armády, navzdory modré knížce, která přece nevádí ani ministrům obrany, a vrcholem bylo jeho naznačování,

že si už před rokem podával ruce s mimozemšťany a ti si k němu dodnes chodí pro rady. Bože, do čeho jsi tu duši dal!

Měl jsem proti němu informace z první ruky, ale hádat se s ním bylo jako hučet do dubové skříně. Někteří lidé mají zkrátka patent na rozum a neustoupí i kdyby pravdu viděli na vlastní oči. S takovými se nedá diskutovat, pořád si budou mlít svoje, i když svoji pravdu nemají čím podepřít a je očividně ujetá.

No jo, každý jsme jinak ujetej... horší je, když takovému tvrdohlavému mezku propůjčí ouřad nebo nedejbože velitelskou pravomoc, to je potom pochodující katastrofa. Jak říkala moje babička, »chce-li Pánbůh notného vola stvořiti, dá mu ouřad...«, z toho pohledu má Pišta Jarec pravomoc jen nad družstevním skladem, ten mi může být ukradený a tím pádem o nic nejde.

Pišta sice každou druhou větou prokazoval, že o věci nemá ani páru, ale zase machroval, až se hory zelenaly. A že ti zelení mužíčkové, tedy mimozemšťané, museli k nám na Zem přiletět už v minulém století, neboť první zprávy o UFO pocházejí z doby konce Druhé světové války. On, Pišta, to prý někde četl, takže to musí být pravda. Co je psáno, to je dáno!

Potřeboval jsem se odreagovat, tak jsem se trochu odvázal. Měl jsem už asi čtvrté pivo, když se na mě obrátil jiný diskutující od sousedního stolu.

„Poslyšte, mladej,“ přisedl si ke mně, „náhodou jsem si na internetu našel vystoupení jakéhosi »Dobryni Nikitiče« v televizi v Rusku. Mám nepříjemný dojem, že jsem toho chlapa viděl na vlastní oči i v Čechách.“

Otočil jsem se po hlase a trochu jsem strnul. Poznal jsem pana Nováčka, majitele pily, který nám prodal skálu i s chajdou po Přemkovi. Bylo sice málo pravděpodobné, že by se právě on díval na ten televizní přenos, ale... vyloučit jsem to nemohl a už to tak asi bylo. Nakonec, i na české vesnici se může koukat na internet, zakázáno to snad ještě není.

„Magda mi ještě v počítači našla i jeho jméno,“ pokračoval pan Nováček. „Dobryňa Nikitič Svjatogor. A právě tím jménem se představil i ten v Rusku. Poslyšte, pane Václave, můžete mi tyhle shody jmen i podoby nějak přijatelně vysvětlit?“

„Mohu, ale nesmím,“ obrátil jsem se k němu. „Jediné, co smím, je kývnout vám, že se nemýlíte. Není to už tajemství.“

„Ježkovy zraky!“ chytil se pan Nováček za hlavu. „Jenže v té televizi tvrdili, že tomu chlapovi je přes pět set let!“

„A navíc neřekli o kolik,“ usmál jsem se. „Jediný konkrétní časový údaj tam padl, že je již pět set let šťastně ženatý se svou manželkou Nast'ou, že?“

„Vy jste se tam taky doklikal?“ zeptal se mě pan Nováček.

„Jo, tu televizi jsem sledoval,“ přiznal jsem, ovšem už bez podstatného detailu, že jsem to viděl ve skleněné kouli kýrsek. Už jsem dokonce zpohodlněl natolik, že jsem si nechával všechno promítat holograficky. Vypadalo to, jako kdyby se moje jeskyně zvětšila o kus televizního studia, kde bylo vidět všechno krásně plasticky, jako kdybych tam byl.

„A ten samý chlap byl tudle i v Čechách?“ nedal se zastavit pan Nováček. „Co to bylo za člověka?“

„Dá se to najít na internetu,“ řekl jsem vyhýbavě.

„Já jsem se doklikal jen k nějakému chlápku toho jména z doby ruského knížete Igora,“ zavrtěl hlavou.

„Správně!“ přikývl jsem. „To je přece on!“

„Ale ten měl žít někdy před tisíci lety, ne před pěti sty!“ namítl Nováček.

„Před pěti sty i před tisíci, to se přece nevylučuje,“ přikývl jsem. „Dobryňa je o hodně starší než královna Nastasja.“

„Ale to by si tu ženskou bral, když mu bylo pět set let!“

„Ne pět set, ale devět set. No a?“ opáčil jsem. „Chlap přece může být starší, zejména když na to nevypadá, ale vždyť jste ho sám viděl, působil snad dojmem vetchého stařečka?“

„Já se picnu! Vědět, že si třesu rukou s tisíciletým... ani se mi nechce říct... člověkem...“

„Takže už to víte,“ usmál jsem se. „Podával jste ruku ruské legendě. To jsme tu dva. Správně se vám tehdy zdálo, že to s těmi stromy nebylo úplně normální. Ted' aspoň víte proč. Dobryňa se nespřáhl s rohatými, ale s mimozemšťany, v ruské televizi to řekli jasně, ale je to člověk jako my tady. Pane Krejzo, ještě jedno!“

Hospodský se otáčel jako baletka, prázdný půllitr obratem zaměnil za plný a připsal mi čárku.

„Ale choval se k vám jako ke kamarádovi,“ pokračoval pan Nováček. „Poslyšte, kolik let je vám?“

„Sedmadvacet,“ uspokojil jsem jeho zvědavost.

„A kamarádíte se s tisíciletým... nepatříte nakonec k těm... jak to tam říkali... sto-rohům... taky?“

„Rusky »stórož« je česky »strážce«,“ přeložil jsem mu to.

„No dobře,“ připustil pan Nováček. „Patříte k nim taky?“

„Mohu vám prozradit jen co je všeobecně známé,“ vyhnul jsem se přímé odpovědi. „To co řekli v té ruské televizi, případně i to, co bylo v americké televizi, kde se i mimozemšťan objevil.“

„Zelený mužíček v americké televizi?“ vmísil se mezi nás nedůvěřivě Pišta Jarec. „O tom nevím!“

„Mimozemšťan nevypadal jako člověk,“ opravil jsem ho. „A byl barevnější, ne jen fádne zelený.“

„Ještě řekněte, že jste si s mimozemšťanem podával ruce!“ vyprskl Jarec pochybovačně.

„To by ani nešlo,“ prohrábl jsem si vlasy. „Machjové ruce nemají, vypadají jako ostnatý hmyz, mají jen takové... panožky. Ruce se jim podávat nedají!“

„Takže jste si s nimi ruce nepodal?“ dorážel na mě Pišta.

„Vždyť říkám, že to nejde,“ zasmál jsem se. „Co jim chcete podat, když ruce nemají? Ruce můžete podat Zeirurbům ze světa Pewran, ti mají ruce hned čtyři. Ale ti o podání ruky nestojí.“

„Čtyři ruce? Takže to jsou opice?“ vyprskl posměšně Pišta.

„Ruce mají čtyři, ale k nim i dvě nohy,“ opravil jsem klidně jeho scestnou představu. „Patří ke kentauroidním hawypidům se šesti končetinami, kromě hlavy a ocasu. Degnauritě mají naopak čtyři nohy a jen dvě ruce, ale ty jsem viděl jen na obrázku.“

„Jen na obrázku! To já jsem si se zelenými mužičky podal ruce!“ kasal se Pišta. Zřejmě byl nachmelenější než já.

„Leda ve snu, kecko!“ usadil ho pan Nováček. „Ani nevíš, že ten Dobryňa Nikitič Svjatogor byl nedávno u nás ve vsi!“

„Co by tu dělal?“ zarazil se Pišta.

„Kácel stromy,“ usadil ho Nováček. „A během jediné noci je přetahal ze skály k nám na dvůr, ani vrata se nedala otevřít!“

„Prosím tě! Jak by to dokázal?“ pochyboval Jarec.

„Antigravitací,“ napověděl jsem jim. „Není přece tajemství, že Dobryňa má k ruce mimozemské technologie.“

„To mě teda podržte!“ lapal po dechu Nováček. „Vědět to tenkrát, určitě bych se vám nevysmíval!“

„Neřekl bych, že jste se vysmíval, když jste viděl ty stromy na dvoře pily,“ připomněl jsem mu.

„To už ne,“ připustil. „Ale předtím!“

„Předtím jste si myslel, že je to nad lidské možnosti,“ dodal jsem smířlivě. „Vypadalo to tak, i s tou stokorunou. Považoval jste nás za pacienty uprchlé ze cvokhausu, že?“

„No, skoro,“ připustil. „Ale ta změť kmenů a větví se tím vysvětlit nedala.“

„Tajemství skončilo, teď už o tom můžeme mluvit,“ přikývl jsem. „Dobryňa Nikitič je žijící staroruská legenda. Můžete se chlubit, že jste mu podal ruku na stvrzení smlouvy. Skutečně se to stalo a nebyl to jen sen.“

„Ale co vy?“ obrátil pozornost zase na mě. „Vy jste si s ním tykal! Jak to, že máte takového kamaráda?“

„Je dobré mít kamarády,“ přikývl jsem. „A někdy se stane, že máte kliku a potkáte i zvláštní kamarády. Něco vám povím, když už to není tajemství. Dobryňa je vášnivý motocyklista, člen bandy »Noční vlci«. S nimi byl i v Čechách. Při troše štěstí jste ho mohli na motorce potkat i vy.“

„A nemohl byste nás s ním seznámit?“ zeptal se pan Karas, další účastník naší debaty.

„Nemohl, Dobryňa má spousty práce v Moskvě,“ řekl jsem. „Nemůže se jen tak uvolnit. Snad by se tu mohl zastavit až zase pojede na dovolenou do Čech.“

„A vy jste za ním v Moskvě nebyl?“

„Kdepak,“ zavrtěl jsem hlavou. „Ale ledacos se přece dá naklikat na internetu, ne?“

„Na internetu se nedá naklikat, aby přijel do naší vsi,“ řekl rezolutně pan Nováček. „A vůbec, proč vám tenkrát tak záleželo na té skále? Tenkrát jsem měl dojem, že vám jde o chajdu po tom potrhlem poustevníkovi Přemyslovi, ale tu jste nakonec spálil a máte na jejím místě nový domek. Proč?“

„A tenkrát na oslavu té stavby tam byl Dobryňa i se svou ženou Nastasjou. Taky úžasná ženská! Vypadá na pětadvacet, ale je to už pra-pra-pra-ani-nevím-kolik-prabába. Sama měla dvanáct dětí, i když na ně nevypadá. To se taky musí počítat.“

„Ježkovy voči!“ chytil se za hlavu další přihlížející. „Kolik že jí bylo? A já na ni: děkuji, holčičko, jak se máš, děvčátko...“

„Ruská královna Nastasja!“ pokýval jsem hlavou a docela jsem si vychutnal jeho zděšení. „A bojovnice! Ani nevím, kolika Germánům z Wehrmachtu a předtím Francouzům z Napoleonovy Grande Armée ukrátila život! Jóó, Nastěnka! Na kilometr střelila chlapa přímo pod »okap« helmy! Oficírům dokázala vpálit kulku těsně pod dalekohled, když se na ni z dálky dívali a mysleli si, že jsou ještě dost daleko od linie!“

„A co v té době dělal její muž?“ zeptal se Pišta.

„Strážce nesměl zasahovat do lidských sporů,“ opáčil jsem vážně. „Jen ji sledoval, povzbuzoval, a někdy i varoval, když byla až příliš odvážná, nebo když proti ní Germáni soustředili přesilu elitních odstřelovačů.“

„On ji nechal jít do války a sám tiše seděl někde v závětrí?“ provokoval pořád víc Pišta. „Zbabělec!“

„Mimozemšťané strážcům zakázali účastnit se válek,“ řekl jsem už trochu podrážděně. „Co mohl dělat? Za celé devatenácté století povolili mimozemšťané strážcům jeden jediný zásah, při kterém navíc nesměli zabíjet lidi.“

„K čemu to ale bylo?“ odfrkl si Pišta.

„Kašcej Nesmrtelný zapálil Moskvu, obsazenou Francouzi, aby je donutil odejít,“ řekl jsem. „Měl úspěch. Moskva ze všech stran vzplála jako stoh slámy a požár Napoleona donutil zatroubit k ústupu. Kašcej přitom nezabil jediného Francouze, ale jak ten ústup dopadl, o tom si můžeš přečíst v dějepise. Ze čtyř set tisíc Francouzů zůstalo v Rusku přes tři sta tisíc hrobů! Tomu se přece dá říkat fiasko! A Němci pak v Rusku dopadli ještě hůř!“

„Kašcej Nesmrtelný?“ chytil se toho Nováček.

„Aha... to jsem vám vlastně neměl říkat...“ zamrzl jsem se na sebe. „Ale když už to víte... Kašcej je strážce mimozemšťanů jako Dobryňa, jen je více než dvojnásob starší.“

„To jsou mu dva tisíce let?“

„Pět tisíc,“ doplnil jsem. „Je starý jako pyramidy. Pravda, na něm už je ten věk trochu znát. Vážení, byl někdo z vás u ohně, co jsme pálili u Poustevny?“

Přihlásili se nesměle dva. Ten, co říkal Nastasji »děvčátko« a ještě jeden další.

„Pamatujete se na starého pána, co tam byl s námi?“ zeptal jsem se jich. „Takového s bílými vlasy a plnovousem?“

Oba pořád ještě nesměle přikývli.

„Můžete se chlubit, že jste viděli Kaščeja Běssměrtnovo, česky Kostěje Nesmrtelného, člověka o dva tisíce let staršího než faraon Tutanchamon,“ řekl jsem jim. „»Holčičce« Nastasje je pět set let, Dobryňovi tisíc pět set, těm byste to nehádali, ale pět tisíc let je na Kaščejovi už trochu znát. Kolik mu je přesně, neví ani on sám, dneska už se to dá těžko dohledat a potvrdit.“

I když mě ihned napadlo, že to v Manuscriptech někde bude s přesností na minutu... jenže se to nedá veřejně použít.

„To je neuvěřitelné!“ řekl pan Nováček. „Ale ještě bych rád věděl, jakou roli v tom máte vy sám. Čím to, že si u vás dali sraz nejstarší lidé světa a pomocníci mimozemšťanů?“

„Asi jsem jim padl do oka,“ zkusil jsem to zahrát do autu. „Dobryňa se u mě nejprve zastavil na motorce. Má totiž úžasnou motorku, harleye davidsona! Trošku mi pomohl s těmi stromy... podruhé za mnou přijel i s chotí a s kamarádem Kaščejem. Jenže jsme se do staré Poustevny nevešli, tak ji Dobryňa s Nastasjou zbourali a postavili mi místo ní větší dům. Ano, za odpoledne, jen ve dvou. Rozbourali starou chajdu, postavili nový domek a večer už jsme to oslavili táborákem. Ale nedivte se, Dobryňa je pravý ruský bohatýr a vypomáhá si mimozemskou technologií, stihli to opravdu jen ti dva.“

„A co ty? Tys jim ani nepomáhal?“ zeptal se mě Pišta.

„Já s Kaščejem jsme koukali nepřekážet,“ přiznal jsem. „Ti dva byli docela sešraní a stačili na to sami, úplně v pohodě.“

„Ale pořád jsi nám nevysvětlil, jak to, žeš jim padl do oka zrovna ty!“ vracel se Pišta k původní otázce, i když jsem doufal, že je míč už dávno někde v autu.

„No, oni vlastně nepřijeli za mnou,“ přiznal jsem. „Přijeli za Přemkem, teda Přemyslem, to byl jejich kamarád.“

„Za tím potrhkým poustevníkem?“ nechtěl tomu věřit Pišta.

„Pane Jarec, Přemysl byl jejich kamarád,“ pokusil jsem se ho usadit. „Ani jste si nikdo nevšíml, že Přemkovi bylo přes tisíc

let a žil v Poustevně už v době, kdy tady žádná vesnice nebyla! To bych vám taky neměl říkat, ale vy byste jinak nedali... no a Přemysl se znal s mým prastrejčkem Ivanem, pak Ivan i Přemysl zemřeli, po Ivanovi jsem zdědil chalupu a když přijel Dobryňa, našel tady jen mě. Asi proto jsem mu padl do oka, stačí vám to jako vysvětlení?“

„Takže vám pomohli kvůli tomu poustevníkovi?“ rozmýšlel se Pišta Jarec, zda to má přijmout nebo ne.

„Dá se to tak chápat,“ přikývl jsem.

„Vědět to, taky bych se s tím bláznem kamarádil!“ řekl Jarec závistivě. „A pak přijde nějaká naplavenina a má se dobře!“

„Na rozdíl ode mne jste měl na to skamarádění celý život!“ pokrčil jsem rameny. „Jste přece zdejší, ne? Přemysl vás určitě znal od miminka v peřínkách.“

„No jo, ale nevěděl jsem, že ten blázen má takové kámoše, že mu za den postaví takovou rezidenci!“

„Já to nevěděl taky,“ utěšoval jsem ho. „Zajímal jsem se jen o prastrejčka Ivana. A protože jsem za ním jezdil jako jediný ze všech příbuzných, odkázal mi chalupu. A protože se strejček znal s Přemyslem... Jak se říká, štěstí bylo unavené a sedlo si na nejbližšího vola, což jsem byl v tomto případě já. Takže jsem se seznámil nejprve s Dobryňou, pak i s jeho ženou Nastasjou a s Kaščejem. Dá se tomu říkat štěstí, nebo ne?“

„Nebyl bych proti být takovým volem...“ řekl Pišta.

Potlačil jsem odpověď, že on je přece volem už dávno, jen to unavené štěstí mu chybí... nač vyvolávat nevoli?

„Všichni, co si říkáte »zdejší rodáci«, jste měli celý život na to, abyste se seznámili s Přemyslem,“ pokračoval jsem. „Příležitost by se jistě našla, jen chtít. Nevyužili jste ji, nehněvejte se teď na mě, že jsem se zajímal o svého prastrejčka, až to takhle dopadlo.“

Byla v tom jemná výčitka, že se vůbec nezajímali o svého souseda, byť trochu odlehlého a trochu tajemného. Mrzelo mě, že ho nazývali »potrhkým« poustevníkem a »bláznem«, i když jsem věděl, že se Přemysl sám snažil vzbudit takový dojem, aby ho lidé ze vsi nechali na pokoji. Mrzelo mě, že jsem byl asi jediný z celého příbuzenstva, kdo se zajímal o prastřejka Ivana. A mrzelo by mě, kdyby mi záviděli jen ten nově postavený domek. Nebyl přece tak záviděníhodný. Ve vsi byly větší rodinné domky, i lépe zařízené, domek od Dobryni neměl ani zavedenou elektřinu, však bylo také jeho prvotní určení kamufláž »Aládinovy jeskyně«. Ta jediná by mohla vzbuzovat závist, kdyby o ní ve vsi někdo mimo mě věděl. Dobryňa správně usoudil, že asketická poustevna působí v dnešní době anachronicky, až provokačně.

„Navíc,“ pokračoval jsem po chvilkové odmlce, „ten barák není takový zázrak, abyste mi ho záviděli. Většina domů ve vsi je lepších a větších.“

„No jo, ale jakou dali dřinu!“ řekl pan Karas.

„To víte, Rusové mají jiné metody,“ pokrčil jsem rameny. „Ten barák postavili z nějaké jejich stavebnice. Proto jim to šlo tak rychle. Když v Čechách stavěli z panelů, bylo to rychlejší než dneska a bytů bylo víc. Možná by postačilo vymyslet zateplenější panely, zavést rozmanitější sortiment, aby paneláky nebyly pouhé krabice a výsledek aby nepřipomínal králíkárnu... všechno staré rozhodně nebylo tak špatné, aby se to muselo hned bourat!“

„Cihla je cihla!“ namítl pan Karas.

„Cihla je cihla a dřina je dřina,“ doplnil jsem ho. „Rusové stavěli také z cihel. Jen je mají z lepšího materiálu a promyšlené,

aby do sebe pasovaly bez malty. To se to pak staví! Stačilo jim jedno odpoledne i s bouráním staré chajdy. Upřímně řečeno, ta se jim skoro rozsypala pod rukama, už taky byla sežraná červotoči a držela pohromadě jen silou vůle...“

„Tím spíš nechápu, proč jste po ní tak toužil!“ vrátil se zase k původní otázce pan Nováček.

Vysvětlit jsem mu to ale nemohl. Aládínova jeskyně musela zůstat tajemstvím, tu jsem prozradit nesměl.

„Byla taková romantická...“ zkusil jsem to zase zahrát do autu. „Taky jsem ještě nevěděl, jak je prožraná červotočem. Ale hlavně, byla to památka na mého prastrejčka Ivana. Ten se přece s Přemkem jako jediný ze vsi kamarádil!“

„Ale co k nim táhlo tebe?“ zajímal se pan Nováček.

„Vzpomínky!“ odvětil jsem. „Prastrejček za vsí každoročně pořádal soukromý dětský letní tábor. Neodhadnu, kolik dětí tím prošlo, ale jako kluk jsem u něho prožil pár kouzelných prázdnin. Nechápete to?“

„Jen jestli měl na to povolení!“ pochyboval Pišta.

„Na co?“ ohlédl jsem se po něm. „Je snad zakázáno svěřit děti na prázdniny příbuznému? Ty bys i na to vyžadoval ouřední štempl? To přece nemyslíš vážně!“

„Odkdy si tykáme?“ urazil se Jarec.

„Pardón!“ ustoupil jsem. „Mě by něco tak pitomého ani ve snu nenapadlo!“

„Nech si ty urážky, mladej, abys nedostal přes kokos!“

„Odkdy si tykáme?“ vrátil jsem mu rýpnutí. „A doporučím vám opatrnost s tím kokosem! Nemáte školu bojových umění!“

„A ty snad ano?“ vyjel si na mě Jarec.

Neodpověděl jsem. Místo toho jsem vzal do rukou püllitr, takovou moderní vysokou tenkostěnnou sklenici, a stiskl jsem ji oběma rukama. Klasickému püllitru by to nic neudělalo, sklenici bych snad mohl velkou silou rozmáčknout na střepy, ale já jsem si

ji trochu rezonančně změkčil, takže se sklo začalo vlastnostmi podobat plastelině. Sklenice se zbortila a když jsem ji opět položil na stůl, byl na skle vytlačený plastický reliéf mých rukou.

Od přihlížejících se ozvalo jen zašumění. Pišta Jarec brejllil na deformovanou sklenici nechápavě, ale ani ostatní nevypadali chytřeji. O kokosech už nepadla ani zmínka.

„Tu sklenici zaplatím!“ obrátil jsem se k panu hostinskému Krejzovi, který stál němě mezi ostatními. „Nemá správnou míru.“

„Dám za ni dvojnásobek!“ vzpomatoval se pan Nováček, který jako první pochopil, že to nebylo úplně přirozené.

„Nic se platit nebude!“ řekl pan Krejza a sáhl po sklenici. „Vystavím si ji na polici! To se vážně jen tak nevidí!“

„Magdí, Zdeni, pojďte se sem honem mrknout, to jste ještě v životě neviděly!“ zavolal pan Nováček do sálu. U »ženského« stolu tam zřejmě seděla jeho choť, ale na jeho zavolání vstal jako jeden muž celý ženský stůl.

„Co to tady tropíte?“ zeptala se první paní Magda. Znal jsem ji ještě od chvíle, kdy upravovala smlouvu o prodeji pozemku se skálou a Přemkovou chajdou, kam dopisovala Dobryňu.

Hostinský Krejza mezitím umístil deformovanou sklenici na poličku za nálevním pultem, takže přicházejícím dámám na ni už jen ukázal. Bylo to ale vidět i z dálky.

Pan Nováček hned začal líčit, jak jsem tu nebohou sklenici zmačkal jen tak v rukou. Kdyby to nebyla pravda, působilo by to velice nevěrohodně. Zkuste někomu popisovat, jak se sklo v ruce kroutí jako užovka, bude vás považovat za střeleného.

„Že byste to do něho neřekly?“ ukázal pak na mě. „A to ani nemluvím o jeho kamarádech! Nedávno byli v ruské televizi jako poradci ruského prezidenta! I naši vesníci navštívili! Takových by sis měla hledět, Zdeni, ne jen furt samá diskoška!“

„Co bych na nich měla vidět?“ opáčila mladší holka, zřejmě jejich dcera. Mohlo jí být osmnáct, nanejvýš dvacet, mohla být i mladší, u těchhle dívek člověk nikdy neví...

„Myslím, že to pro slečnu nebude,“ namítl jsem. „Kaškej je na ni starý, Dobryňa je navíc ženatý, co by na nich viděla?“

„A navíc to jsou Rusáci,“ dodal pan Nováček. „Zvláštní je, že se znají s mimozemšťany. Ale to vy také, ne? A jste mladší a svobodný! Slyšel jsem, že jste nějaký inženýr, ne?“

„Jo, inženýr jsem,“ přikývl jsem neochotně. „Ale čerstvě po škole a bez praxe, z toho vysoký plat nehrozí. A s mimozemšťany si netykám. Dobryňa je zná už dlouho, ale já je viděl nedávno při přenosu z Ameriky.“

Člověk nemusí hned lhát, může si vystačit s pravdou. Viděl jsem Machje nedávno při přenosu z Ameriky? Viděl. Tykám si ale s nimi? Jistěže ne!

„Tak vidíš, tati!“ reagovala na to Nováčková mladší. „Taky nějaký nýmand, nic moc! To bych to s ním schytala!“

„Zdeni! Jak to mluvíš?“ napomenul ji ihned ostře tatík. „Jen počkej doma!“

Dcera uraženě pohodila hlavou a ostentativně odešla.

„Nechte ji, vždyť má pravdu!“ zastal jsem se jí. „Nejsem tak zajímavý, abych přitahoval holky. Nechodím na diskotéky, tancovat neumím, nemám televizi ani počítač, to by to se mnou schytala! Nechte ji být!“

„Ona to jistě nemyslela zle,“ omlouvala dceru i paní Magdalena.

„A i kdyby, copak na tom záleží?“ pokrčil jsem rameny.

„Zdvořilost by jí neuškodila!“ prohlásil tvrdě pan Nováček.

„Byla snad nezdvořilá?“ opáčil jsem. „Pro pravdu se lidé často zlobí, ale mě pravda neurazí. Když se spolu nemáme o čem bavit, proč by se měla přetvařovat? Jen jí nechte její názor, vždyť se s ní docela shodnu.“

„Jasně, co můžeš čekat od blbé blondýny?“ komentoval to Pišta Jarec. Už mu asi otrnulo.

„Že jste pitomec, to víme,“ obrátil jsem se na něho. „Ale za tohle hulvátství byste se měl omluvit!“

Pišta vyskočil jako by dosedl na napínáček, ale v té chvíli se zase malátně posadil. Nohy ho zkrátka neunesly, ale nikdo si toho kale nevšiml.

„Žádné omluvy se nedočkáte!“ zavrčel.

„Omluvil by se džentlmen, to vy nejste,“ ušklíbl jsem se. „Džentlmen by se ostatně nechoval jako hulvát. Očekávat omluvu od hulváta je asi hloupost, takže od vás nic takového nečekám.“

„Ty moulo!“ zavrčel Jarec. „Pojď se mnou před hospodu, uvidíme!“

„No, pivo už jsem dopil, proč ne?“ zvedl jsem se.

Hospodský Krejza na to čekal a přišel inkasovat útratu. Pak s úklonou odkvačil a já jsem se obrátil k východu. Pišta Jarec ale zůstal sedět. Vypadalo to, jako by se zalekl, ale prostě nedokázal donutit své nohy, aby se na ně postavil. Stát na přimražených nohách není jen tak. Než je rozhýbe, uplyne čtvrt hodina. Mezitím si vyslechně pár pepných poznámek od zklamaných hecířů, natěšených na duel před hospodou. A navíc, čím víc bude zkoušet své nohy rozhýbat, tím víc to bude vypadat jako opilecké motání.

Vyšel jsem v klidu před hospodu, následován ochotnými »svědky«. Ještě jsem v klidu postál, ale po pěti minutách jsem se otočil k Poustevně.

„Nemá cenu čekat,“ řekl jsem »svědkům«. „Kdyby opravdu chtěl, byl by už tady. Chápu, že si to rozmyslel. Čekal jsem snad dost dlouho, je tu zima, nemám chuť tady zbytečně tvrdnout. Jdu domů. Dobrou noc!“

A vykročil jsem do tmy.

==*=

Omluva

Nemít znalost přimražení, do nějakého vochlování bych se nehrnul. Uvědomoval jsem si, že jsem opilý, nejsem na to zvyklý. Abstinentsice nejsem, ale s alkoholem se nekamarádím a jak se říká, opilý abstinents je nejtrapnější.

Domů jsem však dorazil v pohodě a spal bych až do oběda, kdyby mi na klepadlo nezačal kdosi vytrvale bušit.

Koho to sem čerti nesou?

Mohl to být kdokoliv ze vsi, mohli to být i rodiče, možná i někdo známý, i když nevím, kdo by znal moji adresu. Být to ale někdo ouřední, namíchl by mě nejvíc.

Hodil jsem na sebe domácí oblečení a vyšel ze skály. Asi jsem se měl nejprve podívat kýrsekem, jenže po včerejším flámu v hospodě mě to prostě nenapadlo.

Přede dveřmi ale na mě čekala Nováčková dcera Zdena. Tu bych tedy čekal ze všeho nejméně. Co mi k ní naopak pasovalo, byl její otrávený výraz v obličeji.

„Přejete si něco, slečno?“ zeptal jsem se zdvořile.

„Jdu se vám omluvit za včerejšek!“ prohlásila dosti úsečně.

„Za co?“ nechápal jsem.

„Za ten včerejšek,“ opakovala. „Otecko usoudil, že bych se omluvit měla, takže musím. A protože mě varoval, že se vás na to zeptá, donutil mě dojít za vámi, abych se teda omluvila.“

„Proboha, ale za co?“ opakoval jsem.

„Za ten včerejšek přece!“ opakovala už trochu naštvaně, jako by ji mé nechápání dráždilo ke vzteku.

„Ale za co?“ nedal jsem se tím vytočit. „Už včera jsem přece vašemu panu otci řekl, že se nemáte za co omlouvat! Vůbec nechápu, proč vás k tomu nutí? Jednak jste očividně řekla pravdu a nic než pravdu, ta mě ale neuráží. Za druhé jste řekla jinými slovy totéž, co o sobě říkám já, čímž jsme se skoro shodli...“

„Řekla jsem vám »nýmand« a že bych to s vámi schytala!“

„To jste mi připomněla celkem zbytečně, to si pamatuji,“ odvětil jsem. „No a čím se to liší od mého vlastního hodnocení? Já jsem tvrdil, že moje životní zásluhy nejlépe popisuje přísloví o unaveném štěstí, které si sedne i na vola a dodal jsem, to byste to se mnou schytala! Čím se lišíme?“

„Ale já jsem to tak doslova nemyslela,“ řekla mírněji. Bylo znát, že ji naše shoda, jak jsem ji prezentoval, docela pobavila.

„Ale myslela,“ zavrtil jsem hlavou. „To bylo tak upřímné, že už jsem dlouho takovou upřímnou kritiku neslyšel. Ale pořád nechápu, jaký by byl důvod k omlouvání? Upřímnost? To snad ne! Pravda? Někomu pravda vadí, mně ne!“

„Jenže já se omluvit musím, táta by zuřil,“ odsekla.

„Upřímnou soustrast!“ pokýval jsem hlavou. „Víte co? Teď vám slíbím, že kdyby se na to náhodou váš otec zeptal, budu před ním tvrdit, že jste se omluvila, tečka a puntík. Ale bude to vlastně jen taková kamufláž, protože se nemáte zač omlouvat. Jste pro?“

„Jsem pro,“ přikývla. „Ale nechápu to.“

„Ale chápete!“ ujistil jsem ji. „Omlouvat se mi nemusíte, já s vámi souhlasím. Ale kdyby se pan otec zeptal, potvrdím mu, že jsem omluvu přijal. Matematicky to bude v pořádku.“

„Proč matematicky?“ zeptala se zaraženě. V mezilidských vztazích nebývá přece matematika tak často upotřebitelná.

„Protože nulová omluva je vlastně také omluva, i když má hodnotu nula,“ objasnil jsem jí. „Poslyšte, kvůli takové hlouposti vás otec žene přes půl vesnice a ještě až sem?“

„Táta je někdy takovej,“ pokrčila rameny.

„To se musím pochlubit, že mám lepší rodiče,“ řekl jsem. „Ti mě už dlouho takhle nesekývají.“

„Upřímně gratuluji,“ řekla kysele.

„Ale stejně,“ řekl jsem. „Za tu zbytečnou cestu si zasloužíte nějaký bonus. Nedáte si u mě aspoň kafe? Nebo něco jiného?“

„Jestli vám to nebude proti srsti, radši bych se otočila a šla domů,“ navrhla něco jiného. „Účelem cesty bylo odvrátit tátovy sankce a jestli mu potvrdíte, že jsem se přišla omluvit, mělo by to skončit. Po žádném bonusu netoužím, chci jen potvrzení, že si nic nedlužíme. Stačí ústně a když jste na to přistoupil, tím lépe.“

„Jenže teď se cítím dlužníkem já,“ přerušil jsem ji. „Musela jste si kvůli mně udělat pěknou zacházku a to bych cítil jako dluh. Dobře, nechcete kafe, chápu to. Tak si aspoň ode mne vezměte na cestu »poreot« a můžeme se oba cítit vyrovnaní.“

Otočil jsem se ve dveřích, aby nebylo vidět, jak mi veliký plod skočí přímo do dlaní. Když se to stalo, obrátil jsem se k ní a malý dáreček jí podal.

„To jistě sníte cestou, než dojdete domů,“ pobídl jsem ji.

„Co je to?“ zeptala se zaraženě, ale plod přijala.

„Vždyť říkám, »poreot«, tak trochu cizokrajné ovoce. Má tu výhodu, že nemá pecky a dá se sníst beze zbytku. Jmenujete se Zdena, že?“

„Jistě,“ zamračila se. „Nač to chcete vědět?“

„Já jen, jak vám mám říkat, kdyby se táta ptal,“ usmál jsem se. „Takže Zdena Nováčková?“

„Jo,“ přikývla.

„Tak tedy – sbohem, Zdeničko! A nenechte si organizovat život od rodičů! A mějte se hezky!“

„Sbohem!“ odvětila.

==*=

Uvědomil jsem si jedno. Když budu holky takhle od sebe odhánět, žádnou si nenajdu. Ale na druhou stranu žádnou nechci, tak co? Dobryňa mi ukázal, že bych si mohl nějakou najít a udělat z ní svou učednici, ale to vůbec nemusí být v tomhle století. Nač spěchat? Dobryňa si našel Nastasju, když mu bylo devět set let. To už byl »starý mazák«, něco v životě zažil, ledacos dokázal, i v Manuscriptu se vyznal, mohl ji tedy přijmout za »učednici«.

Kdybych přijal za učednici nějakou dnešní holku, měl bych proti ní opravdu miniaturní náskok a ještě by se mohlo stát, že mě předběhne. Aby pak učednice poučovala Mistra? Musel bych se hanbou propadnout! Ba ne, z toho mraku pršet nebude!

A jak to říkal Pišta? »Co můžeš čekat od blbě blondýny?« No, skoro to tak vypadalo. Pišta je ovšem hulvát s osmi třídami a velkého machra může dělat jen ve svém skladu. Proč ho ostatní respektují? Protože na podzim bude zemědělské družstvo prodávat brambory a on je může komukoliv svévolně odepřít a tvrdit, že »brambory došly«. Proto se kdekdo snaží vycházet s ním po dobrém. Brambory nepotřebuji a podkuřovat mu nebudu, ale tady na vsi jsem bílá vrána, většina dělá, jako by Pištovy vtípky byly kdovíjak chytré, nikdo mu do očí neřekne, že je hulvát a pitomec, i když vypadá a chová se jako »Blbec z Xeenemuende«. Kdo si ještě ten film pamatujete? Jenže tamten blbeček dokázal aspoň geniálně stavět a zaměřovat své rachejtle, Pišta umí jen tlachat v hospodě.

Ba ne, nejprve musím zvládnout Manuscript, ještě se mám hodně co učit. A když si za devět set let najdu nějakou učednici, musí to být holka na úrovni doby. Do té doby se ještě spousta věcí změní nejen ve světě, ale i mezi lidmi.

Už to vlastně začalo...

==*=

»Nulová natalita« je vážně příšerný zásah! I když se projeví jen na prázdných porodnicích a problém nevznikne hned. Zatím to vypadá jako maličkost, nikoho to netrápí, dokonce ani páry, které se marně snaží pořídit si dítě. Vidí ho jen statistici a lékaři. Ti ovšem bijí na poplach. Z porodnic se problém přenese do škol, později do armády a naplno to vypukne, když chybějící generace nedoroste do produktivního věku, nepřevzme na sebe břemeno hospodářství a jak se říká, »populace beznadějně zestárne«.

Jenže do té doby vidí problém jen ti potrefení. Jako první to postihne porodníky, ale šíří se to lavinovitě. Nepotřební porodníci a dětští lékaři se asi časem přeškolí, učitelé a vychovatelé nahradí chybějící dělníky ve výrobě, ale to všechno jsou jen dílčí záplaty, které nemohou postihnout jádro problému.

Až to pochopí všichni, bude na nápravu pozdě.

Naivní pokusy o dovoz »biologického materiálu« vystřídají stejně naivní pokusy o dovoz dětí k adopcím. Nebude odkud je brát. Problém bude mít většina světa a kde bude menší, nastane přísná ochrana dětí. Pirátské únosy mohou být úspěšné jen dokud jim »méně postižení« nebrání, ale dřív nebo později dojde všem, že děti jsou jejich největším bohatstvím, které nesmí vypočítavě prodávat.

I když to mimozemšťané uvolní, pro »postižené země« to bude tak velký výpadek, že se z toho budou vzpamatovávat aspoň pět generací. A kde to neuvolní, tam lidé vyhynou jako dinosauři.

Svět bude bez nich lepší.

==*=

Od televizního vystoupení Dobryni mi ale bylo jasné, že na mě nebudou mít ruští přátelé čas. Nastala jim tvrdá fuška přímo v Rusku. Vzali si za úkol vysvětlit lidem, v čem je mimozemský zásah spravedlivý. Ruské porodnice byly pořád stejně plné, plno dětí přibývalo i mimo ně, takže se zdálo, jako kdyby byli Rusové vyvoleným národem mimozemšťanů.

Bylo to však jen zdání. »Nulová natalita« tvrdě dopadla na dosavadní elitu Ruska. A tím hůř, že všude kolem se zdánlivě nic podezřelého neprojevalo, jen na rodinách oligarchů. Nepomohla jim žádná nadstandardní péče, ani nejlepší specialisté. Za jiných okolností by si jistě zaplatili dražší lékařskou péči na vytouženém Západě, ale právě tam si nikdo ze světových kapacit nevěděl rady o nic víc než v Rusku.

Oligarchové se konečně vzchopili k útoku. Smečka ruských právníků podala trestní oznámení na jediného viditelného viníka, Dobryňu s Nastasjou. Byla to podle nich přímo čítanková ukázka vlastizrady, neboť se proti své vlastní zemi spojili s nepřátelskou mocností. Podle té definice si byli naprosto jistí úspěchem, jenže s mimozemšťany nebyla žádná země ve válce a Rusko zachránili před atomovým útokem, jakápak »nepřátelská velmoc«? Ačkoliv celý soudní dvůr patřil k těžce elitě, tuto námitku nepřekonal. Tím hůř, že se proces stal velice vděčnou mediální záležitostí, neboť oligarchové předem avizovali opačný rozsudek a médiachři se na něj těšili jako dítě na novou hračku. Nedovedli skrýt zklamání nad neúspěchem »tak jasného případu«.

Obhajobu však vzal jakýsi Sergej Voronin, starší právník se šedivou hlavou. Však mu také byly čtyři tisíce let, o tom ovšem ze soudců nikdo nevěděl. Sergej se kdysi zaměřil na ruské právo, aby omezil zvůli elity v soudcovských talárech. A i protivníci mu museli přiznat, že ruské právo ovládal.

Vzápětí rozmetal i další žalobu, kdy někteří příslušníci elity žalovali Dobryňu s Nastasjou z ublížení na zdraví nedobrovolnou sterilizací. Celkem snadno dokázal, že jeho klienti na tom neměli podíl, žaloba je od základu absurdní, navíc zpochybnil i samotné ublížení na zdraví, které je podle něho těžké prokázat, neboť se ničím neliší od přírodní neplodnosti.

Buď jak buď, Dobryňa a Nastasja strávili pár nepříjemných hodin na výsleších a před soudem. Přes nepochybnou zaujatost je však vyšetřovatelé nedokázali usvědčit a Moskevský soudní dvůr pak odsoudit, i když se i zaujatí soudní znalci snažili seč mohli.

Tudy zkrátka cesta nevedla.

==*=

V Čechách zatím vládla neutrální nálada. Odpůrci Ruska se čertili, že mimozemšťané pomáhají právě Rusákům a Američany nespravedlivě trestají. Odpůrci Američanů tvrdili, že za atomovou

válku měl být ještě tvrdší trest, jejich příznivci poukazovali na to, že mimozemšťané potlačili natalitu Američanů mnohem dřív, což bylo nespravedlivé. A za všechno beztak může Putin! Ten se jistě sčuchl ke škodě Amíků i s mimozemšťany!

V Čechách se nic podezřelého nedělo. »Nulová natalita« se ještě nemohla projevit, nikdo netroubil na poplach. Porodnice nebyly sice naplněné, ale děti se rodily a chyběl důvod k panice. Objevily se nějaké příznaky poruch, ale daly se zahrnout pod vliv špatného životního stylu, zejména chemicky ošetřených potravin. Dalo se proti tomu namítat, že sousedi v Německu mají potraviny kvalitnější, ale problémy mají větší.

Do toho přišla další zajímavá zpráva.

U sousedů v Polsku na tom byli podobně jako v Čechách. Děti měli dost, vláda podporovala rodiny víc než u nás, jenže tam v jednom mimořádném televizním vysílání vystoupil jakýsi Jacek Polak s populárně naučným pořadem o mimozemšťanech. Při tom ohromným divákům ukázal nejen několik obrázků vesmírných bytostí, ale na důkaz toho, že se zná s mimozemšťany a vystupuje v Polsku jako jejich vyslanec, přinesl do televize i »mimozemské ovoce poreot«. Jako důkaz to stačilo, neboť přivolaní odborníci na cizokrajné ovoce museli přiznat, že tohle ovoce neznají, takže pokud nejde o nějakou neznámou pozemskou odrůdu, dal by se připustit i jeho mimozemský původ.

Jacek Polak však začal divákům v Polsku objasňovat dosud neznámý pojem »genetického počítadla«. Zejména jak dopadnou všichni nevěrníci a nevěrnice.

„Kdo zhřešil proti přikázání »Nesesmilniš«, mohl si dojít ke zpovědi, získal odpuštění a hřešil vesele dál,“ hlásal. „Genetické počítadlo je přísnější. Pokrytecká zpověď na ně nemá očištný vliv a jakmile muž či žena dosáhne osmi změn, stane se kastrátem. Je proti tomu jediná obrana – věrnost.“

Nejspíš tím ušetřil mnoho Poláků kruté zkušenosti. Polsko je sice hodně bigotní katolická země, ale Jacek Polak měl pravdu, když mluvil o »veselém hřešení« hned po zpovědích. Poláci však nejsou jen bigotní, nejsou ani hloupí. Po jeho varování pochopili, že tohle neobejdou zpovědi.

Ruská televize několikrát záznam Jackovy řeči zopakovala. Dobryňa jen dodal, že nevěrníků není škoda a dodržovat věrnost by mělo být samozřejmé i bez varování. Nicméně jak Poláci, tak Rusové varování byli. Záznam Jackova vystoupení si vyžádaly i další televizní stanice, bohužel jen na východ od Čech. Česká televize se opět zachovala po pštrosím způsobu. ěkdo asi usoudil, že tento problém v Čechách nemáme a střídání partnerů patří mezi základní lidská práva, která přece neomezíme.

Svět se však dozvěděl i další novinky. Mimozemšťané tedy nejsou jen v Rusku! I Poláci mají svého strážce!

Bude jich ještě víc?

=*=

Poslední dobou jsem si zvykl spát až do oběda. A spal bych až by se hory zelenaly, kdyby mi opět někdo nezačal bušit na klepadlo. Bylo to ale takové... jiné. Krátké zaklepání, pak ticho. Když jsem nereagoval, opět zaklepání a opět ticho.

Koho to sem čerti nesou?

Kdyby věděl, jak mi to v »Aládínově jeskyni« zvoní, mohl by prodloužit tu pauzu. Kdo je to? Může to být kdokoliv ze vsi. Rodiče to nebudou, ti sem za mnou nejezdí. A jen vesničané vědí, kde bydlím. Jo a ještě pošťáčka, ale to by věštilo nějaký ouřední problém, od toho radši dál.

Podíval jsem se raději ven kýrsekem, ale stačilo to, abych trochu ztuhl.

Na klepadlo ve dveřích bušila Zdena Nováčková.

Tu bych opravdu čekal ze všech nejméně. Cožpak jsme si už jednou nedali sbohem? No, aspoň neměla ten otrávený výraz

v obličejí jako minule. Vypadala skoro normálně, ale všiml jsem si, že je nějaká zmoklá. No jo, vždyť prší! Co to má znamenat? Že by jí tatík zase dělal problémy? To jsme snad vyřešili minule! Proč ji znovu žene za mnou přes půl vesnice, nota bene když leje, že by psa nevyhnal?

Hodil jsem na sebe domácí oblečení a vyšel ze své skály do předsíně domku. Mělo to vypadat, že jsem byl právě v obýváku.

„Přejete si něco, slečno?“ zeptal jsem se zdvořile, když jsem otevřel venkovní dveře. Snažil jsem se nevypadat rozmrzele, ale moc se mi to asi nedařilo.

„Jdu se vám omluvit!“ oznámila mi.

„To už jsme si snad vyjasnili, ne?“ nechápal jsem. „Od té doby jsem v hospodě ještě nebyl, takže jsem se s panem otcem neviděl, ale naše dohoda platí, řeknu mu, že...“

„Nejde o tátu,“ přerušila mě. „Já se vám jdu omluvit!“

„Ale proč?“ usmál jsem se trochu nechápavě.

„Protože jsem vám řekla »nýmand«,“ odvětila. „Nepozvete mě aspoň za dveře, když leje?“

Spolkl jsem, že mé pozvání minule odmítla. To ovšem bylo sucho, teď se změnily podmínky. A bylo nezdvořilé nechat ji dál moknout. Budu si muset aspoň přede dveřmi udělat stříšku, jinak tu každý zmokne, než se na mě dozvoní... vlastně doklepe...

„Pojďte dál!“ ustoupil jsem dozadu, aby mohla vejít. „Ale já to pořád nechápu... Nýmand sem, nýmand tam, ocenil jsem, že to aspoň bylo upřímné...“

„No právě!“ vzdychla si. „Upřímné, ale nespravedlivé. A za to se jdu stejně upřímně omluvit.“

„Dáte si aspoň kafe?“ nabídl jsem jí, když jsem od ní vzal mokrý pláštěk a pověsil ho na věšák. „Pojďte si sednout, když už jste tady!“

„Kafe bych si dala,“ vzdychla si. „Jedno jaký, hlavně aby bylo horký!“

Pozval jsem ji do obývacího pokoje a nabídl jí posezení na pohovce u nízkého stolečku. Pak jsem odešel do kuchyně, aby neviděla, jak to kafe vznikne.

„Nemáte tu nějakou utěrku?“ zavolala za mnou.

Dva hrnky kafe se na táčku objevily ve vteřině, přidal jsem dvě misky nějakých koláčků, popadl jsem navíc utěrku a vrátil se do obývacího pokoje. Návštěva ode mne nejprve převzala utěrku a rázně utřela celý stůl. No jo, byl zaprášený, to mi hned nedošlo. Pak teprve mi dovolila položit tácek na stoleček, vzala si hrnek a hrála si o něj ruce. Přidal jsem jí ještě misku koláčků.

„Takže k tej omluvě,“ začala aniž by čekala, až ji vybídnu. „Uznávám, že jsem husa, že mi to hned nedocvaklo, takže za toho »nýmanda« přijměte teď už stejně upřímnou omluvu.“

„Ale proč?“ usmál jsem se. „Bylo to upřímné a pravdivé, to jsem přece musel ocenit!“

„Nebylo to pravdivé!“ řekla trochu tišším hlasem. „Prostě jsem si neuvědomila, že nejste nýmand! Vy jste přece ten... ani nevím, jak se to správně řekne česky... stórož!“

„Myslíte?“ zvažněl jsem.

„Myslím si to,“ řekla. „Hrajete před lidma, že se s Rusáky kamarádíte jen náhodou, a zatím jste jeden z nich! Ne Rusák, ale »stórož«! Ono to asi nikomu nedošlo, ale mělo by!“

„Trochu mě udivujete, slečno,“ řekl jsem. „Jak jste na něco takového vlastně přišla?“

„Hrajte to klidně před lidma, ale ne přede mnou, prosím!“ požádala mě. „Jak jsem na to přišla? Uznávám, taky mi to hned nedošlo. Ale když včera ukazovali v televizi toho Poláka, on se tak i jmenuje, Jacek Polak, ukazoval jim obrázky mimozemšťanů, ale taky přinesl nějaké mimozemské ovoce... přesně to, co jste mi dal minule na cestu! V Polsku to nikdo neznal, až připustili, že je to mimozemské... a kdo jiný by mohl takovou vzácnost nabízet než ten, kdo se s mimozemšťany dobře zná?“

No jo, podcenil jsem ji. Ale došlo jí to dobře.

„Chutnalo vám aspoň?“ zeptal jsem se.

„Já husa to zbaštila cestou, jak to bylo mňam!“ přiznala.
„Nezůstala mi ani pecka, ani ohryzek... Vědět, co to je...“

„Výhodou »poreotu« je mimo jiné i to, že se dá sníst úplně beze zbytku,“ řekl jsem.

„Táta říkal, že ten... stórož... znamená česky »strážce«,“ pokračovala. „Co ale můžete v takovém Zapadákově strážit?“

„Ledacos,“ vzdychl jsem si.

„Takže jste strážce?“ podívala se na mě snaživě. „Víte, asi bych řekla, že nejste strážcem dlouho. Hádala bych, že strážcem byl Přemysl. Jenže ten nedávno zemřel. Že vy jste tady místo něho?“

Došlo jí to správně. Hlavička! Inu, podcenil jsem ji.

„Chápu, že mi to nesmíte říci,“ pokračovala, když jsem se neměl k odpovědi. „Bude v tom asi nějaké tajemství, že? O Přemyslovi to taky nikdo netušil... a jestli jste tu místo něho, tak mi toho moc neřeknete, že? Já jen tak hádám...“

Jen tak hádala, ale dobře. Chlapi v hospodě toho slyšeli víc, její otec, pan Nováček, se setkal se záhadami, jaké se v našem světě jen tak nestávají. Aby mu stromy ze skály samy přilétly až na dvůr pily... jenže pan Nováček viděl především to dřevo. Jeho dcera to domýšlela dál. Hospoda plná chlapů jakž takž uznala, že se ve vsi děly věci nevidané, ale všichni přistoupili na to, že to byla věc návštěvníků z Ruska, kamarádů Přemka. No a já jsem byl jen »nýmand«, na kterého si sedlo unavené štěstí.

„Udivujete mě, slečno!“ řekl jsem, abych vůbec něco řekl.

„Nemůžete mi říkat jinak než »slečno«?“ požádala mě bez jasné spojitosti. „Jmenuji se Zdena.“

„To už bychom si mohli rovnou tykat,“ navrhl jsem.

„Beru!“ skočila po tom návrhu. „Jak ti mám říkat?“

„Mám přece jméno, Václav,“ usmál jsem se.

„To se mi zdá moc ouřední,“ zamítla to. „Co takhle Vašku!“

„Jo, na to taky slyším,“ uznal jsem. „A na co slyšíš ty?“

„Třeba na Zdenko!“ řekla. „Ale řekneš mi aspoň něco? Nebo je to všechno tajemství? Táta doma povídal, že jsi v hospodě říkal něco o Přemyslovi. Prý byl tisíc let starý! Je to pravda?“

„To jsem ani neměl říkat,“ přiznal jsem. „Chlapi mě trochu vytočili, že o Přemkovi hovořili jako o pošukovi a bláznovi... Přemek přece nebyl blázen! Přemek věděl víc než celá Karlova univerzita!“

„Já ti to věřím,“ řekla. „I když byl z předminulého tisíciletí a vypadal jako biblický prorok. Jenže chlapi jsou vždycky rychle se vším hotoví. Nechodil do hospody, takže byl blázen!“

„Já taky nesedím dennodenně v hospodě,“ připomněl jsem jí. „A už mám taky trochu punc podivína!“

„Kašli na Pištu Jarce!“ poradila mi. „To je zkrátka hulvát!“

„Já ho vážně neberu,“ přikývl jsem.

„Prý ses mě v hospodě zastal,“ nadhodila a dívala se na mě, co na to asi řeknu.

„Kašli na Pištu Jarce!“ vrátil jsem jí její vlastní radu. „Jestli si ten hulvát o sobě myslí, kdovíjak není chytrý, mám jiný názor! Řekl bych, že přímo opačný!“

„Já taky,“ řekla. „Oni chlapi v hospodě jsou tak trochu... namyšlení. Jak se říká, jako by spolkli všechnu moudrost světa. Se vůbec divím, proč tam chodíš!“

„Asi protože nechodím do práce a někdy člověk musí mezi lidi,“ vzdychl jsem si. „Sedět doma jako jezevec ve své noře není zrovna záviděníhodné. Občas zkrátka musím jít mezi lidi a jak se říká, v nouzi i Franta dobrej.“

„No, v naší hospodě to tak schytáš!“ přeměřila si mě.

„Je tu snad něco lepšího?“ usmál jsem se.

„No jo, máš pravdu,“ připustila. „Tady chcipl pes, zábava je ve vsi jako v márnici. Ještě že chodím do školy, tam se dostanu do zajímavější společnosti. Ty už jsi po škole, vid’? Táta říkal, že jsi inženýr. Ale namyšlenej nejsi, že ne?“

„Jsem po škole i před školou,“ pokrčil jsem rameny. „Mám diplom inženýra, ale v nové škole jsem zajíc, bažant nebo holub, jak se dříve říkalo na vojně.“

„Co je to za školu?“ zajímala se.

„Ona to vlastně není škola,“ vzdychl jsem si. „Spíš takové samostudium. To jsem zažil už na vejšce, ale teď to je tvrdší.“

„Tvrdší než na vejšce?“ podivila se. „Co se vlastně učíš?“

„Hele, nechceš se radši bavit o něčem jiném?“ pokusil jsem se odvrátit téma od nebezpečného úskalí.

„Mě ale opravdu zajímá, co se učíš!“ odmítla změnu směru. „Musí to být něco úžasného! Rozdáváš mimozemské ovoce, kafe uvaříš za dvě vteřiny, to nedovede ani rychlovarná konvice, znáš se s tisíciletými strážci, Přemyslovi bylo taky už přes tisíc let... nač vlastně zemřel? A proč zemřel v »pouhých« tisíci, když jednomu Rusovi je tisíc pět set let a druhému dokonce pět tisíc?“

„Kousl ho jedovatý had ve světě Ókišež,“ řekl jsem. „Ale to bys taky neměla vědět, naštěstí na to nepřišli ani doktoři, proto mu napsali do úmrtního protokolu »infarkt«. Teď už se to nedá přezkoumat, Přemek je pohřbený.“

„Ve světě... Ókišež?“ zachytila to.

„Hele,“ zarazil jsem to, „víš už příliš mnoho!“

„Myslíš to jako američtí gangsteři? »Věděl příliš mnoho!« a prásk ho!“ parodovala to temnějším hlasem, ale s úsměvem.

„Jo,“ přikývl jsem. „Dobře, tvou omluvu беру. Máš pravdu, asi nejsem úplně nýmand. Ale není to tak jednoduché. Být strážce je řehole. Přemek byl tisíc let poustevníkem. Naštěstí je možnost víc a Dobryňa Nikitič mi ukázal jiné. Nechci být poustevník jako Přemek, ale i tak opakuji, je to řehole. Rozumíš mi?“

„Řehole?“ zarazila se. „Myslíš tím něco jako celibát?“

„Skoro,“ přikývl jsem vážně. „Přemek to myslel doslova, žil tisíc let sám, ale jak asi víš, i v hospodě jsem to řekl, Dobryňa je ženatý. Už pět set let. Jenže – a teď to přijde – ta řehole znamená prakticky zákaz nejen rozvodů, ale i nevěry! Dobryňa s Nast'ou jsou spolu pět set let bez možnosti rozejít se a o nevěře přestali i uvažovat. Představ si to, jestli to dokážeš.“

Teď se ukaž!, pomyslel jsem si. Možná to pro ni bude rána jako palicí do hlavy. Dnes jsou lidi zvyklí na úplnou volnost bez zodpovědnosti a najednou tohle! Tak přemýšlej!

„Aha,“ řekla pomalu. „A jak dlouho ta škola potrvá?“

„Přemek byl učedníkem dvě stě let,“ řekl jsem. „Já jsem skoro úplný začátečník, ale když Přemek zemřel, jsem nejmladší Mistr na světě. Teď mi pomohli Rusové, řekneme, že mě naučili víc než Přemek, ten mi stačil dát jen úplné základy. Ale nepočítám, že bych prvních sto let udělal nějakou díru do světa...“

„To je to tak těžké?“

„Teď už ti neřeknu nic nového,“ řekl jsem. „Setkali jsme se s mimozemskou civilizací, která je daleko před námi. Naši vědci mi ve srovnání s jejich vědou připadají jako dětičky na písčku poblíž atomové elektrárny, které důležitě řeší, kdo má větší bábovičku než ostatní. Co je to vlastně za školu, kam chodíš?“

„Střední zdravotnická...“ pípla nesměle.

„A kdy ji končíš?“

„Napřesrok...“

„Tak jo,“ přikývl jsem. „To využiješ. Teď mi však nezbyvá nic jiného než dát ti čas na rozmyšlenou. Není to žádná legrace, přemýšlej o tom! Když se ti to v hlavě nerozleží jinak, přijď sem s maturitním vysvědčením a můžeme pokračovat v rozhovoru.“

„Cože? Až za rok? Nejsi tak trošku krut'as?“

„První, co se musíš naučit, je zodpovědnost,“ řekl jsem. „Hned za ní musí být trpělivost. Zodpovědnost mi velí upozornit tě nejprve na úskalí. Mimozemskou technologii dnes těžko odlišíš od černé magie. Ale není to jen nezodpovědné čarování, i když to tak někdy zdálky vypadá.“

Natáhl jsem ruku a poručil jsem si na dlaň »poreot«. Úplně vyjekla překvapením, když se mi objevil přímo na ruce.

„Vezmi si to na cestu, to sníš než dojdeš domů,“ poradil jsem jí. „Ale hlavně, přemýšlej při tom! Máš o čem.“

„Páni!“ vzdychla si, když si ode mne brala velký plod.

„Takže se uvidíme po tvé maturitě,“ usmál jsem se. „Pokud tě na škole neokouzlí někdo jiný. Kdyby se to stalo, pochopím to. Se mnou bys schytala jen tu řeholi, nezastírám to. Sama uvidíš!“

„Já jen... aby sis mezitím ty nenašel jinou!“ zaskočila mě.

„Zodpovědnost a trpělivost smím po tobě žádat jen když je mám i já,“ odvětil jsem. „Co je to rok? Rok je pro nás jako pro jiné lidi měsíc. A měsíc přemýšlení nikoho nezabije.“

„Ale přece...“ zkusila to s prosíkem.

„No dobře,“ nechal jsem se trochu obměkčit. „Nesmíme to prozrazovat kdekomu, ale čekateli na učedníka to ukázat smíme, i kdyby si to ještě rozmyslel. Ale teď už mi musíš slíbit, že nic neřekneš ani vlastní mámě a tátovi! Slibuješ?“

„Ano!“ řekla odhodlaně.

„Dobře, pojď se mnou!“

Zvedli jsme se a vyšli do předsíně. Byla tu trochu tma, ale skála proti dveřím byla obílená. Natáhl jsem k Zdeně ruku a když mi ji stiskla, obrátil jsem ji proti skále.

„Sezame, otevři se!“ řekl jsem.

Trhla sebou, to se ví. V našem světě není obvyklé, aby něco jen tak odspodu mizelo. Skála obnažila otevřené dveře, jak jsem prve spěchal. Naštěstí jsem si chodbu mezitím upravil podle sebe,

takže byla vyšší než za Přemka. Protáhl jsem Zdenu za sebou až na kraj »Aládínovy jeskyně« a počkal, až se vzpomene z údivu.

„Tak tohle tady střežíš!“ řekla pomalu, když očima objela celou tu prostor.

„To je můj mládenecký pokojíček,“ ujistil jsem ji. „Tady bydlím. Vím, všimla sis prachu v mém venkovním obývacím, tam opravdu chodím jen s návštěvami. Ale tím to teprve začíná. Pojď ještě dál! Sezame, otevři se!“

Další skalní dveře byly na pravé stěně. Za nimi byly těžké pancéřové dveře, které jsem musel otevřít ručně.

„Teď pozor, zajiskří kolem nás něco jako »Eliášův oheň«,“ varoval jsem Zdenu. „Spálí bakterie, ale lidem je neškodný.“

Skutečně se kolem nás krátce modře zajiskřilo, ale pak jsme chodbou a dalšími pancéřovými dveřmi v pohodě vyšli do trochu pochmurné kamenité krajiny světa »Figrozg«.

„Nadýchni se!“ poradil jsem Zdeně.

„Proč?“ nechápala.

„Kolem nás je mimozemský vzduch,“ ujistil jsem ji. „Jsme ve světě »Figrozg«, to je teprve pravé tajemství strážců! Strážíme vesmírné brány do cizích světů. Dnes na to není čas, ale jestli sem přijdeme příště, ukážu ti zdejší tvory, abys viděla, že do našeho světa opravdu nepatří. Dnes se musíš spokojit nadechnutím cizího vzduchu a pohledem do dálky, pak se vrátíme.“

„Proto táta pořád nechápe, co vidíš na té staré poustevnické chajdě! Kdyby to věděl!“

„Tak by mi ji tak levně neprodal?“ usmál jsem se. „Strážci se nesmí nechat omezovat byrokraty, kteří prohlásili, že majetek po strážci dědí stát! Kdyby to nešlo po dobrém, šlo by to po zlém, ale žádný pomíjivý stát nesmí získat vesmírnou bránu! Tvému tátovi šlo naštěstí jen o dřevo, dostal je a vydělal na tom, přejme mu to. Ale kdyby si usmyslil tu skálu ponechat, narazil by.“

„A byli byste na něho hodně zlí?“

„Jak se to vezme,“ řekl jsem s úsměvem. „Spíš by byl on na nás velice laskavý a věnoval by nám ji sám a rád. Proto sem přijel Dobryňa, já jsem ještě neuměl ovlivňovat lidi. Naštěstí to prošlo hladce, tvůj táta splnil slib a tvrdší metody nebyly nutné. Nechme toho, je to za námi, ani my to nemáme rádi. Pojd', vrátíme se!“

„Touhle bránou do našeho světa?“

„Do našeho světa a domů,“ upřesnil jsem to.

Obrátili jsme se do tunelu. Už při cestě tam jsem za sebou pečlivě zavíral všechny dveře, teď také tak. Chodba z Aládínovy jeskyně do našeho světa nepotřebuje takovou pečlivost jako brána do cizího světa, i když je umělý a drobné zamoření pozemským životem by mu nemělo vadit. Je ale setsakra rozdíl mezi nějakými neškodnými bakteriemi a nebezpečnými druhy, kvůli kterým se musí celý svět vypálit ohněm.

„Tak tedy – měj se krásně, Zdenko, a jestli neztratíš kuráž ani trpělivost, přijď!“ loučil jsem se ve dveřích, kterými vycházela na cestu do vsi. Déšť již ustal a vzduch byl plný pozemských vůní.

„Já přijdu!“ řekla pevně.

„Uvidíme oba!“ kývl jsem.

=*=

Odklad

I když jsem nehodlal žít v celibátu jako Přemysl, podařilo se mi už podruhé odehnat od svého prahu celkem pohledné děvče. Nebylo to tvrdé odmítnutí, možná jsem v ní vzbudil jakési naděje, přesto odešla s nepořízenou.

Vlastně, jak se to vezme? Jestli se přišla omluvit, tentokrát upřímně a ne na rozkaz otce, pak úspěch měla, protože jsem její omluvu přijal. Nejsem tvrdák. Ale je to pro ni naděje? Zajímalo by mě, přišla kvůli mně, nebo se jen přizivit na mém »přátelství s mimozemšťany«? Snad jsem jí plasticky objasnil, že to nebude tak laciné. Dal jsem jí do začátku poměrně tvrdou zkoušku a jestli ji tu už neuvidím, pak jsem byl až příliš tvrdý.

Vyčítat si to ale nebudu. Nepotřebuji přece jen učednici, ale životní družku, která se mnou vydrží tak jako královna Nastasja s Dobryňou. Bohužel to nejde jinak, než ji formálně přijmout za učednici. Ale opravdu nechci první holku, která o mě zavadí a po půl roce si to rozmyslí. I když to znamená vydržet totéž. Jenže si nemyslím, že to je kruté a nesplnitelné. Když teď uvidím nějakou pohlednou holku, musím si jen včas vzpomenout, co jsem slíbil Zdeně. Zkrátka jsem teď napůl zadaný, jenže napůl je blbost, takže jsem zadaný úplně. Leda by si ona našla někoho jiného, zprostita mě mé části slibu a ukázala mi, že tu pravou musím hledat jinde.

Když to udělá, zlobit se nebudu. Rok mě nezabije. Kdybych nebyl strážce, byl bych v podobné situaci jako kluci odvedení do armády. A to bývalo delší. Tak co...

Pro Zdenku je to horší, ale jen zdánlivě. Když vydrží, získá za jeden ztracený rok tisíc a to nebude malá výhra! Otázkou je, jestli to vydrží. Střední zdravotnická škola, to jsou atraktivní zdravotní sestřičky, často lovené mladými mediky. Když ji některý »uloví«, máme oba prostě smůlu, jenže ona na tom bude

hůř. V Bibli se tomu říká »vyměnit osud za mísu čočky«. Záleží to jen na ní.

Pro mě je dobré, že jsem získal odklad. Musím se co nejvíc naučit, když chci učit někoho jiného. Mám rok k dobru a nesmím ho proflákat. Takže jdu k Manuscriptu podívat se na návody.

Budu je potřebovat.

==*=

Říkal jsem Zdeně, že občas musím jít mezi lidi a proto se čas od času objevím v hospodě. Nebyla to úplná pravda. Vlastně bych tam chodit nemusel, kýrsek by mi stačil, abych nebyl beze zpráv o světě. Pravdou ale je, že sedět doma jako jezevec ve své noře není zrovna záviděníhodné. A kromě toho bych asi měl lidi trochu usměrňovat. Nenechat je oblbovat mediamachry, kteří jim podávají zprávy příliš jednostranně.

Každý režim své poddané usměrňuje tím směrem, kterým potřebuje. Je jedno, zda to dělá železnou rukou cenzorů, nebo tu špinavou práci oblbování lidí svěří zdánlivě nezávislým médiím, nezávislým jen pokud se nepostaví proti majitelům. Když státní cenzor vyhodí příliš odvážného redaktora, který se zkusí postavit proti cenzuře, je to mocenské pronásledování a útok na svobodu slova. Když ho vyhodí soukromník, je to jeho svaté právo, a do toho nikomu nic není. Je to totéž, jen jinak podané. Soukromníci proto cenzurují tvrdě a efektivně, i když se tváří »nezávisle«.

Nejhorší pak je, když všechna média patří jednomu majiteli a lidé pak nemají žádný výběr. Nemusí to být tak okaté, jako za vlády komunistů, kdy všechny noviny doslova papouškovaly, co přineslo Rudé Právo. Soukromník si naopak vydržuje i redaktory horší a ještě horší, což mu uchovává zdání rozmanitosti a kdo na oko peskuje ty extrémní, vypadá jako demokrat.

Nejsmutnější je, že lidé přestali o médiích přemýšlet vlastní hlavou a nekriticky přejímají, co do nich média hustí. Přesvědčil jsem se o tom i v naší venkovské hospodě.

Samozřejmě chápu, že Češi nezapomínají historické křivdy, ale měli by se naučit rozlišovat, kdo je způsobil. A že to nebyl ruský Ivan, který by se nehnul ze svého sěla, kdyby ho nenavlékli do uniformy, neposlali někam, sám netušil kam, nenutili ho pod hrozbou zastřelení střilet... přitom Rusové ani nestříleli tolik jako američtí mariňáci, pro které je válka prestižní profesí... Říká se, kdyby bylo tenkrát Rusko »demokratické« jako Spojené státy, to by teprve byly v Čechách jatky! Čtyři miliony vdov a sirotek jako v Iráku a Afghánistánu!

Jenže média v prostých českých lidičkách vytvořila obraz ruského Ivana jako primitivního mužika s kalašnikovem, který po světě roznáší bolševismus. To už dávno není pravda, jenže lidé si to v hlavách zafixovali. Je sice pravda, že americkým mariňákům fandí v Čechách také málokdo, ale amerikanofilů je podstatně víc než rusofilů. Chtělo by to trochu spravedlivější pohled.

Když jsem ale okřikl Pištu Jarece, který už zase opakoval, že není možné, aby Amíci dostali v Rusku na kožich, sesypali se na mě prakticky všichni. A odkud to vím, když sami Rusové jsou o tom zticha!

„Vím to od Dobryni Nikitiče,“ řekl jsem. „Má o tom lepší informace než KGB i CIA, natož naše prolhaná média!“

„No jo, to je ten Putinův komplic!“ opáčil Pišta Jarec.

„Kdybys trochu sledoval něco jiného než Českou televizi, věděl bys taky,“ vyčetl jsem mu. „Dobryňa se nezná s Putinem, ale s mimozemšťany. A už bys mohl vědět, že v Rusku dostali Amíci na budku od mimozemšťanů. Rusové tomu jen ohromeně přihlíželi, proto jsou tak zticha! A nemohou toho využít, protože je mimozemšťané varovali, aby to nedělali.“

„A tys viděl, jak to Američané dostávali?“ zeptal se Pišta.

„Rusové to natáčeli na videa,“ řekl jsem. „Americká letadla bez viditelné příčiny změnila směr vzhůru a odlétla do vesmíru. I s tisícovkou amerických elitních pilotů, které už nikdo nespátří.“

Litovat je nebudu, kdyby to mimozemšťané neudělali, Amíci by změnili náš svět v radioaktivní poušť.“

„A ty tomu věříš?“ odfrkl si pohrdlivě Pišta.

„A čemu, proboha, věříš ty?“ odpálil jsem ho. „Že je svět růžový, Američané jsou nezištní dobrodinci lidstva a ušmudlaní mužici v Rusku žerou malé děti? Kdybyste věděli, co všechno se na nás valí..! Víte, že se v Africe už skoro rok nenarodilo jediné dítě? Ještě nedávno hrozilo Africe přelidnění a nejen to, Afričané hrozili přelidnit i Evropu, ale dnes jim hrozí vyhynutí? Víte o tom vůbec? Naše média před tím zastrčila hlavy do písku jako pštrosi, jenže to neznamená, že to neexistuje!“

Vysypal jsem to na ně jako když bagr vysype obrovskou lžíci na korbu nákladního auta, až tlumiče pérování zasténají.

„No jo, ale tahle ruská propaganda...“ začal Pišta zaraženě, ale nenechal jsem ho domluvit.

„Žádná ruská propaganda!“ ut'al jsem ho jako sekerou. „To jsou zprávy od strážců, tedy vlastně od mimozemšťanů. Ti nemají ve zvyku lhát! Mimochodem, mimozemšťané nedávno ve většině západních zemích zrušili strážce a sami převzali jejich úkoly, to se teprve budeme divit!“

„To víš od těch svých Rusáků?“ zkusil Pišta opět rýpnout.

„Jo,“ přikývl jsem. „Pár lidí je vidělo i u nás v naší vsi, jsou to lidi jako my, jen trochu starší a ne tak prolhaní.“

„Kdo je u tebe prolhanej?“ naježil se Pišta, neboť to hned vztáhl na sebe.

„Propagandisti všech zemí,“ odvětil jsem. „Pokud se k nim počítáš, klidně to vztáhni i na sebe, nebudu proti.“

„Ruský propagandisti taky...?“ nadhodil ještě Pišta.

„Ruský propagandisti jsou stejní šmejdi jako američtí,“ řekl jsem. „Nemluvím o propagandistech, ale o strážcích, co nemají s ruskou propagandou vůbec nic společného.“

„Tak to jsou propagandisti mimozemšťanů!“ řekl Pišta.

„Čoveče, vy snad potřebujete zchladit!“ řekl jsem.

„Sám se koukej zchladit!“ opáčil Pišta, ale v té chvíli strnul jako přimražený, ačkoliv jsem přimražení nepoužil. Pištovi se na hlavu znenadáni sneslo pět kilo sněhu a zasypalo ho jako hlávku zelí, zapomenutou na poli do zimy.

Ale stal se paradox. Sníh zasypal Pištu, ale zchladil mě. To už bylo hodně přes čáru, tohle těžko někomu vysvětlím. Napadlo mě sice, jak z toho ven, ale záleželo to i na tom, jestli mi sousedé takovou habadůru spolknou i s navijákem.

Vytáhl jsem mobil, stiskl pár tlačítek a přiložil si jej k uchu.

„Štó takóje?“ zeptal jsem se. „Děje se něco?“

Chvíli jsem čekal, jako kdybych poslouchal. Šenk ztichl, až by byl slyšet i dopad špendlíku, ale nikdo nic neslyšel.

„Nu charašó,“ řekl jsem po chvílce, kdy to mělo vypadat, jako kdyby mi ten na druhé straně něco říkal. „Ja znāju, dlja étich ljúděj právdy žalko. Užé idú!“¹¹

Nepředpokládal jsem, že v naší hospodě někdo umí rusky, ale volil jsem slova, která bych snad ani nemusel překládat.

„Pane Krejzo, platím!“ přivolal jsem hostinského.

„Co je? Co to bylo?“ zeptal se zaraženě pan Nováček.

„Dostal jsem za vás vynadáno!“ řekl jsem. „Dobryňa říká, že si moc pouštím ústa na špacír. A že to nemá pro venkovany cenu, stejně mi nevěříte. Jo – a ten sníh byl Dobryňův pozdrav Pištovi ze Sibíře. A varování pro mě, abych přestal kázat pravdu těm, kdo ji nechtějí slyšet a nezaslouží si ji.“

„To bylo od toho Rusa?“ zeptal se opatrně pan Nováček.

„Jo,“ přikývl jsem. „Takže vážení, strážci usuzují, že vás už nemám přesvědčovat, neboť je to marné. Pařez zůstane pařezem, i když mu přečtete encyklopedii třeba pětkrát. Takže jdu domů, chtějí mi něco sdělit. Jak víte, Američané v celém světě neustále odposlouchávají telefony. Strážci proto mají něco jiného, ale po

11 Dobře, vím, pro tyhle lidi je škoda pravdy. Už jdu!

kapsách jejich přístroj zásadně nenosím. Hádejte se tu klidně dál, já už jdu.“

„Počkej!“ pokusil se mě zarazit pan Nováček. „Co ti vlastně ti Rusové chtějí?“

„To nevím, ale něco, co se neříká do telefonu,“ řekl jsem.

„Takže ty taky patříš k těm strážcům?“ zkusil hádat.

„To jsem neřekl,“ vyhnul jsem se přímé odpovědi. „Ale se třemi se kamarádím. A je vynikající mít takové kamarády! Věděl jsem o počátku atomové války od startu tisíců amerických letadel až po jejich neslavný konec ve vesmíru. Američané přišli nejen o tisíc pilotů, ale i o šest tisíc jaderných hlavic, rozumíte? To by bylo na Zemi peklo! Zatímco jste klidně spali, třásl jsem se o náš svět, ale když to mimozemšťané zvládli, byl to sakra dobrý pocit! Ale uznejte, že zdejší hospodské plky jsou den ode dne hloupější. Že to nemůže být pravda, že by toho Rusové využili! Houby s octem! Rusové se klepali strachy, ale musíme jim přiznat, nedali se strhnout. Kdyby i oni vypustili své tisíce atomových střel, bylo by to ještě hustější.“

„Takže Rusáci o tom věděli, ale nesnažili se ani bránit?“

„Rusáci dostali od mimozemšťanů zprávu, co Američané chystají, ale současně varování, aby se nesnažili odpovědět silou proti síle, ale aby to přenechali mimozemšťanům.“

„A Rusáci poslechli?“

„Měli na vybranou nechat to mimozemšťanům a spolehnout se na jejich čestné slovo, že je to v jejich silách,“ řekl jsem. „Nebo odstartovat rakety, které beztak nikam nedoletí, protože je mimozemšťané zlikvidují, jenže mimozemšťané by se obrátili i proti nim. Rusáci vděčí Dobryňovi, že je přemluvil. Proto také mimozemšťané vzdali další utajování a Dobryňa je celému světu známý jako strážce. Tedy něco jako jejich vyslanec.“

Mezitím jsem zaplatil hostinskému Krejzovi útratu, zvedl jsem se a hodil na sebe kabát. Venku už byla dost zima.

„Tak se tu mějte, sousedi!“ rozloučil jsem se.
„Starej se vo svý!“ neodpustil si Pišta rýpnutí.
„Ty mně taky!“ odvětil jsem mu, až na mě vytřeštil oči. Ale nebylo těžké uhodnout, co si asi myslel.

Pišta byl příliš jednoduchý...

==*=

Doufal jsem, že sousedi moji fintu neprokoukli, ale netušil jsem, že to není finta, nýbrž skutečnost. Jako kdybych to přivolal! Doma mě v Manuscriptu opravdu čekal vzkaz. Jakýsi Christoforo Klídek chtěl moji telepatickou psychorezonanci »lavititju«, která má u dálkové telepatie význam jako telefonní číslo u mobilů.

Nemusel se mi ani dlouho představovat. Podle příjmení to byl Čech, křestní jméno »Christoforo« je česky »Kryštof«, podle znalosti telepatie je to strážce. Těch je v Čechách i se mnou pouze pět, ale ti starší se jistě navzájem dávno znají, takže bych se mohl rychle seznámit se všemi.

Odpověděl jsem mu tedy přes Manuscript, že bych se raději dostavil osobně. Přece jen je hovor s očí do očí upřímnější. Přesto jsem mu připojil moji »lavititju«, nejsem přece nezdvořák.

Kryštof mě ale skoro obratem telepaticky zavolal. Osobní setkání odmítl, neboť bychom se museli sejít všichni, to se špatně organizuje, jednodušší je uspořádat společnou konferenci, které se v Čechách říká »pokec«. A jestli se chci připojit...

„Proč ne?“ odvětil jsem, ale to už jsem se cítil součástí větší telepatické seance.

„Máme tady našeho Benjamínka!“ ohlásil mě Kryštof. „Má Manuscript po Přemkovi, který měl nečekanou smůlu ve světě Ókišež. Základní školení mu prý dal Dobryňa Nikitič s Kaščejem, takže už není úplné »ucho«. Chybí mu seznámení s poměry v Čechách, ale to chceme právě napravit.“

„Předpokládám, že u něho byli Machjové jako u nás,“ řekl kdosi, koho jsem neznal.

„Jistě,“ odvětil mu Kryštof. „Ale měl by ses mu představit, Rudolfe, on nás ještě nezná.“

„No jo, máš pravdu,“ uznal Rudolf. „Takže já jsem Rudolf, mám Manuscript kousek od Plzně a jsem zřejmě nejzápadnější strážce v Evropě.“

„Mě oslovuj Kájo,“ ozval se další. „Karel jméno mé a jsem z Moravy od Znojma.“

„A já jsem Oldřich,“ uzavřel představování poslední strážce. „Sedím na pomezí Čech a Slezska.“

„Takže mě můžete oslovovat Vašku,“ připojil jsem na závěr. „Bydlím místo Přemka, takže asi všichni víte, kde.“

„Jo, víme,“ souhlasil podle hlasu Rudolf. „Ještě nedávno nás bylo deset, ale Machjové nás trochu pročistili. Já jsem ale varoval přinejmenším Věnka z Brna a Otu z Prahy, aby nepodporovali ty své politické partaje, že to Zvozygurové nemají rádi. Nedali si ale poradit, to bylo pořád holedbání, že malují čerty na zeď, a tumáš, čerte, kropáč! Machjové jim zrušili jeskyně a kde je jim konec?“

„To ještě není jisté,“ namítl jsem. „Machjové nám tvrdili, že některé strážce zrušili jen dočasně, protože poměry mezi lidmi v jejich okolí vyžadují tvrdší zásah. Takové strážce odvezli kamsi na jiný svět, obsadili jejich Manuscripty, ale až všechno skončí, vrátí je nebo je přemístí tam, kde budou více potřební.“

„To je možné, ale u Otakara bych se tomu divil,“ řekl Rudolf unaveně. „Víš, Machjové se nás vyptávali, jestli se cítíme lidem nadřazení. A dobře vím, že Otakar lidem v Praze neřekl jinak než »póvk«. A jestli mimozemšťané opravdu nemají rádi nadřazenost, nedivil bych se, kdybychom už Otakara nikdy neviděli.“

„Ruprecht z Aše byl zase v posledním století nácek,“ přidal Kryštof. „On se zkrátka cítil především Němcem a podporoval od začátku Henleina. A jak víme, u Němců nezůstal jediný strážce.“

„Možná by stálo za zjištění, co všechno na nich Machjům vadilo,“ řekl Rudolf. „Jenže je tu zádrhel. Kýrseky nemají do těch pohovorů přístup. Zkoušel jsem to. Do doupěte každého strážce se ještě dostanu, ale krátce předtím, než tam vstoupí Machjové, se obraz ztratí a naskočí až po jejich odchodu. Řekl bych, že to udělali schválně. A co si budeme povídat, mají proti nám priority, o jakých ani netušíme.“

„Asi vědí proč,“ podotkl jsem. „Mimochodem, podle první reportáže z Pákistánu strážce, kteří se pokusili na Machje zaútočit noži, jen vyhodili z »doupěte«, jak tomu říkáte vy, to zazdili a už si jich dál nevšíмали. To by se snad mělo opakovat u všech, kdo se jim zdáli nehodní další služby strážců. Ty, které odvezli na jiný svět, na Zemi nenajdete. Nestálo by za pokus pátrat po zmizelých strážcích poblíž jejich dosavadních »doupat«? Koho tam najdete, s tím už Machjové nepočítají. Možná byste se od nich ještě něco důležitého dozvěděli.“

„Pokud budou ochotní mluvit,“ pochyboval Kryštof. „Třeba takový Ruprecht s námi Čechy už sto let nemluví. Nemůže nám pořád zapomenout, že jsme se odvážili proti vůli Němců vytvořit Československo. A od odsunu Němců s ním teprve nebyla řeč! Pořád tvrdil, že se Němci vrátí a s Čechy patřičně zatočí!“

„Typický Sudeťák!“ komentoval jsem to. „Ale Němců bylo snad víc a s některými se snad domluvíme, ne? Ale měli by se na ně obrátit ti starší, kteří je znali. Se mnou by se nemuseli bavit už protože mě neznají.“

„Dobrý nápad!“ pochválil to Rudolf. „Ale pak zůstáváš jako jediný bez úkolů pro příští období!“

„Mám dost problémů s učením,“ upozornil jsem ho. „Přemek mě sice zlákal přidat se k vám, ale moc mě toho nestihl naučit. Dobryňa Nikitič, královna Nastasja a Kašcej mi pomohli, ale taky mi dali jen začátky. Naštěstí mě naučili, kde to

v Manuscriptu najdu a snad si s tím poradím. Přemek tvrdil, že učednická léta jsou kolem dvou set let.“

„To ale neznamená, že bys nesměl dělat nic jiného,“ odvětil Rudolf. „Proto jsme se shodli, že dostaneš jeden krásný úkol. Bude to něco jako tvé tovaryšské dílo.“

„No prosím,“ neodporoval jsem.

„Vystoupíš v České televizi jako mluvčí českých strážců,“ doplnil ho Kryštof.

Přiznám se, zůstal jsem s otevřenou pusou.

Tohle jsem nečekal.

=*=

Tovaryšské dílo

Zmohl jsem se jen na nesmělý protest, ale přesvědčili mě, že to zvládnú.

„Vždyť už jsi mezi lidmi známý,“ připomněl mi Kryštof. „Půlka vesnice už tě beztak za strážce považuje, viděli tě dělat zázraky s Dobryňou, tak oč jde? Konečně smíš odhodit inkognito a nemusíš se přemáhat s utajováním.“

„No jo, ale vystupovat v televizi nebude jen tak...“ namítal jsem nesměle. „A zejména v Čechách! Ani sousedy na vesnici se mi nedařilo přesvědčit, aby přestali věřit televizní propagandě!“

„Neříkej, že by ses nechal z televize vyhodit!“ popichoval mě Kryštof. „Nějakou sebeobranu už přece musíš znát!“

„Nic moc,“ odpálkoval jsem ho. „Nepomůžete mi s tím?“

„Budeme mít i tak napilno,“ vymlouval se Kryštof. „Čeká nás celá Evropa.“

„Tak vám tedy děkuji,“ řekl jsem kysele.

A je to tady, pomyslel jsem si. To je v Čechách typické. Když člověk potřebuje pomocnou ruku, musí ji hledat na konci vlastního ramene. I když... tohle úsloví nepochází z Čech. Takže je to celosvětové.

„Neboj se toho, nic to nebude,“ ujišťoval mě Kryštof. „To zvládneš levou rukou!“

„Dobře, zkusím to,“ pokrčil jsem rameny.

V té chvíli jsem pocítil, jak se ode mne telepaticky odtrhli.

A plavu v tom sám!

==*=

Napadlo mě zeptat se Dobryni, jak to dělal, když nedávno sám vystupoval v ruské televizi. Jenže jsem si uvědomil, že tam byl osobou víceméně očekávanou a nejspíš vítanou. Neměl proto potíže, jaké jsem očekával v Čechách. Což o to, vyhození silou bych se nebál, přimražení už ovládám, ale předvídatelná silová

konfrontace s Policií by mi rozhodně neprospěla. Potřeboval bych alespoň někoho u kýrseku, kdo by mě varoval před ranou do zad.

Jenže ostatní strážci, ačkoliv budou jistě sedět u kýrseků, »budou mít napilno«. Co by jim to udělalo, pohlídat mě? Půjde přece nanejvýš o pár desítek minut!

Napadlo mě, že tak asi přišel Přemek o své učedníky. Kdyby je sledoval kýrsekem, mohl by jim pomoci. Jakže to říkal? Táboři zabili Vratislava, považovali ho za katolíka. Proti davu se nedalo nic dělat... ale to byl jen jeden! Možná dva, Vuka zabili císařští lancknechti, i to mohl být pěkně zdivočelý dav. Rudolfa zapíchli lupiči u Turnova... tam šlo těžko o dav, lupiči nemívají tak velké tlupy. Rudolf by se ubránil přimražením, jenže neměl oči vzadu a někdo ho mohl zezadu probodnout. Přitom by stačilo, kdyby ho Přemek sledoval kýrsekem a v kritické chvíli ho telepatii varoval »Pozor, za tebou!«. Bylo by to účinnější, než to zpětně bezmocně sledovat. Možná by varování pomohlo i Ješkovi, kterého zastřelili Prajzové. Ale Albrechta, popraveného za stanného práva Němci, podle mě zachránit mohl a tedy měl. Dobryňa tvrdil, že za války donutili v zajateckém táboře psychoterorem německého dozorce skočit na ostnaté dráty nabitě elektřinou, aby osvobodili zajatce. Proč nemohl Přemysl dostat z drápů těch bestií svého učedníka? Němci byli bestie, ale strážce není tak bezbranný, jako jiní lidé! Jen musí vědět, odkud se to na něho žene!

Ale co, zkusím to! Nejsme přece ve válce!

Napadlo mě, když se změnily poměry, mohl bych změnit i své podmínky, dohodnuté s Zdenou. Jestli se mezitím ve své škole nezahleděla do někoho jiného, přijmu ji za učednici, dám jí hned telepatii, naučím ji zacházet s kýrsekem a uložím jí úkol sledovat mě při mé návštěvě televize. Přemek nechal podnikat nebezpečné výpravy učedníky, zatímco sám nikdy neopustil bezpečí svého »doupěte«. A občas pak o ně přišel. Já nechci

učedníci vystavovat nebezpečí, bude mě jen sledovat z bezpečného úkrytu.

Nastartoval jsem tedy svou postarší škodovku a vydal se do města k Zdenině škole. Uvidím, jestli ji to potěší nebo zaskočí.

Dojel jsem ke škole, zaparkoval a poručil si do auta kýrsek, abych nepropásl konec vyučování. Až teď mě napadlo, že dělám tutéž chybu jako Přemek, když nechával ve světě své učedníky bez dohledu. Nicméně dnes už svět není tak divoký jako za válek, ať husitských, Třicetileté nebo Druhé světové. Zdenu snad nezabijí lupiči a neupadne do spárů zdivočelých vojáků. Co se jí může stát ve zdravotnické škole? Mohl by ji sbalit některý kluk, ale ne proti její vůli, takže to záleží jen na ní.

Počkal jsem ale, až se žáci, u této školy spíš žáčky, vyhrnou ven a když jsem spatřil Zdenu, zavolaal jsem na ni. Poznala mě, odtrhla se od své party a zamířila rychle ke mně.

„Teda, Zdenko, netušila jsem, že se necháš sbalit na starou škodovku!“ pokřikovala na ni jedna spolužačka a znělo to dost pohrdavě.

„To není balení!“ ujistila ji Zdena. „To je přece Vašek od nás ze vsi, naši mi asi něco chtějí!“

„Nasedni si, něco ti musím říct,“ vyzval jsem ji polohlasem, když byla na doslech.

„Není to nakonec opravdu něco od našich?“ zeptala se mě, ale bez připomínek nasedla na sedadlo spolujezdce.

„Není,“ ujistil jsem ji. „Týká se to jen nás dvou, mě a tebe. Trochu se v Čechách změnilы poměry.“

„Snad sis nenašel jinou učednici?“ zvážněla jako mávnutím kouzelného proutku.

„Toho se bát nemusíš,“ ujistil jsem ji. „Jestli sis ty nenašla jiného Mistra, já sliby dodržuji. I když tě balím jen na tuto starou škodovku. Tvoje kamarádka nejde pod mercedes, co?“

„Pod audinu,“ opravila mě s úsměvem. „Kristýna má kluka medika, Willyho, jezdí si pro ni audinou. Chtějí se hned po škole brát, ale jisté to není, Willy stihl během fakulty vystřídat čtyři.“

„Jestli jen čtyři, pak má naději,“ mínil jsem. „Neslyšela jsi ještě o »genetickém počítadle«?“

„To jsme ještě neprobírali, ale není to něco z Polska?“

„První s tím přišel Jacek Polak,“ souhlasil jsem. „Ano, je to ta novinka od mimozemšťanů. Počítadlo máme od Třetí světové války, naštěstí pro nás skončila týž den co začala.“

Stačilo jí to jen připomenout a vzpomněla si.

„V tom případě si už Willy pár změn nasyslil,“ řekla Zdena. „Já bych ho Kristýně přála, ale aby si ho vzala nejen kvůli tomu autu. Beztak to auto není Willyho, ale jeho rodičů.“

„Jestli si některá holka bere kluka kvůli autu, pak jí to auto přejme,“ řekl jsem trochu jízlivě. „My máme jiný problém. Jak říkám, změnilo se v Čechách poměry. V každé zemi má být jeden strážce mluvčím. Za mimozemšťany i za strážce. A v Čechách to mám být já, bude to moje povinnost. Znamená to, že se musím veřejně prohlásit strážcem.“

„Proč zrovna ty?“ podivila se.

„Protože se do toho nikdo nehrne a mě ostatní vyhodnotili jako všude jinde nejméně užitečného,“ řekl jsem.

„Ve vsi už jsi to někomu řekl?“ starala se.

„Ne, jsi první,“ ujistil jsem ji. „A to není vše, má to i svou dobrou stránku. Smím tě vzít do učení a nečekat na konec školy. Chceš být mou učednicí?“

Jestli to čekala nebo ne, strnula v každém případě.

„Myslela jsem... myslela jsem, že mě chceš jen kvůli mně,“ vysoukala ze sebe po chvilce.

„To spolu souvisí,“ řekl jsem. „Dobře rozvaž, s kým chceš žít. Až lidé porozumí vlastnostem genetického počítadla, budou střídat partnery jen idioti. Teď si ještě můžeš vybírat i mezi kluky

s mercedesy, bavoráky a audinami, jenže s nimi si vybereš kratší život. Když kývneš na nabídku stát se učednicí, můžeš žít tisíc let, ale není snadné najít si na tak dlouhou dobu partnera. Strážců je sice víc, ale pod pět set let jsem na světě jediný. A aby to bylo spravedlivé, platí to i pro mě. Budeš pro mě potom jediná žena na světě a já budu jediný pro tebe, jiný výběr nemáme. Tak co?“

„Ty si přece můžeš vybrat i jinou učednici!“ namítla.

„Když mi dáš košem, vyberu si jinou,“ přikývl jsem. „Pak by pro mě byla jediná na světě ta druhá. Nabízím to ale tobě.“

„Ale takový vztah... bez lásky...?“ pípala nesměle.

„Co je to vlastně láska? Někde jsem četl, že láska je, když by člověk toho druhého nejraději zabil, ale neudělá to, protože by mu pak příliš chyběl. Genetické počítačlo donutí lidi zapomenout na střídání partnerů kvůli »náhlým citovým vzplanutím«. Končí výmluvy na »neodolatelnou zamilovanost« i na »nepřekonatelný odpor«. Strážci musí navíc rozvažovat na tisíciletí. Starší strážci žili bez partnerek jako poustevníci, až Dobryňa s Nastasjou nám ukázali, že to jde. Jsou mezi strážci nejstarší manželé. Dobryňa přijal Nastasju jako učednici a už jsou spolu pět set let.“

„A co ty?“ zeptala se mě. „Chceš učednici nebo partnerku?“

„Chci partnerku na celý život, ale tou může být jediné moje učednice,“ řekl jsem. „Jenže ti ještě není osmnáct, tak ti nabízím zatím jen místo učednice.“

„A až mi bude osmnáct?“

„Chápej, to není »náhlé citové vzplanutí« ani »neodolatelná zamilovanost,“ řekl jsem. „Je to vlastně totéž, jako kdybych tě oficiálně žádal o ruku. Rozhodl jsem se, teď se musíš rozhodnout ty. Učednici smím mít jen jednu a bude to pro mě jediná žena na světě! Nejprve učednice, pak moje královna. Jedinou otázkou je, chceš to být ty?“

„Takže, kdybych chtěla být tvá královna, musela bych být nejprve tvou učednicí?“

„Přesně tak,“ přikývl jsem. „Vyber si!“

„Odmítnout by byla do nebe volající hloupost,“ řekla. „Já to tedy беру!“¹²

„Dobře. Vítej mezi námi!“

==*=

Vpád do televize jsem si musel připravit, takže mi nikdo ze strážců nesměl vyčítat, že nespěchám. Byly to zbytečné obavy, nic mi nevyčítali. V Čechách platí heslo »Co se vleče, neuteče«.

Zato úprava Zdeny počkat nemohla. Konečně bych využil své znalosti, předané Nastasjou! Nebyla to však ledajaká úprava, dělala se v narkóze a na to je v nemocnicích celý tým sebraných lékařů. Mimozemšťané to zjednodušili na jednu modrou tabletku s uspávadlem a aby se to dalo dělat i mezi strážci, musel všechno zvládnout jeden člověk. Přiznám se, třásl se mi zpočátku ruce, ale mimozemská technologie opravdu neměla chybu, zvlášť když mi asistovala kniha Manuscript, která sama zajistila některé nutné úkony. Na jeden záťah jsem zvládl telepatii i zpomalení stárnutí a Zdenička se probudila nejen se znalostí telepatie, ale i v očekávání delšího života, jako mám od Nastasji i já.

„Tak už se vzbud’, princezno!“ pleskal jsem ji po tvářích, abych to urychlil, sotva jsem zahlédl první příznaky probouzení.

„Takže žiju?“ zavrňela, jakoby tomu pořád nemohla uvěřit. „Ale nikde mě nic nebolí, povedlo se ti aspoň něco?“

„A co sis myslela?“ zeptal jsem se jí. „Můžeme si hned dát praktickou hodinu výuky telepatie, to ostatní teprve přijde. Ale už ta telepatie by tě snad mohla přesvědčit.“

Telepatie je poměrně jednoduchá a Zdena ji zvládla na první pokus. Hned jsme přešli na telepatii, abychom si jí užili. Přitom jsem ji naučil dálkovou telepatii, kdy musí volající znát »lavititji« neboli psychorezonanci adresáta. Bylo to nutné, aby se mohla se mnou telepaticky spojit na dálku.

12 Jak snadno se dají porušit nemravná autorská práva, že?

Budeme to potřebovat.

=*=

Vrátný na Kavčích horách, který se mě pokusil zastavit a případně legitimovat, byl sice vazba, ale uštědřil jsem mu porci přimražení, aby ho nezabila, ale na dvě hodiny vyřadila. Nějakou legitimaci nebo povolení vstupu jsem pochopitelně neměl, ale nemínil jsem se o tom s ním bavit. Prošel jsem vrátnicí a zamířil do budovy newsroomu. Nikdy předtím jsem tu osobně nebyl, ale bez pořádného průzkumu kýrsekem bych v areálu beznadějně zabloudil, proto jsem si cestu dokonale naučil nejen za denního světla, ale i za večerního šera. Kýrsek je pro takové akce ideální.

Prošel jsem bez povšimnutí až do budovy, uvnitř jsem však narazil jen na pár nevšimavých zaměstnanců, kteří mi nevadili, na nic se mě neptali a nesnažili se ani bránit mi v cestě. Považovali mě za svého kolegu a tento omyl je ušetřil nepříjemné zkušenosti s přimražením. Byl jsem odhodlán nenechat se zastavit, dokud se neocitnu před televizními kamerami.

Dorazil jsem do newsroomu právě na začátek televizních novin. Dva chlapi a maskérka se mě ještě pokusili zastavit, ale psychoterorem jsem je donutil odstoupit a usednout na židle, kde jsem je přimrazil. Ne úplně, ale jako vrátné, od nohou po krk. Ale protože se nemohli nadechnout, nemohli křičet. Z toho se po čtvrt hodině dostanou sami a je to výhodnější než úplné přimražení, které nesmí trvat dlouho, neboť člověk zmodrá. Pak jsem vstoupil do světla před kamerami a zastavil se po boku hlasatelky.

„Čoveče, co nám sem lezete?“ vyjela na mě. „Vyved'te ho někdo, honem!“

„Pomalu s tím vyváděním!“ řekl jsem. „Na to nemáte lidi.“

Otočil jsem se a přimrazil dalšího chlapa, který se ke mně hrnul. Toho jsem ani neusadil na židličku, takže se svalil na zem jako pytel brambor. Jenže to už bylo v záběru kamer a cítil jsem

nutnost dodat k tomu aspoň něco na vysvětlenou. Pro zdejší, ale především pro diváky, aby mě nepovažovali za vraha.

„Bylo by dobré, a je to i ve vašem zájmu, kdybyste si včas uvědomili, že jsem strážce,“ varoval jsem všechny. „Na strážce se nesahá. Kdo se o to pokusí, toho přimrazím. Není to nebezpečné, ale nepříjemné a uděláte dobře, když mě necháte mluvit.“

„Co tu chcete?“ vybafla na mě zděšeně hlasatelka.

„Napravit trestuhodné selhání České televize,“ odvětil jsem. „Kdybyste převzali vystoupení strážců v Rusku a v Polsku, neměl bych důvod sem vtrhnout.“

V té chvíli se někdo ve tmě, koho jsem neviděl, rozkřičel:

„Teroristááá! Policiééé!“

„Zaměř ho a přimraz ho, stačí na pět minut!“ oslovil jsem telepaticky Zdenu. Křik rázem utichl.

„Tak aby bylo jasno...“ začal jsem.

„Nemáte mikrofon!“ upozornila mě hlasatelka.

„Nevadí,“ ujistil jsem ji. „Stojíte blízko a mikrofon máte, budu mluvit přes vás.“

„Stejně vás vypnou!“ pokusila se mě zviklat.

„Kdo to udělá, zemře!“ řekl jsem temněji. „Mimozemšťané nemají rádi potlačování svobody slova. Přišel jsem napravit vaše trestuhodné selhání. Česká televize opomněla informovat diváky i o tak závažných událostech, jako byla Třetí světová válka!“

„Žádná Třetí světová válka přece nebyla!“ skočila mi drze do řeči hlasatelka.

„To si jenom myslíte,“ odpálil jsem ji. „Američané poslali na Rusko šest tisíc nukleárních hlavic. To byl tedy začátek Třetí světové války! A také její konec. Mimozemšťané všech šest tisíc atomových hlavic i s tisícovkou letadel i s piloty odklonili od cílů a odmrstili do vesmíru. Jinak by byl náš svět i s vámi radioaktivní pouští. Mimozemšťané za to Američany potrestali, ale je na mně,

abych vás seznámil s tím, co bude pro lidi znamenat »genetické počítadlo«.

„Jaké počítadlo?“ vyjekla hlasatelka. Lépe mi ani nemohla nahrát, jako kdybych tu otázku předem naplánoval.

„Genetické počítadlo zavedli mimozemšťané lidem našeho světa, aby omezili naši populační explozi, když ji ignorujeme,“ začal jsem zešíroka. „Navíc nás má trochu umravnit, podle nich přistupujeme k sexu příliš lehkomyšlně. Geneticky zafixovali v každém jedinci počítadlo a každému dovolí jen osmkrát za celý život změnit partnera. Po dosažení osmé změny to provinilce bezbolestně sterilizuje.“

„To jako – že nebude moct mít děti?“

„No, je to vlastně kastrace,“ upřesnil jsem to. „Většině lidí žádné potíže nepřinese, pokud se budou držet jednoho partnera, ale tvrdě to zlikviduje nevěru. Zdůrazňuji, není to omezení počtu partnerů, ale počtu změn. Krátké »zahnutí« jsou hned dvě změny. Čtyři nevěry je osm změn a to znamená konec sexu.“

„A jak to budou dělat muslimové, když mají více žen?“

„Pro všechny platí »osm změn je konec sexu«,“ zopakoval jsem. „Tím se dostávám k trestuhodnému selhání České televize, která o tom opomněla informovat diváky. V Rusku už to vědí od Třetí světové války, neboť jim to jejich strážce Dobryňa Nikitič včas vysvětlil. Proto se v Rusku dál rodí děti. Pár procent obyvatel varování ignorovalo, jsou tedy bez dětí. V Čechách se většina lidí tak jako tak drží jednoho partnera, těm také nic nehrozí, ale ti, kdo rádi střídají partnery nebo partnerky, už teď mají smůlu. Naši lékaři neumí genetické počítadlo ovlivnit a sterilizace je rozsudek natvrdo a bez amnestie.“

„Ale co když někdo ovdoví?“ ozvalo se ze tmy, zřejmě to napjatě sledovali i všichni přihlížející.

„Osm změn je povoleno,“ pokrčil jsem rameny. „To snad dostatečně pokrývá i všechny katastrofy, spojené s ovdověním.“

„Ale co jinde ve světě?“ ozval se další.

„Někde už problém mají,“ přikývl jsem. „Na půlce glóbusu je poplach, přestaly se rodit děti. Česká televize ovšem ty zprávy potlačila, asi se někomu nehodily do světónázoru. Možná už to i v Čechách pár tisíc lidí odneslo, přehled o tom nemám. Poznám se to až ze statistik. Nedivil bych se ale, kdyby postižení zažalovali Českou televizi za zatajování této důležité zprávy.“

„Vy nás chcete snad i žalovat?“

„Ne,“ usmál jsem se. „Já nestřídám partnerky jako ponožky a nemám se čeho bát.“

„Co se mezi nás nějací emzáci pletou?“ ozval se zase někdo. „Co je jim do nás?“

„Kdyby to neudělali, kdyby nás nechali být, už bychom byli na radioaktivním obláčku kdesi ve stratosféře,“ odpověděl jsem mu do tmy. „Mimochodem, máme v Čechách americké vojenské základny. Ti, kdo je sem pozvali a povolili jim stavbu základen, jsou už dnes za spoluvinu na černé listině mimozemšťanů.“

„Ale co to znamená, ta černá listina?“

„Totéž co osmá změna partnera,“ odpověděl jsem mu.

Jenže v té chvíli se mi ozvalo v hlavě:

»Vašku, do budovy vtrhla Policie! Dva velké mikrobusey plné těžkooděnců!«

»Díky, Zdenko!« poděkoval jsem jí. »Beztak už končím.«

Nahlas jsem neřekl nic, ale od vchodu se ozval hluk.

„Jménem zákona! Vzdejte se!“

„Pokus ohrozit strážce je totéž jako osmá změna partnera,“ odpověděl jsem. „Naštěstí je to jen pokus! Tak jako tak končím. Přeji divákům, aby mimozemšťany nikdy nepotkali ve zlém.“

„Ruce vzhůru!“ vyštěkli na mě dva policejní těžkooděnci, kteří právě s pistolemi namířenými na mě vystoupili ze tmy do světla newsroomu. Nebyl to ale od nich dobrý nápad.

„Jistě,“ řekl jsem. „Pozdravujte policejního prezidenta!“

Zdvihl jsem ruce, ale ne abych se vzdal. Oba těžkooděnci v té chvíli pustili pistole a složili se na podlahu. Přimrazila je na dálku Zdena, já už jsem na ně neměl čas. Odrazil jsem se a vznesl se ke stropu mezi zkoprnělé osvětlovače. Nikdo si do této chvíle nevšiml, že mám na nohou huronky čili botky samochodky, ale ti, kdo si jich všimli, netušili, k čemu jsou. Zkuste chytat někoho, kdo umí létat! A můžete mít všechny východy obšancované třeba tanky, je to houby platné, když nehlídáte střechy!

Studiem prasklo několik výstřelů. Policejních těžkooděnců tu bylo víc, ale stříleli pánu bohu do oken. Jakmile jsem zmizel ze světél reflektorů do tmy, neměly jejich střely cíl. Jen natropily zbytečnou škodu na drahém vybavení.

Pozdravujte policejního prezidenta...

A díky, Zdenuško!

==*=

Umiňoval jsem si trochu vystrašit sousedy v hospodě. Byl mezi nimi udavač, doposud mi ani příliš nevadil, Dobryňa místní poldy zpacifikoval post-hypnotickými příkazy, aby další udání na mě ignorovali, ale teď by to bylo horší, udání mohlo přijít až do centrály v Praze a tam to ošetřené nebylo. Jednodušší by teď bylo zpacifikovat udavače v hospodě, aby si rozmyslel udávat. Jenže při návštěvě hospody jsem pochopil, že je to tentokrát předčasně a vlastně zbytečné. Nikdo mě totiž v televizním vysílání nepoznal a co víc, žádné televizní vysílání se mnou nebylo.

Česká televize má, jako už všechny větší světové televizní společnosti, ve vysílání zařazenou zpoždovací smyčku, aby se do éteru nemohlo dostat nic, co cenzoři nepovolí. A tak, když jsem vtrhl do studia, kdosi operativně přepnul z této čekací smyčky na záznam a celé televizní noviny odvysílal ze záznamu. Měli tam nějaké univerzální slátaniny, aby se to dalo vysílat kdykoliv, nic aktuálního, jenže diváci mě nespátřili ani na vteřinu a vsadím se, že si nikdo z diváků nevšiml, že televizní noviny nejsou nové.

Má chyba, měl jsem s tím počítat. Zato teď jsem měl méně práce s přesvědčováním sousedů, aby se mě nepokoušeli udávat. Nebylo totiž proč.

Když jsem to ale zjistil, už jsem v hospodě nevydržel. Pivo jsem dopil ve stoje, zaplatil jsem a odešel. Ještě na chodbě jsem slyšel, jak za mnou Pišta něco pokřikuje, ale nezajímalo mě to.

Až zjistím toho cenzora, bude ho to mrzet!

==*=

Rodinný výslech

Skoro mě teď mrzelo, že jsem neměl na nohou huronky, jak jsem spěchal. Za chvíli jsem rázným krokem došel domů, ale tam mě čekalo překvapení.

Před domem parkoval renault pana Nováčka a v domku se svítilo. Rozsvítit v mém domě dokáže jen telepat, nejsou tam totiž normální svítidla. Takže je tam Zdena, ledaže by za mnou přijel na návštěvu nějaký strážce. Renault pana Nováčka však napovídal, že to bude spíš moje učednice s otcovským doprovodem.

Pana Nováčka znám, proč by mě nesměl navštívit? Vstoupil jsem proto v klidu a za okamžik jsem vstoupil do pokoje, kde už seděla celá Nováčková rodina. Pan Nováček se svou chotí Magdou, dcera Zdena i její starší bratr Libor. Bylo ale znát, že se tu Zdenka vyzná, neboť před každým stál na stolku hrnek kávy a miska plná zákusků. Když jsem vstoupil, všichni jako na povel vstali.

„Vítejte!“ oslovil jsem je.

„Jdeme se jen na něco pozeptat,“ řekl Nováček mladší, ale bylo na něm znát, že nemá vlídnou náladu. „Jde o mou sestru. Co s ní máte za úmysly?“

Také ostatní členové Nováčkovy rodiny se tvářili vážně, až na Zdenu, která na mě jen zamrkala, ale nechala mluvit ostatní.

„Co bych s ní měl mít za úmysly?“ opáčil jsem s úsměvem.

„Sousedí ji viděli, že chodí sem za vámi,“ pokračoval Libor.

„Chcete jí to snad zakázat?“ usmíval jsem se dál. „Poprvé sem přišla na příkaz svého otce, teď už sem chodí, protože sama chce. Je na tom něco špatného?“

„Nějak se u vás podezřele vyzná,“ namítl mladý Libor.

„Však tady není poprvé,“ přikývl jsem. „Aspoň vám mohla za mě nabídnout kafe.“

„Ale pane Václave, tady přece nejde jen o kafe!“ vložil se do výslechu i pan Nováček. „Jde nám o Zdenku. Chceme, aby holka nejprve složila maturitu.“

„Rozumím vám,“ přikývl jsem. „Já jí ve studiu nebráním. Taký chci, aby byla úspěšná.“

„To by se ale s vámi nesměla scházet!“ řekl Libor.

„Chcete tedy znát naše úmysly,“ řekl jsem vážně. „Nebudu vám nic tajit, ostatně už jistě něco tušíte.“

„Nemohli jste s tím ještě aspoň trochu počkat?“ vyčetl nám oběma i pan Nováček.

„Mohli, ale spíš si myslím, že jde o pouhé nedorozumění,“ řekl jsem. „Zdenka za mnou nechodí jen kvůli mně, i když asi taky, ale především kvůli mimozemšťanům. Učím ji zacházet s jejich technologiemi.“

Zdenčinu rodinu změna tématu viditelně zaskočila.

„To jste si vymysleli až teď, nebo jste se na tom spikli už dřív?“ nepřijal to její bratr.

„Ale Borku!“ napomenula bratra Zdenka. „Nevěříš snad ani vlastním očím?“

„Zdeni, rodičům i bratrovi už můžeme říct všechno,“ pobídl jsem ji. „Uděláme si hostinu, ne? Je nejvyšší čas na pravdu.“

„Jsem pro,“ přikývla. „Prosím, posaďte se! Vinnetou říkal, že muži mají při jednání sedět. Tenkrát ženy k jednání nebrali, ale myslím, že bude lepší, když se posadíme všichni.“

Zdenka zřejmě nabídla rodičům kávu ještě postaru, jako jsme tu už hostili pár návštěv. Odešla do sousední kuchyně, aby nebylo vidět, že se všechno objevuje bez vaření. Ale teď už nemusela předstírat, že mám v kuchyni rychlovarnou konvici, a telepaticky požádala o hotová jídla. Měla výhodu, že z dřívějšíka věděla, co komu z rodiny chutná a každému vytvořila přímo před ním, co měl nejradši. Pochopitelně i s talíři a příborem. Zakrátko

všichni seděli u pohádkové hostiny, ale tvářili se, jako by tomu pořád nemohli uvěřit.

„Do nedávna jsem směl přiznat jen své přátelství s ruskými strážci Dobryňou Nikitičem, Nastasjou a Kaščejem,“ pokračoval jsem a přisedl jsem si k nim. „Dnes smím prozradit víc. Zřejmě to tušíte, ale až teď to smím potvrdit. Ano, jsem nejmladší strážce na světě. Známe se s jinými strážci, ale i s mimozemšťany a umím používat mimozemské prostředky. Zdenku jsem nedávno přijal jako učednici. Nemusí jí to překážet ve studiu, také chci, aby úspěšně dokončila pozemskou školu, jenže k tomu bude znát a používat mimozemské technologie, které vy jen těžko odlišíte od černé magie. Máte něco proti tomu?“

„A to vám máme věřit?“ rýpal Borek dál.

„Cožpak vám právě nevystrojila hostinu, každému podle jeho chuti?“ vrtěl jsem hlavou.

„O vás se říká ledacos,“ nedal se přesvědčit. „Možná umíte zacházet s mimozemskými věcmi, ale Zdenka ne. Tohle jste přece mohl udělat za ni. A řekl bych, že jedině vy.“

„Kafe vám stejným způsobem udělala ještě dřív než jsem přišel,“ řekl jsem. „Nevšimli jste si, jak brzy to měla hotové?“

„Nevšimli si,“ odpověděla za něho Zdenka. „Já jsem schválně vedle v kuchyni chvilku lelkovala, aby to vypadalo, že čekám na horkou vodu. Nedělám stejné chyby jako ty.“

„Já vím... a taky všude pořád utíráš prach, na to jsem také často zapomínal,“ usmál jsem se, i když to nikomu nic neřeklo.

„Ty jsi vůbec občas čunče,“ setřela mě, až jejímu tátovi poskočilo obočí vzhůru. Naštěstí se ovládl a nahlas nic neřekl, ale nebyl tu sám, kdo měl leccos na srdci.

„Chcete snad tvrdit, že vám sem Zdenka chodí už delší dobu, ale přitom nic mezi vámi nebylo?“ trval na svém dotazu Borek.

„Nechceme vám nic tajit,“ řekl jsem. „Nabídl jsem jí ruku. Dá se to považovat za jistou formu zasnoubení, ale do maturity chceme mít vztah učitele a žákyně. Získala už ode mne telepatii a právo zacházet s mimozemskými artefakty, které bez telepatie nikoho neposlechnou. Věřím vám, že o ni máte obavy, ale jistě jí nechcete bránit využít příležitosti. Nedávno sem za mnou přišla a překvapila mě, jak sama pochopila, že jsem také strážce jako byl Přemek a jako jsou Dobryňa, Nastasja a Kaščeť. Ale na tom jsme neskončili, Zdenička chtěla vědět víc. Jenže víc se mohla dozvědět jen kdybych ji vzal do učení, podobně jako mě nedávno přijal Přemek. Varoval jsem ji, že být strážcem není snadné, ale elán si nenechala vzít, až jsem ji přijal za učednici. Přitom může bez problémů vystudovat i klasickou pozemskou školu a na tom jsme se zatím dohodli. Také mám diplom. Než dostuduje, bude umět základy mimozemské vědy, i když ji sám teprve studuji. Máte ještě nějaké připomínky?“

„Celé mi to připadá divné,“ nechtěl ustoupit Zdenčin bratr.

„To bude asi tím, že to divné je,“ připustil jsem. „Nikdy jste se nesetkali se stopami mimozemšťanů, i když jsou na Zemi už pěkných pár tisíc let. Zkrátka si na ně zvyknete... Pro Zdenku už nejsou tajemstvím.“

„A to máme mít v rodině... služku mimozemšťanů?“

„Strážci nejsou sluhové mimozemšťanů,“ zamračil jsem se. „I když jsme přijali jejich rozumná pravidla pro dobro lidí. Slíbili jsme, že ničeho nezneužijeme. To je vše.“

„Představoval jsem si ale život dcery jinak,“ namítl trochu zaraženě pan Nováček. „Měla vystudovat, najít si poctivou práci, vzít si slušného muže, žádného podrazáka...“

„To všechno může,“ přikývl jsem. „Mě přece za podrazáka nepovažujete, nebo snad ano?“

„Až na tu poctivou práci,“ podotkl Libor. „Ta se s existencí poustevníka nějak neshoduje.“

„Proč ne?“ pokrčil jsem rameny. „Má sloužit v nemocnici nebo tady? Oboje je ve své podstatě služba lidem.“

„Čím slouží lidem poustevníci?“ rýpal dál Libor. „Vždyť za vámi není vidět žádná práce!“

„Čím slouží lidem ve vlaku záchranná brzda?“ opáčil jsem. „Za tou přece také není vidět žádná práce! K čemu jsou vůbec brzdy? To poznáte, až když je potřebujete. Ale běda, když chybí! Mimozeštíťané nedávno zabrzdili lidstvo na kraji propasti. Šest tisíc atomových hlavic už letělo na cíle! A mimozeštíťané je na poslední chvíli odeslali do vesmíru! Bez téhle brzdy by náš svět byl v téhle chvíli radioaktivní poušť.“

„O tom nevíme...“ podíval se Libor nerozhodně na ostatní.

„To není vaše chyba,“ řekl jsem smířlivěji. „V Čechách se to sdělovacím prostředkům podařilo před lidmi ututlat. V Rusku to plánují slavit jako Den Znovuzrození, nejvýznamnější svátek Ruska. Jednou to budeme slavit jako Den Znovuzrození i tady v Čechách. To také nevíte, co? Třetí světová válka je podle našich mediamachrů jen »konspirační teorie«, které věří jen malá hrstka rusofilů, vlastně bláznů... poslyšte, já jsem ta letadla odlétající do vesmíru viděl. Piloti měli na sobě nějaké přetlakové kombinézy a zásoby vzduchu, jenže ty jim v kosmickém vakuu nestačily na víc než na pár hodin. To si pište, že se jim tam nechtělo! Jenže je nic neposlouchalo, motory ani kormidla. Nelitujte je, odletěli tam i s nákladem smrti, chtěli ji rozsévat a dobře, že byli oni jedinými oběťmi. To byly nejdůkladnější brzdy v dějinách lidstva!“

Rodina mlčela, byl to přece jen trochu silný tabák.

„Mám návrh,“ řekla po chvíli ticha Zdenka. „Uděláte nejlépe, když mě necháte zařídít si život podle své chuti. Beztak mi bude za půl roku osmnáct! Así nebudu zaměstnaná v nemocnici, stejně jako Vašek není zaměstnaný jako inženýr. Ale nechte mě žít, jak si sama zvolím. Nevíte, co za tím vězí! Byla

jsem s Vénou v cizím světě a půjdeme tam zase. Mimozemšťané nejsou špatní přátelé.“

„Ty nechceš sloužit potřebným lidem v nemocnici?“ zeptal se jí otec. „Vždyť to byl tvůj největší sen!“

„Lidem se dá sloužit různě,“ pokrčila rameny. „Nemocnice je místo, kde se dá sloužit trpícím. Ale někdy je záslužnější pár pistolníků přimrazit dřív než vystřelí. Nikdo nemusí trpět a je to podle mého mínění záslužnější než napravovat cizí chyby.“

„Jaké pistolníky?“ zeptal se jí rychle otec.

„Jistila mě v České televizi,“ zkusil jsem mu to vysvětlit. „Měl jsem tam konflikt s Policií... Nestrachujte se, seděla přitom tady u skleněné koule a pár policistů přimrazila na dálku... ano, jde to... ale nakonec se to nikdo nedozvěděl, cenzoři to vystříhli. Moc jim to ale platné nebude, už to mám promyšlené...“

„Ježkovy voči,“ zaúpěl Libor, „já mám snad skutečně ségru pravou a nefalšovanou čarodějnici!“

„Ve středověku by ji tak jistě nazvali,“ souhlasil jsem. „Ale působí takovým dojmem i dnes. Opravdu pokročilé mimozemské technologie je těžké odlišit od černé magie. Ale když se na Zdenku podíváte, jistě vidíte, že si už na to zvykla a já mám proti ní náskok jen pár měsíců.“

„A já vůl se těšil, jak jí dohodím kámoše Karla!“ řekl Libor odevzdaným hlasem. „A ona si už sama našla jinýho!“

„Prosím vás, nesnažte se organizovat jí život a už vůbec ne za jejími zády!“ přimlouval jsem se za ni. „Bude to její život a má přece i vlastní rozum!“

„Ale rodiče by o tom měli vědět!“ namítl pan Nováček.

„Rodiče nemusí vědět o všem,“ nesouhlasil jsem. „Zdenka je rozumná holka a nemusíte se bát, že vám způsobí problémy. Po maturitě jí bude osmnáct a může jednat sama za sebe. Chystali jsme se seznámit vás se vším až bude mít v kapse vysvědčení, ale předběhli jste nás. Nevadí. Dnes se rodiče nežádají o ruku dcery,

dcery se rozhodují samy. Rodiče se sluší informovat jen o tom, co se jich tak nějak dotkne.“

„No právě!“ chopila se toho paní Magdalena. „Například svatba! Ta je v Čechách odjakživa záležitostí rodičů nevěsty! Doufám, že spolu nechcete žít jenom na psí knížku!“

„Jistěže ne,“ přikývl jsem. „Mimozemšťané trvají na Zemi na renezanci rodiny. Aby strážci nebyli pokrytci, musí se tím řídit také. Není jiné cesty. Slyšeli jste už o genetickém počítadle?“

Mohli jsme čekat, že ne, v Čechách o tom věděli jen ti, kdo vynaložili nějakou námahu sledovat dění v Rusku nebo aspoň v Polsku. A z celé rodiny Nováčků to napadlo jen Zdenku, takže jsem to musel rodičům i bratrovi vysvětlit pěkně od začátku.

„Pořádně jste nám nabourali plány!“ vzdychl si Libor. „A to počítadlo bude pro mnoho lidí katastrofa!“

„Doufám, že pro vás ne,“ nezdržel jsem se úsměvu. „To se ví, plány jsou plány, občas se musí i pozměnit. Zdenka je nabourala i mně, nejsem mezi vámi výjimka.“

„Měl jsi v plánu jinou učednici?“ ztuhla Zdenka. „Kterou?“

„Kterou? To se už nedozvím,“ řekl jsem s úsměvem. „Měl jsem v plánu pořídit si učednici nejdřív za pět set let, ale když jsi projevila takový elán, plán šel k čertu. Ale pořad platí, že moje učednice bude i moje královna, pro mě jediná na světě.“

„Jediná na světě?“ opakoval po mně pan Nováček. „To je hodně chvályhodný plán!“

„Genetické počítadlo pošle všechny ostatní plány do pekel, často i s jejich plánovači,“ přikývl jsem. „Musíme se zkrátka učit plánovat jinak, lépe. Ale když už jste tady, něco se dozvíte. Nejen že se Zdenka stala učednicí, což je fakticky víc než zasnoubení, ale také pár věcí, které musí i nadále zůstat pro většinu lidí na světě tajemstvím. Například že Zdenka ovládá telepatii a může se mnou na dálku hovořit i bez mobilu, ale také to, že my dva teď žijeme v jiném čase.“

„Co to znamená?“ vyhrkl Libor.

„To znamená, že musíme plánovat ještě odpovědněji,“ řekl jsem. „Genetické počítadlo dovoluje každému osm změn za život. Pro některé je to katastrofa, pro jiné to není žádné omezení. Pořád se mohou za sto let osmkrát rozvést a to naprostá většina, až na pár nezodpovědných jedinců, ani nevyužije. Pro nás strážce je to jednou za tisíc let. Musíme si dobře vybírat, s kým chceme žít.“

„Opravdu žijete tak dlouho?“ zeptal se vážně pan Nováček.

„Někteří lidé viděli v naší vsi Kaščeje Nesmrtelného,“ řekl jsem stejně vážně. „On se tak jmenuje, ve skutečnosti nesmrtelný není, ale je mu pět tisíc let a to je z hlediska normálních lidí skoro jako nesmrtelnost. Vždyť je starší než Egyptské pyramidy! Až nám dvěma, mně a Zdence, bude tolik, co je dnes Kašcejovi, bude svět vypadat úplně jinak. Doufám, že lépe, než jak se svět pomalu měnil před očima Kašcejovi.“

„Ale vážně!“ zarazil se pan Nováček. „Opravdu si myslíte, že se dá s jednou ženou vydržet tisíc let?“

„Dobryňa Nikitič a královna Nastasja jsou spolu teprve pět set let, ale na nich je vidět, že to jde,“ ujistil jsem ho. „Víte, láska není výbuch vášně jako sopka Krakatoa! Pravá láska musí vydržet stovky let a to se projevuje spíš tím, že jeden druhému chybí už po krátkém odloučení. Když byl u mě Dobryňa poprvé, přijel bez Nastasji. Ale už po pár dnech bylo na něm vidět, jak mu chybí. Přiznám se, Zdenka už by mi taky chyběla...“

Zaznamenal jsem pohled, který mi Zdenka věnovala. No, asi už bych chyběl i já jí...

„Nikdo spolu není déle než pět set let?“ zeptala se také paní Nováčková.

„Předtím to nikoho nenapadlo,“ vysvětlil jsem jí to. „Staří strážci žili opravdu sami, jako poustevníci. Ti dva byli první, ale ukázali nám, že to je možné.“

„A říkáte, že být strážcem je taky poctivá práce?“ vrátil se ještě pan Nováček k téhle otázce.

„Donedávna to byla především funkce pojistky,“ řekl jsem. „Strážíme vesmírné brány do cizích světů a kdyby bylo lidstvu nejhůř a Zemi hrozila katastrofa, nabídli bychom lidem záchranu ve vesmíru. Tak to bylo dosud, ale jak se zdá, teď nás asi čekají další úkoly. Třeba zabránit katastrofám, které by si lidé způsobili sami. Je to pořád služba lidem, i když možná ve funkci pojistek.“

„No, budete rozhodně užitečnější než politici!“ řekl Libor.

„To určitě,“ přikývl jsem.

=*=

Co nejde silou...

Známé přísloví říká, »Co nejde silou, jde buď větší silou, nebo se to dá obejít.« Také se říká, že v obcházení překážek jsou Češi mistry. Buď jak buď, silový vstup do České televize podle mého plánu nevyšel. Nemá však smysl stupňovat sílu, když se už napoprvé střílelo. Nevadí, zkusím to jinak.

Naštěstí jsem nemusel učit kýrsek rozeznávat ani sledovat signál, vycházející z televizních kamer, to ho naučili jiní. Nechal jsem ho tedy sledovat jeho cestu a brzy jsem narazil na obvyklou zpoždovací smyčku, vymyšlenou pro účely cenzury. Seděl u toho jakýsi zamračený chlápek, tedy cenzor.

Nechal jsem kýrsek pohltnout signál, jdoucí do jeho monitoru a nahradit ho tím, co by vzniklo, kdyby mě zblízka zabírala jedna televizní kamera. Nepotřeboval jsem, jako Přemysl, kameru, kýrsek to dokázal i bez ní a navíc v lepší kvalitě. Pak jsem zvedl hlavu od kýrseku a oslovil chlapa, jako kdyby seděl proti mně.

„Vy dobytku!“ začal jsem. „Kolik vám platí za tu špinavou cenzorskou práci?“

„Komu tykáš, moulo?“ zabručel a hbitě přepojil vysílání z čekací smyčky na záznam náhradního signálu, připraveného pro podobné případy.

„Neříkám »ty dobytku«, ale »vy dobytku«,“ ujistil jsem ho. „Práci cenzora uznávám. Je sice špinavá, ale dobře placená, že? Nemusíte zbytečně přepínat, napojil jsem se jen na váš monitor, všude jinde je signál normální.“

To už musel pochopit, že něco není v pořádku. Abych mu odpovídal, i když tady nemá mikrofon? Na okamžik zpanikařil, ale pak, asi pro jistotu, nechal běžet náhradní signál. Správně, při pochybách zvolil řešení s menší škodou.

„Hled'me, máme tady hekříčka!“ řekl klidně. „Budeme sem muset pozvat deratizační partičku!“

„Osudový omyl!“ komentoval jsem to. „Hekřiček nepůjde jen tak odstranit, neboť sedí u mimozemšťanů. Deratizace by se měla naopak týkat vás cenzorů. Zločinem je už to, že na to máte cenzorskou čekací smyčku. To by ve slušnějších médiích být nemělo. Chápu, že jste jen malé šedivé převodové kolečko, ale deratizace musí začínat od malých myšek. K velkým krysám se časem také dostaneme.“

„A ono je to ještě drzé...“ komentoval to cenzor.

„No jo! Vy jste to ještě nepochopil!“ usmál jsem se ještě na něho, ale on pořád nechápal, že je to úsměv kočky, která načapala myš v místě, odkud není úniku. „Inu, nemusím ani předpokládat, že byste si chtěl zachránit kůži, když mi oznámíte toho, kdo vás na tuhle židli posadit, že? Takže nevážený dobytku, minule jsem vás varoval, že mimozemšťané nemají rádi cenzory a kdo se mě pokusí odstříhnout, zemře. Můžete se sice vymlouvat, že tu sedíte dva a že jsem varoval kolegu, ale to mě nevzrušuje, cenzor jako cenzor, trestu tak jako tak neujdete.“

„A ono by to snad ještě vyhrožovalo...“ přidal cenzor. Byla to jeho poslední slova, pronesená ještě žoviálně.

„A sakra!“ zahromoval. „Co je tohle?“

„Trest pro cenzory,“ řekl jsem. „Sliboval jsem vám smrt, ale tohle se od ní až tak moc neliší!“

„Co to má, sakra, znamenat?“ lamentoval chlap a šátral po kapsách, až vytáhl mobil. Pak chvilku trvalo, než se orientoval po hmatu na klávesnici a než namačkal tři číslíčka. Naštěstí měl ještě starší mobil, na nových beztlacítkových by byl úplně vedle.

„Haló! Haló! Záchranka?“ volal netrpělivě. „Něco se mi stalo, nevím co, ale vůbec nic nevidím! Mohli byste přijet?“

Chvilí se pak dohadoval s operátorkou záchranky, než mu přislíbila pomoc.

„A než přijede, něco si o tom povíme,“ oslovil jsem ho už ze tmy, která ho obklopovala. „Abyste měl v hlavě jasno, pane

dobytku! Váš současný zdravotní stav nazval český spisovatel Ivan Olbracht výstižně »Žalář nejtemnější«. Jestli jste to četl, pak už víte, že je to slepota. Kdybyste to nečetl, tak to víte ode mne. Můžete si teď poležet na očním oddělení, ale slibuji vám, že vám lékaři nepomohou. Tohle je totiž nad horizontem jejich znalostí. Budou se nad vámi radit, konzultovat, ale výsledkem bude jedna krásná, nová bílá hůl. Budete ji potřebovat, abyste se nepřerazil na nejbližších schodech. A lidi vám budou ochotně uvolňovat svá místa, protože člověk s bílou holí si zasluhuje ohledy, i když je to bývalý estébák, exekutor nebo cenzor. Naštěstí to nemáte napsané na čele, to by bylo horší, to by vám možná i nohu nastavili, jak vás jistě milují. Jo – a jestli se tu střídáte, můžete svého kolegu kolegiálně varovat, dám vám tuto možnost. Když dá okamžitou výpověď, vyjde z toho jen se ztrátou dobře placeného místa. Pak to ale padne na toho, kdo to vezme za něho i za vás.“

Obrazovka prskla a byl na ní vidět zmatek v newsroomu, kde už asi věděli, že místo nich běží »náhradní zprávy«, ale nikdo jim ještě neřekl, proč. Vždyť bylo všechno v pořádku!

Kde je chyba?

==*=

Druhý nájezd na Českou televizi jsem tedy podnikl přímo ze své jeskyně. Upravil jsem si vlastní televizní studio, i když jen virtuálně. Kýrsek za mnou zobrazoval fiktivní pozadí se zlatým nápisem »Pravda vítězí«, jako u českého prezidenta, opakujícím se mezi lipovými větvíčkami. Vzniklý signál jednak zaznamenal na flešku, jednak poslal na Kavčí hory, kde se však napojil až na výstup signálu pro radiokomunikace a úplně tak obešel nejen střížnu, ale především zpoždovací smyčku i s cenzorem.

Protože jsem měl větší klid a nemusel jsem spěchat, povídal jsem déle než předtím. Podrobně jsem divákům vysvětlil pojem »genetické počítadlo«, krátce jsem jim vylíčil vznik i vývoj Třetí světové války i s několika předem přichystanými ukázkami videa,

pohovořil jsem i o cenzuře v České televizi, pro kterou tam mají předem připravené čekací smyčky, aby mohli cenzurovat i to, co unikne moderátorům. Zkrátka jsem plně využil délky televizních novin a i když se na Kavčích horách technici rojili jako vosy, nedokázali můj pořad ani zkrátit, natož vypnout.

Čeští diváci si tak poprvé po dlouhé době čichli k pravdě. Doufal jsem, že to nebude naposledy. Když je cestička vyšlapaná, dá se podle libosti opakovat. Navíc si pořad jistě zaznamenalo pár nadšenců, kteří se postarají o další šíření. Cenzoři to už nezastaví! Budu mít víc času na pátrání po větších krysách, ale hlavní je, že se i Češi dozvěděli o genetickém počítadle a i ti lehkomyšní se začali zamýšlet. Heslem mého vystoupení bylo »Zodpovědnost se bude vyplácet!« a počítadlo tak vyřadí jen ty, kdo se stihli sami vyřadit již do této chvíle. Ale těch snad ani není škoda.

Tak se na to musí!¹³

=*=

Zdenka se trochu zlobila, že jsem ji tentokrát z akce vynechal, ale uznala, že to jinak nešlo. Kdyby to namluvila místo mě, byla by známou ona, jenže známou tvář může být jen strážce a i když jsem měl hlavu částečně zakrytou kápí, neměl jsem zakrytou tvář.

Prohlásil jsem se za strážce v Čechách pod vlastním jménem, kdo mě pozná, ať mě pozná, ale Zdence jsem nesměl škodit. Měla zůstat až do maturity neznámá všem mimo vlastní rodiny.

Zeptal jsem se jí totiž, jestli by jí prozrazení inkognita ve škole neuškodilo a s trochou zaváhání připustila, že ano. Nejsou všichni učitelé a učitelky příznivci »konspiračních teorií«, někteří

13 Jak snadno se dají porušit nemravná autorská práva, že?

věří české propagandě víc než je zdrávo, ale co hůř, nedokáží to oddělit od školy a jsou schopni nositele opačných názorů stíhat, od šikany po úplné znemožnění. Bylo to tak za komunistů a je to i v dnešní »svobodě«. Řeči o svobodě měli přece komunisté také. Takže jsme stále svobodnější, ale běda, když projevíte názor, neodpovídající dnešní ideologii! Znemožnit nepohodlným lidem studium je přece pořád maličkost! Ani se to nemusí zdůvodňovat »nevhodným kádrovým profilem«, vyloučit nepohodlné studenty je dnes přece nesporné právo školy. Tento problém jsme asi cítili všichni. Někde dnes ve světě panuje neskrývaná tyranie, jinde je to o málo lepší, ale nikde není společnost úplně v pořádku. Bude ale lepší Zdenku z publicity vynechat.

==*=

Podíval jsem se ale kýrsekem do minulosti, abych zjistil, kdo ve vesnici udal, že u mě pracují načerno Rusové.

Pominu, že to byla vlastně pravda. Dobryňa s Nastasjou mi skutečně postavili nový dům, ale nezaměstnával jsem je načerno. Pro ně to byla hračka, jako pro děti stavebnice Lego.¹⁴ Zákony zakazující neplacenou sousedskou výpomoc bez úctenky a hlavně bez zdanění jsou zkrátka nemravné, ať si kdo chce co chce říká. Podle mě to nebyl důvod k udávání.

Zjistil jsem, kdo to byl, ale překvapilo mě to. Byl to jeden ze starých sousedů Ignác, kterému všichni říkali »Ingot«. Správně jsem tušil, že to mohl být jedině někdo z účastníků oslavné párty s vatrou ze staré chajdy. Tvářil se vesele jako ostatní, ale sotva přišel domů, vytáhl papír a sepsal udání. Proč? Byl to snad tak uvědomělý občan, že ho rmoutila přítomnost Rusů u mě? Věřil, že to jsou ruští špioni? Bylo by zajímavé sáhnout si kýrsekem do jeho dávnější minulosti. Jak se asi choval mladý Ignác, když do Čech vtrhla ruská vojska? Jestlipak si aspoň pokaždé odplivl,

14 No jo, já vím. Nepřípustná reklama... Jděte s tím už k šípku!

když naší vesnicí projížděly kolony ruských vojenských aut? Anebo udával za každého režimu?

Rozhodl jsem se rychle. Zhasl jsem obraz v kýrseku. Víím, kdo to byl, ale nebudu pitvat proč. Třeba měl nějaký důvod. Ale i kdyby udával jen z potěšení, že může někomu škodit, ať bonzuje dál, brzy bude mít příležitost. Česká televize začala ukazovat mou podobiznu s doprovodným textem, že jsem nebezpečný hacker, který se dokázal nabourat do jediné platného oficiálního vysílání a slibovala odměnu tomu, kdo přivede Policii na moji stopu. To se ví, že mají důvod mě stíhat! Musím se na to podívat a připravit se na ně, až mě někdo nabonzuje. Kdo to ale bude? Celá vesnice má stejnou příležitost!

Kdo ji asi využije?

=*=

Dalším strážcem, o kterém brzy věděl celý svět, nebo aspoň půl Evropy, byl Imrich v Maďarsku. Imrich zřejmě sledoval můj vpád do České televize a podnikl podobnou akci v Budapešti. Naboural se do Maďarské státní televize, uvedl na pravou míru několik překrucovaných zpráv a vyzval samotného maďarského premiéra na férový televizní dialog. Ke všeobecnému překvapení maďarský premiér na návrh přistoupil s tím, že uspořádá na půdě Maďarské televize nejprve virtuální setkání a později i skutečné.

Imre to vymyslel lépe než já, ovšem také je třeba přiznat, že maďarský premiér byl vstřícnější. Jejich první setkání bylo ještě virtuální, kdy protivníkem skutečného premiéra byla obrazovka, kam Imrich posílal svůj obraz, ale na druhé setkání už se Imrich dostavil osobně, když dostal slovo, že proti němu nezasáhne ani Policie, ani soukromé ochranky.

Měl bych ho napodobit, když už on převzal můj způsob!

Zkusil jsem to, když Česká televize vysílala další oznámení s mou podobiznou a se stejnou falešnou obžalobou. Předem jsem si natočil krátký výstup, ve kterém jsem zopakoval všechny její

překroucené zprávy, které jsem uvedl na pravou míru. Tím jsem otočil obžalobu proti České televizi. Ano, naboural jsem se do jejího vysílání, kde už dlouho vysílala trestuhodné lži. Současně jsem nabídl výběr zpráv doplněný o otázky a odpovědi na způsob toho, co se objevilo v Rusku, Polsku a Maďarsku. Tentokrát jsem nevystupoval v poustevnické kápi. Přičesal jsem se a oblékl do klasického černého společenského obleku, abych dal všem lidem najevo, že nejsem žádný anarchist.

A to i když v podstatě anarchist jsem.

Jenže v Rusku a Polsku vystoupili tamní strážci oficiálně na požádání vedení státních televizních společností a v Maďarsku se do jednání vložil premiér, když zdvihl rukavici Imreho výzvy. Na Českém mediálním dvorku se nedělo nic, jen Česká televize moji podobiznu vyměnila za novější, zřetelnější. Na falešné obžalobě však nezměnila ani čárku.

»Bodajž by vás, vy mládenci, čerti vzali, že jste vy mňa do debaty nepozvali!«¹⁵

Cítil jsem fiasko. Podle tisíců ohlasů, přicházejících do naší České televize, jsem nezodpovědný hacker, který se snaží zavile škodit celému národu a kazit naše lepší příští. Vyčítali mi, že je to má vina, že Evropská unie neposlala ani euro na podporu stavby amerických základů v Brdech a v Libavé, které prve slavnostně slíbila. Nikdo nepřipomněl, že Evropská unie slíbila dotace pod podmínkou, že stavební firmy zaměstnají aspoň padesát procent migrantů, což téměř vylučovalo zaměstnání Čechů, neboť padesát procent migrantů u německé stavební firmy znamenalo, že na migrantech zůstanou manuální práce a zbytek zaměstnanců budou němečtí a američtí manažeři. Firma ještě nezačala se stavbou, já jsem ovšem byl zloduch, který může za veškerou nezaměstnanost v Čechách a možná i v celé Evropské unii. Žalobu na mě podaly

15 Tohle je z lidové písně, u té nemá OSA na výpalné nárok.

organizace hájící zájmy Romů, neboť jsem její klienty připravil o »dlouho a toužebně očekávanou«, dobře placenou práci.

Zatím neměli kam mi posílat obsílky, protože kupodivu ve vsi ještě nikdo nenapsal na Policii České republiky, že zná onoho tajemného hackera z televizního oznámení. Očekával jsem, že se toho chopí aspoň soused Ignác, ale zatím se nic nedělo.

Přece jen je něco jiného udat souseda pro relativní prkotinu, která může mít za následek jen drobnou ouřední šikanu spojenou s pokutou, a něco jiného je udat zločin, který vlastně není žádným zločinem, i když v naší »svobodné zemi« následuje vpád elitního komanda a až několik let kriminálu. Takové udání by se dalo srovnávat i s udáním na gestapu. Lidé vycítí přehnanou tvrdost a uvědomí si, že udání může být těžším zločinem než je samotná zákonem stíhaná činnost.

Ovšem když jsem se po delší době opět objevil v hospodě, přivítalo mě rozpačité ticho. Šum v sále umlkl a všichni zarytě civěli každý do svého piva. Ani pan Nováček se ke mně nehlásil, ačkoliv jeho dcera Zdenka denně chodila ke mně a domů se vracela až večer. Zatím jí návštěvy u mě trpěl, otázkou bylo, jak dlouho.

Volné místo u jeho stolu ale bylo, takže jsem tam zamířil. Na dotaz, zda je tam volno, jsem obdržel jen souhlasné kývnutí, ale dělal jsem, že si té vlažnosti sousedů nevšímám. Hospodský Krejza přede mne mlčky postavil pivo a lístek s čárkou, ale ani se nezeptal, jestli chci něco jiného a odkvačil. Zkrátka ostrakizace.

„Takže už to víte,“ pokrčil jsem rameny a trochu upil piva.

„Kdo tady tvrdil, že není strážce, i když byl?“ nadhodil do ticha soused Vaňásko. Řekl to tiše, ale v hospodě bylo tak ticho, že to bylo slyšet přes několik stolů.

„Špatně si to pamatujete,“ opravil jsem ho. „Nikdy jsem netvrdil, že nejsem strážce. To by byla lež a já se snažím nelhat, i když úplnou pravdu jsem říci nesměl. Řekl jsem tady, že mohu

prozradit jen co je všeobecně známé. A rozhovořil jsem se o tom, co bylo v ruské a americké televizi, takže jsme to spolu úspěšně zamluvili bez přímé odpovědi. Potom jsem ještě řekl, že jsem si s mimozemšťany ruce nepodával, což je také čistá pravda, neboť Machjové ruce nemají a vypadají jako ostnatý hmyz. Řekl jsem, že jsem je viděl na obrázku, což také byla pravda, nedodal jsem jen zbytek pravdy, že jsem je viděl na vlastní oči, když byli u nás ve vsi. Ale to jsem tenkrát přiznat nesměl.“

„Mimozemšťané byli u nás ve vsi?“ zeptal se mě konečně i pan Nováček a porušil tím zřejmě vlastního bobříka mlčení.

„Byli tu dva,“ přikývl jsem.

„Ale jak to, že to dneska přiznáváte?“ zeptal se Vaňásko.

„Změnily se podmínky,“ řekl jsem. „V každé zemi smí dnes jeden místní strážce vystoupit jako mluvčí za mimozemšťany i za strážce. V Čechách to připadlo na mě. Jsem zde nejmladší a podle názoru ostatních českých strážců mám k dnešním lidem nejbliž.“

„To je vás v Čechách takových víc? Kolik?“ zeptal se mě pan Vaňásko.

„Je nás v Čechách víc,“ přikývl jsem. „Ale kolik a kde kdo bydlí, to vám neřeknu a nechtějte to vědět. Dost na tom, že s tím budu mít problémy já.“

„Jaké problémy máte?“ zeptal se pan Vaňásko.

„Vy nesledujete televizi?“ usmál jsem se. „Česká televize přece vypsala odměnu tomu, kdo udá Policii, kde mě má hledat!“

„No – udá snad ne, jen oznámí,“ otevřel ústa i pan Jarec.

„Jenže to je totéž,“ opáčil jsem. „Samozřejmě všichni, kdo v Čechách někoho udali, jen »oznamovali«. Gestapu, estébákům, nebo dneska Policii... skoro se divím, že to ještě nikoho ve vsi nenapadlo, měl bych teď v domě komando rychlého nasazení...“

„Neměl jsi narušovat televizní vysílání!“ řekl Jarec.

„Naopak, musel jsem,“ odpálil jsem ho. „Když už jsem mluvčí, je mou povinností mluvit. Za strážce i za mimozemšťany.“

A opravovat lži naší televize, jinak by jim všichni naši prostřácci věřili každé slovo!“

Byla to jen jemná narážka, ale Pišty se zřejmě dotkla.

„Tak sis měl založit vlastní televizi a hlásat to tam!“ řekl.

„Takovým radám se říká »hraběcí rady«,“ odpálil jsem ho. „Hraběcí rada je rada starého hraběte, který radí sedlákům, jak se má správně orat a přitom by zapřahoval koně až za pluh.“

„Mohl sis založit televizi na internetu,“ přidal se k Jarcovi pan Nováček. „Nemusel jsi rušit Českou televizi, ta má teď dobrý důvod k žalobě.“

„To je jako když noviny uvedou palcovými titulky na první stránce nějakou donebevolající lež a později ji dementují bleším písmem na poslední stránce,“ opáčil jsem. „Ba ne, napravovat lži musím stejně výrazně, jak je hlásali, jinak to nemá cenu.“

„Česká televize má na své straně zákony!“ namítl Pišta.

„Tuhle chybu je třeba napravit,“ přikývl jsem. „Kromě toho nemá Česká televize zákony na své straně, protože podle nich má pravdivě informovat, jenže lže jako když Rudé Právo tisklo.“

„Kdo může spravedlivě posoudit, co je pravda a co lež?“ namítl Pišta. „Vždycky to bude tvrzení proti tvrzení!“

„Ve chvíli, kdy mimozemšťané uvolnili některé záznamy, například o Třetí světové válce, už to není jen tvrzení,“ řekl jsem trochu tvrdším tónem. „Jak může televize dál lhát, když jsem ty záznamy předvedl celému národu? Obešel jsem i cenzory, viděli jste je snad! Proč všichni mlčí a dělají, jako kdyby nic neviděli?“

„My jsme je viděli, ale byly... trochu neuvěřitelné!“ řekl tišeji pan Vaňásko.

„Neuvěřitelné, nebo nepravdivé?“ obrátil jsem se na něho. „Proč tedy Česká televize dál vysílá lži o tom, že to všechno jsou jen ruské výmysly?“

„No, nepravdivé... to se nedalo tvrdit...“ připustil Vaňásko. „Ale neuvěřitelné byly...“

„Byly jako z trikového filmu. Kdoví, jestli to nebylo jenom ze sci-fi filmu, když je natočili Rusové!“ namítl Pišta Jarec.

„Natočili je Rusové,“ přikývl jsem. „Přesněji, natočili je strážci žijící v Rusku. Ale proč, sakra, popírá Česká televize i to, co vysílali mimozemšťané v americké stanici CNN?“

Nastalo pár okamžiků ticha.

„Na internetu o tom kolují stovky záznamů,“ pokračoval jsem. „Naši pseudoodborníci je vyhlásili za dílo ruských hackerů, protože se jim to nehodilo do světového názoru, ale sami Američané, kteří si vysílání CNN s mimozemšťany natáčeli, se k takové lži neodvážili.“

„A ono to nebylo dílo ruských hackerů?“ rýpl si Pišta.

„Nebylo,“ ujistil jsem ho. „Ruští ani jiní hackeři nemají tak dokonalé záznamy jako mimozemšťané. Potíž je dostat dokonalé mimozemské záznamy do naší nedokonalé televize. Pak se nutně sníží kvalita až na televizní úroveň, která by byla v možnostech pozemských hackerů. Chcete důkaz?“

Souhlas byl v celé hospodě jednoznačný, ale spíš jsem cítil napjaté očekávání. Naštěstí jsem jako mluvčí nemusel skrývat ani kýrsek a mohl jsem si ho přivolat přímo před sebe.

Pouhé objevení skleněné koule i se stojánkem přede mnou vzbudilo patřičné zašumění a což teprve, když náhle jedna stěna sálu zmizela a za ní byl vidět americký neviditelný bombardér, jak sleduje dopravní letadlo. Pak najednou americký bombardér zvedl nos vzhůru a začal prudce zrychlovat. Obloha brzy změnila barvu do černé a z motorů se začal valit šedý rozplývající se dým.

„V téhle výšce už není vzduch, takže ten dým je nespálené palivo,“ komentoval jsem to. „Až doběhnou turbíny, přestanou čerpat další palivo a ten dým zmizí.“

Po několika vteřinách se to stalo, ale letoun stoupal dál, teď už bez motorů. A kolem byla jen černá pustina kosmu.

„Takhle odletělo do vesmíru přes tisíc amerických letadel,“ doplnil jsem. „Dál už nemá cenu to sledovat, vesmír je dál stejně prázdný jako tady. Jen počkejte, až se kamera ohlédne...“

Obraz se v té chvíli otočil a před námi byla zeměkoule ve své kráse. To už bylo jasné, že jsme dost daleko, neboť byla vidět celá. Sál vzdychl překvapením, jenže pak obraz zmizel a sál byl opět ohraničený čtyřmi zdmi.

„Ukažte mi hackera, který tohle dokáže!“ řekl jsem.

=*=

Hospodu jsem přesvědčil, ale pan Nováček mě na odchodu požádal, abych šel s ním domů, že si chce se mnou promluvit bez hospodských svědků. Tušil jsem, že se to bude týkat Zdenky, takže jsem neodporoval a šel s ním.

Zdenka ani její bratr doma nebyli, jen paní Magdalena. Nabídli mi obvyklé kafe a posadili jsme se ke kuchyňskému stolu.

„Takže pane Václave,“ začal pan Nováček, „víme, že za vámi naše Zdenička chodí skoro denně. Ale dohodli jsme se předtím, že ji nejprve necháte vystudovat. Jak to jde spolu dohromady?“

„Myslím, že dobře,“ pokrčil jsem rameny. „Když se spojí vědomosti, které dostává ve škole, s vědomostmi ode mne, musí to být jedině k dobrému.“

„Pokud ji to jenom nemate,“ namítl pan Nováček.

„To ji určitě nemate,“ namítl jsem, „protože věda je pořád jen jedna, jen ta ode mne je podrobnější a hlubší, ale to jí nemůže být na škodu. Kde se moje věda odlišuje od pozemské, tam je to dané chybami pozemské vědy a na to ji pokaždé upozorním, aby ji to nemátlo.“

„Ale o vědu tady přece vůbec nejde,“ řekl pan Nováček. „Celá ves ví, že holka chodí za vámi a těžko někoho přesvědčíte, že vám jde jen o vědu.“

„Nikoho nebudu přesvědčovat, do toho nikomu nic není,“ řekl jsem trochu zamračeně.

„My přece víme, že do toho nikomu nic není,“ souhlasil. „Ale znáte to, lidi toho řeknou... sousedky se tuhle u kadeřnice Jitky sázely, kdy už bude Zdenka chovat.“

„Trochu předčasně,“ usmál jsem se. „Spíš hodně předčasně. Ani to letos není možné. A navíc, Zdence bude za chvílku osmnáct, to už si bude smět dělat, co bude chtít. Školu dodělá, aby měla pořádné základy, ale pak počítáme s tím, že se nastěhuje ke mně. Myslím, že jste proti tomu plánu neprotestovali.“

„Neprotestovali, ale...“

„Máte snad proti tomu něco nového?“ zeptal jsem se.

„My jen, aby Zdence ve škole neškodilo, že za vámi chodí,“ přidala se i paní Magdalena.

„Tím se nezabývejte,“ řekl jsem s úsměvem. „V její škole to nikoho nezajímá. Na to už jsem se Zdenky ptal, ani ona v tom nevidí problém. O soukromé věci žáků, tedy spíše žákyň, se tam nikdo nestará. Mezi námi, Zdenka tvrdila, že je ze všech spolužaček poslední, neboť donedávna s nikým nechodila. Žákyně zdravotní školy jsou poměrně přitažlivé, nebývají hloupé a to se ví, kluci se po nich otáčejí. A když jsou na praxi v nemocnici, točí se kolem nich i mladí medicí.“

„No právě,“ řekla paní Magdalena. „Kdyby nechodila za vámi, mohla by si najít nějakého slušného doktora!“

Bylo mi, jako bych dostal s pořádným rozmachem facku jako trám. No jo, už to tak bude! Já asi Zdence bráním najít si raději nějakého pořádného, slušného doktora! I když zkušenosti jejích kamarádek říkají, že někteří medicí vystřídali během studia klidně i čtyři holky a je tu nebezpečí, že jich vystřídají osm a zastaví se až po deseti. Ne že by se sami umravnilí, ale odstaví je genetické počítadlo a zbudou jim jen oči pro pláč.

„Vy byste jí přáli spíš doktora?“ zeptal jsem se bezelstně.

„To víte, doktor, to je dneska jistota,“ řekla paní Magdalena tak nábožně, až jsem se otrásl. Pár vteřin jsem mlčel, nevěděl jsem, co jim na to říci.

„Přece byste jí nebránil ve štěstí!“ dodala ještě paní Magdalena.

To byla ale poslední kapka do poháru mé trpělivosti.

„Vy asi nepovažujete strážce za štěstí, že?“ odpověděl jsem oběma tónem, jako kdybych s nimi souhlasil. „Doktor je pro vás jistější? Opravdu považujete mladé mediky za vzor věrnosti?“

Až teď jsem ale na nich zpozoroval zaražení. Pochopili, že s jejich argumenty tak úplně nesouhlasím, ale s tím měli počítat.

„Doktoři jsou serióznější než jiní,“ přidal pan Nováček.

„Vážení jsou,“ přikývl jsem. „To jim neberu. Ale že by byli vzorem jistoty a hlavně věrnosti... Zdenka vám neřekla, jak to dnes chodí u mediků? Že někteří střídají holky jako ponožky? Nechceš mě? Jdu k jiné! Chceš mě? Tak pojď, za chvíli tě tak jako tak nechám plavat... oni se snad časem usadí, jenže až jich vystřídají deset... neposlouchali jste, jak je to s genetickým počítadlem?“

„To je snad nějaká habad'úra,“ mávl rukou pan Nováček.

„Žádná habad'úra,“ vrtěl jsem hlavou. „Afrika je kvůli tomu v rozvratu. Odjakživa tam byla líheň AIDS, ani křesťanství to z nich nevyhnalo. Když mimozemšťané zavedli genetické počítadlo, změnila se Afrika v jeden obrovský harém. To vlastně byla už předtím, jenže teď je ten harém plný eunuchů. Přestaly se tam rodit děti. Ale stejně dopadnou i u nás ti, kdo si nezvykli na věrnost. Ano, doktoři mají být serióznější a měli by to počítadlo brát vážně. Ale když ne... Počítadlo je na Zemi krátce, ale jsou země, kde nezůstal jediný chlap. Jen eunuši. O ženách platí totéž. Co může Zdence nabídnout kluk, který střídá holky jednu po druhé? Možná peníze, ale jistotu? Spíš zklamání!“

„Tak ale mluvíte o doktorech vy!“ vytkl mi pan Nováček.

„Tak mluví o medicích Zdenka,“ ujistil jsem ho.

„Prosím vás!“ mávl rukou pan Nováček. „Zdenka je mladá a ještě hloupá. Nic neví o životě! Naletěla vám, naletí každému!“

„Zdenka není při svém mládí hloupá,“ opravil jsem ho. „Vaše dcera dokázala přimrazit tři policejní těžkooděnce a že nenaletěla prvnímu medikovi, který o ni projevil zájem, to jí uznávám jako obrovské plus. Doktor jí může nabídnout peníze, ale Zdenka po nich nejde!“

„Ale co jí můžete nabídnout vy?“ vyčetla mi paní Magda.

„Například tisíc let života, bude-li se mnou jako je královna Nastasja s Dobryňou,“ řekl jsem. „Ti jsou svoji už pět set let, prožili spolu spoustu dobrého i zlého, i když na nich nejsou žádné útrapy znát, vychovali dvanáct dětí, dnes mají prapraprapotomky a o nevěře ani neuvažují. Kdo by to mohl vaší Zdence nabídnout? Doktor? Peníze a zklamání!“

„Přemysl žil ve vsi jako blázen poustevník!“ řekla paní Magda.

„Přemysl vzal doslova omezení, že smí vzít do učení vždycky jen jednoho učedníka,“ vysvětloval jsem jim. „A směl prodloužit život jen jemu. Starodávné strážce nenapadlo vzít si učedníci, to napadlo až Dobryňu. Vzal jsem si tedy do učení Zdenku, prodloužil jí život a chci si ji vzít. A vy byste jí nutili medika, ze kterého bude za padesát let stařeček. Vážně jí chcete zkazit život?“

„Ale doktoři jsou všude vážení!“ opakovala uraženě paní.

„Myslíte, že strážci nebudou?“ usmál jsem se. „Pravda, zatím moc vážení nejsme. Je mi teprve sedmadvacet, ještě jsem nic nedokázal. Ale co není, může být. Dobryňu dnes uznává celé Rusko a vylámalo si na něm zuby i ruské NKVD.“

„A vy jste psanec na útěku,“ vmetla mi paní Magda do tváře.

„Psanec jsem pro ty, kdo věří České televizi,“ opravil jsem ji klidně. „Na Dobryňovi si vylámalo zuby ruské NKVD, myslíte si, že naše Policie bude úspěšnější?“

„Vždyť vás už jednou zatkli!“ připomněl mi pan Nováček.

„Zatkli,“ kývl jsem. „To jsem ještě nesměl prozradit své mimozemské prostředky, dnes je zapírat nebude. Mimozemšťané po nás dlouho vyžadovali příliš přísná pravidla pro utajení, jenže teď změnili názor, smíme se bránit. Bůh ochraňuj každého, kdo by nám chtěl škodit!“

„Takže se Policie nebojíte?“ ptal se opatrně pan Nováček.

„Jsem snad psanec na útěku?“ usmál jsem se. „Vzal jsem už Zdenku do sousedního vesmíru, byla se mnou krátce v cizím světě, myslíte, že mě tam Policie dokáže vypátrat a zatknout? Ale kdež! Tam žádná světová policie nemá přístup. Ale já neutíkám. Dnes jsem se podivil, že mě ještě nikdo ze vsi neudal, ale až se to stane, přijede sem Policie a to teprve budou záznamy!“

„Vy se snad na to těšíte?“ vyjekla paní Magda.

„Může to být zkouška sil,“ přikývl jsem. „Mimozemšťané už v jiné zkoušce obstáli, myslím tím těch šest tisíc atomových hlavic, odeslaných do vesmíru. Tohle je proti tomu drobnůstka.“

„Ale Zdenku byste z toho měl vynechat!“ žádala paní Magda.

„Dobře, vynechám,“ přikývl jsem.

Jenže v té chvíli se mi v hlavě ozvala Zdenčina telepatie. Když jsem se s ní spojil, začala mi překotně vykládat, že jede domů, ale jejich autobus na křižovatce donutila zastavit kolona policejních vozů. Asi jedou do vsi za mnou! Poděkoval jsem jí a navrhl jsem jí, aby dnes nešla za mnou, ale rovnou k rodičům.

»Nebojíš se jich že?« zeptala se mě na závěr.

»Nebojím,« ujistil jsem ji také telepaticky. »Ale bude u mě dusno a nemá smysl, aby ses k tomu připletla.«

U Nováčků to vypadalo, že jsem se na okamžik zamyslel. Nerozmlouval jsem jim to, ale chtěl jsem je seznámit se situací.

„Povím vám, co zatím nevíte,“ řekl jsem jim. „Zdenka se se mnou domlouvá pomocí telepatie. Teď sedí v linkovém autobuse, který dává na křižovatce přednost koloně policejních aut. Jedou do naší vsi, za chvíli je tu máme.“

„To ale jedou za vámi!“ vyjekla paní Magdalena.

„Jistě,“ přikývl jsem. „Omluvte mě, rozloučím se, aby mě s vámi nespojovali. O Zdence Policie neví, to by ji z toho autobusu vytáhli. Říkám jí, aby nešla ke mně, ale domů, že ji tady čekáte. S Policií si popovídám sám.“

„Tak to radši jděte!“ vybídla mě paní Magda. „Proboha, už se tady nezdržujte!“

„Nebudu,“ řekl jsem s úsměvem.

==*=

Policejní manévry

Policie měla do vesnice podle Zdenky ještě dva kilometry. To mi stačilo, abych doletěl na huronkách od Nováčků domů. Zdence jsem doporučil jít od autobusu domů, vytvořit si kýrsek a udělat rodičům reportáž. Před nimi si nemusí hrát na vzornou školačku zdravotnické školy. U Nováčků jsem se stačil rozloučit, vyjít ven z domku a vzletět šikmo vzhůru. Huronky jsem si poručil přímo na nohy, nezdržoval jsem se ani obouváním.

Pochopitelně jsem byl doma dřív než tam dorazila Policie. Stačil jsem v obývacím pokoji rozsvítit a naaranžovat televizor. Kdo by pátral po anténě, měl by smůlu, prozatím jsem dodával na jeho obrazovku i do reproduktorů to, co vysílala Česká televize. Bude to první, co policejní komando uvidí, až vtrhne do obýváku. Pak jsem klidně prošel do »Aládínovy« jeskyně a nechal za sebou zavřít skálu.

Hledejte, Šmudlové!

Nečekal jsem ale, že se jako první snese z oblohy policejní helikoptéra. Byla tu o pár minut před auty, ale neměla kde přistát. Vychrlila tedy přepadové komando chlapů v černém, kteří sjeli na zem po lanech, načež odlétla. Naštěstí mě nezaskočili, ale pro příště bych si na ně měl dát lepší pozor.

Známou a oblíbenou taktikou Policie je vyrazení vstupních dveří beranidlem, i když je odemčeno. I tady nasadili beranidlo, které však neškodně odlétlo ode dveří. Byly zkrátka pevnější než přepadové komando očekávalo. Než ale zaútočili znovu, dveře se před nimi samy otevřely. A otevřely se i druhé dveře z předsíně do osvětleného obýváku, jen vstoupit. Což komando provedlo dle předpisu s ohlušujícím řevem »Policiééé!«, ale uvnitř se zarazili. Obýván byl přehledný a prázdný, jen proti dveřím stál zapnutý televizor, kde běžel obvyklý pořad České televize.

„Prohledat všechno od sklepa po půdu!“ zavelel rázně jejich velitel a posunky poslal své muže po dvojicích vlevo i vpravo.

Prohlídka domu ovšem dopadla negativně. Sklep ani půdu nenašli a zbývající místnosti byly také prázdné.

„Nikde nic, asi utekl!“ ohlásil jeden muž veliteli.

„A to bude problém, protože tady bydlí strážce vesmíru,“ dokončil za něho můj obraz, který na televizní obrazovce nahradil dosavadní program České televize.

Pozornost celého komanda teď připoutal televizor, kde jsem se přátelsky zubil na všechny policisty.

„Vítejte v mém domě,“ pokračoval jsem. „Jen se tu pořádně rozhlédněte, nic tu nenajdete. To je tím, že dům strážce vesmíru, dříve zvaný »poustevna«, slouží jen pro přijímání návštěv. Právě bydlíště strážce vesmíru je... kdo z vás to uhodne? Inu, neuhodli jste, i když je to logické. Ovšemže ve vesmíru, kam neprojde bez mého vědomí nikdo, protože lidé vesmírné brány neovládají a já mám od mimozemšťanů přísný zákaz brát tam vetřelce, jako jste vy. Zanechte pokusů o zatýkání, můžete si se mnou nanejvýš přátelsky popovídat.“

„Sakra, kde se to vypíná?“ rozčílil se velitel zásahu.

Chápal jsem ho. Před domem brzdila policejní auta, přijela sem už i generalita pochválit je za úspěch akce a elitní přepadové komando delikventa nemělo. To je ale mrzuté a místo pochvaly to vypadá na důtku. Navíc se jim nezatčený pachatel z obrazovky televizoru posmívá.

„To je divné,“ hlásil muž vyslaný s úkolem vypnout drzého hackera. „Ta televize vůbec není zapnutá, není tu ani zásuvka!“

A na potvrzení zamával volným koncem přírodní šňůry.

„Jen nás to zdržuje!“ zařval velitel zásahu. „Odstupte dva kroky od toho krámu!“

Počkal, až podřízený poodstoupí, pak namířil svoji útočnou pušku na obrazovku a stiskl spoušť. Zarachotila dávka a televizor se rozletěl na tisíc kousků.¹⁶

„A bude klid!“ pochválil svůj zásah velitel. „Ten chlap na nás reagoval už když jsme vyrazili dveře, i když jsme vstoupili! Jestli není přímo tady v domě, nemůže být daleko! Má tu někde poblíž skrejš! Hledat!“

Jenže to už do domu vcházeli vyšší policejní důstojníci na kontrolu průběhu akce. Velitel přepadového komanda předpisově podal hlášení, že »hledaná osoba se zatím skrývá na neznámém místě, ale nemůže být daleko«.

„To je i není pravda,“ ozvalo se v té chvíli za jeho zády.

Zkoprnělý velitel se ohlédl. Ačkoliv před chvílí televizor úplně rozstřílel a na podlaze obývacího pokoje ještě ležely střepy, přístroj tu stál nepoškozený a i když jeho přívodní šňůra nebyla zastrčená v elektrické zásuvce, opět ukazoval obraz nepolapeného delikventa.

„Má pravdu, nejsem daleko, jen pár tisíc světelných let,“ pokračoval jsem z televizoru ironicky. „Pro mě je to maličký krůček skrz vesmírnou bránu, ale pro lidstvo je to takový skok, na jaký zatím nemá a ještě dlouho mít nebude. Podívejte se!“

Za mnou byla kamenitá pláň světa Figrozg. Stál jsem tam a na rukou držel malé šestinohé štěňátko druhu »cavasséch«.¹⁷

„Pozdrav, Punt’o!“ poručil jsem mu.

„Vrrr... hňaf!“ vycenilo štěně zoubky.

„Tenhle tvoreček je můj důkaz, že nejsem na Zemi. Je to druh »cavasséch« a podobá se pozemským psičkům, jenže zdejší

16 Osvědčená sovětská metoda z roku 1968. Když sovětské vojáky nemohli najít vypínač vysílače, zařízení prostě rozstříleli.

17 Původně to mělo být kotě, ale šestinohé stromové kočky jsou příliš zaběhlé v jiné scifi. Ještě že si tam nezabrali všechny kentauridy (hawypidy) (viz mé scifi »Kentaurie« z roku 1966)

tvorové jsou malí kentauři a všichni mají šest končetin. Punt'o, ukaž pánům pacinky!“

Podržel jsem štěně bříškem dopředu, aby bylo vidět všech šest jeho paciček. Podle mého mínění to bylo nezpochybnitelné.

„Vidíte mě díky otevřené vesmírné bráně, kterou radiové vlny procházejí na Zemi,“ pokračoval jsem. „Ale pro vaše oči je ta brána neviditelná, nehleďte ji. Hledat mě na Zemi je zbytečná práce. Pozdrav je, Punt'o!“

„Vrrr... hňaf!“ opakovalo štěně štěknutí.

Velitel přepadového komanda jen zaklel.

=*=

Vrátil jsem se z Figrozgu do »Aládínovy jeskyně«.

Štěně Punt'a se odbatolilo do svého košíku. Předevčírem se Zdence na návštěvě u Zeirurbů líbilo a ti, když ji viděli mazlit se s »cavasséchem«, jí Punt'u věnovali. Až štěně vyrostе, bude z něj dlouhý, šestinohý hafan, podle zubů šelma, ale dnes se spokojilo psími konzervami. Byl to trochu nechtěný dárek, ale udělal Zdence radost. Škoda, že si ho na Zemi nesměla vzít s sebou do školy, to by spolužačky koukaly! Zeirurbové tvrdili, že cavasséchové jsou i v dospělosti mazlíčci a rádi si hrají s dětmi, takže jsem ani moc neprotestoval. Na Zemi směl být Punt'a jen v Aládínově jeskyni, ze které nesměl vystrčit ani packu nebo krásně růžový čumáček. I tím se od pozemských psů odlišoval. Pozemští psi mají čenichy zásadně černé.

Policisté se ovšem nad zvířátkem nerozplývali. Hlídkovali ještě půl dne jak v poustevně, tak v okolí, ale bylo zřejmé, že je to marná práce. Angličané tomu říkají »Labor in vain«.

Hlídky během dne prořídly, ale po jejich odchodu jsem si všiml, že policejní technici na několika místech instalovali nové sledovací kamery. Také »Labor in vain«, marná práce. Nebyl pro mě problém nechat vysledovat, kudy jde jejich signál, přerušit jej a vložit místo jejich obrazu jiný. Ode dneška budou tyto kamery

ukazovat obraz prázdného okolí. Jestli měly Policii upozornit, až vyjdu ze své skrýše, pak to bylo jen další plácnutí do vody.

Zdenka ráno odjela jako normálně do školy a po vyučování se vrátila domů. Doufal jsem, že policisté nebudou v naší vsi strašit příliš dlouho. Musel bych vymyslet, jak bychom se mohli s Zdenkou scházet, aby si toho nevšimli.

Naštěstí policajti pochopili, že jejich akce skončila fiaskem. Dalšího dne odvolali poslední hlídky. Zřejmě se spoléhali na svůj nově instalovaný kamerový systém. Příliš mnoho cti pro zapadlou poustevnu!

A navíc mi byli pro legraci.

=*=

Neúspěch Policie České republiky mě opět povzbudil. Také rodina Nováčků přestala Zdence navrhovat, aby mě pustila k vodě a koukala si najít nějakého serióznějšího doktora. U Zdenky by tak jako tak nepochodili, ale snad už i sami přestali doufat, že by to měla s někým jiným lepší než se mnou. Zejména když viděli, jak si z policejních manévřů dělám po straně legraci. Jistě jim Zdenička udělala reportáž i s patřičnými komentáři! A to se ví, přiběhla ke mně krátce po odchodu posledních policejních hlídek.

„Už abych měla tu školu za sebou!“ vzdychla si, když zase vbíhala do naší »Aládínovy jeskyně«. „Holky z naší třídy už vědí, že chodím se »strážcem«. Zaplat'pámbu, že nevědí víc! To by si na mě smlsly! Obléhání Policií naštěstí mezi lidmi neproniklo, hned bych to měla na talíři!“

„Že se mnou chodíš, to by mohly vědět jen od tebe, ne?“

„Vědí to od Petry Procházkové,“ řekla. „Pan Procházka to ví od tebe, asi sis ho v hospodě nevšiml.“

„To už vydržíš!“ povzbuzoval jsem ji. „A pak...“

„Pak se sem nastěhuji a aspoň měsíc nevyjdeme z jeskyně,“ řekla zasněně. „Už se na to těším!“

Nebyl bych proti, ale teď jsem měl rozjeté i jiné akce. Šlo o cenzuru a nejen v České televizi. Prostřednictvím kýrseku jsem oslepil již osm cenzorů, ale vždy se na uvolněné místo přihlásil další zájemce. Až bych tu vytrvalost obdivoval, kdyby ji věnovali lepšímu účelu.

Začal jsem Radou pro rozhlasové a televizní vysílání. Tito strejci měli mít dohled nad veřejnoprávními médii, jenže působili spíš jako žáby na prameni. Hleděli si vlastně jen toho, aby média dodržovala předepsaný »Eurounijní úhel pohledu«, cenzuru podporovali, místo aby ji odstraňovali. Musel jsem si zjistit jejich bydliště a jednoho po druhém navštívit v jejich bytech na delší pohovor prostřednictvím jejich televizorů. Jakmile jsem se totiž naučil zaměňovat televizní signál jiným, stala se z toho pro mě nejjednodušší a nejbezpečnější komunikace s papaláši, kteří mají ozbrojenou ochranu. Bylo to nejen bezpečnější, ale i nejrychlejší, protože jsem se nemusel trmácet na schůzky osobně. Nejvíc času mi zabralo zjistit si bydliště členů Rady, vlastní jednání jsem stihl se všemi za jeden večer.

Jednání bylo kromobyčejně strohé.

Vyčetl jsem každému, co jsem na nich považoval za jejich největší prohřešek, totiž že ignorují falešné zprávy a potlačují vše, co se nějakým způsobem nehodí Evropské unii.

„Ale my musíme poslouchat pokyny Evropské unie!“ hájili se jeden jako druhý. „Jinak nás Parlament odvolá!“

„Podívejte se,“ navrhl jsem jim. „Budete-li dále podporovat cenzuru, připravte se na trest, který bude proti odvolání naším Parlamentem skutečným horrorem. A když přestanete podporovat

cenzuru, dopadne stejný horror na všechny, kdo zvednou ruce pro vaše odvolání. Vyberte si! Horror se jmenuje »žalář nejtemnější« a na několik cenzorů už dopadl. Chcete-li být slepí, budete slepí.“

Přesně podle požadavku Manuscriptů dostali tuto »poslední šanci«, ale ani jeden ji nevyužil. Sešli se tedy na očním oddělení, kde už se s tímto problémem léčili bývalí cenzori. Ale jak jsem věštil už těm prvním, lékaři se nad nimi radili, konzultovali různé nápady, ale nepomáhali. Opravdu to bylo vysoko nad horizontem jejich znalostí. A tak se pro všechny rýsovalo jediné řešení.

Krásná nová bílá hůl.

=*=

Konečně jsem objevil, jak je to s tisíci ohlasů do naší České televize, podle nichž jsem »nezodpovědný hacker, který neustále kazí naše lepší příští a zavile škodí celému národu«.

Výrobu těch dopisů zadala Česká televize jedné neziskové organizaci. Ta jich pro větší věrohodnost napsala několik ručně, zbytek s využitím počítačů. Největší část dopisů vyrobil zdatný programátor, který pro tento účel vytvořil program »GENDOP«, GENERátor náhodných DOPisů, lišících se kus od kusu pomocí generátoru náhodných čísel. Všechny dopisy ale obsahovaly totéž obvinění, že »kvůli mým protievropským zprávám Evropská unie neposlala ani euro na stavby amerických základů v Brdech a v Libavě a způsobila tím zvýšení nezaměstnanosti v Čechách«.

Prací jiných neziskových organizací bylo hromadné mazání komentářů, které připomínaly, že vítězná firma ještě ani nezačala se stavbou a nejspíš ani nezačne, neboť Kongres Spojených států zamítl vysílání dalších vojáků do Evropy. Po nečekaném zmizení amerického jaderného potenciálu i amerických leteckých sil mělo Rusko v Evropě vzdušnou převahu a za těchto okolností nemělo smysl hnát drahocenné americké vojáky na jatky, ve které by se plánovaná pozemní vojenská operace změnila.

Organizace hájící zájmy Romů dostaly lukrativní nabídku na zaměstnání dvou set dělníků na stavbě nového velkovepřína a následně na bourání jiného, údajně nevhodně umístěného. Jenže pak se ukázalo, že nabídka obsahuje mzdy obvyklé v Čechách, nikoliv v Německu, takže Romové pochopitelně »tu žebráckou nabídku« rozhořčeně odmítli. Byla to pro ně »nedůstojná a málo placená práce«. Diskuse pod tou zprávou byla pro jistotu předem zablokovaná, aby se předešlo verbálním konfliktům.

Znamenalo to, že jsem objevil podvod na divácích České televize. Jako by nestačily neziskovky, Kultura volné nenávisti¹⁸, Úřad pro hybridní válku a jiné organizace na výrobu nenávisti mezi lidmi! Jenže ty organizace nemají žádnou váhu, zatímco Česká televize má obrovský vliv. V Čechách není žádná, která by informovala pravdivě. Soukromé televize ať si lžou, je to jejich věc. Veřejnoprávní média by však neměla otevřeně lhát. A když lžou, pak škodí.

Jako první to odnesla celá Rada pro rozhlasové a televizní vysílání. Trest »Žalář nejtemnější« ji dokonale vyřadil z možnosti dál v Čechách škodit. Ten trest není doživotní, dá se zrušit ihned, ale znormalizuje se i bez zásahu. Mimozemská technologie není vždy jen definitivní, jako je »umělý infarkt«, některé zásahy jsou »lavalšní«, neboli odstranitelné. A některé se vrací samy, jen jim to může nějakou dobu trvat. Radní do roka postupně prohlédnou, po půl roce začnou rozeznávat světlo a tmu a po roce budou vidět jako předtím. Potíž bude, že si do té doby »užijí« slepoty a jejich místa mezitím obsadí jiní.

I kdyby se ale vrátili, mohou počítat s mou další návštěvou a jsem opravdu zvědavý, kdo by tu kalvárii riskoval podruhé.

Druhá jmenovaná Rada dostala ode mne za úkol odstranit cenzuru v Čechách a v České televizi zvlášť. Jenže i druhá parta radních to odmítla se slovy »nám může poroučet jediné Evropská

18 Nenávistná a pokrytecká Hate Free Kultura

unie«, takže i oni přišli o oči. Zajímavé bylo, že je lidé v Čechách až na pár eurohujerů nelitovali. Na internetu se dokonce objevilo heslo: »Nic nového, slepí byli, jsou a budou!«

Mezitím však vznikla »Parlamentní komise pro vyšetřování teroristických útoků na svobodu slova v Čechách«, jak ji poslanci vzletně pojmenovali, Česká televize rozšířila obžalobu na »těžké ublížení na zdraví« a »terorismus« a ministr vnitra dostal vládní úkol »dopadnout toho hackera a teroristu stůj co stůj«.

Měl jsem se nač těšit!

=*=

Jezevčí nora

Mezitím se však stala jedna důležitá událost.

Zdenka úspěšně složila maturitu, ale místo aby nastoupila na nejbližší volné místo zdravotní sestřičky, splnila si své (a vlastně i mé) přání a nastěhovala se mi natrvalo do »Aládínovy jeskyně«. Skončilo napjaté období, kdy jí mohly hrozit výslechy na Policii. A protože jí už bylo osmnáct, mohli jsme se konečně vzít.

Byl jsem však »zločinec na útěku« a nemohli jsme si proto dovolit příliš okázalou svatbu. Pozvali jsme na ni z obou stran jen rodiče a Zdenčina bratra. Otázku svědků vyřešila Zdenka tím, že oslovila ve vsi dva bývalé spolužáky ze základní školy, kteří jí to ochotně slíbili. Měli čas právě na to, aby se společensky ustrojili, protože obřad jsme dohodli rychle a bez zdržování.

Rodina Nováčků trvala na tom, že svatba musí být stůj co stůj v kostele. Zejména paní Magda si to žádala, takže její muž pan Nováček dostal úkol sehnat kněze a dát otevřít kostel, odemykaný jen v neděli na mši. Farář se tomu sice podívoval, tvrdil, že před svatbou by měli snoubenci podstoupit nějaké kázání, ale ustoupil, když ho pan Nováček ujistil, že v tom případě by byla jen civilní svatba, protože to spěchá.

Mobilní telefon jsem zrušil už před půl rokem, ale obešel jsem se i bez něho. Stačilo mi zastihnout rodiče večer u televize, přerušil jsem jim program, objevil se jim na obrazovce a dohodl s nimi účast na svatbě. Maminka byla pochopitelně naměkko, ale táta nevypadal optimisticky.

„Poslyš, jak to sledujeme, nebojíš se, že do kostela vtrhnou těžkooděnci?“ zeptal se. „Zavařil sis pěknou polízanici, vážně mě zajímá, jestli tě nebudeme navštěvovat na Mírově!“

„Nemusíš se toho obávat,“ ujistil jsem ho. „Ještě se nenašel policajt, aby zatkl strážce, pokud to on sám nechce.“

„A není ta tvoje nastávající moc mladá?“ staral se ještě. „Já jen, aby si to do půl roku nerozmyslela!“

„Je mladá akorát,“ ujistil jsem ho. „Čekali jsme, až jí bude osmnáct, dál to nemá smysl. Rozmýšleli jsme se dlouho a navíc, slyšel jsi, co jsem v České televizi řekl o »genetickém počítadle«? To snad v Čechách neuvážené kroky se změnami partnerů pořádně zredukuje.“

„Nezdá se mi to,“ namítl táta. „Lidi si z toho většinou dělají šoufky. Máš nějakou jistotu, že je to tak, jak jsi říkal?“

„Mám, tati,“ řekl jsem vážně. „Co dělají mimozemšťané, to je vždycky míněné smrtelně vážné. Jestli jsi slyšel, že videa, která jsem ukázal, jsou natočená někde v Rusku, přijdu ti je ukázat domů. Kdo je viděl v originále, neodvází se o nich pochybovat.“

„No dobře, přijdeme,“ slíbil za oba. „Můžeš nás čekat.“

Organizace naštěstí klapla a během chvilky jsme si řekli své »Ano«. Následovala hostina u Nováčků, ze které jsme se omluvili »na svatební cestu«. Kdo by nás sledoval, zjistil by, že jsme došli jen k poustevně, ale kdo by nás sledoval kýrsekem, dozvěděl by se, že »svatební cesta« není tak krátká, jak vypadá. Prošli jsme se totiž po kamenité planině světa Figrozg v doprovodu šestinožého štěněte Puntí. Která dvojice může tvrdit, že byla na svatební cestě v cizím vesmíru? Víme to sice o Dobryňovi a Nastasje, jenže od jejich svatební cesty je to dobrých pět set let, jak říkají Rusové, »tomu nazad«. A ti neměli svatbu tak utajenou, Dobryňa něco říkal o třech stovkách hostů!

Ve světě Figrozg ale nebylo hezké počasí. Šli jsme tam jen abychom mohli tvrdit, že jsme na svatební cestě byli mimo Zemi. Ale rádi jsme se vrátili. Zavřeme-li se teď do Aládínovy jeskyně, Policie nás nikdy nenajde. Mohla by nás vydírat jen přes rodiče, jenže ti o naší jeskyni opravdu nic nevědí.

Můžeme tedy přitvrdit...

==*=

Metoda použitá mimozemšťany v televizi CNN byla určitě ze všech nejbezpečnější. Vyžadovala jen použití jejich prostředku zvaného »tisori«, něco jako kýrseku o velikosti golfového míčku. Tisori vám promítne bez potíží do bytu vnitřek mořského akvária se žraloky, zobrazí na podlaze obýváku miniaturní sopku s valící se lávou a vytvoří obraz i tam, kde by skutečná přítomnost byla nezodpovědným a krajně nebezpečným hazardem.

Tisori nejlépe unikne pozornosti, když je vytvářený obraz mnohonásobně větší. Pro Manuscript není nemožné vytvořit tisori až na místě a po skončení produkce jej stejně nenápadně zrušit. Pro sledování okolí tisori je přitom vhodný i obyčejný kýrsek.

Dobryňa mi tisori připomněl, když nám gratuloval k naší svatbě. Pravda, měli jsme ji minimální, žádní hosté, jen rodiče, svědci, my a farář, ale gratulací jsme dostali z Ruska i z Čech plno. Gratulovali nám i Jacek Polak a Imrich, uznávaní zástupci mimozemšťanů v Polsku a Maďarsku. Pro strážce to byla vlastně první svatba strážců po Dobryňovi a Nastasje a pěti stech letech.

Když se to vezme nestranně, jedině v Čechách se strážce dostal do konfliktu se státní mocí, reprezentovanou státní Policií. Všude jinde to prošlo bez potíží. Státní orgány Ruska, Maďarska, Polska i Běloruska, kde už se strážci »odtajnili«, včas pochopily, že mimozemšťany musí respektovat. Potíže nevznikly ani v Indii, kde se první strážce »objevil« až po mně. I tak nás bude málo.

V televizi právě probíhal diskuzní klub za účasti několika pozvaných osobností, neboli »reality show« řízené moderátorem, když můj obraz znenadání vstoupil do světla reflektorů ke stolku, u kterého všichni seděli.

V prvním okamžiku pochopitelně všichni vyskočili.

„Nedělejte paniku, pánové, nekoušu,“ oslovil jsem je skrz můj obraz. „Bavte se dál, já se budu bavit také.“

„To je on!“ vykřikl moderátor. „Kde je Policie?“

„Nechte policajty na pokoji a pokračujte,“ vybídl jsem ho.

Posadil jsem se na židli, která se objevila přímo za mnou, byla totiž také jen virtuální. Mezitím přiběhli dva chlapi, zřejmě z ochranky. Moderátor debaty jim ukázal na mě a nařídil jim, aby mě »okamžitě vyvedli ze záběru a zadrželi, než přijde Policie«, ale zůstalo jen při jeho zbožném přání. Když po mně první chlap hrábl, aby mě popadl za rameno, ruka mu projela mým obrazem. Z mého pohledu to bylo zajímavé, protože mi najednou z ramene vyjela cizí chlupatá ruka, ale protože jsem ji očekával, nevyvedlo mě to z míry. Rozhodně ne jako ty dva chlapy, kteří dostali příkaz mě vyvést a zadržet.

„Vaše snažení je marné, pánové!“ otočil jsem se jen napůl dozadu. „Ani Policie si neškrtně. A cenzor, připravený přepnout debatu na nějaký starý záznam, má zdravotní problémy, oslepl, takže vás nepřepnul a nepřepne. Nenechte se prosit a pokračujte v debatě, národ se na vás dívá.“

Cenzora měla v rukou Zdenka. Právě mu přivolávala sanitku, oslepený chlap nedokázal bez očí vyťukat číslo na svém iPhone, zmateně se snažil tápat ze své kanceláře aspoň na chodbu, jenže se nedokázal strefit ani do dveří.

„Tady nemáte co dělat!“ vyštěkl na mě moderátor. Vlastně jen na můj obraz, ale protože jsem měl nastavený kýrsek tak, aby snímal obraz v místě očí holografického obrazu, měl jsem dojem, že s nimi sedím u stolu. Moje dojmy se ovšem omezily na vjemy zrakové a sluchové, nevnímал jsem ruce goril z ochranky, které se nejprve snažily uchopit mě a vyvést a pak aspoň podtrhnout mi židli. Snažily se marně, ani židle se nedala uchopit.

„Jistěže nejsem pozvaný,“ připustil jsem. „Ale mám tady co dělat. Přišel jsem uvádět na pravou míru vaše dezinformace, nebo to řekněme rovnou česky, lži. Vyvést mě nemůžete. Jen si klidně dál povídejte, já vás nanejvýš občas opravím.“

„To je skandál!“ rozčiloval se jeden z pozvaných politiků.

„Skandál?“ opáčil jsem. „Ten přijde, až se národ dozví, co všechno jste si nakradl v době, kdy jste byl ministrem!“

„To je lež!“ vyskočil opět politik.

„Ale ale, nač se čertíte?“ usmál jsem se na něho. „Stačí se podívat na vaše daňové přiznání před vaším ministrováním a po něm a porovnat s vaším ministerským platem. Jak sám jistě víte, je tam rozdíl zhruba dvě stě milionů, který těžko vysvětlíte.“

„Já tady být nemusím!“ čertil se politik. „Tady se uráží!“

„Pravda neuráží, pravda obviňuje!“ opravil jsem ho. „Ale myslím si, že máme závažnější témata než pár zlodějen, i když za stovky milionů. Podívejte se, vážení, největším problémem jsou v Čechách mediální lži, štědře vyráběné všemi televizními štáby a všemi novinami, o rozhlasu nemluvě. Podotýkám, že jsem už za tyto lži oslepil dvě Rady pro rozhlasové a televizní vysílání. Dal jsem jim ultimatum, aby zrušili cenzuru, jinak přijdou o oči, ale oni si raději dobrovolně vybrali slepotu, takže to nepomohlo.“

„Vy tady klidně přiznáváte své zločiny?“ obořil se na mě moderátor. „To je přece chucpe!“

„Jistě,“ přikývl jsem. „Chucpe je ale spíš to, co roztrubujete do éteru vy. Jenže má trpělivost právě skončila. Dlouho jsem vás nechal žvanit nesmysly o mimozemšťanech, o kterých prakticky nic nevíte, nechal jsem vás zatloukat fakta o Třetí světové válce, která našťastí pro lidstvo skončila téhož dne co začala. Chucpe je ignorovat důkazy, které jsem vám předvedl. Nemohu za to, že se mimozemské záznamy při konverzi do televizního signálu omezí na nedokonalý televizní signál, který by se falšovat dal. Originály

se falšovat nedají. Pánové, strašně hřešíte na to, že se v Čechách zatím nic moc nestalo, ale ono se to děje skrytě!“

„Co se děje?“ vyštěkl moderátor.

„Myslíte si, že se Čechám vyhnul »pokles natality«, který dnes sužuje prakticky celý svět?“ zeptal jsem se ho.

„Žádná taková věc neexistuje!“ odpálil mě.

„Že ne?“ podíval jsem se na něho útrpně. „Konkrétně vás se to nedotklo, pravda. Nejste ženatý, takže vás netrápí, že jste úplně sterilní. Jenže to je už dnes problém pacientů, obléhajících ústavy pro asistovanou reprodukci. Ano, vážení, mluvím o »genetickém počítadle«, ze kterého jste si do dnešního dne hloupě utahovali. Prohlašovali jste je za »konspirační teorii«, jenže celosvětově je to děsivý problém. Lékaři před tím kapitulují, některé civilizační okruhy zcela vyhynou, jiné se zmenší na bezvýznamné. Ti, kdo si mé varování vzali k srdci, mohou být v pohodě, zato ti, kdo je ignorovali, mimo jiné i díky vašemu zlehčování, jsou dnes úplní eunuši. Kdyby si to větším dílem nezavinili sami, řekl bych, že je máte všechny na svědomí, ale vy jste k tomu jen přispěli.“

„A říkáte, že je to i u nás v Čechách?“

„Jistě,“ přikývl jsem. „Nevztahuje se to ale na všechny lidi, proto se zatím zdá, že se nic neděje. Až na ty tisíce, kteří marně čekají pomoc od sexuologů a ústavů pro asistovanou reprodukci.“

„Myslíte, že jim lékaři nepomohou?“

„Nikde na světě to nevyřešili,“ řekl jsem. „A podle toho, co o tom vím, ani to nevyřeší. Lékaři tady narazili na mimozemskou vědu, stejně jako vojáci při pokusu vyvolat Třetí světovou válku. A marně se to snažíte zastřít, mimozemská věda je zkrátka o pár úrovní výš.“

„Co vlastně od nás mimozemšťané chtějí?“ zeptal se nevrle moderátor. „Co jim je do nás?“

„Chtějí nás udržet jako živočišný druh,“ odvětil jsem. „Asi jako když my stahujeme do moře velryby uvízlé na plážích. Jenže

jim dáváme poslední dobou příliš velkou práci. Zkrátka jim také došla trpělivost a rozhodli se zachránit nás i proti naší vůli.“

„Genetickým počítačem?“ odfrkl si pohrdavě moderátor.

„Mimo jiné i genetickým počítačem,“ přikývl jsem. „Nebo tím, že odeslali do slunce přes šest tisíc nukleárních hlavíc, které chtěli Američané naházet na Rusy. A s nimi tisíc letadel i s jejich elitními piloty. Američanům se nepodařilo zničit náš svět, naopak se dostali na černou listinu, což znamená rozsudek vyhynutí.“

„Vyhynutí?“ opáčil moderátor. „Tomu se ale říká genocida a je to nejtěžší zločin, co známe!“

„Není,“ řekl jsem. „Nejtěžším zločinem je rozpoutání války a těch už bylo přespříliš. Vyhynutí není »Boží trest za hříchy« ani »Alláhův trest za malou zbožnost«. To je nesmysl! Proč by Alláh za nedostatek zbožnosti trestal oddané přívržence, když netrestá nevěřící v Čechách? Ano, dá se to chápat jako trest, ale je to trest za nelidskost, chamtivost, za snahu urvat pro sebe co se dá, za přemnožení lidstva i za to americké heslo »my můžeme všechno«. Mimoszemšťané jim zkrátka ukáží, že všechno nemohou. Zejména ne »kroutit ruce jiným zemím«.“

„Chtějí vyhubit Američany?“ zděsil se politik, který dosud neřekl ani slovo. „To ale zničí všechno vědění lidstva!“

„Pokud z vědění lidstva zmizí znalosti o jeho nejtajnějších zbraních, nebude jich škoda,“ řekl jsem. „Převáží skutečnost, že zmizí největší válečníci. A to bude jediné přínos.“

„Když mimozemšťané zničí Američany, změní rovnováhu sil ve světě,“ namítl první politik. „Nevyužijí toho ti ještě horší?“

„Kdo je horší než Američané?“ zeptal jsem se ho klidně.

„No třeba Rusáci!“ opáčil politik.

„Rusové nevyužili porážky Američanů, kteří přišli o svou leteckou elitu a o podstatnou část nukleární síly v Evropě,“ řekl jsem. „Hlupáci z toho dokonce vyvozují, že žádná Třetí světová válka nebyla, protože jinak by byli Rusové i v Čechách. Důkazy

o Třetí světové válce však jsou a to na druhou stranu znamená, že Rusové asi nebudou ti nejhorší.“

„Chcete tvrdit, že Rusové nikdy nikoho nepřepadli?“ začal výhružně politik.

„Ale to se ví, že přepadali,“ přikývl jsem. „Stejně jako jiní přepadali Rusy. Ale stojí za zaznamenání, kdo v té době Rusům vládl. Carové? Od Petra Druhého je to Romanovsko-holštýnsko-gottorpská dynastie, takže cizinci. Kateřina Druhá Veliká byla dcera Kristiána Augusta Anhaltsko-Zerbstského a Johany Alžběty Holštýnsko-Gottorpské. To přece vůbec nebyli Rusové! Leninův otec byl Čuvaš s mongolskými kořeny, děd a matka Židé. Stalin byl Gruzíнец. Maďary dal rozprášit Ukrajinec Nikita Chruščov, s Československým jarem zatočil další Ukrajinec Leonid Iljič Brežněv, který přepadl i Afghánistán. I Gorbačov, který málem Rusko potopil, byl po matce Ukrajinec. A všichni ti vládci Ruska Rusy dusili jak mohli. Možná proto zbylo v Rusku nejvíc strážců mimozemšťanů. A někteří z nich jsou tam už hodně dlouho.“

„A kolik strážců je ve Spojených státech?“ zeptal se politik značně jedovatým tónem.

„Žádný,“ odvětil jsem. „Mimozemšťané tam strážce škrtli.“

„To je dobře... nebo špatně?“ zeptal se opatrně moderátor.

„Pro svět asi dobře,“ pokrčil jsem rameny. „Mimozemšťané místním strážcům nedůvěřovali, zdálo se jim, že se svými krajany příliš souhlasí v otázce vedení válek. Rozhodli se dohlédnout na Spojené státy sami a podle toho, že se tam nerodí děti, se mi zdá, že to tam vzali hodně zobra.“

„Takže je to v podstatě otevřená invaze mimozemšťanů,“ shrnul to moderátor.

„Musíme být mimozemšťanům vděční, že zachránili celý náš svět před Třetí světovou válkou, zahájenou Spojenými státy,“ nesouhlasil jsem. „Američané dohled potřebují. I Rusko začalo

stahovat vojska ze svých zahraničních základen. Má to snadné, základny má jen v Sýrii.“

„A další na Krymu,“ napověděl mi politik.

„Ta není zahraniční,“ připomněl jsem mu. „Ale zdá se, že Rusko bude odzbrojovat ještě víc. Teď ještě nemůže, je obklíčené ze všech stran, ale až stáhnou své vojáky i Američané, bude si to konečně moci dovolit.“

„Až stáhnou své vojáky Američané...!“ vyprskli smíchem všichni pozvaní i s moderátorem. „Vy tomu věříte?“

„Jistěže,“ přikývl jsem vážně. „Za dvacet let nebudou mít mladé vojáky a se zestárlými pupkáči nic nevyhrají.“

„Proč by neměli mít mladé vojáky?“ zarazil se moderátor.

„Protože se jim nerodí děti,“ zvažněl jsem. „Ve Spojených státech jsou všechny porodnice prázdné. Chybí jim novorozenci, za dvacet let nebudou mít rekruty. Budou rádi, když své stárnoucí vojáky stáhnou ze světa beze ztrát. Skoro všude jsou na ně pěkně nabroušení.“

„To, co nám říkáte, by byla noční můra celého lidstva,“ řekl druhý politik. „Amerika plná starců, o které se nemá kdo starat, to je zkrátka horror!“

„Byl by, kdyby to záviselo na nás lidech,“ souhlasil jsem. „Jenže já pevně věřím, že to mimozemšťané nenechají dojít až do takového konce. Není pro ně problém postarat se o všechny.“

„Obdivuji vaši víru,“ podotkl moderátor.

„To není víra, to je znalost věci,“ odvětil jsem.

V té chvíli se ale ozval typický řev »Policiíéé!« a do studia vpadla banda zakuklenců. Řekl jsem si, že jim to tentokrát trvalo nějak dlouho, ale už tu byli zase. Pochopitelně se na mě vrhli, jenže narazili na nehmotný obraz, který je vyvedl z míry. Zkuste uchopit holografický obraz! Není to tak snadné, jak se to v první chvíli zdá.

„Pánové, v tom hluku se nedá debatovat,“ řekl jsem trochu zvýšeným hlasem. „Nicméně jsme to hlavní probrali. Teď mě ale omluvte, odcházím.“

Holografický obraz zaprskal a změnil se v jemný deštěček barevných jiskřiček.

Debata skončila.

==*=

Zdenka se zaučovala rychleji než já, ale bylo to tím, že jsem ji zaučoval já. Sám jsem se všechno nové učil z Manuscriptu, což dalo víc práce, především při vyhledávání. Zdence jsem to dával již setříděné a upravené jako na podnose. Ale co, když mě nedávno školili Dobryňa s Nastasjou, taky mi to dávali pěkně srovnané, abych se s tím nemusel mořit. A málo platné, musím jim uznat, také to se mnou pěkně urychlili. Tak rychle by mě to Přemek určitě nenaučil! Však se také zmiňoval o dvou stoletích...

Pověření funkcí mluvčího v Čechách mě zaskočilo mnohem víc. Nečekal jsem to, původně jsem dokonce brblal, že mluvčí má být jen jeden, takže to bude někdo ze starších a my mladší si ani neškrtneme. Když se naopak ukázalo, že o tuto popularitu nemají staří matadoři zájem a spadlo to na mě, zase bych brblal, kdybych si neuvědomil, že brblání v obou případech nemá smysl. No tak budu veřejně známý!

Horší bylo, že s tím bylo spojené pronásledování, jaké jsem ani ve snu nečekal. Rusové i Polák vstoupili do veřejných televizí hlavním vchodem jako nesmírně vážené osoby, kdežto já... začal jsem zřejmě jako slon v porcelánu, asi jsem měl začít opatrněji na internetu a ne se hned cpát do médií! Ale to všechno už zase patří mezi »kdybismy«. Zkrátka mě v Čechách nepřijali a basta!

Manuscript mě naštěstí dokázal spojit s internetem, i když mi každou chvíli přidělil jinou IP adresu. Zavedli to Němci, kteří dnes mezi strážci chyběli, zřejmě internet často navštěvovali. Na internetu jsem byl i dřív, ale teď už neoficiálně jako hacker. Proto

jsem se rozhodl vystupovat zásadně pod svým pravým jménem. Když mluvčí, tak mluvčí, budu se k tomu hrdě hlásit.

Potíž byla v tom, že pro mě postupně přestaly být zajímavé všechny sociální sítě a platformy. Kdekoliv jsem se zaregistroval, všude mi rychle zrušili profil. Zaměřilo se na mě pár neziskovek, jako kdyby je úřad pro hybridní hrozby, nebo jiný xindl, pověřil úkolem »najít a zničit«. Zkrátka mě vždycky vyhmátli a zrušili. Sociální platformy se chlubí nezávislostí, ale politicky nadbíhají kde komu, aby měli cenzoři lehkou práci.

Nakonec jsem si založil web s vlastním diskuzním klubem, řízený Manuscriptem, kde jsem začal uvádět dokumenty. I když jsem některé protlačil do oficiální televize, tam se vždy jen krátce mihly, než je někdo »bdělý a ostražitý« smazal. Smazat můj web už nebyla tak snadná záležitost. Dalo se tam nerušeně diskutovat, ale jakékoliv pokusy škodit selhaly. Zkuste trollit proti inteligenci Manuscriptu! Zkuste vypátrat, na kterém serveru se nachází můj web! V obou případech pohoříte stejně. Jméno mého webu bylo ale brzy známé a web hojně navštěvovaný. Kde jinde se dostanete k dokumentům, pocházejícím prokazatelně od mimozemšťanů?

A postupně jsem tam začal zveřejňovat i další dokumenty. O zákulisních jednáních, podvodech a zlodějnách našich politiků, o korupci, úplatcích a bílých koních...

Jedna podstránka obsahovala seznam žalob, podaných na mě u více soudů v Čechách. A nebyly to lečjaké případy! Nejtěžší byly pochopitelně žaloby o ublížení na zdraví, podávané všemi oslepenými. Ti to jistě nepodávali sami, ale s podporou známých a úspěšných právníků. Většinou však šlo o žaloby pro trestný čin »pomluvy«, kdy mě postižení žalovali za »očerňování a ohrožení své dobré pověsti«. Velice zajímavé bylo, že mě soudy vždycky v mé nepřítomnosti a bez obhajoby bryskně odsoudily, ačkoliv to prakticky vylučuje spravedlivý rozsudek, ale nikdy se nesnažily zabývat tím, zda ty »pomluvy«, nejsou pravdivé a zda by neměly

soudit spíš zlodějny, podvody a korupci. Tento přístup soudů je ale charakteristický po celém světě. Při odhalení velkých afér nikdo nezkoumá vinu odhalených lumpů, ale pátrá se po těch, kdo tu věc »vynesli« a ti jsou pak vyhazováni z práce a většinou také odsouzeni. To už je úděl »whistleblowerů«. Náš český Libor Michálek je ve světě neznámý, na rozdíl od Edwarda Snowdena, Juliana Assange a zejména Bradley Manninga, kde Spojené státy světu ukázaly, jaká mučení čekají každého, koho dopadnou.

Prozrazení podvodů a korupce znamená prozrazení státního tajemství se sazbou třicet let vězení a výš. Od vojenských soudů přece nemůžeme naivně očekávat spravedlnost, že...

Dole na této stránce byl uvedený neustále narůstající součet nepodmíněných trestů v rozsudcích, vynesenech různými soudy v mé nepřítomnosti. Brzy přesáhl hranici sto let a stále narůstal, stejně jako výše mého dluhu za nesplacené odškodné a vymáhané pokuty, které s úroky a poplatky překročily miliardovou hranici.

Jsem nejtěžší zločinec v Čechách, vrahové proti mně jsou pouhá nevinátka.

A to všechno pro pravdu!

O něčem to ale svědčilo.

=*=

Dalo se čekat, že se soudy pokusí do toho zatáhnout i moje a časem i Zdenčiny rodiče. Soudci se asi domnívali, že mě mohou přes mé rodiče vydírat. A to se ví, že naše justiční mafie udeřila.

Záminkou bylo auto, které jsem rodičům koupil. Zabavili jim je jako »předmět pocházející z trestné činnosti« a hned je také zatkli, obvinili ze spoluviny a zajistili. Nedalo se nic dělat, musel jsem se o ně postarat. V Čechách to však nevypadalo dobře. Potíž byla, že jsem je nesměl vzít do »Aládínovy jeskyně«, ta musela zůstat neznámá. Ale když jsem se obrátil na Dobryňu, vyšel mi ochotně vstříc.

Podnikli jsme nájezd na zajišťovací věznici, kde oba čekali na soud. Pro kýrseky nebyl problém zmapovat prostředí a najít si slabá místa, kam se dalo udeřit. Zapojili jsme se do toho všichni, já se Zdenkou, Dobryňa s Nastasjou i Kaščej a Sergej Voronin, který se k nim přidal se slovy, že bezpráví v Čechách uráží jeho tisíce let trvající právní citění. A kde se bezpráví stane pravidlem, stává se odpor proti němu povinností.

Tentokrát jsme si vystačili s pouhým přimražením. Já jsem bez odporu vstoupil do budovy věznice, přimraženým bachařům sebral klíče, otevřel cely a když mě rodiče poznali, vyvedl jsem je před budovu. Tam už na ně čekal Dobryňa, naložil je do jejich vlastního automobilu, vytaženého ze soudního skladu zabavených předmětů, a okamžitě vyjeli směrem na východ. Sergej Voronin zatím v Moskvě zajistil vyřízení žádosti o politický azyl včetně ubytování na utajeném místě mimo dosah našich tajných služeb a Kaščej zajišťoval volnou cestu i hladký průjezd pohraničními kontrolami. Prošlo to hladce, stačilo krátkodobé přimražení všech »překážejících« osob od vězeňské stráže, dopravních kontrol na cestách po celníky. Nepomohlo zmobilizování Policie po celém území Čech. Vysílačky byly rychlejší než auto, ale přimražení hlídek to vyvážilo. Táta sice brblal, že to špatně skončí, ale uznal, že v současných Čechách to proti justiční mafii jinak nejde.

Uvažovali jsme vzít s sebou při jednom i rodinu Nováčků, ale od toho jsme upustili. O Zdence nikdo nevěděl a Nováčkoví byli zatím mimo podezření. Nebyl důvod na ně upozorňovat.

A to se ví, že mi celou tu akci soudy později »přišily« jako »maření úředního výkonu« a navíc »všeobecné ohrožení«, i když jsme vlastně nikoho skutečně neohrožovali.

Kdo chce psa bít, hůl si vždycky najde.

==*=

Bylo by naivní čekat, že justice v Čechách plýtvá rozsudky, pokutami a dluhy a nepokusí se aspoň něco z toho získat. Prvním

zabaveným majetkem byl majetek mých rodičů. Zabavili všechno kromě ještě nedoplatené hypotéky a dluhů za dodatečně napařené pokuty. Předtím si moji rodiče nežili úplně žebrácky, ale teď byli bezdomovci s milionovými nesplacitelnými dluhy. Zkrátka měli dost důvodů z azylu se nevracet. V Rusku se jim nežilo nejlépe, ale ubytování i nějaký státní příspěvek získali, dalo se s tím vyžít, jen stesk po domově jim nikdo nevyčísil. Na to, že byli nevinní jako lilie, by se jim ale v Čechách dařilo podstatně hůř.

Pak ale přišel na řadu můj dům zvaný poustevna. Ovšemže se soudy ihned přihlásily »o svá práva«, jenže neuspěly, protože první slovo zde měla pořád Policie.

Při pátrání po mém úkrytu policisté nejprve rozebrali do poslední kostky domek. Tím si nepomohli, za domkem narazili na kompaktní skálu bez jediné trhlinky. Normální člověk by tady hodil ručník do ringu a odtáhl, ale Policii velel horlivý důstojník, který si usmyslel, že tady skrýš prostě musí být a aby to dokázal, rozhodl se odstřelit skálu a tak by moji skrýš objevil. Aládínovu jeskyni krylo zhruba šest metrů skály, ve které byl tunel, nedávno ještě rozšířený. A když začali přivolaní důlní odborníci navrtávat díry pro nálože, zjistili další podezřelou skutečnost.

Skála se nedala navrtat.

Klasické důlní vrtáky s diamantovými korunkami klouzaly jako po oleji a nedostaly se do skály ani na pět centimetrů. Ovšem pro důstojníky od Policie to bylo potvrzení, že se tu něco skrývá, co musí odhalit stůj co stůj.

Manuscript měl ke své obraně dost prostředků, jenže silové řešení by přineslo jen stupňování použité síly. Manuscripty však měly i pro takové případy brilantní řešení, i když je v celé historii lidstva ještě nepoužily. Krátce po zahájení vrtných prací, když už bylo jasné, že neúspěchy Policii neodradí, mi Manuscript prostě nařídil opustit i s Zdenkou Aládínovu jeskyni do Figrozgu a počkat tam ve stanu na výsledek. S Zdenkou a s fňukajícím

Punt'ou jsme tak strávili romantickou noc ve stanu v cizím světě a druhého dne kolem poledne jsme se už směli vrátit.

Vesmírný tunel vedl opět do naší Aládínovy jeskyně, kde bylo všechno jako předtím. Tajné dveře, sluj s Manuscriptem, ale i chodba ven. Jediný rozdíl byl v tom, že po otevření venkovních tajných kamenných dveří jsme vystoupili do trhliny mezi dvěma skalními sloupy v neobývaných skalách a od původní jeskyně nás dělilo třicet kilometrů.

Někdy je vhodný ústup jistější než silové přetlačování.

Japonci tomu postupu říkají »princip Ju«. Uhnout síle protivníka a ještě ho tímto směrem postrčit, jen ať si vlastní silou rozbije svůj nos! Japonci to dotáhli do takové dokonalosti, že ten princip vyučují na vysoké škole ju-da Kodokan.

Toho dne se důlním odborníkům konečně podařilo navrtat díry pro nálože a po jejich odpálení se skála

rozvalila. Odborníci však po ohledání odstřelu vyloučili jakékoliv přírodní i umělé dutiny, na místě zůstalo jen mnoho poměrně kvalitního pískovce, vhodného jako stavebního kamene.

Rozehnutí demonstrace ekologů, protestujících proti tomu »neuváženému, zbytečnému a barbarskému zásahu do přírody«, bylo už jen třesničkou na dortu.

Policie vši silou udeřila do prázdna.

==*=

Na Hrad!

Rozhovor s prezidentem byl má v pořadí už kolikátá drzost. Využil jsem navíc příležitosti, kdy prezident přijal na Hradě ke konzultacím velvyslance Spojených států. Znenadání jsem se jim zjevil u zavřených dveří a oba pány jsem vyrušil.

Za normálních okolností bývá u takových rozhovorů ještě tlumočník. Tady nebyl, ale přičítal jsem to sebevědomí na straně našeho prezidenta, který natolik věřil svým znalostem americké angličtiny, že tlumočníka odmítl. U některých druhů rozhovorů platí, čím méně lidí ví o čem jde, tím lépe. A tím lépe i pro mě.

„What does it mean?“ podivil se velvyslanec,¹⁹ když jsem se před jejich zraky znenadání objevil.

Jenže ani český prezident neměl tušení, co to má znamenat. Došlo mu to, až když jsem oba oslovil. Formálně jsem se omluvil americkému velvyslanci za vyrušení a pak jsem tutéž omluvu řekl ještě jednou česky.

„Tady nemáte co dělat! Zmizte!“ osopil se na mě prezident. „Kde je Hradní stráž? Jak to, že se tu může kdekdo toulat?“

„Hradní stráž za nic nemůže,“ ujistil jsem ho. „Zjevím se kdekoliv chci, třeba i na palubě letadla. Jsem tady jako oficiální velvyslanec mimozemšťanů. Dobře, že je tu kolega Američan, mám nějaké zprávy i pro něho.“

„Velvyslanec mimozemšťanů?“ opáčil prezident. „Nemáme žádné diplomatické styky s mimozemšťany!“

„A to je ta chyba, kterou chci napravit,“ řekl jsem klidně. „Česká republika ještě s mimozemšťany nenavázala vztahy. Při té příležitosti předám vzkaz od mimozemšťanů i Spojeným státům, neboť ani tam nemají diplomatické zastoupení. Největší rozdíl mezi Českou republikou a Spojenými státy je v tom, že s Čechy jednat chceme, kdežto Spojené státy nás nezajímají.“

¹⁹ Co to má znamenat?

„Nemělo by to být naopak?“ řekl prezident jízlivě. „Nemělo by mimozemšťanům víc záležet na první světové velmoci, než na malinkaté zemičce, která navíc o tyhle styky nemá zájem?“

Dával mi příliš okatě najevo, že o mě nestojí, ale tím mě od mého úmyslu neodradil.

„Vidíte to příliš krátkozrace,“ usmál jsem se. „Dívejte se na to perspektivou příštího století. V Čechách se poměry nezmění, zato Spojené státy, zasažené »deficitem natality«, budou vymírat. Pro mimozemšťany má cenu jednat pouze s těmi zeměmi, které zůstanou v horizontu nejbližšího století životaschopné.“

„Vy si snad myslíte, že Spojené státy budou vymírat?“ dal náš prezident najevo hodně okázalý údiv.

„Zeptejte se jejich velvyslance, sedí vedle vás,“ poradil jsem mu. „Jistě je obeznámený se stavem vlastní země.“

„Poslyšte,“ začal Američan k mému údivu česky, i když trochu lánaně. „U nás se tvrdí, že »deficit natality« způsobili mimozemšťané. Jestli máte na ně opravdu spojení, mohl byste vědět, co to má znamenat. Co o tom všechno víte?“

Znalost místního jazyka je pro diplomata nezanedbatelnou výhodou. Američané bývají sice proslulí svou neochotou učit se cizím jazykům a pevně věří, že se anglicky dorozumí i v dalekém vesmíru, pravděpodobně to tedy moc nebylo, ale nebylo to ani nemožné. Ale pro mě opět platilo, tím lépe!

„Ano, je to jejich dílo,“ přikývl jsem. „Není to omezené jen na vás, ve větší či menší míře je to celosvětové. Co to znamená? Mimozemšťané se snaží člověka druhu Homo Sapiens zachránit před vyhynutím, ke kterému jinak směřuje. Země je katastrofálně přelidněná a je bezpodmínečně nutné počet lidí omezit. Lidé by to sami nedokázali, mimozemšťané to udělají za nás a třeba i proti naší vůli. Nepovažují ovšem za rozumné řešení přelidnění válku, dávají přednost jinému způsobu regulace.“

„Ale u nás to nevypadá jako regulace, u nás to vypadá jako totální genocida,“ namítl Američan zachmuřeně.

„Počty lidí je nutné omezit, ale nemusí to být všude stejné,“ řekl jsem klidně. „Slušné národy, které svět nepřepřlňují, by byly v nevýhodě. Mimoszemšťané proto nejvíc omezují ty bezohledné. Jste mezi nimi na předním místě, takže máte smůlu.“

„Jenže tím vrhnete celé lidstvo až o několik století nazpět!“

„Vaše bomby uvrhly celé národy do doby kamenné a ještě se tím chlubíte!“ odvětil jsem mu. „Mimoszemšťané mají důkazy, že jste zahájili atomový útok proti Rusku, ani to nemůžete popřít. Jste tedy nejbezohlednější národ na světě a proto se nedivte.“

„Ale my ještě máme zbraně Posledního soudu!“ vytasil se Američan s trumfem. „Při odpálení zamoří svět radioaktivitou a nepřežije to nikdo! Nemusíme je ani dopravovat na nepřítel! Stačí odpálit je u nás a výsledek bude v každém případě stejný!“

„Odpalte je!“ vybídl jsem ho. „Ušetříte mimozemšťanům spoustu práce. »Deficit natality« je příliš pomalá metoda. Nikomu se při ní nesmí ublížit a mimozemšťané se v závěrečné fázi musí starat o miliony bezmocných starců. Když spácháte sebevraždu, bude to rychlejší a mimozemšťané by to měli bez práce.“

„Jenže zemřou úplně všichni lidé!“ namítl Američan.

„Ani zdaleka ne!“ opáčil jsem. „Mimoszemšťané umí omezit radioaktivitu na vaše území a navíc vyvedou do záložního světa dostatečný počet jedinců Homo Sapiens, aby náš druh udrželi. Rozumí se ale, že z vašeho území nebudou zachraňovat nikoho. V sebevraždě nikomu bránit nebudou.“

Upřímně řečeno, nebyl jsem si jistý, že mimozemšťané umí omezit rozlézající se radioaktivitu, kdyby Američané svou hrozbu světu přece jen splnili. Manuscript nezachránil Přemka po uštknutí hadem a tím přece prokázal, že nejsou všemocní. Ani záložní svět Figrozg nebyl bez vady, pořád ještě byl v příliš

syrovém stavu. Arogance Američanů ale zasluhovala pořádnou studenou sprchu a proto jsem se rozhodl trochu blafovat.

„A nedalo by se s tím ještě něco udělat?“ zkusil Američan otočit do prosíku. Ejhle! Studená sprcha tedy zabrala!

„Dalo,“ přikývl jsem. „Vždyť vám to ten mimozemšťan na CNN nedávno naznačil, jen si vzpomeňte! Nazval vás odpadem lidstva, ale slíbil vám, že s vámi budou jednat, když se vzchopíte a začnete se chovat podle křesťanských zásad.“

„Ale my jsme přece křesťané!“ namítl Američan hrdě.

„Jo, křesťané...“ opakoval jsem to po něm bez jeho hrdosti. „Jste křesťané, kteří po křesťanské bohoslužbě vyjdou před kostel a rozvinou veliký transparent »BOMBARDOVAT!« To je ta vaše křesťanská morálka! Necítíte v tom tu farizejskou faleš? Asi ne, vaši pastoři žehnají i zbraním. »Chvalte Hospodina a podávejte municí!« To je přece stejné rouhání, jako německý nápis »Gott mit uns!«²⁰ na opascích vojenských uniforem.“

„Vždyť i katolíci šířili víru ohněm a mečem!“ řekl uraženě.

„Vždyť i katolíky postihl »deficit natality«,“ vrátil jsem mu tu skvělou nahrávku na smeč. „Zkuste se zamyslet, možná si sami uvědomíte, co tím mimozemšťané mysleli.“

„A kdyby se nám podařilo dokázat, že žijeme podle těch křesťanských zásad?“

„Pro vás Američany to bude obzvlášť těžké,“ varoval jsem ho. „Vaše vojenské základny po celém světě, zásoby atomových bomb a střel a nakonec i sama existence zbraní Posledního soudu ve vašem vlastnictví to popírají. Kdo na světě vyrábí a prodává nejvíce zbraní? No přece vy! Z vašich křesťanských zásad musí mít největší radost leda Lucifer!“

„Nemůžeme se toho všeho zbavit,“ namítl Američan. „Naši protivníci by toho ihned využili!“

20 Bůh je s námi! (Donebevolající rouhání!)

„To říkáte vy,“ pokrčil jsem rameny. „Přitom všichni dnes zbrojí jen kvůli vám! A Rusové vůbec nevyužili vašeho oslabení, když vás mimozemšťané zbavili vaší atomové převahy.“

„A kdybychom se toho všeho zbavili?“ nadhodil.

„Pak se u vás objeví velvyslanec mimozemšťanů a začne s vámi jednat,“ řekl jsem. „A možná by se vám začaly rodit děti. Asi ne všem, ale aspoň těm, kteří to s křesťanskou pokorou myslí vážně a nechťejí s ní jen kšeftovat. Jistě se takoví najdou i u vás.“

„Mimozemšťané sami nepřijdou? Za jejich velvyslance se přece může prohlásit kdejaký podvodník!“ namítl Američan.

Chápal jsem ho. Měl pravdu, Amerika je zaslíbenou zemí podvodníků všeho druhu, barnumské reklamy, bankovních bublin a bankrotů. A uměl bych si představit podvodníky, žádostivé na tom vydělat. Těch mají mnohem více než jiné národy.

„Prohlásit se může každý,“ souhlasil jsem. „Podvodníky ale snadno rozeznáte. Nemají dary mimozemšťanů. Dejte mi ruku!“

Napřáhl jsem k němu ruku, ale když mi ji poněkud váhavě podal, jeho a moje ruka skrz sebe prolnuly. Pochopitelně jsem na Hrad nešel osobně, jen v podobě holografického obrazu.

„Jak vidíte, moje hmota a vaše hmota spolu neinteragují. Mimozemšťané nám zajistili dokonalou diplomatickou imunitu – v tomto stavu mi prostě nemůžete uškodit. Já vám přitom škodit mohu, jenže nechci.“

Mělo to účinek. Američan nejprve zalapal po dechu, ale pak se stáhl a bylo vidět, jak usilovně přemýšlí.

„Nejhorší by bylo, kdybyste s mimozemšťany odmítli sami jednat,“ pokračoval jsem, ale i když jsem mluvil s Američanem, bylo to určené i pro našeho prezidenta, jen jsem doufal, že si toho všimne. „Pak by se to zhoršovalo. Dám vám za příklad Čechy. Na vyslance mimozemšťanů bláhově pošťvali Policii a pokoušejí se mě zatknout a odsoudit. Zasmál bych se tomu, kdyby to nemělo účinky. Jenže účinky to má a ne malé. Zpočátku na tom byli Češi

lépe, děti se v Čechách rodily neomezeně. Teď začínají pociťovat problémy. A místo jednání si to pořád jen zhoršují.“

„Moment!“ vskočil mi do řeči náš prezident. „Znamená to, že mimozemšťané způsobují »deficit natality« i v Čechách?“

„Jistě, kdo jiný?“ obrátil jsem se na něho. „Jejich základem je »genetické počítadlo«, nevelká vsuvka do lidského genetického kódu. Na celém světě je jeho základní funkcí počítání změn partnerů a vyřazení funkce rozmnožovacích orgánů po překročení limitu. Počítadlo se ale dá plnit i jinak. Třeba jako trest za nelidskost, chamtivost, za snahu urvat pro sebe co se dá, za známé americké heslo »my můžeme všechno« a hlavně za snahy »kroutit ruce zemím, které nedělají, co si Američané přejí«. Výsledkem je neplodnost jako po úplné kastraci. Američané mají dnes ve světě statisíce vojáků, ale na svém území mají prázdné porodnice a všichni, vojáci i civilisté, jsou eunuši.“

„A nedá se to nějak napravit?“ zeptal se mě prezident.

„Pozemská věda na to nestačí,“ ujistil jsem ho. „Horší je, že neužívané orgány postupně ztrácejí funkčnost, atrofují a čím déle to trvá, tím hůř.“

„Takže to mohou napravit jen mimozemšťané?“ zeptal se mě i Američan.

„Zatím mohou,“ přikývl jsem. „Jenže s ubývajícím časem se naděje na úspěch zmenšuje. Kromě genetického počítadla se tu projevuje i stárnutí. Kdyby se Američané polepšili, až jim všem bude přes šedesát, bylo by to pro ně pozdě. I pak by se to dalo napravit, ale pochybuji, že by mimozemšťané byli po tak dlouhé zatvrzelosti ochotní ještě něco napravovat.“

„A co Češi?“ zeptal se mě prezident.

„Opakuji, zpočátku na tom byli Češi lépe, děti se v Čechách rodily. Pak začaly místo jednání problémy a je to čím dál horší.“

„A je ještě naděje na nápravu?“ vyhrkl rychle.

„Zatím větší než u Američanů,“ řekl jsem. „S ubývajícím časem se ovšem snižuje, to je přece přirozené.“

„Já to ale napravit nemohu, není to v mé pravomoci,“ začal se prezident vymlouvat. „Zahraniční politika České republiky je v zodpovědnosti vlády a Policie patří pod ministerstvo vnitra!“

„Kdo ale vládu přesvědčí o potřebě jednat, když vláda sama nemá o jednání zájem?“ pokrčil jsem rameny. „Dnešní stav je, že se děti nerodí představitelům státu, tedy politikům, právníkům, policistům, novinářům, reportérům a jejich potomkům.“

„I jejich potomkům?“ pozastavil se nad tím prezident. „To mi příliš připomíná trestání nevinných dětí za hříchy jejich otců!“

„Máte pravdu, je to tak,“ přikývl jsem. „Mimozemšťané ale nevědí, jak jinak ztrestat starší generaci, než přes jejich potomky. »Elita národa« má děti většinou odrostlé. Na Zemi přitom platí, že jablko nepadá daleko od stromu, takže to má i jakousi logiku. Horší je, že si toho »elita« nevšimla a nevšimne, dokud nebude pozdě. Pak jim ani mimozemšťané nepomohou.“

„Proč jste nás ale nějak nevarovali?“ vyčetl mi prezident.

„A co dělám?“ opáčil jsem. „Několikrát jsem se vnutil do médií, vkládal jsem do televizí vlastní videa, vstupoval jsem do pořadů a co se stalo? Vaší pokročilou cenzurou proniklo k lidem jen pár mých varování a i to jste znehodnotili pitomými řečičkami o »konspiračních teoriích« a »podvodech hackerů«. Úspěchem je, že si aspoň někteří lidé vzali k srdci mé varování před naplněním »genetického počítadla« a přestali střídat partnery, tedy aspoň ti, kdo už měli nebezpečně nakročeno ke kastraci. Ale mnoho jiných řečičky o »konspiračních teoriích« uchlácholily, že se vlastně nic neděje. Podobně tomu bývá, kdykoliv proskočí zpráva, že lékaři konečně našli »zaručený« lék proti AIDS. Ti, koho AIDS nejvíce ohrožuje, okamžitě zahodí opatrnost a počty nakažených raketově rostou. AIDS je přitom oproti genetickému počítadlu ještě dosti

vzácná. Postižených naplněním počítaadla jsou dnes tisíce a marně a zbytečně zaměstnávají lékaře.“

„A nemohl jste být trochu důraznější, když už máte ty dary od mimozemšťanů?“ rýpl si prezident.

„Byl jsem málo důrazný?“ odfrkl jsem si. „Je pravda, že mi mimozemšťané svěřili moc nad lidmi. Ale nesmím ji zneužívat! Pro pouhou cenzuru jsem nikoho nezabil. Ale oslepil jsem osm cenzorů a tři kompletní Rady pro rozhlasové a televizní vysílání. Marně jsem žádal ukončit cenzuru, všichni si raději dobrovolně zvolili slepotu! Nejen ti první, ale i ti, kteří dobře věděli, do čeho jdou! A pochopitelně se všechny ty zásahy obrátily proti mně.“

„Ale jste tady a nic se vám snad neděje!“ namítl prezident.

„Neděje, protože mě chrání mimozemšťané,“ odpálil jsem ho. „Jenže soudci mě v mé nepřítomnosti odsoudili na sto padesát let nepodmíněného vězení, i když je mé oslepení dočasné a všem postiženým se do roka zrak vrátí, a zabavili mi majetek na úhradu odškodnění a pokut. Naštěstí jsem měl pozemského majetku málo a mimozemšťané mě dostatečně zajišťují. Nejhorší je, že přenesli sankce i na mé nevinné rodiče. Musel jsem je vysvobodit z vazby a najít jim bezpečné útočiště, kam moc našich soudů nesahá. Až budou soudci hořce naříkat, že trestáme jejich děti za hříchy otců, bude to, zejména od nich, hodně pokrytecký pláč!“

„Mimozemšťané vaše zásahy schvalují?“ optal se prezident.

„Mimozemšťané mi je umožňují,“ řekl jsem. „Jsou místa, kde strážci jako jsem já dary od mimozemšťanů zneužili. Ti jim je odebrali a spravují ta území sami. Poznáte je podle toho, že se tam děti nerodí vůbec. Američané jsou jedni z nich.“

„Ale podle zpráv Světové zdravotnické organizace se jedná o většinu zemí světa!“ namítl Američan.

„Máte pravdu,“ přikývl jsem. „Podle mimozemšťanů je půl miliardy snesitelná hranice zalidnění našeho světa, takže je přímo katastrofálně přelidněný. Snížení na tento počet bude bolet, ale

mimozemšťané to dokáží bez zabíjení, jen omezením porodnosti. Rozumným národům děti neberou. Přemnoženým je uvolní, až jejich počty klesnou do rozumných mezí a aby to nebylo příliš kruté, postarají se i o vymírající národy. Počítají však i s odporem a pro krajní případy kosmických katastrof, jako jsou například exploze hvězd, mají připravený celý záložní svět.“

„Myslíte, že by stihli evakuovat tolik lidí?“ pochyboval.

„Podle mých znalostí jejich vesmírných bran tomu věřím,“ kývl jsem. „Jejich vesmírné brány mají neuvěřitelnou přepravní schopnost a je jich na Zemi dost. Mimozemšťané ale považují záchranu některých lidí za nežádoucí. Není to neměnný ortel, ale je poměrně malá pravděpodobnost, že názor na ně změní. Ale bude to nejvíc záležet na těch lidech.“

„Myslíte, že je změna možná?“

„Není to neměnný ortel,“ opakoval jsem. „Může se to měnit a já se snažím, aby se to aspoň v Čechách neměnilo k horšímu.“

„Pořád ještě máme naději?“ zeptal se prezident.

„Naději ano, ale jistotu ne.“

=*=

Zdenka mezitím pokročila v zaučování, takže už mohla nejen protivníka přimrazit, ale troufla si i na jemnější druh ovlivňování. V jedné chvíli se mi ale přiznala, že by se mi chtěla vyrovnat. Podle ní mimozemšťané neuznávají rovnoprávnost žen.

„Neuznávají,“ pokrčil jsem rameny. „Nevím, co je k tomu vedlo, ale dlouho byli strážci jen muži. Nastasja je vlastně první vlaštovka.“

„Ale pak nejsme v rovnocenném vztahu!“ mračila se.

„Náš vztah bude vždycky nesymetrický,“ utěšoval jsem ji. „Mistr strážce může být jen jeden, s tím nic nenaděláme. Můžeš mě sice zastupovat, ale kdyby přišli inspektoři Machjové, budou se shánět po mně. Jako moje učednice se můžeš stát Mistryní jen jedním způsobem. Kdybych zemřel, nastoupíš na moje místo. Pak

by sis mohla najít učedníka a bylo by to zase nesymetrické, jenže naopak. Asi by sis měla udělat výlet za Nastasjou do Moskvy. Ta je učednicí Dobryni už pět set let a jistě by si s tebou o tom ráda popovídala.“

„Ale mohl bys mi občas svěřit zastupování, ne?“

„Mohl,“ připustil jsem. „Ostatně, sledovala jsi všechno, co jsem dosud dělal, jistě bys to zvládla také.“

Domluvili jsme se tedy, že na některé další jednání půjde se mnou. Ne osobně, ale tak jako já, prostřednictvím holografického obrazu. Doporučil jsem jí, aby si na to mezitím vymyslela nějaké vhodné oblečení. Nastasja se sice některých společných jednání s Dobryňou účastnila v kyrysu a kroužkové zbroji, ale jednala prý párkrát i v královských šatech, aby udělala na protistranu příznivý dojem a zdálo se, že to nebylo špatné řešení.

Zdenka se mi v jedněch královských šatech předvedla a uznal jsem, že jí velice sluší, takže se těšila, že je při nejbližší vhodné příležitosti využije.

„Až tě uvidí, zůstanou překvapeně stát s otevřenou pusou,“ ujišťoval jsem ji.

„To doufám,“ řekla.

Navrhl jsem jí ale popovídat si s Nastasjou a předal jsem jí Nastasjinu lavititu, vlastně něco jako telepatické telefonní číslo. Zdenka se tedy uklidila stranou, abych ji nerušil, a zkusila dálkové telepatické spojení kamsi do Moskvy. A podle toho, že setrvala delší dobu v transu, bylo jasné, že ji Nastasja neodmítla.

Žena ženě nejlépe porozumí...

==*=

Prezident České republiky nemá příliš výrazné pravomoci, ale není ani nýmand. Ačkoliv mě v první chvíli ironicky odmítal, byl natolik inteligentní, aby nesetrval v pohrdavém odporu, když se dozvěděl několik klíčových skutečností. Setrávat v poznané

chybě dokáže jediň pitomec. Japonci řikají, že je to pitomost do nebes sahající. A to prezident nebyl.

V první chvíli ho napadlo, že mě ze všech rozsudků prostě amnestuje. Bylo to přece jednoduché a bylo to v jeho kompetenci. Tak mi to navrhl před americkým velvyslancem, ale odmítl jsem, stejně jako Američanův nápad využít diplomatické imunity. Mělo by to nepřijemné souvislosti. Milost v Čechách vypadá před lidmi jako potvrzení viny a prezident by se tím jenom připojil ke svým předchůdcům, kteří omilostňovali kamarádky a jiné »spřízněné duše«. Ti, kdo mě žalovali za ublížení na zdraví, by měli nárok na odškodnění spočítaný z doživotní újmy a ti, kdo mě žalovali za »pomluvy, očerňování a ohrožení dobré pověsti«, by byli v očích národa morální vítězové. Ba ne, jen ať se pěkně všechny procesy znovu otevřou, ale ať se při nich zkoumá, zda »pomluvy« nebyly vlastně pravdou a zda by soudy neměly soudit odhalené zlodějny a korupci. Požadoval jsem, aby byly všechny ty případy odebrány těm, kdo je již jednou soudili a tím prokázali, že jim vůbec nešlo o spravedlnost. Bude to zdoluhavější, ale účinnější.

S prezidentem jsem dohodl ještě jedno. Kdykoliv mě bude chtít zavolat, přišpendlí na chodbu před svou pracovnu stručnou výzvu na listu papíru. Občas se tam podívám.

Ještě téhož dne, kdy jsem ho na Hradě navštívil, zavolał si k »velice důležitému hovoru« předsedu vlády, ministry zahraničí, vnitra a spravedlnosti a seznámil je s nebezpečím, jaké Čechám hrozí ignorováním mimozemšťanů. Všichni přitom trochu ztuhli. O problémech v Čechách věděli, ale zatím to málokoho skutečně trápilo. Nicméně oba už věděli o několika postižených a když jim prezident vysvětlil podstatu problémů, došlo jim se vši syrovostí, že to nemohou lehkomyšlně házet za hlavy.

Tak jsem na chodbě před pracovnou prezidenta našel první žádost o veřejné vystoupení před televizními kamerami. Mělo by

se konat přímo na Hradě a kromě prezidenta se měli zúčastnit též někteří ministři. Takové setkání se prostě nedalo odmítnout.

Dodatečně přibyla poznámka, že se toho vystoupení chtějí účastnit i někteří velvyslanci akreditovaní v Praze, neboť je také zajímaví názory mimozemšťanů. Ne protestoval jsem. Tím lépe!

„Vezmi mě s sebou!“ napadlo Zdenku, když jsme se o tom v našem doupěti radili.

„Ale já jsem tam chtěl jít osobně, ne jen jako holografický obraz,“ namítl jsem. „A bylo by asi lepší, kdybys mě přece jen na dálku jistila.“

„A co kdybych tam šla jednat já a jistil bys mě na dálku ty?“ napadl ji poněkud šílený nápad.

„Tebe bych tam nerad pouštěl,“ řekl jsem. „Už to snad není tak nebezpečné, abych se musel pořád schovávat za hologram, ale stoprocentní jistota to ještě není.“

„To nebude nikdy,“ opáčila. „Ale uvažuj! Já bych tam byla ve větším bezpečí než ty. I kdyby někdo chystal atentát na tebe, na mě ho nepodnikne, ničeho by nedosáhl. I pitomcům dojde, že všechno sleduješ a včas si to rozmyslí.“

„Vzal bych tě tam jako hologram,“ ustoupil jsem. „Kdyby tam přece jen k něčemu došlo, uniknu jim na »huronkách«.“

„A proč na nich poslední měsíc každý večer trénuji?“ optala se mě. „Kdo říkal, že bych to měla umět?“

Zkrátka trvala na svém, až jsem jí nakonec ustoupil. Jednat tedy půjde ona. Oblékne si nejkrásnější královské šaty a pod ně si obuje »huronky«, aby se v případě nouze nezdržovala. Já ji budu jistit a kdyby účastníci jednání trvali na mé přítomnosti, pošlu za sebe hologram. Jsem sám zvědav, jak to všichni přijmou.

Ale jako nápad to snad nebylo špatné.

==*=

Jednání se konalo v přeplněném Vladislavském sále. Krátce předtím jsem jako hologram navštívil prezidenta a vymohl jsem

na něm vstup pro »mého zástupce«, což bude ten, kdo se prokáže u vchodu do sálu dohodnutým heslem. Hologram nemůže převzít žádnou kartičku, vstupenku ani nic jiného hmotného, ale očekával jsem, že to prezident nějak zařídí.

Prezident před shromážděnou honoraci a novináře nastoupil za zvuků tradiční prezidentské fanfáry, pozdravil přítomné a pak ohlásil příchod »zástupce mimozemšťanů v Čechách«. Do sálu ke všeobecnému překvapení vplula Zdenka v šatech hodných ruské carevny. Nikdo to ovšem nečekal a sálem prolétlo zašumění, jak si přítomní vzájemně sdělovali své dojmy. Zdenka kráčela pomalu, důstojně a viditelně si to užívala. Hudebníci ani nedokázali hrát, takže došla v naprostém tichu až k prezidentovi.

„Jsem zástupce mimozemšťanů v Čechách,“ ohlásila nahlas a šum v sále okamžitě ztlchl. Prezident byl očividně překvapený, ale vzpamatoval se a nabídl Zdence křeslo původně určené pro mě, kam se graciálně posadila.

„To přece nemůže být zástupce mimozemšťanů!“ ozvalo se v té chvíli ze sálu. „Zástupce má být chlap!“

„Zástupce mimozemšťanů se prokáže jejich dary,“ opravila ho Zdenka. „Zřejmě chcete důkaz. Tady je!“

Pokynula rukou a na stole před ní se objevila podivná láhev baňatých tvarů. Jen tak, jak se objevovala i nám.

„To víno je ročník léta Páně čtrnáct set patnáct,“ řekla opět do naprostého ticha. „Pochází z vinohradů císaře Karla IV, krále českého a je šest set let staré. Přijměte je jako dar. A můžeme teď zahájit jednání?“

Vzadu se ale strhl ještě větší šum.

„Nebudeme jednat se ženou!“ ozval se odtud rozhněvaný hlas. „Takové jednání je pro nás těžká urážka!“

To už si skupinka deseti chlapů v arabských hábitech razila cestu ven ze sálu. Zřejmě šlo o velvyslance některých arabských

zemí. Jednání s nezahalenou ženou by pro ně bylo těžká urážka? Tak ať si jdou, pomyslel jsem si.

„Tady jsme v Čechách,“ podotkla nahlas Zdenka. „Zdejší lidé si žen váží a ani mimozemšťané proti nám nemají námítky!“

„Kdo nesnese jako vyjednaváče a zástupce mimozemšťanů ženu, ať v pokoji odejde,“ doplnil ji prezident.

„Ale ať se potom nediví!“ dodala Zdenka.

Arabové nahněvaně a uraženě odešli, ale ostatní byli tím víc zvědaví, jak Zdenka zvládne úlohu mimozemské vyjednaváčky. Ale Zdenka nikoho nezklamala. Vysvětlovala srozumitelně a věcně, nic ji nezaskočilo, jen na přímý dotaz, kde v Čechách zástupci mimozemšťanů žijí, odpověděla, že toto tajemství nemá právo nikomu sdělovat a musí je tedy dodržet. Kdosi z houfu reportérů ji trochu zaskočil dotazem, zda toto sídlo neleží ve vesnici, kde se nedávno Policie neúspěšně snažila rozstřílet skálu s údajným úkrytem teroristů. Zdenku ani to nevyvedlo z míry.

„Máte skutečně správnou informaci,“ přikývla. „Tam jsme žili. Naše sídlo tam bylo nikým neobjevené déle než tisíc let. Pak se tam ale začala dobývat Policie, nasadila trhaviny a chtěla nás vyhodit do povětří. Mimozemšťané proto naše sídlo přemístili jinam a skálu uvedli do původního neporušeného stavu, jak byla před tisíci lety. Proto tam Policie nic nenašla. Současnou polohu našeho obydlí vám ale neřeknu. Nechci být opět terčem našich skvělých policejních střelmistrů.“

„Mimozemšťané dokáží uvést skálu do neporušeného stavu, v jakém byla před tisíci lety?“

„Je to jednodušší než klást odpor Policii,“ řekla. „Policie by použitou sílu stupňovala, až by byla nebezpečná okolním lidem. Jednodušší bylo tiše odejít a nechat policejní střelmistry udeřit do neporušené skály.“

Dotazy přely ze všech stran, ale Zdenka na ně odpovídala jen s úsměvem. Tisková konference trvala skoro šest hodin.

Konečně se zvědavost novinářů vyčerpala a prezident zasedání uzavřel.

„Jak pojedete domů?“ zeptal se ještě jeden z novinářů.

„Doprovod'te mě na nádvoří a uvidíte!“ usmála se na něho Zdenka. Což mělo pochopitelně za následek, že se všichni vyrojili ven na nádvoří. Zdenku tam slavnostně doprovodil sám prezident.

Tam ale všichni strnuli údivem.

Zdenka se i ve svých královských šatech pojednou zvedla do výšky, přeletěla přes budovy Hradu směrem na Malou Stranu a za pár vteřin všem zmizela.

Měla opravdu efektní závěr.

==*=

Intifada

Světová medicína se soustředila na problém »genetického počítadla« nejprve nesměle, pak přímo zarputile, ale nakonec se vyčerpala a rezignovala. Dokud to lékaři nerozpoznali jako vážný problém, nikdo se o to nezajímal. Problém prázdných porodnic lékaře jen nepatrně nastražil. Zprávy z Ruska samozřejmě lékaři, zejména západní, nebrali vážně, až vystoupení Jacka Polaka se do světa rozlétlo jako blesk a problém »genetického počítadla« byl najednou na světě.

Objevit, kde se v lidském genetickém kódu nachází změna, nebylo tak těžké. Nezávisle na sobě to objevili vědci v Japonsku a ve Spojených státech a oba týmy se svorně podělily o Nobelovu cenu za lékařství. Jenže něco jiného je objevit, kde se problém nachází, něco jiného je nad ním zvítězit. Co bylo platné, že měla ta porucha vědecké jméno »Japanese octopus« neboli »Japonská chobotnice«, když se nedala zrušit a držela jako helvetská víra?

Pro genetiky to byla ovšem hozená rukavice a ve světě se na »Japonskou chobotnici« vrhly stovky lékařských týmů.

Marně.

Jediný pokrok byl, že se prokletá chobotnice dala pozorovat elektronovým mikroskopem. Změna partnera se projevila jako prodloužení jednoho z osmi chapadel. Tím se dalo určit, kolik chapadel je ještě krátkých a tím i počet zbývajících změn.

Potíž byla i v tom, že mimozemšťané v některých zemích tuto mutaci přednastavili jako po osmé změně. Tato území se od začátku stala »oblastmi prázdných porodnic«, ale muže v nich nic nevarovalo.

A tak, i když test byl drahý a mohli si ho dovolit jen bohatí klienti, navíc bylo výsledkem jen zjištění stavu a ne řešení, byli lékaři zavaleni žádostmi o testy na »Japonskou bestii«.

Na postižené muže nejhůř působily zprávy, že jinde tento problém nemají. Dokud byli obklopeni stejně postiženými, dalo se to jakž takž snést, neměli si co vyčítat. Jenže vědomí, že jinde jsou chlapi normální, na ně působilo jako červený hadr na býka. Své k tomu přidali ajatolláhové, kteří vyhlásili džihád proti všem nevěřícím, neboť »ve spolčení samého Satana zákeřně zaútočili na pravé následníky proroka Mohameda«.

V Moskvě došlo k velkému hromadnému útoku, kdy do lidí sebevražedně najely současně tři kamiony naplněné výbušninami. Ruská milice na to reagovala preventivními kontrolami, při nichž podezřelé deportovala mimo velká města. Milicionáři je snadno rozeznávali podle hlasů, mutujících k vyšším polohám.

Další hromadný útok, počtem obětí převyšující i počet obětí v Moskvě, se odehrál v Čechách. Podnikli jej v Brně muslimové ze zdejší nejstarší mešity. Byli nečekaně dobře vyzbrojeni a po explozi nálože v automobilu před nádražím začali ze všech stran do lidí střílet. Přijíždějící sanitky a policejní automobily rozstříleli dokonce bezzákluzovým dělem, koupeným z přebytkových zásob České lidové armády. Muslimové zaskočili i přivolanou armádu. Protitankovými pancéřovkami

zapálili oba armádní obrněné transportéry. Snadno pak postříleli i jejich posádky, zachraňující se z hořících strojů.

Pár českých vojáků, kteří masakr přežili, se krčilo po všech možných úkrytech a volalo vysílačkami o posily. Velitelům podle

popisu situace došlo, že tady nejde o pár neškodných vandalů, ale o protivníky s tuhými kořínky. Věděli, že jsou v Brně rozmístění veteráni z Afghánistánu a Iráku, kteří dřív pomáhali Američanům proti Talibanu, takže je museli odvézt s sebou, aby jim Talibanci neuřezali hlavy. Američané je do Spojených států nepustili, proto jim museli poskytnout azyl spojenci, mimo jiné Češi. Skutečnost se ale ukázala, když Alláh velel, že je třeba řezat hlavy kafirům.

Veteráni z ostrých bojů mají však často schopnosti Ramba, takže narychlo svolaným zálohám trvalo dva dny a dvě noci, než muslimy zatlačili do mešity. Tím to neskončilo, neboť bojovníci zabarikádovaní v mešitě měli teď výhody na své straně. Znali prostředí a mešita byla beztak stavěná jako pevnost. Odolávala by dlouho, kdyby jednoho českého generála nenapadlo rozstřílet ji raketami z bojového vrtulníku. Až když se po zásahu raket zřítily stropy mešity, vystrčili muslimové bílou vlajku.

Všichni si oddychli, jenže předčasně.

V civilizovaných zemích nastává po vyvěšení bílé vlajky klid, ošetřování raněných a zajišťování zajatců. Z trosek mešity vycházely s rukama nad hlavami nejprve zahalené ženy, na které čekali humanitární pracovníci, dychtiví poskytnout jim ubytování a ochranu. Jenže pak se za ženami objevili chlapi s kalašnikovy a s výkřiky »Alláhu Akbár« opět zahájili palbu po všem, co se hýbalo. Ani zahalené ženy neměly ruce nad hlavami, ale držely v nich granáty, které začaly zblízka házet na úplně zkoprnělé pracovníky humanitární pomoci. Rozpoutala se strašlivá jatka.

Válečná lest proti nevěřícím je přece muslimskou hrdostí!

Naštěstí muslimům bezmezně důvěřovali jen humanitární pracovníci, ale vojáci se drželi v úkrytech a na muslimskou palbu odpověděli takovým deštěm »včeliček«, že v několika vteřinách leželi před mešitou všichni, muži i ženy.

Až potom se z mešity opět vysunul bílý prapor a tentokrát vycházeli jen muži a skutečně beze zbraní. Očividně to byli ti »umírněnější«, kteří pochopili marnost sebevražedného odporu.

Jenže ti před nimi jim to zkazili.

„Nevěřte jim!“ ozvalo se z české strany.

„Alláhu Akbár!“ vykřikl kdosi.

To stačilo. Nervy, vybičované bojem a ještě více předchozí »válečnou lstí«, už víc neunesly. Opět se ozvalo štěkání útočných pušek a poslední hlouček umírněných muslimů se zhroutil v krvi.

Brno si mohlo oddechnout.

=*=

Brněnské »Náboženské bouře« však měly ještě dohru.

Mezi humanitárními pracovníky všechno pozoroval Franz Apfelbaum, zpravodaj několika západních televizí, a průběh boje si natáčel na video. To pak patřičně sestříhal a doplněné vlastními komentáři odeslal do televizních stanic v Německu, Francii a také do Spojených států. Výsledkem bylo, že mezinárodní soudní dvůr ve Štrasburku požadoval od České republiky vydání válečného zločince velitele zásahu, neboť »nerespektoval práva vzdávajících se obránců a zajatce nechal postřílet přímo pod bílou vlajkou«.

Zpravodaj Franz Apfelbaum totiž ze svého záznamu chytře vypustil úsek, kdy »vzdávající se« muslimové, krytí ženami, pod tímtéž bílým praporem do Čechů stříleli. Výsledný dojem ovšem vyvolal ve světě spravedlivé pohrdání »bestiálními Čechy«, kteří nerespektují ani základní Ženevské konvence. A ještě horší bylo, že zkrácený záznam přejala i Česká televize, jejíž komentátor se přimlouval za vydání českého velitele jako válečného zločince se slovy, že »pro takové bestie opravdu není v Čechách místo«.

Co s tím?

Franze Apfelbauma jsem svěřil Zdence. Vypátrala ho pomocí kýrseku a navštívila ho v podobě holografického obrazu přímo v jeho hotelovém apartmánu. A dobře udělala! Franz

Apfelbaum si byl dobře vědomý svého darebáctví a když se ho pořád ještě vlídně zeptala, co tím sledoval, vytáhl na ni revolver s tlumičem. Kdyby tam byla osobně, asi by se více lekla a přimrazila by ho, ale takhle její holografický obraz prostřílel šesti ranami, aniž by jí ovšem uškodil. Jen při tom prostřílel dveře, nacházející se za ní.

Zdenku oheň šlehající proti ní na okamžik oslnil, ale hned se vzpamatovala. Zato zpravodaj zůstal zaražený.

„Poslyšte, pane Apfelbaum, to jste opravdu přehnal,“ řekla trochu smutně. „Vám nestačí, že jste prolhaný darebák a škůdce, vy chcete i vraždit? Nebýt pod ochranou mimozemšťanů, už bych byla mrtvá, že? Co mám s vámi dělat? Dát vás k soudu? To nemá smysl, ještě by vás nějaký darebák v taláru osvobodil. Potrestám vás raději sama, jako vaše oběť mám na to právo. Zabít vás sice nesmím, to nemají mimozemšťané rádi, ale oslepení mi uznají.“

Poslední, co Franz Apfelbaum ještě viděl, bylo jak se Zdenka v dešti jiskřiček před ním rozplynula. Pak měl dojem, že někdo pozvolna otáčí knoflíkem stmívání...

Svět kolem něho zčernal.

==*=

Já jsem zatím navštívil soudce ve Štrasburku. Přerušil jsem jiné přelíčení, objevil jsem se u stolku obžalovaných a požadoval jsem, aby soudci co nejpozorněji shlédli mimozemský dokument o událostech v Brně. Nevšímaje si jejich protestů, pustil jsem jim holografický záznam jakoby pořízený z okna prvního patra domu, kdyby v těch místech nějaký stál. Vypadalo to, jako kdyby jedna strana soudní síně zmizela a objevila se v dýmu brněnská mešita, ze které vychází průvod zahalených muslimských žen s rukama nad hlavou a s bílým praporem v čele. Vyběhli jim vstříc ochotní humanitární pracovníci s taškami první pomoci, jenže muslimky najednou stáhly ruce, vyňaly z oděvu ukryté granáty a současně se za nimi vyrojili chlapi s kalašnikovy.

Další část záběru byla drastická, neboť jak muslimky, tak muslimové způsobili úděsnou krvavou lázeň mezi těmi, kdo se ze všech sil snažili jim pomoci.

Pak následovala přestřelka a situace se otočila, neboť vojáci byli připravení a lépe se kryli, zatímco muslimové tu stáli jako terče na střelnici. A až po chvílce se z mešity opět vystrčil bílý prapor, jenže to už vzdávajícím se muslimům nikdo nevěřil, že nejsou ozbrojeni jako ti před nimi. Zejména když někdo zakřičel bojové heslo muslimů »Alláhu Akbár!«, které skutečně vypadalo jako počátek dalšího podrazu.

Obraz zhasl a zakryla ho opět stěna soudní síně.

„Vážení soudci!“ oslovil jsem soudní tribunál.

„Ženevské konvence upravují zacházení se zajatci, ale také dovolují bez soudu zastřelit každého, kdo toho zneužije. Není asi vaše vina, že jste viděli jen zlovolně sestříhané záběry, ze kterých lživý zpravodaj vystříhal okamžik, kdy došlo ke zneužití příměří. Teď jste tedy viděli úplný záběr. Doufám, že ten důkaz postačí, abyste okamžitě stáhli svou žádost o vydání válečných zločinců, už z toho důvodu, že válečný zločin se stal na opačné straně a byl – přesně podle Ženevských konvencí – rovnou na místě potrestán. I mimozemšťané dali vojákům České republiky zapravdu. Mezi námi, mimozemská spravedlnost je spravedlivější než pozemská. Váš soud příliš často soudí podle polopravd, což jsou vlastně lži, maskované jako pravda. Proto nechci slyšet o dalším vměšování vašeho soudu do událostí, o kterých nemáte žádné jiné důkazy než zlovolně sestříhané video.“

„Ale i na vaši ukázce zastřelili vzdávající se muslimy přímo pod bílou vlajkou!“ namítl jeden přísedící.

„Jistě,“ přikývl jsem. „Ale bylo tam také vidět, jak předtím muslimové zneužili bílé vlajky k útoku, při němž povraždili členy humanitární organizace. Můžete tvrdit, že je každého života škoda, dokonce včetně životů teroristů, já si to ale nemyslím.“

„Ted' je otázka, jestli naopak váš záznam nebyl falšovaný mimozemšťany!“ navrhl soudní papaláš ze středu stolu, snad sám předseda soudu.

Mě tím ale nevyvedl z míry.

„Mimozemské záznamy se nedají zfalšovat,“ odpálil jsem ho. „Vycházejí totiž ze skutečnosti. Nemusí být pořizovány přímo ve chvíli, kdy se děj odehrává, ale vytahují obraz z minulosti. Má to zajímavou vlastnost. Mohu vám tutěž událost vyvolat znovu. Přejete si zobrazení z úplně jiného pohledu, třeba jak se jevila očima muslimů? Snad konečně uznáte, že není možné tak rychle zfalšovat dva zcela odlišné záznamy!“

„Ukažte nám to tedy při pohledu od rozvalin mešity!“ přál si předseda soudu.

Nebyl to problém. Kýrsek dokáže z minulosti vytáhnout, co vás napadne, pokud se daná událost skutečně stala. Další záběry vypadaly jako od vchodu do mešity. Tím hůř! První dokument ukazoval postřílení muslimů, druhý byl soustředěný na jatky mezi humanitárními pracovníky a pracovníci. Byl drastičtější, neboť byl vedený těžkými granáty, které devastují těla podstatně víc než kulky. Pohled na roztrhaná těla způsobil, že někteří soudci jen stěží potlačovali nutkání k vrhnutí.

„Stačilo to, nebo chcete i pohled ze strany humanitárních pracovníků?“ zeptal jsem se.

„A to bylo opravdu totéž?“ nedůvěřoval ještě další soudce.

„Chcete to všechno vidět ještě ze strany?“ zeptal jsem se.

„Raději ne,“ odmítl předseda soudu. Byl přece jen trochu zelenější než obvykle a bylo znát, že tak drastické záběry nevidá příliš často. Snad proto mu to stačilo a další pohled na ta jatka už nevyžadoval. Považoval jsem to tedy za dostatečně prokázané a nechal jsem svůj obraz rozplynout.

I když trochu předčasně...

==*=

Přece jen jsem nebyl tak naivní, abych uvěřil sebeklamu, že jsem ty náfučky přesvědčil. Vidět pravdu je sice hodně velká páka, ale jsou lidé, kteří věří více své ideologii než vlastním očím. Ty pak prostě nepřesvědčíte, budou si pořád mlít svoje bludy jako tibetské modlitební mlýnky.

I když jsem tedy nechal svůj holografický obraz rozplynout, nezrušil jsem své »oko« kýrsek. A dostal jsem přímo učebnicové poučení o tom, že hlupák zůstane hlupákem a fanatik fanatikem, i když je oblečený v soudcovském taláru s pravomocí rozhodovat o lidských osudech. Soudci se po mém odchodu k rozjednanému soudnímu případu nevrátili, ale odebrali se k poradě, jak naloží se žádostí do Čech o vydání »válečného zločince«, který »postřílel nevinné, vzdávající se oběti«. Stáhnou ji – anebo ještě přitvrdí?

Závěrem porady bylo hlasování, kdy poměrem osm ku třem rozhodli zvýšit hrozby v případech nevydání »zločince«.

Bylo to poslední rozhodnutí tohoto tribunálu v současném složení. Vzápětí jsem se mezi ně vrátil a přečetl jsem jim z papíru rozsudek »stvrzený mimozemšťany«, kterým se osm hlasujících pro pokračování v chybě i proti mimozemským důkazům zbavuje práva soudit, neboť prokázali, že jim vůbec nejde o spravedlnost.

Odsuzují se proto k »žaláři nejtemnějšímu« – slepotě.

Rozsudek nabývá účinnosti vynesemím a vykonán bude do jedné minuty. Pro zbývající – předsedu a dva soudce – to má být varování před dalšími justičními zločiny.

Ani oni nejsou všemocní!

==*=

Druhé hnízdo radikální odnože muslimů bylo v Čechách ve městě Teplice. Tamní muslimové však nebyli tak vyzbrojení, jako jejich souvěrci v Brně. Pro všeho všudy dvacet československých samopalů měli málo munice. Její nedostatek obešli tím, že na neozbrojené civilisty zaútočili nasazenými bodáky a náboje šetřili na ozbrojené policisty a vojáky. Podařilo se jim obsadit centrum

města, pobít na radnici úředníky, vyhlásili si »Teplické islámské město« a do příjezdu armádních posil obléhali policejní stanici. Když do města přijela na dvou obrněných transportérech armáda, stáhli se do muslimské čtvrti a zabarikádovali se zapálenými kradenými automobily. Z nedaleké benzínové pumpy měli přísun benzínu na přiživování ohně (tělo majitele pumpy později našli bez hlavy v nedalekém potoce) a zatímco jich část na sebe vázala české vojáky, kteří se neodvážili přes oheň útočit a tak »složitá« operace jako obchvat je kupodivu ani nenapadla, ostatní podnikali vražedné výpady do okolních vesnic na opačné straně. Vesničany před nebezpečím nikdo nevaroval a muslimové si na ně vystačili s pouhými bodáky. A opět se potvrdilo staré heslo »Poturčenec horší Turka«. Nejnebezpečnější byli Češi, kteří se k muslimům dali nedávno. Znali prostředí a později měli největší šanci vmísit se mezi spoluobčany a uniknout trestu, když naše statečná armáda muslimy nakonec přemohla.

Spoustu svých sousedů zachránil hajný Podroužek, který se muslimské přesile postavil na okraji vesnice s výhodou krytu za krajními dřevěnými ploty. Naštěstí měl dostatek patron a dokázal svou pušku rychle nabíjet, až v útočnicích vzbudil dojem, že mají proti sobě několik ozbrojených chlapů. Muslimové proti němu bez účinku vystříleli zbytek své munice, načež se dali na útěk a zanechali na místě čtyři mrtvé, které hajný Podroužek složil hned na začátku. Měl sice jen brokovnici, ale při plném zásahu zblízka zabíjejí i pouhé broky.

Později do televize řekl, že už měl poslední čtyři patrony, takže mohl vystřelit jen třikrát. Poslední si schovával pro sebe, aby těm lidským bestiím nepadl do rukou živý. Dobře věděl, co říká. V sousední vsi útočníci lidskost neprojevili.

Radní v Teplicích doplatili za svou důvěru k »muslimským spoluobčanům« životy, ale radní v Brně nedopadli lépe. Když se armádě podařilo opět ovládnout střed města, vtrhlo na radnici pár

desítek rozvášněných občanů a všechny zastupitele, kteří se právě radili, jak občany uchlácholit, rozvěšeli po okolních lucernách, na nohou s cedulemi »Vlastizrádci«. Když se předseda městského soudu snažil rozvášněný dav uklidňovat, pověšili na další lucernu i jeho. Při pohledu na krev ztrácí dav zábrany a u nádraží bylo té krve příliš mnoho.

Ačkoliv je v Čechách mešit mnohem více než v Teplicích a v Brně, ostatní muslimové se k »České intifádě« nepřipojili. Přece jen se projevil jejich převážně český původ. Ideály islámu je zajímaly, dokud byly spojené s obrovskými dotacemi ze strany Saúdské Arábie, ale nebyla v nich ještě potřebná ochota obětovat se pro Alláhovu slávu. V Čechách tím muslimské bouře skončily. Výměna zajatců nemohla proběhnout, neboť zajatci nebyli ani na jedné straně. Muslimové je nebrali a Češi při pohledu na ta jatka také neměli chuť brát je do zajetí. Po potlačení Islámu v Teplicích a v Brně se zbývající mešity v Čechách záhadně vyprázdnily.

V Praze se muslimové uchýlili na velvyslanectví Saudského království. Na diplomatické půdě zadržovali padesátku náhodně pobraných rukojmí a podařilo se jim vyjednat jejich propuštění výměnou za volný odchod, autobusy na odvoz na letiště a plné nádrže paliva do letadla. Pražský magistrát jim všemožně vyšel vstříc a poskytl jim i autobusy na odvoz na letiště. Saudové slíbili propustit zadržovaná rukojmí i řidiče autobusů, až se jejich letoun vznesl. Když se však letadlo vzneslo, vybuchla mezi rukojmími v zapomenutém kufru obrovská nálož, kterou přežili jen dva těžce ranění. Saudskoarabské letadlo nerušeně opustilo vzdušný prostor České republiky aniž by někoho napadlo poslat za ním gripeny. Saudský velvyslanec z jeho paluby odeslal Čechům výsměšný vzkaz, že je Alláh beztak určil k vyhubení.

Když exploze utichla a dým se rozplynul, Policie sečetla mrtvé a vyčíslila škody. Prezident vyjádřil hořké politování nad ztracenými lidskými životy a přál si, aby se tyto krvavé události

již neopakovaly. Byl to kupodivu reálný pohled. Počet muslimů v Čechách, otevřeně se hlásících k Alláhovi, klesl limitně k nule. Fanatici padli a umírnění se tvářili jako nejvěrnější křesťané.

Jen letadla do Dubaje, poslední dobou prázdná, byla naopak nějakou dobu přeplněná. Pro nemuslimské turisty se muslimské země poslední dobou změnil v pasti bez návratu, všem tedy bylo jasné, že do Dubaje prchají na vlastní pěst ti, kdo nevyužili nabídky Saudského velvyslanectví. Jenže ti už nebyli nebezpeční a bylo jistě lepší, když odejdou. A nikdo jim v tom nebránil...

=*=

Přehrada »Gledoint«

Rusové měli s muslimy podobný problém jako Češi.

Jejich odsun z velkých měst nebezpečí jen vzdálil, ale úplně neodstranil. Muslimové začali podnikat sebevražedné přepadové akce a byli při nich zpočátku značně úspěšní. Rusové se ovšem bránili a při stovkách přestřelek tekla krev.

Machjové navštívili Dobryňu a vytkli mu, že v Rusku počet násilně mrtvých nadmíru stoupl, ale Dobryňa jim pomocí kýrseku předvedl, že to není jednoznačná vina Rusů.

„Dobře, oddělíme vás,“ slíbili mu Machjové.

Pak mu předali »gledoint«, česky by se řeklo »neprostupná hranice«. Jednalo se o gravitační čárovou singularitu, kde se proti našim zvyklostem gravitace nechová, jak jsme zvyklí, ale vytváří neprostupnou oblast.

Podél této čáry se rozprostrou dvě pásma. První sahá asi do dvou set metrů a gravitační zrychlení v ní nejprve klesá až asi na šestinu, takže se tam člověk cítí neuvěřitelně lehce, skoro jako na Měsíci. S rozběhem přeskóčí podél čáry i sto metrů. Jenže napříč se gravitační zrychlení po počátečním poklesu nelineárně zvyšuje a na čáře se chová téměř jako Diracova delta-funkce. Z dálky se vyšší gravitace vyrovnává s nižší a ze dvou kilometrů se již jeví »gledoint« neutrálně. Gradient gravitace odhazuje i malá letadla, neboť zpravidla způsobí jejich prudký náklon a zatáčku, aniž by tomu pilot chtěl. Když letadlo naletí na čáru kolmo, provede samo ukázkový púlpřemet a pilot má plné ruce práce, aby nespadol do vývrtky. Ale stačí letět výše než dva tisíce metrů a letadlem to jen trochu zacloumá.

Zkuste však přes tuto hranici vystřelit! Ve výšce dvou tisíc metrů nic nepoznáte, ale při zemi neprojde ani vystřelená kulka. Najdete ji přímo na čáře v podobě rozplácělého plíšku, jako kdyby prošla válcovací stolicí na zvlášť tenké plechy. A když neprojde

ani rychle letící kulka, ostatní předměty se zarazí ještě před čarou, jako kdyby narazily do neviditelné zdi. To vlastně není ta správná představa. Zarazí se, jako kdyby je obrovské neviditelné kladivo přirazilo k zemi. Na hranici terénu čarou neprojde ani neproletí nic hmotného, jen světlo prochází nerušeně a nikoho nic nevaruje.

Zvířata před tou čarou chrání instinkty. Neznámo pro ně představuje nebezpečí a opatrnost jim nedovolí přijít blíž. Člověk před tou překážkou pocítuje odpor, jenže ho někdy dokáže ke své škodě překonat. Dva metry od čáry se však už neudrží na nohou a metr od čáry ho gravitace přišpendlí k zemi, takže může být rád, když se mu podaří vycouvat, či spíš odplazit se.

Pokud ale využije k překonání čáry nějaký nemyslicí stroj, je to opět jen k jeho škodě. »Gledoint« nepřekoná ani lokomotiva, tank, ani závodní automobil. Přední část vozu se sice deformuje jiným způsobem než při nájezdu do betonové zdi, ale účinky na posádku jsou obdobné. Čára se dá přeletět v nejnižší výšce tisíc pět set metrů a i tam letadlem zacloumá. Dá se i podhrabat, jenže nejmenší hloubka tunelu je sedm set metrů. »Gledoint« je zkrátka na otevřeném terénu neprostupná hranice.

Dobryňa získal úžasný nástroj k ochraně před nájezdníky. Doufal jsem, že mě to brzy naučí také.

Kdoví, kdy to budu potřebovat.

==*=

Zavedení hranice »gledoint« není úplně snadné, ale dá se to snést. Důležité je, že ji není nutné zavádět úplně všude, ale jen tam, kde se dají očekávat pokusy o její překonávání. Dobryňa se musel dohodnout s představiteli Ruska, kudy ji povede. Někde, zejména s muslimskými republikami na jihu Ruska, kopírovala státní hranice, jinde oddělovala enklávy muslimů na území Ruska nad jeho jižní hranicí. Vznikala tak sice ghetta, jenže často šlo jen o potvrzení hranic no-go zón a »gledoint« zabráňovaly především výpadům bojůvek zevnitř. Rusové tyto no-go zóny dál zásobovali

potravinami, vodou i energií, aniž by z nich přicházel sebemenší užitek, ale bezpečí obyvatel mimo zón za to stálo. Samozřejmě se ta praxe setkala s nenávisným pokřikem neziskových organizací v Rusku i v zahraničí, ale lepší řešení nikdo nenabídl. Otevřít tyto no-go zóny by pro okolní kraj bylo jako otevření pekla.

Uvnitř zón si obyvatelé zavedli vlastní právo »šarija« a měli by být spokojeni, že je to podle jejich vůle. Opak byl ale pravdou, spokojenost tam rozhodně nevládla. Vlády se rychle zmocnily gangy a život tam byl nebezpečnější i pro místní.

Na hranice s islámskými zeměmi disponujícími letectvem a dělostřelectvem musel dát Dobryňa i silnější verzi »gledointu«, zasahující do větší výše. Ta se pak dala přeletět teprve ve výšce nad šest kilometrů, aby to vyloučilo i dělostřelbu. Proti náletům zde museli Rusové nasadit baterie běžných protiletadlových střel.

Bezpečnost Ruska se natolik zvýšila, že státní Duma mohla poprvé v historii Ruského impéria zrušit povinné armádní odvody a svěřit obranu hranic menšímu počtu dobrovolných profesionálů.

Američanům se Rusové opět nezavděčili. Americká média spustila pokřik o dalším parcelování světa a zavádění nesvobody. Dobryňa to však Rusům v populárním televizním pořadu objasnil tak dobře, že Rusové nový typ hranic v referendu podpořili. Počet odpůrců hranic »gledoint« nápadně odpovídal počtu zaměstnanců neziskových organizací, financovaných stále ze zahraničí.

Bylo jich méně, ale byly.

==*=

Zatímco já jsem dokázal nepřetržitě vydržet v Aládínově jeskyni, Zdenka se občas vypravila za rodiči. Bylo to pochopitelné, moji rodiče byli na utajeném místě v Rusku, kde jim Dobryňa zařídil azyl, kdežto Zdenčini rodiče žili pořád postaru a nebyli ani v podezření ze spojitosti s námi. Zdenka vycházela ze skal tajně na opuštěném místě, ale neměla to daleko do nejbližší vesnice, kde využívala autobusovou zastávku.

Od jejího vystoupení na Hradě jsem se na její výlety díval se smíšenými pocity. Chápal jsem, že trčet v doupěti je pro mou mladou paní stresující, ale dnes už ji znala půlka národa, někdo by ji mohl poznat a byla by jen otázka času, kdy by se o ni začali zajímat škůdci. Zdenka se maskovala tmavými brýlemi, vlasy si na cestu svazovala do drdolu a nosila na hlavě šátek, ale v rodné vsi jí to nepomáhalo, tam ji znali všichni. Spolužáci a spolužačky ji zastavovali a snažili se s ní hovořit, což jim nechtěla odepřít, aby si o ní nemysleli, že se od nich odtahuje. I tak z mnoha bývalých spolužáků cítila obyčejnou závist. Byla přece na Hradě jako zástupkyně mimozemšťanů! Dřív s matkou občas navštěvovala hospodu, kde měly ženy debatiní kroužky, ale to teď padlo. Kdyby se tam objevila dnes, všechny řeči by se nejspíš točily kolem ní.

Zdenka se však nechtěla vzdát návštěv domova a proto jsem jí v těchto cestách nebránil. Jen jsem trval na tom, aby nosila pod kalhotami nebo pod sukní »huronky«. S nimi se mohla cítit přece jen bezpečnější, kdyby se o ni zajímali neznámí lidé a kdyby byl jejich zájem příliš vtíravý.

Z jedné té cesty se však vrátila podivně rozrušená a hned za vchodem se na mě obrátila skoro nepřátelsky.

„Darebáku!“ řekla nečekaně a než jsem si to mohl v hlavě nějak přebrat, odešla do sousední jeskyně s Manuscriptem, abych ji nemohl položit otázku, jak to myslela.

Jenže v jeskyni s Manuscriptem nemohla vydržet dlouho. Nic tam nebylo, jen obrovská kniha a Zdenka tam nešla, aby si v ní četla nějaké vzkazy. Krátce po jejím vystoupení v Praze na Hradě se tam pro ni objevovaly gratulace od spřátelených strážců, ale ty nebyly trvalé. Za půl hodiny tedy vyšla ven do hlavní jeskyně, ale otočila se ke mně zády a hodila sebou na své lůžko.

„Co se děje?“ došel jsem až k ní a opovážil jsem se zeptat.

„Jsi darebák, víš to?“ odsekla a vytrhla se mi.

„Nevím,“ pokrčil jsem rameny. „Proč?“
„Protože jsi to zvorál!“ odvětila.
„Ale co?“ dožadoval jsem se upřesnění.
„Viš, co jseš?“ zeptala se mě, ale hned si sama odpověděla.
„Trouba, co neumí počítat.“
„Můžeš to nějak dokázat?“ zeptal jsem se jí s úsměvem, abych jí ukázal vstřícnost. „Já přece vím, že jsem podle většiny soudců darebák, to není nic nového. Ale počítat...?“
„Tak mi spočítej, co budeš za půl roku!“ podívala se na mě vražedným pohledem.
„Jo, to už by se snad mělo něco s našimi soudy pohnout,“ snažil jsem se rozpomenout, co všechno mám rozjeté.
„Se soudy to nemá naprosto nic společného,“ ujistila mě.
„Pak ale nic nevím,“ pokrčil jsem rameny.
„To vím, že nic nevíš!“ opáčila. „No tak ti to povím. Za půl roku budeš otcem!“
„Počkej...!“ zarazil jsem se. „Jak to?“
„Chceš snad tvrdit, že to nebude tvoje?“ vyjela na mě.
„Ale vždyť...“ Měl jsem pocit, že něco není v pořádku, ale na druhou stranu mohla mít pravdu. Jenže to snad není důvod ke smutku, naopak!
„Já vím,“ rozbřečela se a padla mi do náruče. „Na to musí být vždycky dva.“
Musel jsem uznat, mohlo to tak být. A bylo to logické.
„A teď jsem už ve třetím měsíci a za půl roku budeš otcem, abys věděl!“ podívala se na mě už zase skrz slzičky.
„No, víš...“ začal jsem co nejsmílivěji. „Jestli je to vážně, jak říkáš, tak se nesmíme hádat, kdo za to může. Vždyť jsme dítě chtěli od začátku! Nepočítali jsme s ním tak brzy, Nastasja nás varovala, že to nemusí jít hned, ale když už je to tady, můžeme se jedinež začít těšit, nemyslíš?“
„A ty se těšíš?“ podívala se mi zpřímá do očí. „Vážně?“

„Co jiného?“ usmál jsem se na ni a opatrně jsem ji k sobě trochu přimáchl. „To je přece pádný důvod k těšení, ne? Chlap, kterého při takové zprávě napadne jedině potrat, si zaslouží leda vykastrovat! Jak ses to vlastně dozvěděla?“

Schoulila se mi v náručí a zjevně jí už bylo dobře.

„Nevšiml sis, že poslední dobou sním všechno, co mi padne do ruky?“ zeptala se mě.

„Nevšiml jsem si toho,“ přiznal jsem.

Ale když mi to řekla, uvědomil jsem si, že je to asi pravda. Poslední dobou měla zvláštní záliby. Kyselé okurky pojídala ze sklenice jako cukroví, ale nepřipadalo mi to zvláštní. Mám přece také rád okurky. I když nejsem schopný sníst na posezení celou sklenici Znojemských, jako ona.

„Připadalo mi to divné,“ řekla. „Jenže vím, co by to mohlo znamenat. A doktor mi to potvrdil. A teď se něčeho podrž! Nejenže jsem ve třetím měsíci, nejenže budeš do půl roku otec, ale připrav se, budeš otec hned dvojtihodný. Čekáme spolu totiž dvojčata. A je to jisté, na ultrazvuku je to jasně vidět.“

„Dvojčata?“ zarazil jsem se. „To je přece ještě vítanější!“

„Vítanější?“ podívala se na mě trochu udiveně.

„Vítanější,“ opakoval jsem. „Dvojčata jsou možná trochu víc práce a starostí, ale na druhou stranu mají výhodu, mohou si spolu hrát. Ty jsi měla aspoň bratra, ale já jsem si jako jedináček často neměl s kým hrát.“

„Takže nejsi proti?“ podívala se na mě napjatě.

„To se ví, že ne!“ objal jsem ji. „Já to jen vítám!“

„Tak to je dobře,“ uklidnila se. „Hele, dáš si teď se mnou pár okurčiček? I když ty je asi nepotřebuješ...“

„Dáme si je, když máš na ně chuť,“ přikývl jsem. „I když jich asi většinu nechám tobě.“

„A víš, že jsi až pátý, kdo to ví?“ podívala se na mě trochu nesměle.

„Proč až pátý?“ podivil jsem se.

„První to nabeton věděl doktor Vaněk,“ řekla. „Druhá jsem byla já, třetí Nastasja, s tou jsem se šla na dálku poradit, čtvrtý Dobryňa, tomu to Nastasja hned za tepla vyslepičila, takže jsi až pátý. Ale jsi i před mou maminkou a tátou, ti si jistě také zaslouží vědět o tom co nejdřív.“

„Hlavně že nebudu poslední, kdo o tom ví!“ řekl jsem. „Na Nastasju s Dobryňou se zlobit nebudu.“

„Nemáš proč,“ řekla. To už zase vypadala šťastně.

==*=

Podnikli jsme zdvořilostní návštěvu k Zeirurbům ve světě Figrozg. Hlavním důvodem bylo několik dotazů na cavasšécha Puntí, který mezitím vyrostl do velikosti statného vlčáka, jen byl o třetinu delší, takže z dálky připomínal spíš jezevčíka. Dotazy na tuhle rasu nám mohli zodpovědět jedině Zeirurbové. Zdenka měla obavy, jak se bude cizokrajná šelma chovat k malým dětem. Do nedávné doby nás to netrápilo, ale to se poslední dobou změnilo.

Punt'a měl sice krásné české jméno, ale byl to mimozemský pes a nikdo o tom nemohl pochybovat. Už to, že měl šest nohou! Jinak byl ale přítulnost sama, spokojil se s psími konzervami, ale dávali jsme mu i banán, který slupl s velkou chutí. Měl krátkou, kudrnatou srst, nepelichal a byl velice čistotný. Loužičku udělal snad jen jednu hned na počátku, když ještě nevěděl co a jak, brzy se však naučil chodit na píseček v bedýnce, kde po sobě různé psy »kvítky« pečlivě zahrabával, jako to někdy dělají kočky. Neměli jsme s ním problémy a já jsem potají doufal, že ani nebudou.

Zeirurbové nás přijali srdečně. Jsou to trochu hromotlukové a nohy mají jako sloni, ale vyvažují to jemné, štíhlé ruce, každý má po čtyřech. Přijali nás srdečně a hned nám začali podstrojovat, abychom jim »nezkřížili pusu«. Dobře ale věděli, co rádi jíme, nesnažili se nám vnucovat smažené červy a hmyz, který si dávali sami, ale nabídli nám pozemskou svíčkovou a Zdence navíc

přidali sklenici Znojemských okurek. Zřejmě se optali Manuscriptů, ale ujistili nás, že kdosi z nich okurky už v minulém století ochutnal a zjistil, že jsou vhodné i pro Zeirurby. Mezi nimi se to rozkřiklo a od té doby je jich snědí větší množství než lidé na Zemi.

Bude to asi zajímavá informace pro Moraváky!

Návštěva se vydařila a Zeirurbové nás upokojili, že se není čeho bát. Cavasséchové jsou malým dětem ideální společníci, děti si s nimi rády hrají a nehrozí jim žádné nebezpečí. Naopak děti ochrání před některými nebezpečnými živočichy

Zeirurbové jsou velicí milovníci hudby, takže nám zahráli na své podivuhodné nástroje, na které lidé hrát nemohou, neboť máme sice na každé ruce více prstů, ale celkově máme pouze dvě ruce. K mému obrovskému údivu jsem již v první skladbě poznal Smetanovu Mou Vlast, i když přepsanou pro úplně jiné nástroje. Museli jsme uznat, že »purtégda« je opravdu královský nástroj.

„Líbí se vám pozemská hudba?“ zeptal jsem se jich.

„Je to jedno z mála, co je na Zemi dobré,“ řekli mi upřímně. „Nejvíce se nám líbí vážná hudba. Ta, kterou hrají malé kapely po menších sídlech, je už slabší. A když jsme si zkusili přeložit texty vašich písní, bylo to úplně zklamání. Ale hudba, jakou vytvářeli někteří lidé, jako Mozart, Bach, Smetana a Dvořák, nám stála za přepsání do našich záznamů.“

„Nějakou vám seženu,“ slíbil jsem jim.

„Nemusíte,“ ujistili mě. „Manuscripty u vás zaznamenaly všechno co stálo za zaznamenání a přenesly to i k nám.“

„Ještě bych se rád vrátil k cavasséchům,“ obrátil jsem ještě směr hovoru. „Jsou to opravdu milá a přítulná zvířátka. Jenže Země není jejich domov. Uvažuji o tom, že si Pun'tu ponecháme jen dočasně a pak vám ho vrátíme. U vás si jistě najde samičku, aby byl úplně šťastný.“

„Nedělejte to,“ zvažněli. „Cavasséch vás považuje za svou smečku. Raději vám k němu nabídneme samičku, ale kdybyste se ho chtěli zbavit, žalem by zemřel.“

„I když Země není jeho domov a Figrozg vlastně také ne?“

„Figrozg je jejich domovem,“ řekl Zeirurb. „Kdyby bylo nutné znenadání přestěhovat na Figrozg všechny obyvatele Země, nestihneme to asi se zvířaty. Byli byste pak rádi, když tu najdete nějaké ochočené tvory. Nebude jich mnoho, ale cavasséchové mezi nimi budou.“

„A nemohli byste na Figrozgu chovat i pozemská zvířata?“ zeptal jsem se. „Ne všechna, ale některá by si to zasloužila, třeba takoví koně?“

„Budeme o tom uvažovat,“ slíbili mi.

=*=

Evropské hodnoty

Nově ustavená Evropská Komise pro populaci již na svém prvním zasedání vytvořila a odsouhlasila Plán záchrany Evropské unie před »deficitem natality«.

Plán počítal se zvýšenou solidaritou národů Evropy na poli demografie. Stručně řečeno, mělo jít o řízené odebrání dětí tam, kde jich byl dostatek, a adopce těchto dětí tam, kde se již projevil jejich nedostatek. Všechny členské státy Evropské unie dostaly za úkol zřídit Úřady pro přerozdělování dětí, zodpovědné za řádné fungování Plánu záchrany. Vzorem měla být soukromá Norská »organizace pro blaho dětí« Barnevernet, která má s touto praxí mnohaleté zkušenosti a podle Komise umí nestranně posuzovat problémy na obou stranách, jak u dárců, tak u příjemců. V zemích s deficitem natality půjde o nestranné posuzování rodin vhodných pro přijímání adoptivních dětí, v zemích bez deficitu měly úřady naopak vyhledávat děti vhodné pro přerozdělení.

Země Visegradu proti tomuto plánu samozřejmě okamžitě protestovaly. Komise jim vyčetla hanebný nedostatek solidarity a vyvolala hlasování Evropského Parlamentu, kde kvalifikovanou většinou rebelující země Visegradu hladce přehlasovala.

Česká, Polská a Maďarská vláda podaly společnou žalobu k Evropskému soudu proti Plánu záchrany Evropské unie, neboť podle expertů porušuje Listinu základních lidských práv a svobod v části Rodinná práva.

Evropský soud si vyžádal odbornou expertízu a Evropská unie mezitím vyvolala jednání na Organizaci spojených národů ohledně změny Listiny základních lidských práv a svobod. Měla se upravit především rodinná práva, »aby vyhovovala změně podmínek jednadvacátého století«. Předběžná mediální kampaň ukázala, že Listina základních lidských práv a svobod otevřeně diskriminuje islámské země, neboť neuznává právo na polygamii,

zakotvené v základním kamení jejich víry Koránu. Široce pojatá anketa na sociálních sítích ukázala, že na starém znění trvají jen obyvatelé Visegradu, Indie a Ruska, zbytek světa se změnami nadšeně souhlasí. Evropský soudní dvůr proto žalobu odložil do doby, než se ta otázka vyřeší.

Jenže mezitím se v Německu, Rakousku a Itálii ustanovily první Úřady pro přerozdělování dětí, které volaly po neprodleném zahájení činnosti Plánu záchrany Evropské unie. Poukazovaly na to, že ve většině zemí Evropské unie je Plán připraven do detailů a brzdou jsou jediné země Visegradu. Německo, Francie a Itálie proto navrhly zavést proti nim přísné sankce a likvidační pokuty, aby Unie v těchto zemích »zlomila odpor zpátečnických sil«.

Země Visegradu ihned po podání tohoto návrhu aktivovaly článek 50 Maastrichtské smlouvy o vystoupení všech čtyř zemí Visegradu z Evropské unie pod heslem »Naše děti neprodáme!«

Evropský soudní dvůr však rozhodl, že do dvou let, kdy má vystoupení nabýt účinnosti, musí ještě všechny země Visegradu smlouvy dodržovat, včetně těch, se kterými nesouhlasí. Zejména jde o požadavek okamžitě podle vzoru Norského Barnevernetu zřídit Úřady pro přerozdělování dětí jako garanty Plánu záchrany. Úředníci těchto úřadů mají požívat diplomatické ochrany a jejich rozhodnutí jsou nadřazená právním řádům všech členských zemí Evropské unie, včetně těch vystupujících.

Česká ministryně sociálních věcí nabídla Evropské unii děti z dětských domovů, ke kterým se jejich rodiče nehlásí. Veřejnost v Čechách by snad tento ústupek přijala jako menší zlo, Evropská unie to však odmítla.

»Handicapované děti a děti z cikánských rodin požadavky na adopci nesplňují a v Německu o ně není zájem. Přednost mají děti blondaté a modrooké, které mohou být snadněji vydávány za rodilé Němce. O Cikány nestojíme!« stálo v rozhodnutí.

Vzápětí Němci rozhořčeně odmítli nařčení z rasismu, neboť jim jde »pouze o blaho dětí a o jejich bezproblémové zařazení do vyspělé německé společnosti«.

Ústavní soud České republiky mezitím vydal jednomyslný ústavní nález, aby vláda České republiky Plán záchrany Evropské unie respektovala, neboť neodporuje České ústavě.

Ještě téhož večera všech patnáct soudců Ústavního soudu osleplo. Na Policii pak všichni shodně vypověděli, že je v jejich bytech navštívila mladá těhotná dívka, nestoudně je označila za otrokáře a obchodníky s lidmi a ujistila je, že své děti bude bránit. Pak řekla, že opět uvidí jen když ten ohavný rozsudek revidují – a v tom okamžiku jim zčernal svět a od té doby nevidí.

„Jednak to revidovat není možné a za druhé, nesmíme přece ustupovat tak nehoráznému vydírání!“ hrdinně prohlásil oslepený předseda. Česká republika tak byla ochuzená o Ústavní soud. Zlé jazyky klevetily, že to je tak lepší, beztak jen škodil. Vzpomeňte si na zákaz předčasných voleb, »zdůvodněný« tím, že »poslanci mají ústavní nárok na celé čtyřleté funkční období!«.²¹

V Polsku byla společnost téměř jednotná až na zaměstnance neziskových organizací. Přišel jim ze zahraničí pokyn všemožně podporovat Plán záchrany Evropské unie, proto začali poslušně organizovat demonstrace »Za solidarność!« Jenže jich bylo málo a v závěru je musela chránit Policie, aby je občané nezlynčovali.

Také v Čechách podporovaly Plán záchrany Evropské unie neziskové organizace a také je musela před davem rozezlených občanů chránit Policie. V Brně bylo od »Náboženských bouří« policistů pořád málo, dav protrhl kordony a několik demonstrantů utrpělo drobná zranění, od modřin po vyškubané vlasy. Několik

21 To není vtip, to se stalo! Ústavní soud zrušil 10.11.2009 ústavní zákon přijatý Parlamentem! Ústavní soud si tím přisoudil pravomoc zrušit demokracii!

demonstrantek lidé ostříhali dohola, jak se stalo po Druhé světové válce kolaborantkám. S násilím ale většina partají nesouhlasila.

Samozřejmě to byl materiál pro západní média! Obrázky ostříhaných demonstrantek doprovázely titulky »Oběti barbarství Čechů trpí za lidskost« nebo »Chuligáni v Čechách se nezastaví před ničím!« a také »Češi se chovají jako hulváti k ženám!«, i když na jiných záběrech bylo vidět, že stříhání hlav dohola se chopily hlavně ženy, rozzuřené tím, jak by některé jiné ženy nabízely jejich děti někam jinam. To by se jim to rozdávalo, z cizího! A násilím odebírat děti rodinám, aby se uspokojily jiné rodiny v cizině, to snad má být lidskost?

Ústavní soud vynesl už více skandálních rozhodnutí, tohle ale bylo hodně za hranou nelidskosti. Souhlasil jsem s Zdenkou, když soudce oslepila. Podle mě si takový trest zasloužili.

Možná i natrvalo.

=*=

Evropské hodnoty mohou být různého druhu.

Vezměme si jako příklad solidaritu. Ta může mít spousty podob, od chvályhodné nezištné výpomoci při přírodní pohromě po stav, kdy někdo provede darebáctví a pak vyžaduje solidaritu, aby mu někdo jiný pomohl z průšvihů.

Solidarita je pomoc sousedovi, kterému blesk zapálil dům. Na tomto principu vznikly přece i pojišťovny. Když si ale soused chce pořídit nový, lepší dům, proto si starý dům sám zapálí a pak se dovolává solidarity, označí to pojišťovny vždy za pojišťovací podvod a lidé za nehoráznou drzost.

Přesně do té kategorie patří jednání představitelů Německa. Pozvali si do země hordy vetřelců, nabídli jim bohaté bezpracné hody, ale od té doby žádají od rozumnějších sousedů solidaritu, aby jim od té katastrofické nadílky pomohli. Jak je vidět, známé heslo »ať sousedovi taky chcípne prase«, často zlovolně přičítané Čechům, platí v tisíckrát větší míře i pro Němce a jiné národy.

Evropská solidarita zkrátka vyžaduje, když si někdo zapálí dům, zapálit ze solidarity i ostatní domy, aby to postihlo spravedlivě všechny. A když to sousedé odmítají? Pak je k tomu donutíme!

Ať sousedovi taky chćípne prase!

I to patří mezi nedotknutelné Evropské hodnoty!

Otázkou je, zda máme »deficit natality« chápat jako vlastní zavinění anebo přírodní katastrofu? Mimoszemšťané měli důvod omezit nerozumné národy víc a rozumnější méně. Postižené měly ještě lepší důvod neuznat to, jenže proti tomu nemohly nic dělat.

Anebo – v duchu Evropských hodnot – mohly?

=*=

Na šesti místech v Āechách a pěti v Polsku došlo současně k podivným únosům, podobným jako vejce vejci. Před mateřskou školku zastavil německý autobus a dva mikrobusey. Vystoupili chlapi v černých uniformách, v kuklách a s nápisy »POLICIE« na zádech, vtrhli do mateřské školky, kde přinutili veškerý personál od vychovatelek po uklízečky lehnout si na zem a tak je omámili chloroformem. Ženy, které přijely s komandem, zatím uklidnily vyplašené děti, že pojedou na výlet. Děti radostně nastoupily do autobusů a odjely, těšíce se na zajímavou cestu. Jenže výlety skončily na druhé straně hranic v Německu před budovami Úřadů pro přerozdělování dětí, kde si je bleskově rozebrali registrovaní zájemci o adopce, včas před akcí vyrozumění, aby si je odvezli do svých bytů. Německé Úřady pro přerozdělování dětí tak mohly konečně vykázat činnost podle Plánu záchrany Evropské unie.

Češi a Poláci to nazvali »Únos dětí« a vydaly na jeho aktéry mezinárodní zatykač. Interpol jej stejně okamžitě odmítl, neboť »únosci« konali jen svou práci podle metodiky Barnevernetu, což na území Evropské unie není trestné.

Tím však v mých očích překročila Evropská unie červenou čáru, za níž se už nedalo hovořit o spravedlnosti ani o solidaritě, ale jen o státem podporovaných únosech dětí.

Nedalo se dělat nic jiného, obrátili jsme se na Dobryňu.
Už to přesáhlo meze!

=*=

Jako první se ale na Dobryňu obrátil Jacek Polak. Prakticky ještě v den únosu se s ním telepaticky spojil a žádal ho, aby mu dal technologii neprostupné hranice **gledointu**. Když Dobryňovi vysvětlil, nač to potřebuje, Dobryňa nasedl na motocykl, přijel do Polska a nejenže Jackovi předal žádanou technologii, ale ještě mu i s Nastasjou pomohli **gledoint** nainstalovat po celé délce hranice mezi Polskem a Německem, což je něco přes čtyři sta šedesát kilometrů. Na této délce ponechali pouze čtyři železniční a čtyři silniční hraniční přechody, které se daly snadno uhlídat.

To už jsem ale s podobnou prosbou přišel za Dobryňou i já. Také mi vyšlo, že to jinak než plotem řešit nepůjde. V Čechách nebyly problémem jen Německé Úřady pro přerozdělování dětí, ale i početné kolonie muslimských migrantů nedaleko od hranic, odkud muslimové podnikali do Čech nájezdy »proti nevěřícím«. Příjížděli terénními automobily mimo oficiální hraniční přechody a přepadali osamělé usedlosti, ale troufli si i na menší vesnice. Po jejich odjezdu zůstávaly na místě jen vyvražděné a hořící domy. Německá Policie se nájezdy odmítla zabývat, neboť se podle ní odehrály v Čechách, pachatelé se v Německu žádných zločinů nedopustili, takže to Němci považovali za něco, co se jich netýká. Policisté České republiky se navíc snažili zločiny zakrýt, jako by šlo o náhodné požáry bez cizího zavinění. Pravda se ukázala až po přepadení pohraničních mateřských školek Německou Policií, kdy se na internetu objevily i zprávy o dřívějším řádění muslimů.

Dobryňa se mi ohlásil z hranice na Odře a Nise, kde právě s Jackem pokládali poslední úseky gledointu. Nejvíc je zdržovala místa, kde hranici protínaly drobné vodní toky. Tam museli svést potok do železné nebo betonové trubky esovitého tvaru, umístěné v mezeře mezi mimoběžně se překrývajícími úseky gledointu

a přehrazené pevnou mříží. A protože se beztak blížili k hranicím Čech, slíbil mi Dobryňa, že neviditelný plot gledoint prodlouží dál podél hranic mezi Čechami a Německem a Rakouskem.

„Nastasja už odděluje gledointem Maďary,“ vzdychl si. „Ti byli zatím mimo největší ohrožení, ale to nevydrží dlouho. Pak to protáhneme kolem Srbska, také chce oddělit od Evropské unie.“

„Ach jo!“ vzdychl jsem si. „Další plot v Evropě! Jako by jich až dosud bylo málo!“

„Můžeme za to?“ pokrčil rameny Dobryňa. „Když nebude plot, potrvá diktatura Němců. A víme oba dobře, že to nepovede k ničemu dobrému. Němci nás zkrátka chtějí mít za otroky.“

„Já to přece vím,“ vzdychl jsem si. „Ale nechťj po mně, abych z toho byl nadšený!“

„Také nadšením neskáču,“ přikývl. „Ale co s tím naděláš? Němci chtěli vládnout celému světu. Za Druhé světové v Rusku pobili tři úplné ročníky mladých kluků, ale sami dostali pořádně na kožich, aby je to přešlo. Nešlo to zbraněmi, zkusili to oklikou. Za Evropského hospodářského společenství to bylo v pořádku, to spolupracovali jen Němci s Francouzi. Jakmile vznikla Evropská unie a hlavně, když se začala rozšiřovat, Němci se opět chopili příležitosti získat levné otroky. A začali zase dusit Čechy, Poláky, Maďary... jeden pořádný výprask jim zkrátka nestačil. Ani se nedivím, že je mimozemšťané zarazili v rozletu a teď nám dali i gledoint. Zřejmě je v Evropě nutný. Oddělili jsme na severu Rusko od Finska a pobaltských republik, beztak jsou to už jen další základny Američanů.“

„Taky je mi to jasné,“ souhlasil jsem. „Dokončete ho, ať už je konečně klid!“

„Podívej se zatím po těch dětech,“ poradil mi. „Ani Jacek je Němcům nenechá!“

„Jdu na to!“ slíbil jsem mu.

==*=

Okamžité rozdělení dětí mezi zájemce nebylo vymyšlené špatně. Prakticky by to znemožňovalo pátrání, kde se které dítě nachází a fakticky by za nimi zatáhlo roletu. Autoři ale nemohli vědět, že kýrsek umožňuje sledovat jakékoliv děje odehrávající se v minulosti. Brzy jsem si nacvičil, jak při hledání dětí postupovat. Začal jsem od příjezdu autobusů před Úřady pro přerozdělování, kde jsem si vyhlédl dítě a pak jsem jeho pouť v prostoru a čase sledoval až do domu »nových rodičů«. Za jediné odpoledne jsem zaměřil místo pobytu všech unesených dětí.

Zdenka se v této době »věnovala« zaměstnancům Úřadů pro přerozdělování dětí. Zákony Evropské unie donedávna hodnotily únosy dětí jako těžký zločin a to dokonce i tehdy, když dítě unesli po zabavení Barnevernetem jeho vlastní rodiče. Komise Evropské unie přisoudila Úřadu pro přerozdělování takovou pravomoc, že byl nadřazený i nad Policií členských států, takže Policie nesměla jeho únosy stíhat. To jsme jim ale neuznali. Pro nás byli únosci dětí zločinci i kdyby měli od Komise dvacet ochranných glejtů.

Zdenka využívala nejbližší obrazovky, buď televizní nebo od služebního notebooku. Musela totiž dát spolupachatelům únosů českých dětí »poslední šanci«. Pokud okamžitě podají výpověď, projde jim to bez trestu, jinak je čeká »žalář nejtemnější«. Měla to jednodušší, nemusela po nich pátrat v soukromí, ale zastihovala je na jejich pracovišti v Úřadu. A protože podle našeho očekávání nikdo šance nevyužil, po uplynutí ultimata je bez milosti na rok oslepovala.

To se rozumí, že to vyvolalo nesmírné pobouření na straně Němců. Všichni postižení Zdenku okamžitě žalovali za »ublížení na zdraví«, vyhlásili na ni mezinárodní zatykač, takže se již nesměla objevit v žádné zemi Evropské unie bez rizika zatčení. Byli jsme teď na tom stejně. Na mě pořád platil zatykač ve všech zemích Evropské unie, i když se v Čechách jednalo o revizi těch procesů. Tušil jsem, že to bude marné a volný pohyb po zemích

Unie jsem oželel. Měl jsem to však horší. Nestačilo trestat viníky, musel jsem napravovat, co se ještě napravit dalo.

A na to už nehmotné obrazy nestačily.

=*=

Zdenka byla se zaměstnanci Úřadů pro přerozdělování dětí hotová velice rychle, takže se pak ke mně připojila.

„Nelíbí se mi oslepovat je,“ vrčela nespokojeně. „Když to vezmeš s nadhledem, dělají přece jen svou práci.“

„Tím se hájili všichni váleční zločinci,“ řekl jsem, abych ji utěšil. „Všichni jen dělali svou práci a poslouchali rozkazy. Dalo se to omluvit, když plnili příkazy jako vojáci, ale tihle si to přece vybrali sami a museli vědět, jak je to zaměstnání nemravné!“

„Jenže když je tak vidím, říkám si, že oslepení je příšerný trest. Nešlo by to mírněji?“ snažila se mě umluvit.

„Šlo,“ přikývl jsem. „Můžeme je i vyznamenat za příkladné plnění pracovních povinností. A když se na to podíváš opravdu s nadhledem, to oslepení je jen na rok. Možná bychom to mohli zkrátit na polovinu, ale nebyl by to pak za nelidskost příliš mírný trest? Mimoszemšťané u některých zločinů neprotestovali ani proti trestu smrti. Tohle je přece jen mírnější.“

„Já vím,“ vzdychla si. „Ale když vidíš, jak je všichni litují, jak se mohou přetrhnout se všemožnou pomocí, aby ty chudinky tolik netrpěly...“

„Pro ně jsme zločinci my,“ přikývl jsem. „Ale my se raději přikloníme k mimoszemšťanům. Ti to vidí opravdu s nadhledem.“

„Co budeš dělat teď?“ zeptala se mě.

„Půjdeme si pro děti,“ řekl jsem. „Ale na to potřebujeme i jejich rodiče, nejlépe matky.“

„Nebude to pro ně nebezpečné?“ starala se.

„Doufám, že ne,“ odvětil jsem.

Raději jsem se zkusil poradit s Dobryňou. Zajímalo mě, zda nemají mimoszemšťané lepší dopravní prostředek než huronky.

Uvažoval jsem i o tak zoufalých řešeních, jako by byla kabinka lanovky nesená alkonosty.

„To jsme nikdy neřešili,“ odvětil Dobryňa. „Stačilo nám na koních po širé Rusi jezdit. Teprve v poslední době jsme si pořídili motocykly, nejprve české jawy a dnes harleje, když Češi motorky Jawa kamsi prošťustrovali.“

„Víš, podle mě mimozemšťané něco mají,“ pošťuchoval jsem ho. „Nejde mi z hlavy, jak rychle se mohli jejich inspektoři přemisťovat od jednoho strážce k druhému. Uvažuj, kolik je to na kilometry. Machjové přitom nevypadají na zázračné běžce.“

„Podívej se po tom,“ navrhl mi Dobryňa. „Máš kýrsek jako já, ale máš i víc času!“

Pravda, Dobryňa ještě čekalo asi tisíc kilometrů gledointu.

Musel jsem se na to podívat sám. Což o to, nebyl problém najít si kýrsekem okamžik, kdy Machjové opustili doupě jednoho strážce, aby se v krátké době objevili u dalšího. Bylo mi jasné, že se přesunují v jiném světě, ale tam jsem poprvé narazil. V době, kdy na Zemi začali dělat pořádek mezi strážci, vedly vesmírné brány »malacho« do světa Ókišež. Machjové se zřejmě přesouvali právě tam. Jenže Zvozygurové nedávno roztrhli brány mezi Zemí a Ókišeží a propojili náš svět se syrovějším světem »Figrozgem«. Mohli jsme použít kýrseky na Figrozgu, ale to nám nepomohlo a svět Ókišež nám teď byl nedostupný.

Musel jsem si vyčíhat jinou příležitost. A vzpomněl jsem si na nedávnou návštěvu Machjů u Dobryni. Ani k němu Machjové necestovali na Zemi, stačilo mi tedy přestoupit v kritické chvíli do světa Figrozg a sledovat, jak to dělají.

No, rozumnější jsem z toho nebyl. Machjové skutečně létali vzduchem, ale jen tak, bez letadel. Že by létali tisíce kilometrů na huronkách?

Štěstí mi ale přálo. Napadlo mě vysledovat odkud přiletěli a chvíli jsem je sledoval proti proudu času. Vyplatilo se mi to.

Machjové sice většinu cesty letěli nad mraky, ale odstartovali za deště a v té krátké chvíli jsem viděl, že je obklopuje neviditelná bublina. Nebýt vody, stékající po jejím povrchu, vůbec bych si jí nevšiml. Po startu vzduch odfoukl vodu jako stěračem a bublina byla po celý zbytek cesty neviditelná.

Jedna věc byla vědět co Machjové používají, druhá věc byla najít, jak bychom toho mohli použít i my. Nejjednodušší by bylo prostě se jich zeptat. To mě sice napadlo, ale hned jsem si to sám zavrhl. Jednak jsem si na to netroufal a také, nemuseli být sdílní. Byli nad námi v pozici inspektorů, ne učitelů. Nebylo jednoduché zjistit, jakým příkazem si neviditelnou bublinu vyvolávají, zcela jistě ho zadávali telepaticky.

Ale přece jen už jsem měl jakési vodítko, návod jak hledat. Věděl jsem, že nehledám předmět, ale službu. Bubliny očividně nebyly hmotné, objevovaly se podle potřeby a pak prostě mizely. Zvozygurové je neskladovali, neměli problémy s přeplněnými parkovišti, neznali garáže, ani silnice a železnice. Tomu říkám »doprava budoucnosti«!

Bohužel nebylo tak jednoduché objevit, jak se to používá. Příkazy se zadávají telepaticky a do hlavy nikomu nevidíš. Tušil jsem, že stačí znát jméno a někde v Manuscriptu bude kompletní návod k použití, ale dokud neznáme jméno, nic se nedozvíme.

Strávil jsem spoustu času v malé jeskyňce u Manuscriptu, ale i když jsem očekával pomoc jeho inteligence, Manuscript se projevil jako nechápavý idiot, ani v nejmenším mi nepomohl. Zřejmě ani Zvozygurové problém »umělé inteligence« nezvládli. Ledaže – a nebylo to nemožné – si úmyslně hrál na pitomečka, aby nemusel prozrazovat víc než musel. To by byl naopak projev vyšší inteligence než jsem čekal, ale výsledek byl pořád týž: nic jsem se nedozvěděl.

A čas pracoval proti nám...

=*=

Když to nešlo přes Manuscript, došlo i na vyloženě zoufalé řešení, jaké představovala kabinka lanovky nesená alkonostem. Nebyl tak velký problém opatřit si vzor – nevelkou laminátovou kabinku lanovky, ze které jsem odmontoval horní nosnou konzoli a nahradil ji příhodnějším madlem pro uchopení alkonostem. Ten by sice žádné madlo nepotřeboval, ale takhle se mi to přece jen zdálo jistější.

Pak jsem na huronkách doletěl k bydlišti rodičů prvního vyhlédnutého dítěte a zazvonil u vchodu. Když se dozvěděli, že chci jejich ztraceného kloučka osvobodit a vím, kde ho hledat, samou radostí by mě snad umačkali. A to se ví, neměli nic proti spolupráci. Požádal jsem totiž matku, aby se únosu svého klučiny účastnila. Jsem pro chlapce cizí člověk, se mnou by nikam nešel, ale máma je prostě máma!

Podle zákonů Evropské unie jsme se chystali spáchat zločin proti lidskosti, podle našeho svědomí tomu bylo naopak, chystali jsme se ještě větší zločin napravit.

Nasedl jsem s matkou klučiny do kabinky, která se s námi vzápětí vznesla. Alkonost s námi letěl pomalu, jen sotva rychlostí vlaštovky, ale nám to stačilo. Hranice jsme už museli přeletět ve výšce dvou kilometrů, Dobryňa tady stihl položit nepřekročitelné gledointy, ale doufal jsem, že se malá laminátová kabinka na obrazovkách radarů objeví nanejvýš jako nezřetelný stín ptáků.

Za svítání jsme přistáli u domu, kde kluka zadržovali. Bylo už dost světla, ale doufal jsem, že si nás nikdo nevšiml. Prázdnou kabinku i alkonosta jsem nechal zmizet a vešli jsme.

Rodina únosců byla poměrně slušně zabezpečená. Kamery nad vchodem do domu, bezpečnostní zámky na dveřích. Jenže to na mě neplatilo. Manuscript dokázal anihilovat libovolnou hmotu přesně podle mého přání, vypadalo to, jako když rozžhavený drát přejede po okraji dveří a když překrojil zámky, dveře se snadno otevřely. V příštím okamžiku jsme byli na chodbě.

Rodinka seděla právě u snídaně. Klučina seděl ve vysoké dětské židli, oba »noví rodiče« seděli proti němu zády ke dveřím, takže nás jako první viděl on. A to se ví, když viděl ve dveřích vlastní mámu, nedal se už udržet.

„Mamííí!“ vykřikl šťastně, vysmekl se z vysoké židle a vrhl se ke dveřím.

„Matýsku!“ rozpřáhla jeho matka náruč a vzápětí v ní svůj poklad držela a objímala. Dobře, že tu byla! Bez ní by to bylo jistě složitější.

„Was ist das? Das ist nicht möglich!“²² vyskočil rozčileně jeho »nový otec«.

„Přišli jsme si pro dítě, které vám nepatří,“ ujistil jsem ho.

Oba se k nám ale rozzlobeně vrhli s očividným úmyslem zabránit nám kluka odvést, jenže v té chvíli se bezmocně složili na zem. Stačilo přimrazit jim nohy.

„Dostali jste poslední možnost napravit zločin únosu,“ řekl jsem tvrdě. „Propásli jste ji, můžete teď toho litovat.“

„Hilfe!“²³ vykřikla žena zoufale, když jí svět zhasl do tmy.

„Du Tschechische Drecksau!“²⁴ přidal její muž nadávku.

Dobře zabezpečený dům bývá i zvukově izolovaný, nikdo ze sousedů je neslyšel. Přimražení samo odezní za čtvrt hodiny, oslepení až po půl roce. Jako trest by to mělo stačit. Otočili jsme se a matka si svého Matýska odnášela v náručí, pevně odhodlaná nikomu ho už nedat.

„Vezměte ho na klín, poletíme!“ požádal jsem před domem o kabinku a alkonosta.

„To je vážně mimozemské letadlo?“ ujíšťovala se žena.

22 Co je to? To není možné!

23 Pomoc!

24 Ty česká v-á svině! é prase!0!

„Ne, to je jen upravená kabinka od lanovky,“ usmál jsem se na ni. „Mimozemský je pták, co nás odnese. Nebojte se, unese víc než si myslíte.“

Alkonost seděl na držadle, připravený nás odsud odnést. Byl menší než kabinka a nevypadal na to, že by ji unesl. Jenže tihle ptáci mají neuvěřitelnou sílu a k přenášení těžkých břemen nepoužívají křídla, ale antigravitaci. Jakmile jsme nastoupili, pták nás uchopil a už jsme letěli.

Tak – a teď totéž pětáctýřicetkrát!

=*=

První únosy se zdařily neobyčejně hladce, ale jen protože byly první. V následujících dnech to tak hladce neprošlo. I Němci se po první zkušenosti poučili a ostatním adoptivním rodinám dali policejní ochranu.

Jenže marně. Skoro bych policisty litoval! Ať se snažili jak chtěli, proti mimozemským prostředkům to mělo účinky asi jako zařikávání deště šamanem.

Následujícího dne zabezpečovali první dítě již tři policisté. Jeden hlídal přímo v místnosti, druhý tvořil zálohu v sousedním pokoji a třetí strážil zvenčí vchod do domu. Pokus o překvapení jim ovšem nevyšel. Zdenka krátce před naším příletem prohlédla dům i s okolím kýrsekem a po poradě se mnou záložní policisty, venku a ve vedlejším pokoji, tiše natvrdo přimrazila. Znamenalo to, že je musí do čtvrt hodiny odmrazit, aby jim neublížila, neboť tvrdé přimražení se samo nespraví, ale zato vyloučila překvapení z jejich strany.

Přistáli jsme s kabinkou přímo před domem, kde by nás měl jeden pistolník zblízka na mušce, ale pak už to šlo jako prvního dne. Samozřejmě jsem si kýrsekem předem prohlédl topologii bytu, abych se tu vyznal jako doma. Po odříznutí zámků jsme vešli do domu a zamířili do dětského pokoje, kde jsem na židli přimrazil hlídkujícího policistu. Měl v pohotovosti vedle sebe na

stole pistoli, ale ani to mu nepomohlo. Matka malé Kristýnky mě chytila za ruku a strhla dozadu, ale usmál jsem se na ni.

„Klid, matko, tenhle není nebezpečný!“ uklidňoval jsem ji tlumeným hlasem. „Podívejte se!“

Došel jsem až ke stolu a vzal do ruky policejní pistoli. Její majitel se ani nepokusil po ní hrábnout. Postižený člověk může v tomto stavu pozorovat, co se děje, ale nepohne ani prstem. Vzal jsem pistoli do rukou a pomalým pohybem jsem mu ji prohnul do oblouku, jako by byla z těsta. Viděl to a nejspíš uvnitř hrůzou šílel, ale ani se nepohnul.

„Vezměte si dítě a půjdeme!“ vybídl jsem matku.

Holčička ještě spala v postýlce, ale když ji matka balila do teplé deky, probudila se.

„Jééé, mamííí!“ roztáhla pusinku do šťastného úsměvu.

„Tiše, Týnko, tiše!“ konejšila ji matka.

Podle naší předběžné dohody ji nestrojila, jen ji zavinula do přinesené deky, vzala do náruče a pak jsme již spěchali ven, kde jsem opět vytvořil náš nezvyklý dopravní prostředek.

„Pozor, Vašku!“ varovala mě u domovních dveří Zdenka. „Přijíždí pět policejních aut, nejspíš něco viděli kamerami!“

„Nech mi je!“ požádal jsem ji a ucouvl do domu, přitom jsem zadržel i matku s malou Kristýnkou.

„Počkejte, musím zneškodnit policajty,“ varoval jsem ji. „Teď to bude těžší, je jich trochu moc.“

Vzápětí jsem všech pět řidičů jednoho po druhém za jízdy přimrazil. Auta projela kolem nás bez brzdění, pak jsem ale řidiče odmrazil, aby nehavarovali. Naštěstí tu byla rovná ulice a musím jim uznat, nezazmatkovali a zvládli to. Jenže to už přešli kolem nás a než stihli zastavit a otočit, seděli jsme v kabině a alkonost nás unášel domů.

Divte se, poldové!

==*=

Jedna poučka říká: vyhraná bitva není vyhraná válka.

Tak jako já, pustil se do Němců i Jacek Polak, jenže to vzal opravdu zostra. Sezval si všechny strážné Manuscriptů v Polsku a podnikli trestné výpravy do Německa současně na více místech. A úspěch se dostavil. Během tří dnů vrátili do Polska všechny unesené děti. Na rozdíl ode mne ale nikoho netrestali. Když jsem se na to Jacka telepaticky zeptal, řekl mi, že adoptivní rodiče sice věděli, že děti pochází z únosů, ale podle zákonů Evropské unie to bylo v pořádku. Jack neviděl důvod je trestat a tvrdil, že pro ně bude dostatečným trestem ztráta ukradených dětí. Také Úřady pro přerozdělování dětí se domnívaly, že jejich činnost je v souladu s unijním právem. Vyčetl jsem mu, že by podle té logiky nechal bez trestu i dozorce v Oswietimi, ale Jacek nad tím mávl rukou. Hlavně že byly děti zpátky u svých rodičů!

Ale i poldové v Německu se z neúspěchů poučili. Obydlí adoptivních »rodičů« se ukázala jako nedostatečně chráněná, ale někoho napadlo zavřít chráněnce do podzemních protiatomových krytů z dob Studené války. Bývalo jich na obou stranách Železné opony plno, některé se sice mezitím podařilo zrušit nebo přeměnit na jiné účely, ale zbylo jich v provozuschopném stavu dost, aby se tam mohli ukrýt všichni prominenti. Teď do nich přestěhovali všechny zbývající děti, unesené z Čech.

A zřejmě je chtěli bránit silou.

==*=

Mezitím jsem s další matkou podnikl osvobozovací nájezd na protiatomový kryt s jejím děckem. Bylo to opět obtížnější než předtím, už kvůli množství policistů, navíc se na strážení podíleli i vojáci Bundeswehru. S Zdenčinou pomocí jsme přimrazili ty, co by nám vadili, pronikli jsme do krytu a vynesli ven dítě, jenže venku vyvstal nečekaný problém. Policisté si na nás přivolali vojenský bitevní vrtulník.

Přimrazit posádku vrtulníku bych jistě dokázal, ale nemohl bych zajistit, aby nehavarovala. Napadlo mě použít klamný cíl a Zdenka se toho chopila. Vytvořila obraz kabinky i s alkonostem a zvedla ho do výšky, jako kdybychom odlétali. Očekával jsem, že helikoptéra bude pronásledovat falešný cíl a já pak v pohodě odletím, ale proběhlo to trochu jinak.

Ve vrtulníku zřejmě seděli opravdoví mistři. Holografický obraz lanovkové kabinky se sotva rozletěl a helikoptéra se za ním vrhla jako chrt za zajícem. A to se ví, rychlostí vlaštovky by jim alkonost neuletěl. Jenže jsem pořádně zbledl, když se ozval štěkot leteckého kulometu.

Proboha, oni to myslí až tak vážně?

Holografickému obrazu uškodit nemohli, ale neohlíželi se ani na to, co jejich střely vyvedou, až neškodně proletí obrazem a budou pokračovat dál? Chtělo se mi zařvat jako kdysi Švejk: »Co blázníte, vždyť jsou tam lidi!« Střílet ostrou municí v hustě zalidněné oblasti je přece zločin! Těm pitomcům by nevadilo, kdyby zastřelili i to dítě? Neměl bych je přimrazit bez ohledu na to, jestli havarují, nebo ne? Jenže to by spadli mezi domy, ne, to si na svědomí nevezmu.

Přivolal jsem si pravého alkonosta i s kabinkou, rychle jsme nastoupili, ale tentokrát jsme nevzlétli vysoko a nezamířili přímo k hranicím. Raději jsme chvíli kličkovali ulicemi města, než jsme se dostali na jeho okraj, co nejdál od nejkratšího směru domů. A i pak jsme letěli tak nízko nad zemí, až jsme se museli vyhýbat i elektrickým drátům. A pořád jsem se rozhlížel kolem, abych nepropásl, kdyby nás ti splašení pistolníci objevili.

Naštěstí se zdálo, že tato taktika měla úspěch. Změnili jsme směr k hranicím a před nimi jsme se vznesli do výšky bezpečně před gledointy.

Další štěstí bylo, že na severu Čech je docela snadné poznat hranici mezi Německem a Čechami.

Na české straně elektrárny sirným deštěm vyhubily lesy. Na horách zbyly jen holé kmeny jako žalující les šedých tyčí, kdežto na německé straně se lesy vesele zelenaly dál. Mezitím již nastala změna, i české elektrárny dostaly konečně odsíření, ale zničeným lesům to život nevrátilo. Pomohlo by jen nové zalesnění, jenže na to v Čechách nebyly peníze. Odlesněné svahy mezitím podléhaly erozi, voda odplavovala půdu a rozdíl mezi českou a německou stranou se nezmenšoval.

Jak ale vysvětlit, že na německé straně síra nepadala?

Vysvětlení je prosté. Němci – i ti Východní, se o své lesy starali. Ne jako Češi, kteří tento kraj prostě odepsali. Když Němci zjistili, že lesům sirné deště škodí, začali je vápnit, aby kyselost zneutralizovali. Výsledek je dodnes znát, pouhým okem je vidět, kudy vede hranice. Což nám ohromně pomohlo. Jakmile jsme se ve výšce přehoupili přes gledointovou hranici, snesli jsme se níž a podél hranice jsme se nejkratším směrem vraceli.

Hurá! Jsme doma!

==*==

Glychilti

Dobryňa s Nastasjou nás navštívili nečekaně. Přerušili kvůli tomu i pokládání další »železné opony« napříč Evropou. Zdenka je viděla už při jejich minulé návštěvě, takže se s nimi přivítala jako se známými.

„Měl jsi úžasný čich!“ pochválil mě Dobryňa, když jsme se přivítali. „Tisíce let na koních jezdíme po Rusi širé, až teď jsme je za motocykly vyměnili, celou dobu nám to vyhovovalo, ale teprve »glychilti« je vhodná doprava strážců v dalším tisíciletí!“

„My jsme to přece také hledali, ale marně,“ řekl jsem.

„Hledali jste špatně,“ řekl Dobryňa. „»Glychilti« je služba, ne předmět. Nemůžeš ji postavit někam do kouta. Je to něco jako mezi hmotnými částicemi foton. Přestane-li se pohybovat, zmizí. A stejně tak »glychilti«. Nemá smysl hledat ji mezi předměty.“

„Hledali jsme to jako službu!“ odmítl jsem jeho vývodu.

„My jsme ji nehledali, ale zeptal jsem se Machjů,“ pokrčil rameny Dobryňa. „Stačilo znát jméno, pak už se to v Manuscriptu najde včetně návodu.“

„No dobře, hledali jsme špatně,“ přijal jsem to. „Nenapadlo mě zeptat se, asi mám pořád před nimi moc velký respekt. Ale jak se to tedy používá?“

Dobryňa nebyl tajemný jako Manuscript a vysvětlil nám to rád. Řízení glychilti bylo naštěstí vrchol jednoduchosti. Byla to vlastně jen bublina silového pole, občas se chovala jako hmota, jindy jako vlnění. Do glychilti se nenastupuje, vytvoří se vždycky kolem pasažérů, jen by měli být aspoň přibližně shromáždění do houfu, u větších skupin do dvoj- až čtyřstupu. Z toho je zřejmé, že glychilti nemá ani pevný tvar. Může to být jednoduchá bublina pro jednoho, ale i dlouhý airbus bez křídel. Snadná je i pilotáž. Prostě se pomocí kýrseku určí cíl a glychilti tam doletí, jen v cíli ještě vyžaduje bližší určení přistání.

Pro záchranu dětí to bylo ideální.

==*=

Pak už nám to šlo jako po másle. I kdyby Němci schovali ty děti na severní pól, neochránili by je. Napadlo mě, jak by s tímhle měli snadný život únosci a vyděrači. To by byla prostě katastrofa. Pozemskými prostředky bylo glychilti nedostižné.

Během jediného dne jsme všechny české děti vrátili jejich pravým rodičům. To se ví, ti by nás samou radostí umačkali, ale nedali jsme jim šanci. Šlo to ráz naráz. Navštívit matku – spolu s ní do Německa – s dítětem do Čech. K Němcům jsem přiletěl jako blesk, s využitím momentu překvapení krátkodobě přimrazil strážce, matka si přivolala dítě a odnesli jsme je. Němcům proti nám nepomohly ani protiatomové bunkry. Vždycky jsem dokázal otevřít i tlusté pancéřové dveře, navíc jsem měl díky kýrseku přehled, kdo se kde uvnitř nachází a na koho si musím dát pozor. Zdenka mi pomáhala vyhledávat současný pobyt dětí a já jsem pro ně létal. Glychilti dokázalo odstartovat i zevnitř budov a když to nešlo dveřmi, promáčkli jsme se ven oknem.

Škodami jsem se nezabýval. Považoval jsem je za součást trestu za únosy našich dětí. Naopak jsem se nezdržoval trestáním únosců. Jacek měl pravdu, stačí, že jim děti zmizely.

Ale i Dobryňa měl pravdu. Děti se staly tím nejcennějším, co dnes který národ má. A nemít děti? Mimoszemšťané to nikdy naplno neřekli, ale je to hodně krutý trest. Bylo dobře, že to řídili právě oni. My bychom se toho kroku kvůli těžkým výčtkám ani neodvážili, i když jsme cítili, že byl nutný. Svět už nikdy nebude takový jako donedávna!

Mimoszemšťané zkrátka udělali všechny nepopulární kroky za nás a my jsme se zabývali jen drobnými důsledky. Doufejme, že to tak bude lepší!

Video zničení bitevního vrtulníku Bundeswehru oblétlo pro výstrahu svět a ani Američané, ani Evropská unie si už netroufli

překročit nové hranice silou. Pořád se snažili na nás cenit zuby, pořád trvali na »dodržování smluv«, jenže Česká republika jim vzkázala, že smlouvy musí být uzavírány dobrovolně. Ty, co se nám pokoušejí mocensky vnutit, jsou bez našich podpisů! Tomu se ale říká diktát a ten, lisabon nelisabon, neuznáváme.

V Čechách se všechno postupně stabilizovalo. Pravdou je, že jsme se nechovali demokraticky. Jako mluvčí mimozemšťanů jsem navštívil Parlament, kde jsem poslancům už jen suše sdělil, které zákony musí zrušit a které zavést. Nedivil jsem se ani, že se zpočátku cukali. Aby jim nějaký mladíček diktoval něco, s čím oni sami nesouhlasili? Jenže jim to nebylo nic platné. Svědomí mě přitom nijak netrápilo. Naši poslanci byli tak jako tak loutky, převzal jsem jen roli loutkovodiče. Předtím poslouchali na slovo Brusel, to jsme jim zkrátka odstříhli a poslouchali teď nás.

Až jsem se toho někdy hrozil, jaký bych byl despota, kdyby to záleželo jen na mně!

Naštěstí změny nepocházely jen ode mne. Dohadovali jsme je mezi všemi strážci Evropy. V Evropě jsme měli s Zdenkou všeho všudy dva hlasy a většinou rozhodovali ti staří. Hlavní slovo mezi nimi měl Sergej Voronin. Měl v malíčku všechny právní systémy Evropy, věděl kde jsou jejich slabá místa a uznávali ho všichni. A jak jsme je mezi námi dohodli, tak jsme je postupně vnucovali zemím, kde jsme žili.

Nejsou ale zákony jistým druhem smlouvy? Nebyl to tedy od nás diktát? Jistěže byl! Připomeňme si však, že dnešní zákony vznikly pod diktátem Evropské unie a my jsme jen ty pokřivené paragrafy napravovali.

To se ví, že si toho Západní Evropa hned všimla a spustila svou propagandu.

Skutečnost však byla, jako obvykle, těm titulům vzdálená. Reformy nepřicházely z Ruska, naopak Rusko přebíralo reformy z Polska, Maďarska a drobet i naše. S nepatrným zpožděním je

přebírali i strážci v Indii a v Číně, ale nenutili jsme jim je, prostě se jim líbily. Ani mimozemšťané proti nim neprotestovali. Kdyby se to stalo, hned bychom se zamysleli, kde jsme udělali chybu.

V žádném případě nešlo o obnovu Sovětského svazu, natož »plíživou«. A jádro Evropské unie nevzdorovalo Ruskému tlaku, neboť jsme na nikoho žádný tlak nevyvíjeli. Neměli jsme k tomu důvod. Západní Evropa byla pod správou mimozemšťanů a byla zřejmě odsouzená k zániku. Pro nás už nebyla zajímavá a necítili jsme oprávnění tam zasahovat. Výjimkou byl návrat zavlčených českých dětí, ale to nám mimozemšťané zřejmě tolerovali.

O diktátu z Ruska se rozhodně mluvit nedalo. Byl to tedy diktát mimozemšťanů?

Ano, to je zcela správné pojmenování. Mimozemšťané nám vnucovali normy chování, jaké bychom měli mít i sami od sebe. Jenže naše zákony měly k ideálům nebetyčně daleko. Důkazem jsou války, které lidé téměř nepřetržitě vedli. A když v poslední válce mimozemšťané lidstvo zachránili, měli právo vnutit nám takové zákony, aby další války znemožnily.

Uznávali jsme právo každého člověka na vlastní názor. A to se rozumí, většina lidí byla proti nám. A nejen ti, nad nimiž visel Damoklův meč hrozby vyhynutí. Nesouhlasili s námi ani všichni na naší straně hranice, tvořené gledointy. Když se ale neziskové organizace v Čechách opovážily veřejně navrhnout »dobročinnou akci«, spočívající v »dobrovolném věnování našich nadbytečných dětí strádajícím sousedům«, narazily na naprostý nezájem. Bylo to přece jen něco jiného než darovat nadbytečné potraviny, šaty nebo boty. Ti, kdo by své děti lhostejně někomu věnovali, je teď sami neměli. A rozdávat z cizího? To přece není tak chvályhodné a vždycky to vzbudí odpor.

Právo na vlastní názor jsme lidem nebrali, avšak neuznávali jsme nikomu právo na násilí. Tím jsme se lišili od všech režimů před námi. Nechávali jsme mluvit každého jak chtěl a co chtěl,

i když při tom plamenně vyzýval k násilí. Ale běda každému, kdo se opovází násilí skutečně použít! Tvrdili jsme, že se lidé musí už konečně zbavit stádního chování! To ať přenechají zvířatům, ale člověk se za své činy musí zodpovídat.

Největší průlom jsme proto museli udělat do justice.

Jedním z největších zločinů je požadavek, aby justice byla naprosto nezávislá. Kdyby to měla být nezávislost na politice a na politickém státu, bylo by to správné, jenže katastrofou bylo, že se to »podařilo« přehnat do opačného extrému a soudci přestali být závislí i na zákonech a na zdravém rozumu, což rozhodně správné nebylo. Právníci navíc prosadili zásadu, že musí být extrémně dobře placení, aby nebyli korumpovatelní. Což je další nesmysl, dávno správně pochopený gangsterem Al Caponem, když tvrdil: »Úplatek není věcí cti, ale pouze výše sumy«. Výsledkem totiž bylo, že se právníci všude ve světě stali státem uznávanou a zcela nedotknutelnou Mafií.

Dobrá, ale co s nimi? Někdo soudit musí a nás Strážců je na to málo. Museli jsme proto vystačit s těmi dosavadními, jen měli konečně soudit spravedlivě. Věděli jsme, že to nebude snadné, ale jiná cesta nebyla. Než doroste nezkažená generace právníků, musí soudit mafiáni, jen je třeba zajistit dvě věci: aby stará generace nezkazila mladou a aby i současní justiční mafiáni začali soudit spravedlivě.

To první měly zajistit právnické fakulty, řízené až doposud mafiánskými metodami. Právnické fakulty jsou všude ve světě pověstné podvody. V Čechách se na veřejnost dostalo vědomí jen o pověstné špičce ledovce. Plzeňská právnická fakulta »proslula« prodejem titulů bez odpovídajícího studia, tak tam »vystudovala« i většina »profesionálních politiků«. Z právnické fakulty v Praze na veřejnost prosákly podvody s přijímacími zkouškami. Byl to jistě vynikající začátek kariéry novopečených juristů – podvod již na vstupu do školy!

To druhé, totiž dokázat, aby i současní soudci začali soudit spravedlivě, se na první pohled jevilo jako stejná Sisyfova práce.

Přitom se oboje dalo řešit podobnými prostředky.

Dosavadní praxe řešení soudních přehmatů i vyložených justičních zločinů byla zcela nesmyslná. Když došlo po nějakém nespravedlivém rozsudku k odvolání, odvolací soud často uznal, že »došlo k porušení zákona«, ale vadný rozsudek vrátil soudu, který »porušil zákon«. Jako kdyby vracel ukradenou věc zloději, aby ji poctivě vrátil majiteli.

To se rozumí, že se poslanci zdráhali podpořit zákon, který by znamenal citelný postih soudců po takovém »přehmatu«. Soud který vynese vadný rozsudek zkrátka zaplatí pokutu ve výši dvou měsíčních platů všech, kdo se na zmetku podíleli. Při obrovských platech soudců to byla hodně citelná pokuta. A pokud se prokázal úplatek, byla výše pokuty ještě dvakrát vyšší!

Největší potíž je jistě s prokazováním úplatků. Bez kýrseku je to bezesporu nadlidský úkol. Jenže kýrsek vnáší do vyšetřování úplně jinou dimenzi. Když se dá kýrsekem zpětně zobrazit téměř cokoli, včetně zvukového doprovodu, je problém jen v soudním uznání záznamů z kýrseku jako důkazu. Záznamy z kýrseku jsou totiž tak dokonalé, že se nedají falšovat žádnými pozemskými prostředky. Falšovat můžete fotografie, film i zvukové záznamy, na filmových tricích je přece založené celé odvětví filmového průmyslu, to ale u kýrseku neplatí. Kýrsekem můžete pořídit záznam z různých úhlů, ale na zaznamenaném ději nezměníte ani mrknutí. Záznamy kýrseku jsou prostě korunní důkaz. V Čechách jsme však museli nařídít soudcům zákonem, aby je přestali podle své libovůle zpochybňovat. Když soudce vynese vadný rozsudek navzdory svědectví kýrseku, dopadne nejhůř on sám. U případů, kde soud ignoroval záznam kýrseku, nekončí úspěšné odvolání jen pokutou, ale okamžitým a doživotním odvoláním provinilců.

Ignorovat důkazy z kýrseků se zkrátka nevyplácí.

Damoklův meč záznamů z kýrseků, obrazně řečeno, začínal viset i nad advokáty a nad učiteli právnických fakult. Podvody se zkrátka nesmí trpět nikomu.

Ani právníkům však nebereme právo na nesouhlasný názor, pokud nepřekáží dopravě a volnému pohybu nezúčastněných osob před budovou Parlamentu.

Otázkou je, zda jim Parlament vyhoví.

==*=

At' sousedovi chcípne prase!

I když jsme s rozhovory o oddělení nepokročili a formálně jsme byli pořád členy, od Evropské unie jsme se již oddělili.

I když skončily veškeré dotace, příspěvek do Unie jsme dál platili v plné výši. Evropská unie uvalila na české výrobky cla, aby omezila náš vývoz, ale zisky z německých podniků nerušeně proudily z Čech do Německa a nikdo tomu nebránil.

I když se Němcům v současné době dařilo, turistický ruch do Čech téměř ustal. Bývali dřív na první přičce, teď jejich místo zaujali Číňané. Ne že by Číňanů v Čechách přibýlo, ale zmizeli Němci. Také Češi se přestali vypravovat do Německa. Rodiny by tam mohly přijít i o děti a obecně tam zavládla nevraživost i vůči jednotlivcům. Německá Policie začala Čechům dávat likvidační pokuty za kdejaké malicherné prohřešky a když nemohli na místě zaplatit, zabavovala jim automobily. Několik desítek turistů se muselo do Čech vracet pěšky, další už to raději ani neriskovali.

Závist je zlá vlastnost!

V této nejméně vhodné chvíli se navíc plně projevila hrubá chyba České národní banky. Tak dlouho uměle oslabovala českou měnu tištěním nekrytých českých bankovek a jejich prodejem mimo Čechy, až se z nich stala časovaná bomba. Jakmile se jich zahraniční majitelé začali zbavovat, nekryté peníze se vrátily do Čech, způsobily v Čechách hyperinflaci a většina lidí tak přišla o své úspory.

Češi se jako obvykle v těžkých časech opět rozdělili na dva protichůdné tábory. Velká část bezdětných si říkala »unionisté«. Ti odchodu z Evropské unie hlasitě litovali a začali agitovat pro pokorný návrat pod její křídla. Rodiny s dětmi byly ovšem proti a logicky argumentovaly, že by byl návrat spojený s povinným odebíráním »nadbytečných« dětí. Unionistům se však tato cena zdála docela přijatelná a oba tábory se prostě nemohly shodnout.

Utěšovalo nás, že podobné problémy měli i Slováci, Maďaři a Poláci. Jenže u těch národů měli zastánci rodin jasnou převahu, kdežto v Čechách se zdálo, že převažují unionisté. Začali nahlas volat po referendu a když je neprosadili, vyzvali mě jako zástupce mimozemšťanů na televizní duel, kde by se podle nich mělo ukázat, kdo má pravdu.

Když duel, tak duel, řekl jsem si. Výzvu jsem přijal, ale jen napůl. Pro jistotu jsem se tam totiž nevypravil osobně, ale pouze v podobě holografického obrazu. Kdo dokáže vyměnit za nejistou životní úroveň děti, ke všemu ne jeho vlastní, tomu se nedá věřit, že své požadavky neprosazuje jen slovy. Dosavadní pořady České televize napovídaly, že zdejší zaměstnanci jsou unionisté a budou svým nepokrytě fandit. Požadoval jsem aspoň, aby za unionisty mluvil jediný zástupce, aby neměli tak výraznou početní převahu.

Připravili pro nás dvě tribuny, za nimiž jsme měli stát. Proti mě stál vybraný mluvčí za unionisty s krásným českým jménem Ferdinand König a pohledem do hlediště jsem pochopil, že v něm není jediný zastánce českých rodin. Inu, vyváženost! Moderátor se jakž takž snažil udržet aspoň zdání pořádku, ale jen mikrofon se zesilovačem mu dával šanci překřičet bouřící osazenstvo sálu.

První překvapení mě ale čekalo hned na úvod. Moderátor mě představil divákům jako »kolaboranta mimozemské okupační armády« a v sále se okamžitě strhl dlouhotrvající pískot a bučení, že nebylo slyšet ani slovo. A když pak představil mého protihráče jako »typického Evropského vlastence«, rozezněl se sál naopak pochvalným potleskem, aby bylo předem jasně znát, komu mají diváci České televize fandit.

Kdybych něco podobného neočekával, měl bych asi nárok pořádně se urazit, ale naštěstí jsem se před duelem tajně účastnil porady vedení České televize, takže jsem věděl, jakou taktiku si vymysleli. Tohle ještě nebylo nejhorší. Horší bylo, že moderátor diváky v sále dirigoval, jak se mají chovat. Roztažené prsty právě

ruky měli chápat jako začátek potlesku a zaťatou pravou pěst jako pokyn k protestnímu bučení a pískotu. Asi kdyby nepochopili, jak se mají chovat bez tohoto dirigování. Celé to vyznělo jako dobře připravené divadlo. A kdyby přece jen něco neklaplo, byl vedle ve střihačské kabině připravený cenzor s obvyklou zpoždovací smyčkou, připravený přenos kdykoliv přerušit reklamou, aby to diváci u televizorů hned nepochopili jako cenzuru.

Připravení byli dobře, ale já také.

=*=

Jak jsem čekal, moderátor dal první slovo Ferdinandovi Königovi.

„Musí to být hrozný pocit vědět, že zrazujete nejen vlastní národ, ale celé lidstvo, že?“ zaútočil na mě a zvedl tím frenetický potlesk celého sálu.

„Necítím to tak,“ odvětil jsem, když potlesk trochu utichl.

Jenže současně s mým prvním slovem začal sál hlučet ještě víc, až nebylo slyšet ani slovo. Podle moderátorovy zaťaté pěsti to bylo jasně zaměřené k mému umlčení. Jenže to už z našeho doupěte zasáhla i Zdenka. Hned na začátku vyřadila přimražením cenzora a zrušila čekací smyčku, teď navíc přerušila zvukovou linii a vřadila místo ní jen to, co jsem říkal – beztak jsem to říkal vstoje v našem doupěti, aby se můj obraz i zvuk přenesl do sálu. A tak, zatímco dvě kamery zabíraly řvoucí sál a jedna jediná se zaměřila na mě v očekávání, jak se na to budu tvářit, pokračoval jsem klidně, jako by se nechumelilo.

„Záchrana lidstva není zrada...“ mluvil jsem úplně klidně dál. V sále mě ovšem neslyšeli, už protože dělali všechno, aby mě umlčeli, jenže televizní diváci slyšeli řev davu jen jako slabý šum v pozadí a moje slova šla do éteru srozumitelně.

„...za zradu vlastního národa považuji snahu odebírat lidem děti, kterých je poslední dobou ve světě nedostatek.“

Můj duelant ovšem tato slova neslyšel, ve řvoucím sále jim nebylo rozumět. Jakmile jsem zmlkl, dal mu moderátor pokyn a současně gestem utišil dav v sále. Poslechli ho okamžitě, měli to dobře natrénované a byli kromobyčejně disciplinovaní.

„Nemáte na to co říci, že?“ vyjel si na mě pan König.

„Ale mám,“ odpověděl jsem, jenže současně s povelom, který opět spustil řev v sále, i když mi nevadil. „Nacvičili jste si, jak mě umlčet, ale televizní diváci mě slyší dobře, takže si mohou udělat správný úsudek o trapné jednostrannosti tohoto pořadu.“

Moderátor i můj protivník mě nechali mluvit v dobré víře, že mi nikdo nerozumí ani slovo. Zřejmě si mysleli, že jsem se rozhodl znemožnit se. Když jsem umlkl, dal moderátor opět slovo panu Königovi současně s povelom k davu, aby ho nerušil.

„Na vašem místě bych se hanbou propadl!“ špičkoval dále König. „Musíte mít opravdu hroší kůži, když jdete proti celému národu! Platí vás aspoň mimozemšťani dobře za vaši zradu?“

„Chcete-li se propadnout hanbou, proč tu ještě stojíte?“ usmál jsem se při pomyslení, že ten nafoukaný panák ještě netuší, jak se věci mají a myslí si, že mluví jen on.

„Musíte mít opravdu hroší kůži, když jdete proti celému národu!“ vrátil jsem mu jeho vlastní slova. „Bandu v tomto sále nepovažuji za celý národ, ale za najatou klaku dirigovanou panem moderátorem. Televizní diváci mě slyší dobře a jistě si všimli, že se mě klaka v tomto sále pokouší umlčet vždycky když jim pan moderátor ukáže zat'atou pěst. Pokoušíte se naservírovat národu, že nemám co říci, ale jen se ztrapňujete.“

Dav řval přesně podle povelů, netuším, že se televizní diváci soustředí na moderátorovy ruce a zjišťují, jak je Česká televize chtěla vodit za nos.

„Vaše nezodpovědné a neváhám říci, zrádné počínání, které nás odděluje od vyspělých zemí Západu směrem k zaostalému Rusku, by mělo být po zásluze exemplárně potrestané!“ zmohl se

pan König na trochu rozvinutější větu, po níž se v sále rozpoutal bouřlivý potlesk, který na povel přešel v pískání a bučení, jen co jsem otevřel ústa já.

„Zradou národa by bylo prodat naše děti za chomout, do kterého nás vyspělé země Západu zapřahují,“ přitvrdil jsem. „Rusko s tím nemá nic společného. Rusové mají svých starostí víc než dost a o nás nestojí. Víme, že odtržením od Evropské unie naše životní úroveň klesla, ale to je způsobené tím, že nás bývalí partneři začali nevybíravě dusit. Zavedli proti nám cla, nutí nás platit, aniž bychom za to něco získali, kde mohou, šikanují naše lidi a dokonce k nám už vyslali lupičská komanda na lov dětí. To jen ukazuje jejich vztahy k nám. Oddělit se od té vlčí smečky je jediná možnost, jak náš národ zachovat. Jestli by mělo být něco exemplárně potrestané, pak je to snaha prodat naše děti za jejich chomout. Vám v sále to nedošlo, beztak o pravdu nestojíte, ale lidé u televizorů si to jistě v hlavách přeberou.“

Až jsem se divil, jakou mají ti lidé v sále výdrž. Že už je od toho bučení nebolí ústa? To se tu ale sešla sebranka!

Jenže v té chvíli mě z transu vytrhl Rudolf, strážce od Plzně.

„Vašku, útočí na nás Němci!“ sděloval mi telepaticky.

=*=

„To snad ani nejde,“ odpověděl jsem mu rovněž telepaticky.

Překvapením jsem umlkl i na duelu, kde to pochopili jako že už nemám co říci a na povel moderátora přestali bučet. Ale já už jsem byl duchem u Rudolfa.

„Od Německa nás přece dělí gledointy, přes ně se nikdo nedostane, leda přes těch pár hraničních přechodů anebo letecky,“ řekl jsem, i když jsem věděl, že Rudolf o gledointech jistě také ví.

„Použili oboje,“ vysvětloval mi. „Obsadili naše hraniční přechody, projeli tudy s tanky a nad nimi vytvořili letecký most

s výsadkáři! Na letiště v Ruzyni dopravili své tanky letecky, to už není žádná legrace!“

„To už tady bylo,“ řekl jsem. „Obsadili nás jak Němci, tak i Rusové!“

„Jenže Rusové tady nestříleli jako divá zvěř!“ přerušil mě. „Tihle střílejí! Naši maňáskovou armádu smetli letecky už během prvních deseti minut. Teď bombardují naše města, hlavně sídliště a střílejí civilisty! Nikdo nemá tušení, kolik máme mrtvých, ale budou to tisíce!“

„To je ale válečný zločin!“ vybuchl jsem.

„Jistě,“ souhlasil Rudolf. „Ale co s tím uděláme? V Čechách jsou jich desetitisíce, munice mají dost a pořád střílejí!“

„Úplně uzavřu hraniční průchody a zvětším výškový dosah gleďointů, tím Němce od nás spolehlivě oddělím! A pak se do nich pustíme. Machjové nám přece obranu povolují! Řekl bych, že nám na to postačí přimrazení!“

„V tom je můžeš nechat sotva čtvrt hodiny!“ připomněl mi.

„Až se proberou, budou už v železnicích!“ řekl jsem. „Pak si s nimi poradí i Policie!“

„O tom bych pochyboval,“ řekl Rudolf. „Na více místech se k nim naši policajti přidali.“

„A sakra!“ uklouzlo mi. „No, dáme se do nich! Kde nestačí přimrazení, přitvrdíme! Oslepení na rok je důkladnější. Umíš to, ne? A kdo se k nim přidá, na toho sedí paragraf o vlastizradě a za to je za války pěkně mastný trest!“

„Dobře, dám se do nich!“ vzdychl si Rudolf. „Oslepení jsem nikdy nepoužil, ale snad to zvládnou. Jen je nás na ně trochu málo! Poláci nám nepíchnou, mají stejný problém, Němci vtrhli i k nim! Nebude lépe pozvat si na pomoc Rusy?“

„Rusy? V žádném případě!“ odmítl jsem. „Předhazovali by nám to ještě dvě stě let!“

„Kdo?“ opáčil Ruda. „Ti, co sem pozvali Němce?“
„Myslíš, že to bylo na pozvání?“ zarazil jsem se.
„Koordinované to bylo. Jak jinak vysvětlíš, že se k nim tak ochotně přidali naši policajti?“
„No, uvidíme!“ ukončil jsem to. „Začneme. Hrrr na ně!“
Ruda pamatoval husity, tomu to zvedlo elán!
„Máš pravdu!“ okřál. „Hrrr na ně!“

=*=

Sál v televizním duelu mezitím oslavoval jakousi – podle nich vtipnou – hlášku pana Königa a všichni čekali, jak mě umlčí řevem, jen co otevřu ústa. Jenže já jsem považoval televizní duel na pozadí posledních událostí za bezpředmětný. Zdvihl jsem ruku a protože sál na to reagoval ještě větším křikem, zařval jsem tak hlasitě, až jsem všechny překřičel. Stačilo pořádně zesílit zvuk.

„Konec duelu!“ prohlásil jsem. „Napadli nás Němci! Dostal jsem právě zprávu, že je Česká republika ve válce s Německem.“

„Hurááá!“ ozvalo se hromové jásání v sále.

Takže unionisté jásají, když někdo naši zem přepadl? Není to přiznání k vlastizradě? Počkejte, darebáci, na vás si posvítím! Ale teď na to není čas. Obrátil jsem se přímo do televizní kamery s výzvou pro televizní diváky.

„Občané! Jsme ve válce! Napadli nás Němci, jako vždy bez vyhlášení války. Střilí civilisty, ženy a zejména děti! Odbzbrojíme je, ale nebude to hned! Nevycházejte proto z domů, zabarikádujte se v nich! Barikády nikoho nezachrání, ale každá minuta zdržení je dobrá! Obracím se na Policii České republiky! Nevyhledávejte přestřelky s okupačními vojáky! Nechte nám je! Až je oslepíme, nebudou nebezpeční. Chovejte se k nim pak rytířsky, nebijte je! Nejsme jako oni! Oslepení bude pro ně dostatečný trest! Nikdo z nich tomu neujde!“

Sál na ta slova umlkl. Jednak asi všichni pochopili, že mě jen tak nepřekřičí, ale také je ohromilo, co jsem řekl. Některým

už došlo, že vpád »sprátelených« vojsk nedopadne podle jejich představ, neboť máme mimozemské prostředky, o kterých nikdo neví nic víc, než že oslepují. A to se nedávno přece v Čechách dělo, i když jen v malém měřítku!

V sále by byl slyšet i dopad špendlíku.

„A vy tady v sále!“ obořil jsem se na dav, dokud to ještě šlo do éteru, kde to uslyší i diváci. „Říkáte si Evropští vlastenci, ale jásite nad vpádem Němců! Lepší důkaz vaší vlastizrady jste nám nemohli dát! Pohrdám vámi, vy odrodilci!“

Pak jsem se před jejich očima rozprskl do spršky barevných jiskřiček. Duel skončil, teď ať si kvákají co hrdlo ráčí!

Kýrsek nám je potom ukáže!

==*=

Dva americké herkulesy narazily v plné rychlosti do bariéry Diracovy delta-funkce gledointů. Předtím jsme si nevšimli mnoha malých dronů, které trpělivě »otukávaly« neviditelnou přehradu, až zjistily, že sahá jen do dvou kilometrů a výš letadlům nevádí. Když jsem ničivé účinky přehrady zvýšil až do šesti tisíc metrů, bylo to pro všechny nepříjemné překvapení. Až na posádky těch dvou letadel. Nestačily se ani polekat, když je to rozmázlo na čtyři kilometry dlouhé placky.

Ačkoliv byl už večer, bylo ještě dost světla, aby to spatřili ostatní zainteresovaní. Kromě toho ty placky jistě všem blikly na obrazovkách radarů, tak obrovská odrazová plocha nemohla ujít pozornosti operátorů.

Piloti dalších čtyř herkulesů viděli, co se před nimi stalo, a pochopili, do čeho se řítí. Naklonili letouny do prudké zatáčky a zoufale se snažili obrátit, aby do smrtící čáry nevlétli. Marně. Jeden po druhém se i oni změnili ve čtyřkilometrové placky od letové výšky až k zemi, kde zůstaly jen kovové čáry na kamení.

Pak k nim jedno po druhém přibýlo i dvacet osm bitevních letadel, které do té doby »pokojně bombardovaly« česká města

a teď už se vracely z »dobré práce«. Piloty někdo varoval rádiem, snažili se vystoupat co nejvýš, ale Diracova oblast byla vyšší, než si dovedli představit.

Jen dva piloti pochopili, že jsou ve smrtelné pasti. Navedli své letouny tak, aby dopadly do nejbližšího města a pak se sami katapultovali. Usmyslel jsem si, že je tohle gesto přijde draho, až budeme soudit jejich válečné zločiny – a tohle byl další v řadě.

Bylo nás na ně v Čechách jen osm, z toho pět strážců, jedna učednice a dva učedníci a to bylo setsakra málo. Ale měli jsme na ně kýrseky a schopnost na dálku je přimrazit nebo oslepit, to zase bylo něco, s čím nepočítali oni. Vyhledávali jsme je zpočátku podle požárů, které nikdo nehasil, neboť vojáci vystříleli i hasiče, později jsme je museli vyhledávat od okamžiku, kdy je v Čechách vysadily helikoptéry nebo dovezly americké herkulesy a stopovat je, dokud jsme na ně nepřišli. Pak jsme je ale nemilosrdně na rok zbavili zraku. Žalář nejtemnější je za válečné zločiny přiměřeným trestem, to musí uznat i mimozemšťané. Jen u řidičů jedoucích tanků i terénních džípů jsem na okamžik váhal, ale pak jsem jen pokrčil rameny. Kdo seje vítr, sklídí bouři a kdo jede na takhle vražednou misi, dokáže snad zastavit i poslepu.

K našemu největšímu překvapení patřilo, že většina vojáků nebyli ani Němci, ani Američané. Američané pilotovali letadla, Němci tvořili osádky tanků, ale nejvíc a nejkrutěji vraždili pěšáci, bylo jich nejvíc, jenže to byli Arabové a černoši z Afriky.

Slíbili jim snad občanství, když osvědčí věrnost Německu? Možná jim prostě nabídli zabíjet české ateisty, přesně dle příkazů Koránu, které musí každý pravý muslim poslechnout.

V každém případě byli nebezpeční i oslepení. Uměli střílet i naslepo, jen po zvuku, ale především měli dost granátů a mohli se i s nejbližším okolím odpálit. Hlavně aby při tom usmrtili co nejvíc nevěřících! Bylo nám jasné, že zajatců bude tentokrát jen málo. Fanatici se zřejmě nevzdávají.

Velkoryse naplánovaná invaze se postupně změnila na hon na ojedinelé malé skupinky. Ocenil bych, že i oslepení Američané se snažili svým »druhům ve zbraní« pomoci, kdyby nepatřili jako vždy k agresorům. Když to nešlo fyzicky, pak se aspoň pokoušeli pomocí rádia organizovat. Jistě, obsluhovat vysílačky dokázali i poslepu, ale jejich rady byly většinou hovězí. Sami slepí, chtěli by radit vidícím? I když těch vidících bylo čím dál méně a spíš se naplňovalo biblické podobenství »Vede-li slepý slepého, oba v jámu padnou!«

Invaze neslavně skončila již večer prvního dne. Velitelství NATO v Německu se snažilo svému předvoji v Čechách pomoci, jenže na to nemělo prostředky. Němci svými drony »otřukávali« přehrady gledointů, jenže drony do šesti tisíc metrů nevystoupaly a tento průzkum dokázal neprostupnost hranice mezi Německem a východními sousedy. Maďaři i Poláci od nás převzali zvýšení bariéry i oslepování, i když na to možná přišli sami. Neměli jsme čas pomáhat si, byli jsme na tom asi stejně, naštěstí to nebylo nutné a k ránu jsme skončili.

Bilance však byla smutná.

Z padesáti tisíc mužů, kteří pronikli na naše území, skončilo v zajetí sotva osm set Němců a Američanů. Muslimové z Afriky se nevzdávali. I když neviděli, stříleli po každém šustnutí a když jim došla munice, vyhazovali se do povětří, když se k nim blížily kroky.

Na straně Čech byla bilance ještě smutnější. Invazi padlo za oběť osmdesát tisíc dospělých a dvanáct tisíc dětí. Útočící vojáci dostali přímý rozkaz zabíjet civilisty, aby za nimi nezůstal nikdo naživu. Když jsme to zjistili, pořádně to námi otrásl. Ukázalo se, že si s tím neporadíme. Zavolał jsem Dobryňu, abych se optal na jeho názor, případně i na názory ostatních strážců a odpověď mě ani moc nepřekvapila.

„Za Druhé světové bychom to považovali za pádný důvod nebrat zajatce,“ řekl chmurně Dobryňa. „Dnes je jemnější doba, trest smrti se považuje za barbarství. Naštěstí máme dokonalejší prostředky ke zjišťování pravdy. Zkuste zjistit, odkud vyšel ten nelidský rozkaz, kdo ho prováděl neochotně a kdo s nadšením. Podle toho bych odstupňoval tresty. Krátkodobé oslepení – jako poslední výstraha – těm, kdo se i za těch podmínek snažili aspoň o náznak lidskosti. Ostatní bych oslepil natrvalo. Kdyby se nás to týkalo přímo, udělali bychom to tak všichni. Vám to taky radím. Máte-li jiný názor, rozhodněte si to sami.“

Probrali jsme to tedy ještě mezi sebou, ale jiný názor jsme nenašli. Uděláme to tak. Zbývala jen maličkost – najít toho, kdo takový nelidský rozkaz vydal. Jenže tím budeme muset dosavadní nezasahování za našimi hranicemi porušit. Mrtvé děti neoživíme, ale někomu dáme najevo, že překročil meze, které neměl. Kdyby to ale těm grázlům prošlo beztrestně, jistě by si brzy opatřili další kanonenfutr a zopakovali by to. Tohle jim zkrátka projít nesmí!

Uvědomil jsem si ale, že přehrady gledointu mají i kladnou stránku. Dosavadní oddělení od Evropské unie bylo jen formální, teď se ale změnilo na definitivní. Zarazíme úplně penězovody do Německa. Přestanou nám dodávat své zboží, ale jistě si najdeme lepší obchodní partnery a oni budou mít problém, komu vnutí své potravinářské zmetky. Zvýšení bariér gledointů zpřetrhalo mimo jiné i elektrická vedení vysokého napětí. Naše elektrárny musely snížit výkon, jenže na straně Německa v noci nesvítilo ani jedno město. Příliš si zvykli na českou atomovou elektřinu a po jejím odštížení se energetická síť Německa položila. Nás už ale jejich blackouty zajímat nebudou. Ještě že Američané nebombardovali naše atomové elektrárny! Ale tím by uškodili Německu, proto si to asi rozmysleli. Nebombardovali ani továrny, beztak jich má většina německé a americké majitele. Bombardování sídlišť mělo zkrátka přednost. To škodilo jen Čechům.

Tím samozřejmě padlo i další vydírání ze strany Brusele.

Nebudeme čekat dva roky na úplné odstřižení, nebudeme po celou tu dobu Evropské unii platit jako mourovatí, jako museli platit Britové. Když se spočítá, co všechno jsme zaplatili a kolik golfových hřišť, cyklostezek a čapích hnízd jsme za to postavili, vyjde nám, že nás členství v Evropské unii přišlo setsakra draho.

Musíme co nejrychleji obnovit potravinářskou soběstačnost Čech, ale bude jen dobře, když naše silnice přestanou ničit šňůry kamionů. Z našich obchodů zase zmizí banány, zato budeme mít opět zdravé potraviny bez »éček«. Musíme se ale starat, abychom nebyli na nikom tak závislí jako dosud. Ani Rusko, ani Brusel!

Všechno zlé je prý k něčemu dobré.

I když tohle bylo zlé trochu moc.

=*=

Handrkování

Jedním z prvních kroků České vlády po rozdrčení invaze bylo odvolání českých občanů včetně diplomatů ze všech zemí Evropské unie na západ od Čech. Důvodem byla nevyhlášená, leč stále trvající válka a nemožnost chránit české občany v zahraničí. Budovy zastupitelských úřadů měly zůstat prázdné na znamení, že se sem naši diplomaté už nevrátí.

Příkazu však uposlechla jen nepatrná část českých občanů. Většina setrvala na dosavadních místech, včetně zástupců České republiky v NATO a všech českých europoslanců a komisařů.

Vláda České republiky na to reagovala odebráním českého občanství všem, kdo se do pěti dnů do Čech nevrátí. Šlo zejména o nutnost zabránit jim jménem České republiky jednat a uzavírat další nevýhodné smlouvy.

Pro další krok bylo dokonce nutné změnit Českou Ústavu, ale potřebná ústavní většina se rychle našla. Šlo o změnu principů českého státního občanství. Dalo se to chápat i jako milost pro ty, kdo hájili zájmy cizích států proti zájmům České republiky. Pro ně byla ztráta českého občanství jistě snesitelnější než obžaloba z velezrady, i když ji mohli snadno odmítnout poukázáním na to, že jen hájili zájmy státu, který si sami podle své libosti zvolili. Dvojí občanství to jejich držitelům umožňuje, proto se Česká republika raději vrátila k principu jediného občanství. Současně se zpřísnily požadavky na udělování státního občanství cizincům. Zejména se zcela zavrhl princip »ius soli«, tedy získání českého občanství pouhým narozením na území České republiky .

Policisté s dvojitým občanstvím, kteří se během agrese přidali k útočníkům, tak nemohli být obžalováni z velezrady, ale pouze z vražd, které při tom spáchali. Bylo to však výhodnější pro nás, než pro ně. Současně s přerušením diplomatických styků, které

obsahovalo požadavek odchodu diplomatů, navrhla vláda České republiky výměnu zajatců.

Diplomati Německa i Spojených států na výměnu okamžitě přistoupili, i když neměli koho vyměňovat, jejich vojáci zásadně nebrali zajatce. Bylo to jednostranné a bylo by to výhodné jen pro ně... kdyby se jim zajatci vraceli zdraví...

Jenže naši největší a vlastně jedinou použitou zbraní bylo oslepení a návrat slepých zajatců tak radostný nebyl. Zůstali slepí i po návratu domů a starost o ně se přenesla na jejich domoviny. Přidali jsme jim i naše oslepené policisty, pokud měli občanství agresorů. Jsou vaši, nechte si je a hlavně – starejte se o ně! My už s nimi nechceme nic mít!

Ulevilo se vlastně jen České straně. Oslepení Manuscriptem je sice vratné, ale uzdravit oslepené jsme mohli jen my. A my si to setsakra rozmyslíme! Jo, hoši, přišli jste k nám vraždit a chtěli byste milost? Až kočička vejce snese!

Ještě důležitější bude vliv na ostatní vojáky armád NATO. Kdybychom se o oslepené zajatce starali v nějakém zastrčeném zajateckém táboře, nikdo by je neměl na očích, jako když jsme je vrátili domů. Nic tak nepodlamuje morálku vojáků jako váleční veteráni – mrzáci. Zejména když se k nim mateřská země chová macešsky, nebo jen lhostejně, jak se dalo čekat.

Nedalo mi to a chtěl jsem si pohovořit s oběma piloty, kteří se katapultovali, když zjistili, že návrat přes hradbu gledointů je příliš podobný sebevraždě. Oba v pořádku přistáli na padácích, ale tím jejich štěstí skončilo. Měli sice u sebe radiomaják, jehož pomocí by si mohli přivolat záchrannou helikoptéru, jak už se při mnoha příležitostech podařilo, jenže ta by se musela dostat přes naši hradbu, což bylo úplně vyloučené. Možná by se rádi vzdali, jenže já jsem je objevil dřív než rojnice českých policistů, kteří už po nich také pátrali. Dopadli je oslepené a neschopné pohybu. Oslepení byli stejně jako většina ostatních, ale blokáda páteře jim

sebrala vládu od pasu níž. Na cestu domů tedy dostanou invalidní vozík a byl jsem plně rozhodnutý nepodlehnout soucitu. Pro mě to byli hromadní vrahové, i když elitní.

Rozhovor s nimi byl však poměrně krátký. Ti chlapi se stále cítili elitou a mluvili se mnou pohrdavým tónem. Nu, mějte si své pohrdání, uvidíme, jak dlouho vám vydrží! Naznačil jsem jim, že si svou elitářskou arogancí sami zavinili tvrdší trest než ostatní. Méně provinilým můžeme trest časem zmírnit, ale to se rozhodně netýká těch, kdo své lumpárny považují za přednost.

Zpytujte tedy své svědomí!

Času budete mít dost!

=*=

Válka oddělila země Visegradu od jádra Evropské unie lépe a rychleji než vyjednávání, donekonečna protahovaná smečkami dobře placených právníků. Po neúspěchu invaze nebylo co řešit. Správně bychom měli od Evropské unie vymáhat nějaké reparace, ale oni by se toho mohli chopit a na oplátku chtít po nás nějaké závazky. Mrtvým už nikdo život nevrátí, ale na druhou stranu jsme nehodlali platit jejich zraněným odškodné. Jistěže by to byla drzost, ale Němci a Američané jí měli dost, aby je něco takového napadlo. Napáchali u nás spousty materiálních škod, ale to si jistě brzy napravíme.

Místo reparací jsme v Čechách zabavili banky, obchodní řetězce a podniky s německou a americkou účastí. V Německu i za velkou louží se samozřejmě strhl pokřik o krádeži za bílého dne. Co jiného jsme mohli čekat? Stejně tak jsme nečekali, že by k nám ještě někdy dorazily kamiony s řádně zaplaceným zbožím. Ty zase zabavili na druhé straně, jenže o tom taktně mlčeli.

To se ví, tak náhlé oddělení nemohlo projít úplně hladce. Projevila se osudová závislost Českého hospodářství na zemích Západu a to se nedalo překonat ze dne na den. Na druhé straně se nedostatek zboží, zejména potravin, dal snadno vysvětlit válkou.

Vláda musela zavést přidělové hospodářství zejména na základní potraviny a textil. V první chvíli jsem to považoval za zbytečnou opatrnost, zejména u textilu a bot, které do Čech dováželi hlavně Vietnamci a Číňané, jenže se ukázalo, že i oni do Čech dopravují zboží převážně lodní dopravou přes Německo. Tato trasa se den ze dne ukázala jako neprůchodná, lodě by musely plout do Polska a to zatím nebylo dostatečně zaběhané. Lístkové hospodářství se vláda zavázala zrušit, jakmile se hospodářství stabilizuje, jenže to nebylo snadné a nedalo se to čekat hned. České zemědělství bylo po minulých hospodářích v rozkladu, zemědělci pěstovali místo potravin zbytečnosti a lidem hrozil hlad.

Výhodou bylo, že banky, cizí nadnárodní obchodní řetězce a některé podniky dostaly nového majitele – stát. Vláda do nich dosadila státní správce a Karel ze Znojma měl nad nimi dohled. Hned první týden musel dva státní správce odstavit, neboť, jak je v Čechách zvykem, sotva dosedli do ředitelských křesel, začali by podniky pod cenou potají rozprodávat svým kamarádíkům, ale to se v Čechách dalo čekat a Karel se s nimi nepáral. Prostě jim oznámil jejich prohřešky a dal jim na vybranou: okamžitě z toho místa odstoupit, nebo se nechat odvézt sanitkou.

To už bylo v Čechách známé, že nejde o planý poplach ani o pouhé strašení a přistižení velkozloději raději sami prchali.

Většina z nich využila benevolence celníků na pohraničních přechodech do Německa a odjela z Čech, jako by jim za patami hořelo, často i s celými rodinami. Obvykle hned za hranicemi požádali o politický azyl a skoro vždy jej dostali, zejména když novinářům barvitě líčili, jak byli v Čechách za své demokratické přesvědčení pronásledováni.

Kdo se rozhodl odjet, obvykle si to už nerozmýšlel. Většina zlodějů měla z dřívějšíka tajná zahraniční konta a vedlo se jim tam lépe než v přidělovém hospodářství Čech. Ti lidé tam často měli spoustu známých, takže se tam ocitli mezi svými. Odjížděli s plně

naloženými auty, nikdo jim nebránil vzít si tam, co si v Čechách do této doby nakradli, ať to bylo zlato, šperky nebo drahé obrazy. Celníci nic nekontrolovali. Jen banky je krutě zklamaly. Když přešly pod státní správu, ztratily spojení s bankami mimo území Čech a neumožňovaly převody majetku za hranice. Přerušení těch vazeb bylo úmyslné. Bankovními převody by tihle lidé vyvezli podstatně víc, než co se jim vešlo do aut, i když šlo o rozměrné karavany.

Vyjet z Čech bylo velice snadné, s návratem to bylo horší.

Jednak bylo velice obtížné nakoupit v Čechách eura. Banky je stáhly a používaly je přednostně k nákupu potravin, především v Číně. Byl to takový truc-podnik, zvětšovali jsme tím vlastně dluh Evropské unie vůči Číně, ale mělo to i praktickou stránku. Čínská rýže nám pomáhala v nejhorší době překonat nedostatek českých potravin, než se naše zemědělství vzpamatuje z umělého Eurounijního útlumu.

Byl to od Evropské unie svého času vynikající tah, učinit nás závislými na dovozech potravin. A byl to první úkol pro naše manažery co nejdříve tuto závislost ukončit i za cenu válečného přidělového hospodářství. Národ, to se ví, brblal, ale stačilo mu čas od času připomenout rozbombardovaná sídliště a odtržení pak nikdo nezpochybňoval. A pokud ano, pak raději ne na veřejnosti. Nikdo nestojí o rozbitý nos a monokly pod očima.

Druhou překážkou turistiky na Západ bylo pouhých pět dní, povolovaných k cestám na Západ. Kdo tuto lhůtu překročil, toho čekala při návratu těžká procedura opětného udělování státního občanství. Byla to nepokrytě šikana, jenže v této době potřebná.

Neposledním rizikem byla nevráživost Němců k Čechům. Český pas nezaručoval žádnou ochranu a každý musel nést riziko sám. Kdo neměl na Západě dobré kamarády, riskoval, že ho tam všemi prostředky oškubou, jak se ostatně dělo i předtím. Většinu lidí to účinně odrazovalo už před invazí, teď dvojnásob.

Rodiny, odjíždějící na Západ, by navíc riskovaly nebezpečí odebrání dětí v rámci »Programu záchrany Evropy«. Nebylo to ale tak horké. Přerodzdělování dětí se netýkalo těch starších, ty by se špatně poněmčovaly. A rodiny, prchající na Západ, malé děti beztak neměly, takže byly pro záchranu Evropy bezcenné.

Vlastně jich ani nebyla taková škoda.

=*=

Postih viníků agrese jsem ponechal jiným. S Zdenkou jsme už měli jiné, radostnější starosti. Akce mezi špičkami Evropské unie a velení NATO se ujali za Čechy Kryštof z Krumlova a Ruda od Plzně. Konzultovali to s Poláky a přibrali mezi sebe Jacka, a pak také s Rusy, které však odmítli přibrat s tím, že agrese se jich tentokrát netýkala. Vyslechli si jen jejich názory. Co asi řeknou mimozemšťané hodně tvrdým trestům pachatelům války? Rusové je tedy jen ujistili, že Machjové nebudou proti.

A pak už to šlo opravdu ráz naráz.

Prvním krokem bylo vyhubení velitelství NATO na území Evropy. V prázdných budovách zůstali jen kuchaři a pucflekové. Dříve než se to stačilo dostat na veřejnost, další rána zlikvidovala špičky Evropské unie, především komisaře pro obranu a všechny jeho náměstky i formální nadřízené. Europoslancům zasedajícím v Evropském parlamentu se zobrazilo strohé varování:

Mezinárodní tribunál pro válečné zločiny odsoudil za zločin rozpoutání války k trestu smrti všechny osoby, ať vojenské, nebo civilní, zapletené ve vojenském přepadení Čech a Polska. Tento zločin musí být v celém světě trestán jediným způsobem: smrtí.

Všem bylo v té chvíli jasné, že žádné protesty nebudou mít smysl ani váhu. Ostatně nebylo kde protestovat, budovy Českých i Polských zastupitelství byly prázdné a pořádat před nimi různé happeningy a demonstrace bylo stejně účinné jako hučet to někde do staré vrby.

Poslední možností protestu bylo Valné shromáždění OSN. Ale výsledek se neměnil. Český vyslanec při OSN potvrdil, že jsme s obžalobou, důkazy i rozsudky seznámili mimozemšťany, důkazy nám ostatně získaly jejich prostředky. Mimozemšťané naše podklady prostudovali a schválili je jako dostačující.

Na to se nedalo odpovědět prakticky nic. Leda brblat. Běda poraženým pod okupační správou mimozemšťanů!

I když ta okupační správa nebyla na první pohled znát.

Jenže o ní věděli všichni...

==*=

Pár dní před narozením našich dvojčat mě telepaticky volal Dobryňa, jak jsme na tom a jestli nepohrdneme pomocí.

Ujistil jsem ho, že v Čechách je porodnictví na poměrně vysoké úrovni, takže se ničeho nebojíme.

„Podíval ses na statistiky z poslední doby?“ zeptal se mě pro jistotu Dobryňa. „Poslyš, neuvědomuješ si, že všechny obory lékařství spravují vaše elity? Je to stejné i v Polsku, v Maďarsku, dokonce i u nás. Uvědomte si jedno: ty elity jsou dnes ve většině případů postižené »deficitem natality«. Jednal jsem o tom zatím s Machji a ti to opatrně připustili. Část elit si to už asi uvědomila a začala se řídit známým heslem: když ne my, tak nikdo, když jsme bití my, ať dostanou výprask i všichni ostatní! Možná se to netýká všech, ale určitě v tom lítá většina a snad nechceš riskovat životy vašich maličkých! Uvědom si, české lékařské elity vědí, že jste s mimozemšťany jedna ruka a komu by měly víc škodit než vám? Já s Nastasjou bychom to neriskovali!“

„Můžeme si vybrat nejlepší lékaře v zemi...“ namítl jsem, ale hned mi došlo, že to nic neřeší. Ti nejlepší se zcela jistě také počítají k elitě. A když nejsou postiženi sami, třeba tím, že už mají děti odrostlé, mohou být postižení jejich příbuzní a přátelé.

„Myslel jsem si, že se nepřející část lékařů už dávno z Čech odstěhovala na Západ!“ pokračoval jsem už značně váhavěji.

„Tak si to radši nemysli. Podíval ses na statistiky z poslední doby?“ opakoval pro jistotu otázku Dobryňa. „Jestli ne, neztrácej s tím čas, začínáme to už řešit. V Polsku, v Rusku i v Čechách významně stoupl podíl mrtvě narozených a zvedla se i kojenecká úmrtnost. Když jsme bití my, ať dostanou výprask i ostatní! Stačí přece dítě trochu přidusit nebo nechat podchladit!“

„To je přece hyenismus nejhoršího druhu!“ vypěnil jsem.

„Nemusí to být ani úmyslná sabotáž, stačí prosté lajdáctví,“ mírnil to ihned Dobryňa. „Ale teď s tím nic nenaděláme. Donutit lékaře léčit pečlivě jako dřív může být marné. Přišli o perspektivu a tím o pečlivost. Těžko jim vysvětlíš, že i mimozemšťané plánují »deficit natality« časem zmírňovat. Je to ale začarovaný kruh. Kdo se bude chovat zákeřně, tomu mimozemšťané neprominou vůbec nic.“

„Ale chtějí to Machjové vůbec zmírnit?“ pochyboval jsem.

„V komunitě amerických Amishů se nedávno začaly rodit děti,“ sděloval mi Dobryňa. „Zatím jich je pět a snad se jich ještě pár narodí, prý je tam ještě několik těhotných. Jenže s tím je teď konec, další nebudou. Američané se opět angažovali v Evropě...“

„To je potom průšvih!“ rezignoval jsem. „Co s tím?“

„Svěřte se Zeirurbům!“ poradil nám. „Odborníci na lidské organizmy jsou mezi nimi možná lepší než pozemští lékaři. Moje královna u nich rodila poslední tři děti a velice si je pochvalovala. Jsou pečliví a mají jemné ruce.“

„To musím Zdence navrhnout!“ chytil jsem se toho. „Máme ale na jednání málo času.“

„Přivezu ti je za chvíli před vesmírnou bránu!“ slíbil mi Dobryňa. „I s lékařským stanem. Poslyš, jdi se teď poradit s Zdenkou a pak mě ani nevolejte. Když vyjdete branou na Figrozg, budou tam zkrátka čekat. Když si to rozmyslíte, bude to pro ně zajímavý výlet, ale opravdu vřele ti je doporučuji!“

To bylo ovšem slovo do pralice! Takže jde jen o to, jak se
na to bude tvářit Zdenka.
Musím běžet za ní!

=*=

U Zeirurbů

Zdence se zpočátku nezdálo, že by se měla svěřit čtyřrukým, ale po krátkém telepatickém spojení s Nastasjou změnila názor. Nastasja jí to zřejmě vyličila v samých superlativech. Nebyl div. V době, kdy měla své poslední potomky, byl na Zemi středověk a rozdíl mezi Zeirurby a pozemskou vědou byl ještě větší.

Nedávno jsme se s některými skamarádili, když jsme se starali o Punt'u. To se teď ukázalo jako velice dobré. Zdenka k nim neměla žádný odpor, jen se jí trochu nezdálo, že by se o ni měly starat úplně ne-lidské bytosti. Když se pak k tomu přidal pohovor s Nastasjou, ztratila poslední zbytky obav. Naopak si začala až teď uvědomovat nebezpečí hrozící od zneuznaných elit. I kdyby v tom bylo pouhé lajdáctví, dělo se to v tak velkém měřítku, že se to dalo pozorovat už i ve statistikách. A tam by se jeden, dva či několik málo případů ztratily. Kolik jich muselo být, aby ohnuly i statistické křivky? A kolik už za tím bylo lidského neštěstí? Hu! Raději na to nemyslet! Na druhou stranu – jaképak »nemyslet na to«? Tady se hazardovalo se životy nejmenších a ani lajdáctví to nesmí omlouvat, natož jestli je v tom úmysl!

Jenže Dobryňa měl pravdu. Nebudeme riskovat, svěříme se Zeirurbům a popovídáme si s nimi o tom. Proč máme svěřovat ty nejmenší, bezbranné tvorečky do péče lemplům, kteří se o ně ani nechtějí starat, neřkuli darebákům, kteří jim škodit chtějí?

Když ne my, tak nikdo? Asi by bylo lépe otočit to – když se nechcete starat, jděte od toho!

Popovídáme si nejprve se Zeirurby!

Pak uvidíme!

=*=

Dobryňa sice něco hovořil o stanu, který si Zeirurbové ve Figrozgu proti naší bráně postaví, ale když jsme se tam objevili, stan tam sice stál, ale Zeirurbové ho rychle sbalili, naložili nás do

průhledné bubliny glychilti a za deset minut nás vyklopili před skupinou bublin, které Zeirurbům sloužily jako obydlí. Pozvali nás tím do svého »střediska mláďat«, kde se už starali o několik desítek vlastních mláďat a jejich rodičů. Nebudou nás odlišovat od vlastních, to vypadalo nadějně.

Naštěstí ani Zdenka, ani já jsme neměli zkušenosti s lidskými porodnicemi, jinak by nám nejspíš vstávaly vlasy na hlavách. Už to, že ve střediscích u Zeirurbů nebyl žádný nábytek! Všechno se odehrává na podlaze. Je ovšem třeba podotknout, že podlahy tady nejsou obyčejné tvrdé plochy jako naše, podobají se spíš měkkým žíněnkám v tělocvičně. Až je skoro škoda po nich šlapat!

Možná bylo dobře, že jsme s lidskými porodnicemi neměli žádné zkušenosti. Zeirurbové měli naprosto odlišný styl. Zdenka se víceméně odevzdaně připravovala na porodní bolesti, jenže ty v režii Zeirurbů neměly místo. A netrvalo to ani příliš dlouho. Ve chvíli, kdy Zdenku zkroutila křeč, ji dva Zeirurbové jemně položili na podlahu a než jsme se vzpamatovali, vytáhli z ní obě mimina. Tak nějak probíhají porody u některých zvířat. Bez velkých bolestí, potichu a v klidu.

Tohle musíme zavést všude!

=*=

Pobyt u Zeirurbů byl podobný báječné cizokrajné rekreaci, ale na Zemi se zatím děly věci!

V Polsku otevřeli Strážci Manuscriptů Právnickou školu, kde vyučovali mimozemské právo Machjové. Nebylo tak složité, aby byla k jeho zvládnutí nutná vysoká škola, ale nebylo ani tak snadné, aby si je osvojil kdekdo. Machjové vyžadovali od svých žáků »lapez«, neboli »cit-pro-spravedlnost«. Komu chyběl, tomu šetrně sdělili, aby se věnoval něčemu jinému. Chápal jsem to jako nutnost »talentu« v umění. Opravdu nemělo smysl biflovat se pět let paragrafy a pak soudit třeba i proti nim. Mimozemské právo

bylo blíž k umění, zato bylo spravedlivější. Výuka měla také blíž k výchově a cit »lapez« se musel citlivě podporovat.

Machjové se Strážci začali svými »piokja« nahrazovat staré soudce právníky ve většině soudů Polska.

To zase bylo nářků, osočování a stížností! Právníci se tím cítili uraženi, diskriminováni a poníženi. Každý z nich studoval poctivých pět let fakulty – a teď by je měli nahradit holobrádci, kteří měli sotva roční kurs někde u mimozemských housenek?

Jenže v Polsku začaly soudy soudit neporovnatelně lépe než v okolních zemích a bylo mi jasné, že musíme založit podobné školy i v Čechách. Vrátil jsem se aspoň nakrátko do svého zatím opuštěného »doupěte«, abych to mohl probrat s ostatními Strážci. Shodli jsme se, že to bude nutné, ale protože jsem teď byl s Zenkou a našimi kluky Petrem a Pavlem u Zeirurbů, chopili se toho úkolu Kryštof s Rudou a založili v Českém Krumlově »Českou Školu Lapez« pro výchovu nových právníků.

Nábor studentů zařizovat Rudolf v celostátních médiích, kde se nenechal vyhodit, ani nepřistoupil na formu mastně placeného inzerátu, jak požadovali médiamachři. Jako jsem to dělal kdysi já, prostě je odpojil od vysílání a vložil náš krátký náborový pořad. Na protesty médiamachrů se suše vyjádřil, že tuhle službu mají dělat veřejnoprávní média automaticky, neboť jsou za to placená. Tím to haslo, šmytec a konec. Letmo podotkl, že veřejnoprávní média budou potřebovat podobnou reformu jako práva. Tím ale uvrhl celou mediální scénu do obav a nejistoty.

Díky Petru a Pavlovi proletělo v Čechách mimo nás více událostí. Ačkoliv jsem byl pořád oficiálním mluvčím Strážců, začal vystupovat na veřejnosti i Kryštof. Strážci si uvědomili, že není možné nechávat to jen na jednom, ke všemu na nejmladším. Dali se do toho i oni a brzy bylo znát, že jsou starší, zkušenější, nejsou tak do všeho hrrr a vedou si rozšafněji.

Tím lépe!

Všichni Strážci na Zemi se zabrali do změn, probíhajících na území, které měli pod kontrolou. Zbytek světa řídili Machjové. Nikdo netušil, jak to vlastně dělají, ale nechávali jsme jim volnou ruku. Ostatně nám nic jiného nezbyvalo, neboť ty oblasti byly od počátku mimo naši pravomoc. Věděli jsme, že tam lidem bez dětí chybí dlouhodobá perspektiva, ale v současné době si žili lépe než na našem území, takže se tam spousta našich lidí stěhovala »za lepším«. Především od nás utíkaly bývalé »elity«. Nikdo jim nebránil, odjížděli i s veškerým movitým majetkem a zřejmě se jim na vysněném Západě dařilo od počátku dobře, takže nejevili zájem o návrat. Mohli bychom jim vyčítat nanejvýš nedostatek vlasteneckého cítění, ale to jim nevadilo. Pchá!

Ubi bene, ibi patria!²⁵

Ostatně už podle jejich často německy znějících jmen bylo jasné, že vlastenecké cítění k Čechám nebude jejich předností. Dokud se jim u nás dařilo dobře, žili tady, ale jakmile se jim zdálo, že tu bude hůř, opouštěli Čechy jako krysy tonoucí loď.

Povede se jim v jejich nové vlasti lépe? Možná. Ale na jak dlouho jim to vydrží?

Zatím je to netrápilo a nás také ne.

Věděli jsme, že se lidem na Západě daří lépe. V Čechách, na Slovensku, v Maďarsku i v Polsku bylo stále válečné přidělové hospodářství, zatímco v Německu, Francii a severských zemích se měli lépe i migranti, kteří nikdy řádně nepracovali a nepřetržitě žili jen na sociálních dávkách.

Někteří lidé remcali, že by nám bylo lépe v Evropské unii, i kdybychom za to museli platit dětmi. Ale častěji se stávalo, že za tyhle řeči dostávali v hospodách nakládačku. Lidé se totiž už začali dívat dál do budoucnosti. Ano, Němcům se dnes vede lépe, nemusí se starat o děti a hospodářství jim vzkvétá. Uvidíme ale za

²⁵ Kde je dobře, tam je moje vlast...

dvacet let, nebo ještě později! Až současná produktivní generace dosáhne důchodového věku, ale nebude mít komu předat to své vzkvétající hospodářství! Pak to teprve začne jít od desíti k pěti!

V Čechách šlo o to vydržet. Obnovení soběstačnosti není záležitost jednoho roku, ba ani pěti. Zdevastovat pole, vybit stáda užitkových zvířat a uvrhnout zemi do závislosti na dovozu, to šlo tehdejší elitě velice rychle. Prodala do zahraničí co se dalo a ještě se při tom slušně napakovala na úplatcích. A zahraniční vlastníci se s nadšením zbavili konkurence. Francouzi zničili naše moderní cukrovary a pak prodali kvóty na výrobu cukru. Němečtí majitelé propustili dělníky, odvezli z továren stroje a budovy nechali bez lítosti zpustnout. Zahraniční obchodní řetězce zničily otevřenou diskriminací české zemědělské výrobce, aby mohly prodávat své nekvalitní, ale dražší zemědělské produkty.

To všechno teď bylo nutné obnovit, i když elitní manažeři hromadně ujížděli z Čech »za lepším« na Západ.

U Zeirurbů se nás to dotýkalo jen okrajově. Občas jsem se vypravil na Zem, abych si telepaticky povídal s ostatními a nebyli jsme úplně mimo.

Dobryňa a jeho kolegové Strážci to viděli podobně. I Rusko opouštěly jejich »elity«, jenže na rozdíl od našich neprchaly na Západ, ale do Izraele. V západní Evropě se na Rusy dívali jako na Křováky a odmítali je, zatímco v Izraeli byli mezi svými. Izrael byl dnes na Středním Východě jediný stát se stoupající populací, i když přírůstky netvořily děti, ale přistěhovalci. Izrael se jediný rozrůstal a navzdory neutuchajícímu odporu Arabů stavěl další a další nové osady. Že to bez dětí nemá žádnou perspektivu? To zatím nikoho nezajímalo.

Nebo to tak aspoň vypadalo...

=*=

Když ne my, tak nikdo!

Podceňovat nepřítelé se nevyplácí! Zejména ne takové, co neumí prohrávat a musí být vítězem za každou cenu!

Byli jsme v pohodě, když nás jednoho pozdního odpoledne telepaticky vyrušil Dobryňa, přicestoval za námi na Figrozg.

»Všechno špatně, Vašku!« zahučelo mi v hlavě.

Poznal jsem jeho hlas a vyskočil jsem. Dobryňa snad ještě nikdy nepůsobil dojmem absolutní deprese, ale tentokrát... Co se to děje, že i on?

»V čom dělo?« zeptal jsem se ho rychle.

»Amerikáni navěrně s uma sošli!« řekl s takovým smutkem v telepatii, až jsem se zachvěl.

»Copak?« odvětil jsem. »Zase provokují? Nedají si říct?«

»Ted' už je to jedno,« řekl Dobryňa. »To není provokace, to je sebevražda. Nejen jejich, ale celého lidstva. Odpálili všechny své zbraně Posledního soudu!«

»A sakra!« ujelo mi. »Už to vědí Machjové?«

»Vědí,« přitakal Dobryňa. »Ani oni si s tím nevědí rady! Nařídili nám otevřít vesmírné brány a odstěhovat co nejvíc lidí do Figrozgu. Připrav se, poplach mají i Zeirurbové, pomohou nám, co budou stačit. Ale nevypadá do dobře!«

»Co zatím víme?« zeptal jsem se rychle.

»Slyšel jsi někdy pojem „zbraně Posledního soudu“?« optal se mě Dobryňa.

»Jo,« potvrdil jsem mu to. »Má to být atomová bomba, ze všech stran obalená kobaltem, který se při řetězové reakci změní na radioaktivní izotop Co₆₀. Výbuch ho vynese do stratosféry, odkud se pak rozptýlí po celém světě. Ten izotop se v průmyslu používá k prozařování ocelových odlitků, stačí ho na to nepatrné množství, pár miligramů, a i pak se s ním zachází velice opatrně.

Když jsou ho ale tuny a rozptýlí se po světě... ani Machjové si s ním nevědí rady?«

»Nevědí,« potvrdil Dobryňa. »Vypadali jako přešlí mrazem a slibovali, že viníky najdou a připraví pro ně pravé peklo, jenže tím nic nezachrání. Vzpomněl jsem si, že trčíš na Figrozgu, takže jsem ti to přišel říci. Zvedni se a začni stěhovat, koho popadneš. Ale není to snadné, jak si to Machjové a dokonce i Zvozygurové představovali.«

»V čem je ještě problém?« vyzvídal jsem rychle.

»Kdykoliv jsem slyšel o zbraních Posledního soudu,« řekl Dobryňa, »vždycky jsem slyšel dovětek, že se nedopravují na cíl, tedy na území protivníka, neboť je vlastně jedno, kde se na Zemi odpálí. Vyhubí beztak všechny a basta! Jenže Američanům by asi nepřipadalo jako vítězství, kdyby zemřeli jako první! Takže své prskavky dopravili – ne sice na naše území, ale co nejbliž a tak, aby převládající vítr zamořil nejprve nás a Američané by si mohli vychutnat pocit vítězství, než sami zhebnou. Tím nám však skoro znemožnili záchranu lidí.«

»Bestie!« ulevil jsem si.

»Souhlasím s tebou, ale to nám nepomůže,« řekl Dobryňa. »Náš největší problém je, že se vesmírné brány samy automaticky zavřou, když je v jejich okolí velký oheň, povodeň a jiné živly. Radioaktivitu bohužel počítají také. Výsledkem je, že v Indii jsou jen tři fungující brány a v celé Číně jedna. Evropa je na tom lépe, v Polsku fungují tři a v Čechách dvě, teda, pokud ještě fungují. Vytvoř si taky bublinu glychilti a zapoj se do stěhování! Každá přestěhovaná skupinka lidí bude žít a to se počítá! Je ale potřeba mít v ruce indikátor, stačí ruský, Manuscript ho zná pod jménem „ručnoj doziměť“ a sleduj co ukazuje. Nepotřebuješ to ani měřit přesně, ale kdyby se rozsvítlo červené světélko, vyleť trochu výš a upaluj pryč, dokud to červené nezhasne! A kdyby ti tak zasvítili

lidé, musíš je nechat na Zemi. To není rozkaz, to je konstatování, že zamořený člověk může natrvalo zavřít bránu!«

»No nazdar! A co vy, v Rusku?« zajímalo mě.

»Stěhujeme, jak jinak,« řekl Dobryňa. »Máme nejvíc bran, ale dvěma branami na Sibíři se k nám hrnou Číňané a v Evropě bereme i Poláky a Maďary. To víš, je to na větší dálku, takže je to pomalejší. Až radiace v Čechách uzavře poslední brány, budete muset přes Rusko a až se zavřou všechny, bude se stěhováním konec. Koho nestihneme odvézt, bude mít smůlu. Doporučuji ti vysílat dopředu alkonosty, aby lidi sezvali do větších houfů, pak je rychleji naložíš. Nikdo ať si nic s sebou nebere, nanejvýš jednu tašku na osobu, tolerujeme jen domácí mazlíčky pro děti, ale nic zbytečného! Na víc není čas! A zkontroluj je, ať nejsou zamoření, jinak způsobíš uzavření bran a jen to ztížíš!«

»No potěš pámbu!« vzdychl jsem si. »Kde ještě v Čechách fungují brány, ať je nehledám?«

»Už jen Oldřichova u Slezska a Karlova na Jižní Moravě poblíž Znojma,« sdělil mi rychle Dobryňa. »A kdybys musel létat přes Rusko, vyhni se Ukrajině! Američané měli na pobřeží Černého moře vojenskou základnu a to se ví, odpálili poblíž kobaltovou! Radiace z ní vyřadila brány u Rostova. Takže – hodně štěstí!«²⁶

»Budeme ho potřebovat,« přikývl jsem.

To už jsem seděl v průhledné bublině glychilti a svištěl nad jednotvárnou krajinou Figrozgu.

Slezskou bránu mám blíž, snad ji tady na Figrozgu najdu.

Nevypadá to ale dobře!

==*=

26 V Očakovu na Ukrajinském pobřeží Černého moře (nedaleko od Krymu) si Američané potichu staví námořní základnu. Západní média mlčí, naše se neodvážejí ani kvíknout (2017)

Poblíž Oldovy Slezské brány panoval kupodivu čilý ruch. Právě když jsem přilétal, objevila se tu dlouhá bublina glychilti, po přistání na kamenitou půdu pukla a zmizela a zůstala po ní jen skupinka bezradných lidí. Kolem ní se vyrojilo hejno alkonostů, odváděli lidi stranou, k velké obytné bublině velikosti menšího stadionu. Tam se zřejmě o bezradné lidi někdo staral, ale dovnitř nebylo vidět, takže jsem to jenom odhadoval. Tady to zkrátka funguje, když sem přidám ty, co poberu, budou v dobrých rukou.

Vesmírná brána tentokrát nebyla oddělovaná pancéřovými vraty. Úzkou chodbou by trvalo stěhování příliš dlouho. Naplno otevřená brána měla podobu krátkého, ale rozměrného silničního tunelu. Před vjezdem svítilo na portálu zelené světlo, znamenalo to, že je otevřený z našeho směru. Ta signalizace jen urychlovala provoz, zabraňovala, aby se uvnitř střetly dva glychilti proti sobě. Namířil jsem svou bublinu do tunelu a proletěl na Zem. Za sebou jsem ještě zahlédl, jak se červené světlo semaforu změnilo na zelené, i když zatím proti nám nic nepřilétalo.

Rozletěl jsem se co nejrychleji domů. Nikdo by mi nemohl vyčítat, kdybych se nejprve postaral o rodiče a případně i o jejich nejbližší sousedy. S ruským kapesním dozimetrem jsem doletěl k jejich domku. Nikde nic neblíkalo červeně, znamenalo to tedy, že sem ještě smrtící radiace nedorazila. To bylo dobré znamení.

V první chvíli mě napadlo zrušit glychilti a doběhnout si pro rodiče, ale včas jsem si to rozmyslel. Nejdu se přece s nimi mazlit jako malý chlapeček, jdu je odvézt do bezpečí, ale s nimi co nejvíc lidí kolem nich. A to znamenalo nezdržovat se. Pošlu do okolních domů alkonosty, vyvolávající, co mají lidé dělat, pak poberu ty, kdo poslechnou a fofrem k vesmírné bráně!

Podle starých pověstí alkonosti líbezně zpívají. No, pokud někomu zní líbezně strohá výzva k evakuaci před katastrofou, je to dokonce možné. Ale je pravda, že lidé o katastrofě už věděli. Dobryňa říkal, že ji Rudolf protlačil do televizních zpráv včetně

instrukcí, aby se lidé připravili k evakuaci a zbytečně nezdržovali, až se v jejich okolí objeví »zpívající ptáci« mimozemšťanů.

Cílovým místem bylo náměstí, kde se začali shromažďovat lidé, připravení k útěku před radioaktivní záplavou. Stačilo je trochu usměrnit a když jsem viděl mezi nimi své rodiče, přivolal jsem si je k sobě.

„Seřaďte se, jako kdybyste měli pochodovat čtyřstupem!“ pobídl jsem všechny. „Kufry, nebo máte-li jiná zavazadla, držte tak, aby nevyčnívaly ven. Dobíhá ještě někdo?“

„To půjdeme pěšky?“ ozval se jakýsi otrávený hlas.

„Jistěže ne!“ okřikl jsem ho. „Máme mimozemské letadlo, ale do toho se nenastupuje, to vytvořím kolem nás.“

„Mlč už, hlupáku!“ vykřikl kdosi. „Nepoznáš Vaška?“

Mělo to účinky skoro okamžité. Všichni umlkli a očekávali, co se bude dít.

Nejprve jsem přesměroval alkonosty, aby shromáždili lidi z vesnice, kde jsem začínal s poustevníkem. Byli přece mezi nimi Nováčkovi, rodiče Zdenky. Teprve když alkonostové odlétli, obrátil jsem se ke shromážděným.

„Nu, pajechali!“ řekl jsem a objednal velký glychilti kolem nás všech. Trochu jsem jím zatřásl, což všechny lidi chtě nechtě posadilo, ale pak jsem se rozletěl nejkratší cestou k otevřenému tunelu Oldovy Slezské brány.

Většina lidí překvapením vzdychla, ale zezadu se ozval opět hlas pořád toho samého rejpala.

„Snad neletíme do Ruska?“ vykřikl nesouhlasně.

„Bez obav!“ ohlédl jsem se, ale rejpala jsem mezi tolika lidmi neviděl. Ti lidé si ovšem zasluhují dozvědět se, co se právě děje. Přinejmenším než se soustředím na průlet tunelem, který bude pro velké glychilti těsnější než pro jednomístnou bublinu. Jak ale ten šťoura přišel na Rusko? Snad ne kvůli tomu výroku, připisovanému Gagarinovi? Všichni v tomto glychilti se ocitnou

poprvé v jiném vesmíru a v cizím světě! Čekal jsem, že to vzbudí více nadšení, ne takový odpor!

Raději jsem se věnoval rodičům. Až proletíme do Figrozgu, rozejdeme se a nebudeme mít na sebe čas. Zeptal jsem se jen tak přes rameno, co vědí o současné situaci.

„Jen to, co bylo v televizi,“ řekl otec. „Vážně je to tak zlé?“

„Vážně,“ přikývl jsem.

„Co ale chceš dělat?“ zeptal se mě táta.

„To, co dělám,“ odvětil jsem. „Odvážíme hvězdnou bránou do sousedního vesmíru Figrozgu, koho pobereme. Nemáme na to moc času, Američané zamořili svět co nejdůkladněji. Kdo zůstane na Zemi, zemře.“

„Ale proč?“ nechápal táta. „Kdo jim dal k tomu právo?“

„To nemá s právem nic společného,“ řekl jsem. „Američané se už dlouho chovali, jakoby jim svět patřil. Tak dlouho se sami ujišťovali o své výjimečnosti, o svém »božském právu« vládnout, až to přerostlo všechny meze. Nedávno se rozhodli »dát Rusům pořádnou lekci«, nejlépe atomovou, jenže mimozemšťané jim to zadrželi a Američané prohru neunesli. Pochopili, že jejich nadvláda nad světem skončila a rozhodli se svět raději zničit. To je jejich uvažování! Smutné je, že to spolu s nimi odnese pár miliard lidí.“

„Za to by se měli navěky smažit v pekle!“ dodala máma.

„Mimozemšťané těm nejvyšším hlavounům něco takového slíbili,“ ujistil jsem je. „Ale těm milionům mrtvých to nepomůže. My se teď snažíme, aby to vůbec někdo přežil.“

Glychilti se blížilo k ústí tunelu. Svítilo tam zelené světlo, takže jsem zamířil přímo do portálu. Glychilti se tunelem smýkl jako užovka a zamířil k bublině velikosti stadionu, kde přistál. Vzápětí prskl a zmizel. Lidé stáli na kamenité půdě, někteří na ni upadli, jak nezachytili včas rovnováhu. Obloha se zamíhala křídly alkonostů, kteří si přilétli pro další chráněnce.

„Jděte s ostatními,“ pobídl jsem rodiče. „Já musím stěhovat další lidi. Sejdeme se, až to skončí.“

„Najdeme se?“ starala se máma.

„Jistě,“ přikývl jsem.

==*=

Než jsem doletěl do vesnice, odbočil jsem ke skále s naším doupětem. Sem by přece byla cesta mnohem kratší a rychlejší!

Jenže poblíž skály se mi v ruce rozsvítila červená dioda na ruském »dozimětrě«. Do skal zřejmě spadl jen nepatrný obláček radioaktivního kobaltu, který se oddělil od velkého mraku. Tento nepatrný prášek však zablokoval moji vesmírnou bránu.

Nestálo by za pokus odměst tu trošku radioaktivního prachu a bránu otevřít? Vždyť ho tu nemůže být mnoho, řádově miligram nebo i méně! Nenašlo by se pár odborníků, kteří by to dokázali? Tím by přece stouply šance lidí v Čechách!

Bylo mi ale jasné, že to je chiméra. Já to dělat nesmím, můj čas pilota glychilti je tisíckrát užitečnější. V případě neúspěchu by to naopak spousta lidí odnesla. A kde teď najdu někoho, kdo by se o to mohl pokusit?

Nechal jsem to být a obrátil jsem se k vesnici. Zarazilo mě však další blikání červené diody. Radioaktivní stín padl na silnici a krajní domy, byl to zřejmě také jen nepatrný mráček, ale světlo diody mě nastražilo.

Vesnice ukázněně čekala na návsi před hospodou. Lidí tu bylo méně než v městečku, poberu je zřejmě snadno.

Jenže se ukázalo, že to tak snadné nebude. Dva manželé se dvěma malými dětmi svítili v dozimetru jako vánoční stromečky.

„Vy čtyři jste radioaktivní!“ oznámil jsem jim. „Takhle vás tam vzít nesmím.“

„Jéžíšikriste!“ zmohla se matka dětí na výkřik. „Proč?“

„Jste radioaktivní!“ opakoval jsem jim. „Dám vám poslední možnost. Když svléknete zamořené hadry a řádně se opláchnete, můžete to ze sebe dostat. Kdo tady má nejbližší sprchu?“

Zvedly se dvě – tři ruce.

„Zaved'te je pod sprchu a opláchněte je!“ nařídil jsem jim. „Pro jistotu na ně sami nesahejte, nebo budete radioaktivní! Když přijdete čistí, poletíte s námi!“

„Skočím si domů pro čisté oblečení,“ navrhl muž.

„Blázníte?“ zarazil jsem ho. „Na konci vesnice spadl cípek radioaktivního mraku. Když tam půjdete, zamoříte se ještě víc. Kašlete na oblečení! Lepší je prchat nahý než zamořený!“

„My vám něco nabídneme!“ nabídla se rychle sousedka.

Odklusali, jako kdyby jim za patami hořelo a nebylo to tak daleko od pravdy. Někde nahoře ve stratosféře se teď převalují tuny velejemného práškového radioaktivního kobaltu. Kam tohle nadělení spadne, spálí to všechno živé. Kobalt je hodně tvrdý zářič gama, miligram prozáří i ocel. Jestli mají nešťastníci na sobě jen pár prachových zrněk a podaří se jim je spláchnout, mohou se těšit na Figrozg. Jestli ale těch pár zrníček vdechli nebo spolkli, ani svěcená voda jim nepomůže. I kdybych je na Figrozg přivezl, jen by tam dlouho umírali. To už je lepší, když zůstanou doma na Zemi. Zemřou tu také, ale aspoň doma. Kromě toho by mohli nechtěně zavřít Slezskou bránu a to by jen zkomplikovalo záchranu ostatních.

Naštěstí všichni pochopili, že je třeba spěchat a za chvíli se vrátili. Děti vypadaly v oděvech pro dospělé trošku maškarně, ale nebyl čas shánět jim přiměřené velikosti, stačilo, že nebyly úplně nahé. Nejdůležitější bylo, že ruský »doziměť« nesisvítil ani neblikal. Všichni čtyři tak sestoupili z hrobníkovy lopaty a mohli se zařadit mezi ostatní.

Nechal jsem je seřadit do čtyřstupu a pak jsem kolem nich vytvořil glychilti. Když jsme se vznesli, protlačil se ke mně skrz ostatní pan Nováček.

„Co je s Zdenkou?“ staral se.

„Nechte se k ní dovést,“ poradil jsem mu. „Zdenka i oba kluci jsou v pořádku.“

„Zdenka má kluky?“ dožadoval se pan Nováček potvrzení.

„Ani jste nám to nedali vědět!“

„Nešlo to,“ ujistil jsem ho. „Jsme s nimi od začátku v jiném vesmíru a neměli jsme spojení se Zemí. Možná byste měli kluky od ní převzít a pohlídat nám je, Zdenka by mohla odvážet lidi ze Země. Pár tisíc by jich jistě stálo o záchranu.“

„A nebude to pro ni nebezpečné?“ staral se pan Nováček.

„Zatím to není tak zlé,“ ujišťoval jsem ho. „Pochopitelně si musíme hlídat radioaktivitu, ale v glychilti je nebezpečí menší.“

Přistáli jsme na obvyklém místě, alkonostové si začali lidi jako vždy rozebírat, ale pak jsem objal Nováčkovy a vystartovali jsme za Zdenkou. Než jsme tam doletěli, seznámil jsem ji telepaticky se situací a navrhl jí, aby svěřila kluky svým rodičům a zapojila se do stěhování.

„Nemusíš se toho bát, s dozimetrem v ruce je to bezpečné,“ ujišťoval jsem ji.

Nebyla proti, naopak ji těšilo, že bude užitečná jako v této chvíli každý, kdo uměl používat glychilti. Dohodli jsme se rychle. Nováčkoví se usadili u našich mimin a já s Zdenkou jsme odletěli společným glychilti směrem ke Slezské bráně.

Bude nás víc – víc lidí snad zachráníme!

==*=

Našel jsem konečně člověka, který se odhodlal deaktivovat moji vesmírnou bránu. Hodně by tím urychlil odvoz lidí z Čech, jenže když jsem s ním přiletěl ke skalám, ruský dozimetr nám vzal všechnu naději.

Prve skály trochu problikávaly, teď svítily naplno. Mezitím tu nejspíš spadl další radioaktivní prach a naděje se rozplynula.

Horší bylo, že radioaktivní prach padal i na budovy, silnice, pole, louky i lesy. Když jsme s mým dobrovolníkem vzdali pokus o dezaktivaci skal kolem brány, rozhodl jsem, že spolu naložíme co nejvíc lidí a vrátím ho s nimi na Figrozg. Jenže městečko, kam jsme zamířili, bylo radioaktivní. A nebyl to jen cípek, ale pořádná vrstva. Zářilo to tak, že ještě v tisíci metrech problikávala červená svítící dioda dozimetru a v poloviční výšce svítla naplno a měřič nestačil automaticky přepínat rozsahy.

Těm prvním zamořeným postačilo osprchovat se a umýt se mýdlem pod čistou vodou, těmhle by to nestačilo. Při téhle síle zamoření se dalo čekat, že bude radioaktivní i voda ve vodovodu. Těm lidem nebylo pomoci. Kolem městečka leželi porůznu mrtví alkonostové. Oni vlastně nebyli nikdy živí, ale teď je záření úplně vyřídilo. Nestihli ani svolat lidi a možná to tak bylo lepší. Přinesli by jim falešnou naději a po ní by bylo zklamání ještě horší. Tihle nešťastníci prostě zemřou, nikdo jim nepomůže.

Zamířili jsme jinam. Nedovedl jsem si představit, že by ten zářící prach znenadání pokryl Čechy jednolitou vrstvou. Někde ho prostě bylo víc, jinde méně. Někde pokryl celé město, jinde jen lízl okrajové čtvrti, kde snad postačí mýdlo pod sprchou. Ale museli jsme počítat, že prach padá. Nemůže se přece udržet ve stratosféře věčně.

Další městečko mělo štěstí víc. Táhly se přes ně dva slabší a docela čerstvé pásy radiace. Shromáždili jsme lidi na náměstí, kde místní školník ochotně otevřel školu a zařídil v ní provizorní dezaktiváční středisko. Můj dobrovolník začal hloučky obcházet s dozimetrem a odesílal do školních sprch každého, kdo se jevil jako radioaktivní. Navrhl jsem násilím otevřít vietnamský obchod s textilem na náměstí, aby osprchovaní měli aspoň něco na sebe. Z davu se sice ozval protest, že je to nepřipustné znárodňování,

ale remcala jsem umlčel návrhem, aby se ti, komu jde o majetek, ihned vrátili domů a hlídali si jej. Ostatní odletí do čistého světa a jistě jim nebude vadit, že tady přijdou o všechno a zachrání jen holý život. Přidalo se ke mně i pár Vietnamců, zřejmě majitelů zmíněného obchodu. Že si nic hlídat nebudou, jen ať už jsme ve slíbeném čistém světě!

Tady se už totiž nic víc než holý život zachránit nedalo.

Při troše smůly ani to...

==*=

Dobrovolníci s ruským dozimetrem byl dobrý nápad, který jsem ihned telepaticky rozšířil i ostatním Strážcům. Nebylo nutné vozit je s sebou, v každé skupině se našel někdo ochotný, komu stačilo vrazit do ruky dozimetr a požádat ho, aby prověřil všechny ostatní. Ale jako jiné dobré nápady, ani tenhle už neměl dost času aby se významně projevil.

V Čechách začalo pršet.

Děšť pod radioaktivními mraky nikdy nevěstí nic dobrého. A tohle byl podle očekávání průšvih. Svítící dioda dozimetru se rozsvítila naplno a nezhasínala ani když jsem vystoupal kilometr vysoko. Radiace byla v padajících kapkách. Ty po silovém poli glychilti sklouzávaly, neudržely se na něm, ale děšť přinášel tolik radioaktivity, že jsme všichni museli bez meškání z deště vyletět. Dešťové mraky nás zahnalý z Čech na Moravu a nezasažená část se rychle zmenšovala.

Pak jsem najednou uslyšel v telepatii rachot, jako kdyby padal regál plný železných součástek.

»Zavřela se brána u Znojma!« ozval se mi v hlavě Karlův hlas. »Létejte přes Slezskou bránu! Znojemská už se asi neotevře, přší kolem ní kobalt!«

Krátce poté se ozvaly v telepatii tři další rachotivé zvuky. Naštěstí nešlo o Slezskou bránu, přišlo to z Polska. Radioaktivní děšť zavřel všechny brány v Polsku a Strážci museli s posledními

zachráněnými prchat až kamsi do Ruska. Bylo jasné, že mnoho lidí už nezachrání. Slezská brána zůstala nejzápadnější branou v Evropě, ale nikdo jí už neprorokoval dlouhé trvání.

Zdenka u Ostravy narazila na problém a telepaticky si mě přivolala na pomoc. Naštěstí jsem se vracel Slezskou branou pro další skupinu, takže jsem změnil směr a brzy jsem byl u ní.

Problémy dělala jedna poněkud košatější rodinka Cikánů. Zdenčin dobrovolník s dozimetrem zjistil, že jsou radioaktivní, takže je poslal do sprch, jenže všichni odmítli a dožadovali se záchrany bez sprchování. Vykřikovali, že se nenechají diskriminovat a aby svým slovům dodali větší váhu, zmocnili se několika dětí, které drželi jako rukojmí. Cikáni vytvořili obranný kruh, uvnitř držely Cikánky rukojmí a chlapi ozbrojení kuchyňskými noži udržovali odstup od ostatních lidí. Rodiče zadržovaných dětí pochopitelně odmítali bez nich odletět, jenže se neodvažovali vzít si je zpět.

Přistál jsem do mezery mezi Cikány a ostatními lidmi.

„Nezdržujte!“ vyzval jsem Cikány. „Když jste radioaktivní, jděte se osprchovat. Odvážíme jen čisté.“

„My zme čistí!“ vykřikla jedna Cikánka.

„Nejste čistí,“ nesouhlasil jsem. „Jděte se osprchovat, jinak tady zůstanete!“

„To je diskriminácia!“ přidal se statný chlap s kudlou.

„Počítám do tří, buď se půjdete umýt, nebo vás tu nechám!“ dal jsem jim poslední výstrahu.

„A my tých dětí podrezáme!“ vyhrožoval Cikán.

Na potvrzení jeho slov vytáhly nože i Cikánky.

„Nemáme čas na hádky!“ řekl jsem a začal jsem je jednoho po druhém přimrazovat, dříve než se stačili vzpamatovat. Nejprve Cikánky ohrožující zajaté děti, po nich i jejich mužské ochránce. Přimrazení se poskládali na zem, jako když se pomalu kácí pytle brambor. Osvobozené děti se rychle rozběhly k rodičům.

„Nalož lidi a leť!“ nařídil jsem Zdence.

Zdenka vystoupila z glychilti, které ji doposud chránilo před napadením, a požádala lidi seřadit se, aby je mohla odvézt.

„Co bude s těmi...“ ukázal mladík dozimetrem na ležící.

„Jsou radioaktivní?“ zeptal jsem se ho.

„Jsou,“ ujistil mě a namířil na ně dozimetr, který začal i na tu dálku červeně problikávat. „Tvrдили, že se sprchovali a je to možné, byli všichni mokří. Jenže svítili dál.“

„Pojď ke mně, ať může Zdenka odletět!“ poručil jsem mu.

Zdence se zatím podařilo vytvořit kolem lidí glychilti, zvolna se vznesla a zamířila směrem ke Slezské bráně. Vytvořil jsem si glychilti jen kolem nás dvou a vyrazili jsme opačným směrem.

„Necháte je tady?“ podíval se na mě mladík tázavě.

„V Čechách a na Moravě zemře do týdne deset milionů lidí na nemoc ze záření,“ řekl jsem vážně. „Radiace nás již vyhnala z Čech a postupuje na Moravu. Nedaleko je poslední otevřená vesmírná brána, až ji radiace vyřadí, budeme prchat přes Rusko. Tím zachraňování skončí. Nemáme čas zdržovat se kverulanty.“

„Nechápu, proč se nechtěli umýt,“ vrtěl hlavou mladík.

„Je možné, že by jim to nepomohlo,“ pokrčil jsem rameny. „Sprcha a mýdlo pomůže jen když je radioaktivní prach zvenčí na kůži a dá se smýt. Kdyby to vdechli, spolkli nebo vypili, měli by to uvnitř a nebylo by jim pomoci.“

„Včera večer pořádali za barákem grilovačku, dělali rámus, že je bylo slyšet z dálky,“ řekl mladík.

„To by leccos vysvětlovalo,“ přikývl jsem. „Grilovačka pod širým nebem, ze kterého padá radioaktivní prach. Dobře se najedli, ale co snědli, to už nesmyjí.“

„A to tam zůstanou jen tak ležet?“ otrásl se mladík.

„Strnulost za deset minut ustoupí,“ ujistil jsem ho. „Ale teď už mohou jen pořádat další grilovačky, nikdo už pro ně nepřiletí.“

„Takže zemřou?“ dohadoval se s děsem v očích.

„Do týdne zemře v Čechách a na Moravě deset milionů,“ opakoval jsem vážně. „A ve světě miliardy. Stihneme zachránit nepatrný zlomeček lidstva a vůbec nemáme zájem vozit do světa Figrozg násilníky. Jen nás zdržují a kvůli nim nejspíš zemře pár stovek potřebnějších lidí.“

„Berete jen Čechy?“ zeptal se mě rychle.

„Bereme jen slušné lidi,“ ujistil jsem ho. „Připletlo se nám mezi ně pár Vietnamců, Číňanů, možná i Ukrajinci.. Ani netuším, kolik jsme už odvezli Cikánů. Rozhodovalo, že se chovali slušně. Tihle... no, byli prostě výjimka...“

„Nechtěl bych být takovou výjimkou...“ řekl.

„Tak nebud'te!“ poradil jsem mu. „Slušný člověk se přece tváří v tvář katastrofě nechová jako vyděrač. Pomůžete mi, když už máte ten dozimetr?“

„No jistě!“ ožil opět zájmem. „Ale dozimetr mi svěřila ta dívka, nestihl jsem jí ho vrátit...“

„Ta dívka je má žena,“ ujistil jsem ho s úsměvem. „Ale nic jí vracet nemusíte, až ho bude potřebovat, dostane další a jistě si najde i jiného pomocníka. V každé skupině najdeme lidi ochotné pomoci. Ale teď pozor, přistáváme. Vidíte ty obrovské ptáky, jak krouží kolem městečka? To jsou naši alkonostové, svolávají lidi. Doufám, že tady to půjde hladce.“

„Kéž by!“ řekl mladík.

=*=

Bilance

Zdenka byla poslední, kdo proletěl s plným glychilti Slezskou branou do světa Figrozg. Krátce poté se brána s rachotem zavřela. V telepatii se to opět projevilo jako dunivý rachot, slyšel jsem jich už víc a nedalo se pochybovat, co se vlastně stalo. Ve světě Figrozg zůstal po ní jen portál. Za ním se do světa Figrozg přeneslo Oldřichovo doupě i s Manuscriptem, podobně jako když se předtím naše doupě přeneslo z okraje vesnice do nedalekých skal. Také naše doupě je už jistě ve světě Figrozg. Bude s ním spojená brána na Zem, jenže nepůjde otevřít, dokud bude na Zemi trvat zamoření radioaktivním prachem. Znamená to, že se tudy na Zem pár desítek, nebo až stovek let nepodíváme.

Stěhování lidí z Čech a Moravy skončilo. V poslední chvíli jsem naložil lidi ze dvou menších městeček, ale večerní obloha se již zatahovala černými mraky, z nichž bude pršet kobaltový déšť. Nebylo by zdravé nechat se ozařovat i skrz glychilti. Brány na Moravě se zavřely a když jsem se zkusil telepaticky optat, kam se ještě dá letět, nikdo se mi neozval. Všichni Strážní z Čech, Polska a Maďarska, jejichž telepatickou rezonanci lavititju jsem znal, byli zřejmě na Figrozgu. Naštěstí jsem si pamatoval, že nejbližší otevřené brány jsou v Rusku u měst Orel, Kursk a u Smolenska. Zamířil jsem proto na severovýchod přes Polsko a Bělorusko. Na Ukrajině nechali Američané explodovat kobaltovou atomovku, tam už to je všude zamořené.

V glychilti bylo ticho, lidé nešuměli. Průhlednými stěnami ještě mohli pozorovat, jak se nehlučně vznášíme nad Polskem. Až po chvíli se kdosi ozval.

„Neletíme nějak moc daleko?“ zeptal se mužský hlas.

„Letíme,“ přisvědčil jsem nahlas. „Na Slezskou vesmírnou bránu dopadl radioaktivní déšť a brána se zavřela, aby nepustila

na Figrozg radioaktivitu. Teď už jsou nejbližší otevřené vesmírné brány jen v Rusku, takže letíme do Smolenska. Je to skoro jeden a půl tisíce kilometrů, takže máme půlhodinku na dotazy. Máte snad nějaké, ne?“

„Jeden a půl tisíce kilometrů za půlhodinku? To znamená, že letíme rychleji než zvuk?“

„Jo, asi třikrát rychleji,“ přikývl jsem. „I když se to v téhle výšce nezdá. Ale nemusíte se obávat, Rusové nám nebudou dělat potíže. Mají svých starostí dost.“

„Kolik lidí jste z Čech odvezli?“ zeptala se nějaká žena.

„To musíme nejprve spočítat,“ pokrčil jsem rameny. „Bude nás dost, abychom nevyhynuli jako nosorožci, ale veselé to asi nebude. Neměli jsme na stěhování dost času.“

Vzpomněl jsem si, jak se mi Americký velvyslanec chlubil zbraněmi Posledního soudu. Řekl jsem mu, jen ať je Američané odpálí a ušetří tím mimozemšťanům práci. Ten rošťák asi věděl, že jsou ty zbraně sebevražedné, ale když jsem mu naznačil, že by mimozemšťané mohli omezit radioaktivitu pouze na jejich území, myslel jsem to jen jako nadsázku. Jenže Američané nás zaskočili. Vynaložili spoustu práce, aby je rozvezli a odpálili co nejbliž hranic Ruska, Číny, Indie a v Evropě i našich. I kdyby bylo možné udržet radioaktivitu v ohraničených oblastech, kobaltové nálože v těch místech se nutně rozprostřely přes hranice, zasáhly nejvíc nás a samotným Američanům by naopak neuškodily.

Jenže mimozemšťané si s rozlézající se radioaktivitou také nevěděli rady. Nařídili nám jen otevřít brány a zachraňovat, koho stihneme odvézt. Navíc žádali, abychom na Figrozg vozili jen lidi čisté, radiací nezasažené. Dezaktivace nás ještě víc zdržovala, ale nikdo neměl svědomí odmítat ty, komu by stačilo smrtící prach jen spláchnout. Kolik lidí jsme za těchto podmínek mohli odvézt? Strážlivý odhad říká něco mezi sto tisíci a půl milionem. Devět a půl milionu Čechů brzy v těžkých bolestech zahyne. Kolik lidí

zachránili Poláci? Nemohli stihnout o tolik víc než my. Maďaři měli Strážce jen tři, o nich zatím nevíme vůbec nic, ale veselejší to asi nebude. Největší masakr bude asi v Číně, kde se hned na začátku zavřely všechny brány až na jednu a Strážci mohli své lidi zachraňovat jen skrz brány na jihu Sibiře.

A to ještě nemáme tušení o Indii!

„Co budeme v novém světě dělat?“ otázala se jiná žena.

„To je dobrá otázka!“ řekl jsem. „Jenže ani já na ni neznám odpověď. O život se bát nemusíte, mimozemšťané nikoho zemřít hlady nenechají. Ale pokud vím, svět Figrozg není připravený. Je takový... nehotový... Donedávna na něm žili jen Zeirurbové, jistě se s nimi brzy seznámíte i vy, jsou to milí čtyřrucí tvorové, ale přípravu toho světa ještě nedokončili.“

„Čtyřrucí tvorové? Opice?“ ozval se jakýsi chlap.

„Nejsou to opice,“ odmítl jsem ihned. „Mají čtyři ruce, ale také dvě nohy, chodí vzpřímeně a mají úroveň o třídu nad námi. Asi nás budou učit, jak se máme v novém světě chovat.“

„Potěš pámbu!“ ozvala se jakási paní. „Aby nám poroučely nějaké potvory!“

„Nebudou nám poroučet, ale radit,“ opravil jsem ji. „Nikdo jste v tom světě nebyl, buďme rádi za kdejakou radu. Nevíte co tam najdeme, nevíte nic. A můžeme být mimozemšťanům vděční, že nám darují nový svět místo toho, který jsme si sami zničili.“

„My?“ ohradil se kdosi. „Snad Američani, ne?“

„Vy si myslíte, že to mimozemšťané rozlišují?“ opáčil jsem trochu kysele. „Mimozemšťané neuznávají dělení lidí na Čechy, Rusy, Číňany nebo Američany. Mají pro vesmírné bytosti hrubší dělení – hmyzoidní, kentauroidní, vačnaté... jsme pro ně jediný druh Homo Sapiens, mimochodem hodně pitomý, když jsme si dokázali zničit vlastní svět! Nebýt ještě pitomějších Vabluvinů, kteří se dokázali vyhubit úplně, byli bychom nejhorší potížisté ve všech okolních vesmírech!“

„Nemusíte hned plivat na lidstvo!“ napomenul mě jakýsi starší pán. „I my lidé máme snad nějakou kulturnost!“

„Měli jsme!“ opravil jsem ho. „Ale ať jsme měli kulturu sebekrásnější, v této chvíli se stěhujeme do světa, kde máme jen holé ruce. Naše kultura zůstala pod radioaktivitou, kde je nám platná jako mrtvému zimník.“

„Vzal jsem s sebou velký kufr plný knih!“ pochlubil se pán. „Samá pozemská klasika! Ovidius, Goethe, Schiller, Shakespeare a další klasikové! Kdyby každý zachránil tolik knih...“

„Je hezké, že jste se snažil, ale kolik knih jste do jednoho kufru pobral?“ pokrčil jsem rameny. „Možná to budou zajímavé kuriozity, ale budeme-li tuto klasiku někdy potřebovat, řekneme si o ni mimozemšťanům. Právě tak jako o pozemskou klasickou hudbu. Mimozemšťané na pozemské nástroje nehrají, ale na svoje zahrají i Smetanu, Dvořáka nebo Janáčka a dá se to poslouchat.“

„To by nás ale zachránili!“ rozzářil se pán.

„Nebudou nás zachraňovat, když se sami nebudeme snažit,“ řekl jsem. „A musíme se snažit hodně, aby v nás neviděli jenom potíživý, jako byli Vabluvíni.“

„Co pořád máte s těmi Vabluvíny?“ naježil se kdosi.

„Jen to, že k nim nemáme daleko,“ povzdychl jsem si. „Ti si svůj svět zničili tak dokonale, že se vyvraždili do jednoho.“

„Snad jsme na tom lépe než oni,“ přál si někdo vřele.

„Jsme,“ přikývl jsem. „Ale budeme v novém světě začínat prakticky od nuly. Doufám, že jsme největší darebáky zanechali na Zemi, i když – bohužel – s miliony rozumnějších lidí.“

„Neberte si to tak pesimisticky,“ chlácholil mě starý pán, sedící na svém velkém kufru knih. Napadlo ho to dobře, i když by se do jednoho tabletu vešlo stokrát víc knih než do velkého kufru. Shromažďovat naši kulturu našťěstí napadlo i mimozemšťany, díky nim snad nezůstalo všechno na Zemi.

Ale Francouzi dopadli u Waterloo rozhodně lépe!

„Tak se držte, brána u Smolenska nás vítá!“ otočil jsem se na okamžik dozadu.

„Doufám, že dopadneme lépe než Poláci s Kaczynskim!“ rýpnul si kdosi s narážkou na známou katastrofu polského letadla, kdy se ukázalo, že v pilotní kabině byli kromě pilotů i hlavouni.

Glychilti se prosmýklo branou.

Byli jsme ve Figrozgu.

=*=

Kája přivezl poslední skupinku z Čech.

Bylo to ale hodně dramatické. Jednak byl problém objevit v Čechách místo nezasazené radioaktivním spadem, déšť zametl celé Čechy, ale Kája měl prostě štěstí, objevil městečko, kde mu dozimetr nesvítí. Kája ihned poslal alkonosty sezvat obyvatele, jenže zatímco se scházeli na náměstí, nad město se přisunul další černý mrak. Měšťané se ke všemu chovali, jako kdyby měli bůhví kolik času, někteří se vraceli pro zavazadla, jiní se snažili urvat lepší místo mezi ostatními, aby nebyli na okraji davu. Do toho se objevil problém se šesti zamořenými chlapy a jednou dívčinou, které Kája poslal do blízké sokolovny smýt ze sebe radioaktivní prach. Místo spěchu ale odcházeli velice ležérně, zatímco Karlovi z tmavnoucí oblohy šedivěly vlasy.

Pak ale dopadly první kapky deště a dozimetr začal svítit.

„Všichni do sokolovny!“ zařval Karel bezmocně. „Prší na nás smrt!“

To konečně vytrhlo pohodlné měšťany z letargie, zejména když Karel se svým dobrovolníkem-dozimetristou vyrazili napřed jako by jim za patami hořelo. Vlastně to ani nebylo moc daleko od pravdy. Naštěstí byla sokolovna otevřená, neboť se uvnitř ještě sprchovali poslední zamoření. Zakrátko se všichni sešli ve velké tělocvičně a venku se spustil pořádný liják. Vítr hnal proud deště proti vysokým oknům tělocvičny a pod jedním z nich se začala rozlévat loužička, okno zřejmě netěsnilo.

„Změř to!“ nařídil Karel svému dozimetristovi, ačkoliv už tušil výsledek. Tušení ho nezklamalo, dozimetr se rozsvítil jako červená lampička.

„Je to radioaktivní!“ hlásil dozimetrista nahlas.

„Všichni odstupte tři metry od toho!“ nařídil Karel.

Kolem loužičky se ihned vytvořil půlkruh, do kterého se už nikdo neodvážil. I když loužička nevypadala nebezpečně, respekt budila, zejména když ti bližší viděli blikající dozimetr.

„Šmarjá, pusťte mě ven, já tam mám ještě kufr!“ vzpomněl si až teď jeden chlap.

„Nepouštějte ho!“ nařídil Karel lidem u dveří. „Venku je smrt! Kdo se do toho slejváku odváží, schytá smrtící dávku dřív než uběhne pět metrů!“

To zabralo. Mezitím přišli ze sprch ti, které tam Karel prve poslal. Ale jen dva byli čistí, u čtyř chlapů a dívky dozimetr stále problikával.

„Vy dva čistí můžete jít mezi ostatní,“ rozhodl Karel. „Ale vy ostatní jste pořád ještě zamoření! Znovu do sprch a pořádně!“

„To je šikana!“ protestoval jeden chlap.

„Pitomče, seš radioaktivní!“ zařval na něho Karel, neboť už mu také začínaly ujíždět nervy. „Buď to ihned ze sebe odrhneš, nebo do tří dnů zhebneš! Kapišto?“

Teprve teď těch pět asi pochopilo, že je zle. Obrátili se zpět ke sprchám a Karel za nimi ještě vykřikl:

„A do těch hadrů už se neoblekejte! Hod'te je do koše, jsou nejspíš taky radioaktivní!“

„To sem máme přijít nahatí?“ zarazila se dívčina.

„Lepší nahatí než mrtví!“ odrazil ji tvrdě Karel.

„Mám s sebou náhradní oblečení!“ nabídla se jiná dívčina a chystala se i s taškou odejít za kamarádkou.

„Stůj!“ okřikl ji Karel. „Nebo tady zůstanete obě! Nejprve musí být všichni čistí, na prkotiny bude čas až potom!“

Osprchování bylo tentokrát důkladnější, ale dozimetr u tří ze čtyř chlapů pořád protestoval.

„Vždyť jsme se drhli málem rejžákem!“ protestoval jeden z nich. „Jak to, že to pořád nestačí?“

„Nestačí to!“ trval na svém Karel. „Vezměte to ještě jednou a pořádně, nešetřete mýdlo, máte na sobě smrt, jasný?“

Tři remcalové opět, tentokrát ještě pomaleji a neochotněji, odešli do sprch, zato dva naháči se rychle strojili do darovaných svršků. Dívka byla rudá v obličeji, ale naděje na život za to stála.

„Dáme si zatím pořadový výcvik!“ prohlásil Karel. „Na můj povel – v trojstup nastoupit! Kufry a tašky do rukou, držte si je tak, aby nevyčnívaly ven!“

„Kočárek taky?“ ozvala se jakási mladá maminka.

„Kočárek vezměte mezi sebe!“ nařídil Karel.

„Nač vlastně ta maškaráda?“ zeptal se kdosi ležérně.

„Abych věděl, jak velké letadlo mám objednat!“ okřikl ho Karel vážně. „Sakra, chlapi, nezdržujte! Venku prší smrt!“

To už došlo i vtipálkům, že musí legrácky stranou. Měšťané se po krátkém strkání seřadili a vyčkávali další povely.

Karel dal ale kolem všech nečekaně vytvořit glychilti, cukl s ním, až se všichni posadili, načež se vznesl do výše oken a dal plný boční tah. Glychilti se opřelo o stěnu sokolovny, vzdorovala ani ne půl vteřiny. Pak se vysypala okna, meziokenní sloupy se zhroutily, průhledné letadlo se s rachotem vytrhlo z pobořené budovy, otočilo se šikmo vzhůru a začalo svižně nabírat rychlost i výšku. Hlavně pryč z toho deště!

„Nechali jsme tam ty tři ve sprchách!“ rozkřičel se kdosi.

„Byli radioaktivní zevnitř!“ opáčil Karel dozadu. „Chápete? Měli ten radioaktivní prach v sobě! Věřím, že se drhnuli poctivě, ale někde něco snědli, vypili, vím já co? Takže to měli v těle a to se nedá umýt ani rejžákem!“

„Ale když jsme je tam nechali...“ vyčítal kdosi dál.

„...tak zemřou!“ dokončil nelítostně Karel. „Zemřou jako deset milionů Čechů a jako miliardy lidí ve světě!“

„A nedalo se s tím nic dělat?“ smlouvala jakási žena. „Proč se pro ně nevrátíme?“

„Vesmírné brány do světa Figrozg, kde je naše záchrana, se při sebemenším náznaku radioaktivity zavřou!“ řekl Karel. „Pak bychom zůstali na Zemi i my. Neobětují vás všechny kvůli třem zamořeným, kteří mají smrt už v sobě a nikdo jim nepomůže.“

Jako kdyby až teď všem došlo, jak blízko od nich si sáhla smrt. Dvě malé děti se rozbřečely a dospělí je rychle chlácholili.

„Ani nevíte, jak jsem rád, že jsem vás ještě našel!“ obrátil se Karel trochu dozadu. „Možná jste poslední, koho odvážíme. Ostatní prostě zemřou a nikdo jim nepomůže!“

„Vždyť to ještě tak zle nevypadalo!“ namítl kdosi.

„Já vím, nevypadalo,“ souhlasil Karel. „Všechno se zdá být normální. Radioaktivita není vidět, lidé dál chodí do práce, auta, vlaky i autobusy jezdí, ale kdo prošli tím »neškodným« deštěm, mají v sobě smrt. Možná jim je zatím jen trochu nevolno, někteří budou zvracet, jenže to je jen začátek a bude se to zhoršovat. Do týdne polovina lidí zemře a druhá polovina bude umírat jen o něco déle. Jste možná poslední nezasažení, koho jsme našli.“

„A kam nás vlastně vezete?“ zeptal se kdosi.

„Vesmírnou branou do světa Figrozg!“ řekl Karel. „Vede jich tam víc. V Čechách jich bylo pět, jenže všech pět už zasáhl radioaktivní mrak, takže se navždy zavřely. Donedávna jsme ještě létali ke Smolensku, ale i tam už je brána zavřená. Teď letíme do brány poblíž města Murom, rodiště Ilji Muromce. Je tam chaos, Rusové tudy stěhují své lidi z nedaleké Moskvy. Ale nebojte se, pro nás se ještě místo najde.“

„A to máme žít v Rusku?“ zeptal se někdo zděšeně.

„To se ví, že ne!“ řekl Karel. „Rusko zůstane tady na Zemi, do světa Figrozg se stěhují branami jen lidé. Až zmatky utichnou, uspořádáme tam sčítání lidu. Moc slavné to ale nebude.“

„Takže jsme dopadli jako sedláci u Chlumce?“

„Huř.“

==*=

Karel s Jackem dostali za úkol prošmejdít Čechy a Polsko, kde by ještě našli lidi nezasažené radiací. Bohužel zjišťovali, že Čechy i Polsko jsou celé zamořené kobaltem, ale hledali dál, aby prý někomu »nevzali právo na zázrak«. V Čechách a v Polsku už by opravdu pomohl jedině zázrak. Přitom to zatím katastrofálně nevypadalo. Až na evakuovaná městečka a vesnice lidé žili jako dřív. Obchody byly otevřené, doprava fungovala. Podívovali jsme se, že nikdo ze zodpovědných nevyhlásil stav ohrožení a nikdo se nestará o lidi. Pověřil jsem tedy Zdenku, aby o tom něco zjistila.

Skutečnost byla velice smutná.

Vláda byla hermeticky zavřená ve vládních protiatomových bunkrech, vybavených spolehlivou ventilací s filtry, aby dovnitř nepronikl radioaktivní prach. V bunkrech měli vše co potřebovali – zásoby na několik let, vlastní televizní studio, odkud reportéři vysílali nic neříkající pořady, aby udrželi dojem, že se vlastně nic zvláštního neděje. V jiných podobných bunkrech se schovávali další nejvyšší zástupci elity.

V Čechách bylo množství protiatomových krytů ještě z dob Studené války. Jako kryty mohly sloužit i tunely podzemní dráhy a spousta podzemních biografů. Jenže bunkry kdosi zprivatizoval, zásoby plánované na několik let rozkradl a prázdné kryty nebyly k ničemu. Někdo zřejmě vyhodnotil situaci jako tak vážnou, že ani nemá smysl lidi zachraňovat. Beztak všichni zemřou, tak bude lépe strčit hlavy do písku a dělat, že o nic nejde. Až lidem bude opravdu zle, bude pozdě na defenestraci.

Přiznám se, trochu mě to nadzvedlo. Než jsme si ale o tom uspořádali telepatickou konferenci, stačil jsem přece jen trochu vychladnout.

Dobrá, tuhle americkou lumpárnu přežijí jen elity. Nejen v Čechách, ale ve více zemích, nejspíš i v Americe. Ale co tím získají? Prodlouží si život zhruba o množství zásob, které mají pro tento účel nasyslené. Kobalt má poločas rozpadu kolem pěti let, za patnáct let ho bude ve světě ještě osmina, což bude pořád dostatečně vražedné. Ale i kdyby to přežili, další perspektivu mají chmurnou. Nebudou mít děti. Budou dožívat jako starci, o které se nebude nikdo starat. A kdybychom chtěli být hodně škodolibí, mohli bychom jim dát najevo, že ve světě Figrozg přežili lidé ve větším počtu a s vyhlídkami na nesrovnatelně lepší život, než jaký čeká tyto elitní starce. A možná nám mimozemšťané jednou umožní návrat i na Zem, až se tam kobalt vyzáří.

Času na to budeme mít dost...

=*=

Ukončili jsme stěhování lidí z Čech. Nad Čechami křižoval v bezpečné výšce jen Karel, ale úspěšný už nebyl, i když dole pod ním zdánlivě běžel život jako dřív. Bylo to ale jen zdání. Nikdy už to nebude jako dřív. Zatím se zdálo, že Čechy zachvátila velká chřipková epidemie, ale to byl příšerný omyl. Na chřipku se tolik neumírá jako na tvrdé gama ozáření. Nechci vidět tu paniku, až to konečně lidem dojde! My už nikomu nepomůžeme.

Přidali jsme se ke Strážcům Ruska a odváželi jsme s nimi obyvatele Moskvy. Moskva se od jiných měst Evropy dost lišila. Papaláši tu sice měli také perfektní protiatomové kryty, jenže se v nich neuzavřeli, ale spolupracovali se Strážci Ruska, pomáhali a organizovali. Nestačil jsem zírat. To byl nebetyčný rozdíl proti České televizi, která lidi uklidňovala, že se nic neděje! Rudolf sice do televizních zpráv protlačil, aby se lidé připravili k evakuaci, ale televize to vzápětí dementovala jako kanadský

žert jakýchsi neznámých hackerů. Ruská televize nic nezastírala a výsledek se nutně projevil. Rusové byli na evakuaci připravenější než Češi, kteří si pořád ještě nebyli jistí, zda se nejedná o hloupý April.

Ve volnějších chvílích, obvykle během letu k bráně, jsem se telepaticky bavil s Kaščejem, Dobryňou nebo s Nastasjou.

„Poslyš, Dobryňo, nebudou na Figrozgu dělat problémy vaši muslimové?“ zeptal jsem se ho. „Máte jich, pokud vím, dost na to, aby dělali potíže.“

„To je vyloučené,“ odvětil Dobryňa. „Imámové v Rusku na začátku vyhlásili, že alkonosti jsou vlastně d'áblové a pravověrní muslimové je mají všemi prostředky zahánět. Dokonce nám jich pár sestřelili, aspoň tím prozradili, kde mají zbraně. Muslimové se shromažďovací místům vyhýbají a na Figrozgu dnes není ani jeden. A když, pak to, doufám, nebude muslim. Prověříme si je pomocí vepřových hodů, ale nemám z nich obavy. Ale jak jste s nimi dopadli vy? Měli jste jich méně, že?“

„Jednak jich bylo méně, ale za druhé, ani jsme je neviděli,“ odvětil jsem. „Radiace nás vyhnala dřív než jsme se dostali na dosah. Bohužel jsme kromě nich přišli i o plno užitečnějších lidí. Ke konci jsme létali až do Smolenska, taková cesta trvala příliš dlouho a radiace zatím v Čechách postupovala mílovými kroky.“

„My měli největší problémy v Petrohradu,“ řekl Dobryňa. „Američané tam nechali vybuchnout kobaltovou bombu a v rámci »ochrany« Lotyšů, Litevců a Estonců vyvraždili. My jsme předem zvýšili dosah gledointů, takže se radiace po zemi nešířila. Jenže si to jistě umíš představit! Když kobalt neprošel po zemi, prošel přes stratosféru. Bylo to ale o dobrého půl dne později a to nám umožnilo vytáhnout na Figrozg dvě třetiny obyvatel Petrohradu. Pak tam začal přšet černý déšť... a byl konec. Škoda těch lidí!“

„Škoda lidí,“ opakoval jsem po něm.

„Nejhůř dopadli asi Číňané,“ sděloval mi Dobryňa. „Měli největší smůlu. Oni a Indové předtím nepotřebovali své hranice chránit stěnami gleďointů, které u nás přece jen něco zachytily. V Číně i v Indii nebylo šíření radiace jen pomalé, přes stratosféru, radiace se šířila přímo. Když Strážci zjistili, oč vlastně jde, bylo pozdě. Nemohli už otevřít ani své brány. Nabídli jsme jim málo využití brány na jihu Sibíře, ale měli to k nim daleko. Jistě si to umíš představit, také jste se stěhovali přes Smolensk.“

„Takže Číňané a Indové...?“

„Indové už se sečetli,“ řekl Dobryňa. „Přetahali z miliardy sotva třicet tisíc lidí, zkrátka je to katastrofa. Číňané se teprve chtějí počítat, ale odhadl bych je také tak.“

„Nějaké Číňany jsme vytáhli i z Čech,“ řekl jsem.

„My také,“ pokrčil rameny Dobryňa. „Číňané vyhlásili, že chtějí všechny soustředit do jedné enklávy, takže počítej s tím, že se vám ti z Čech postěhují k ostatním.“

„Pohromadě jim bude líp,“ nadhodil jsem.

„Nám taky,“ vzdychl si Dobryňa.

=*=

Machjové se do záchrany lidí nezapojili, přenechali ji nám, Strážcům. Ukázalo se však, že ani oni nezaháleli. Omezili se na území, která měli pod kontrolou a přenesli na Figrozg necelé dvě stovky lidí, ale nebylo to k jejich záchraně – i když jim tím život nejspíš prodloužili... ovšem spíš za trest.

Machjové vysledovali, kdo je zodpovědný za použití zbraní Posledního soudu. Kýrseky to umožňují, jenže my jsme na to při tom fofru neměli čas. Machjové si ale čas našli, viníky vyťahali z jejich protiatomových krytů a přenesli na Figrozg. A nespokojili se hlavním štábem Americké armády, který už jen vydal příslušné rozkazy. Pracovali se výš do hierarchie mocenských špiček a přinesli na Figrozg i osmdesát hlav nejbohatších amerických rodin, všech těch klanů bankéřů, politiků, průmyslníků a vojáků,

které v posledních staletích řídily Spojené státy, jako kdyby jim i se všemi lidmi patřily a kteří se na své poslední tajné schůzce rozhodli zničit svět pomocí zbraní Posledního soudu.

Nebudou-li vládnout oni, nebude vládnout nikdo!

Machjové k nim připojili i jejich poradce a většinou i členy rodin, pokud měli se strašlivým rozhodnutím cokoliv společného. Tyhle lidské zrůdy totiž nepovažovaly zbraně Posledního soudu za sebevraždu. Byli skálopevně přesvědčeni, že radiace jednou klesne a oni vyjdou z bunkrů jako vítězové. Počítali s tím, že jim jejich lokajové věrně poslouží nejen v bunkrech, ale i později po návratu na povrch. Země bude zničená, ale i zbytků civilizace se snad dá nějak využít. A oni – jen oni – tomu budou vládnout!

Machjové měli horší odhady. Největší slabinou bunkrů jsou jejich vzduchové a vodní filtry. Nebude možné je vyměnit, budou se zanášet, až skrz ně radiace projde. A pak nastane konec všech uvnitř bunkru. Otázka nestojí, zda se to stane či ne, ale jen kdy se to stane.

Paradoxně pak největší viníci katastrofy budou žít déle než ostatní obyvatelé protiatomových krytů. Machjové je však nevzali na Figrozg pro jejich záchranu, i když jim prodloužili život jako nám Strážcům. Současně totiž nad nimi vynesli rozsudek – pět tisíc let těžkého vězení s nucenými pracemi.

Nikdo z lidí ještě nebyl tak krutě potrestaný. Ani smrt není krutější. Ani popravy ve starověké Číně, které trvaly i celé dny a na jejichž konci byl odsouzenec prakticky rozřezán na nudličky, přitom ještě žil a trpěl krutou bolestí, ani to nesnese srovnání s tím, co na Figrozgu čekalo bývalou pozemskou smetánku. Ty, koho Machjové v krytech ponechali, čeká také smrt, jen trochu odložená množstvím nasyslených zásob a doby do zahlcení filtrů, ale nemoc ze záření bude aspoň rychlá.

Pro odsouzence přichystali ve Figrozgu neobvyklé vězení. Každý z nich byl zavřený ve velikém skleněném teráriu. Tři stěny

z masivního neprůstřelného skla, hrbolatá kamenná podlaha jako z kočičích hlav, zrcadlový strop, na něco takového si zpravidla zvyknou i zvířata v ZOO. To by se dalo snést, i když zde nebylo žádné pohodlí. Navíc tu byl pohyblivý pás, jako v pozemských fit-centrech, jenže doplněný velkým chomoutem a nebyl určený k tréninku. Stal se součástí trestu.

Nejhorší byla čtvrtá, kovová stěna. Ta se na dvanáct hodin denně rozžhavía a člověk se před ní změnil v grilované kuře. Jedinou úlevou bylo naskočit na pohyblivý pás, vstrčit hlavu do chomoutu a co nejsilněji zabrat, aby se pás rozběhl. Elektrický generátor spojený s pásem totiž snižuje teplotu grilu. Čím vyšší úsilí odsouzenec vydává, tím je gril méně žhavý a dá se to snést, ale stačí polevit a teplota hrozivě stoupá. Odsouzencům nikdo nebrání stávkovat, ale vydrží to nanejvýš den. Během stávky jim naskáčí puchýře a druhého dne je nesnesitelné pálení donutí opět vstrčit hlavu do chomoutu a snažit se zmírnit své utrpení poctivým šlapáním. Pro lidi, kteří nejspíš nikdy v životě fyzicky nepracovali, to bude opravdu kruté.

Trest navíc zpestřuje strava. Je sice bohatá na energii i na nezbytné látky, ale přece jen... boháče zvyklé na vycepovanou obsluhu a vybraná jídla neuspokojí hmyz na všemožný způsob, zejména když je některé dny podávány i syrový. Ale ne nadarmo se říká »hlad je nejlepší kuchař« a »z hladu čert i mouchy lapá«.

Vysilující námaha, nechutná strava a navíc nepřestávající pokoření být vystaven za skleněnými stěnami jako v zoologické zahradě, to je představa Machjů trestu vězení, které má trvat nekonečných pět tisíc let... Zkoušel jsem o tom přemýšlet, ale pokaždé jsem se jen oťrásl odporem. Ten trest je možná úměrný jejich oblodné vině, ale co bych dělal, kdyby tohle potkalo mě? Nejlepší by bylo oběsit se.

Jenže oni nemají na čem...

=*=

Konference

Ukázalo se, že sčítání obyvatel nebude nutné. Zeirurbové, kteří přebírali lidi od Strážců, je vedle umisťování do nouzových přístřešků rovnou počítali a třídili podle národností. Napadlo to maďarského Strážce Fököte od Kecskemétu, měli jsme tedy hned od začátku přehled.

Mezi zachráněnými bylo podle očekávání nejvíc Rusů, asi jedenáct milionů. Bylo to pochopitelné. Rozsáhlost území Ruska vylučovala rychlé zamoření radioaktivitou a jediné vlada Ruska se Strážci spolupracovala. Nejvíc Rusů přišlo z největších měst, Petrohradu, Volgogradu a Moskvy. Do Figrozgu se dostalo málo lidí z vesnic, což bylo tím, že se Strážci soustředili na snadnější odvážení lidí po tisícovkách a malými osadami se nezdržovali.

Druhou nejpočetnější národností byli kupodivu Češi. Bylo nás na Figrozgu něco přes půl milionu, měli jsme ale jiné složení obyvatel. Nejvíce zachráněných bylo ze vsí a z malých městeček, lidí z velkých měst bylo méně. Lidé tam totiž slepě uvěřili České televizi, která je chlácholila, že o nic nejde a že »zpívající ptáci« jsou jen nemístný vtip jakýchsi hackerů. Na shromaždiště přišlo jen pár jedinců, kteří České televizi už dávno nevěřili, a Strážci doplňovali kapacitu glychilti lidmi z okolních vesnic.

Třetí národností co do počtu byli Poláci, bylo jich skoro půl milionu. Největší zkázu jim přineslo moře, odkud severní vítr přivál radioaktivitu, která tak obletěla neviditelnou, ale poměrně účinnou hradbu gledointů. Města jako Štětín, Gdyně, Poznaň a Varšava byly zamořené dříve než Vroclav, ačkoliv Vroclav leží blíž u Německa, kde Američané odpálili jednu ze svých zbraní Posledního soudu.

Čtvrtou národností byli na Figrozgu Maďaři v počtu kolem sto dvaceti tisíc. Zamořila je zbraň Posledního soudu odpálená

u Americké vojenské základny Bond Steel v Kosovu. Radiace z ní prošla i do Srbska a Strážci zachránili jen padesát tisíc Srbů.

V Evropě bylo mezi zachráněnými i pár set Ukrajinců, kteří měli štěstí, že se nacházeli v Čechách. Ze samotné Ukrajiny nebyl ve Figrozgu nikdo. Ukrajinci se dobrovolně přidali k Rusům, jako samostatná národnost by neměli šanci. Jednak to byli většinou muži a i kdyby měli přiměřeně žen, podlehli by brzy degeneraci.

Zajímavé bylo, že se vůbec nikdo nepřihlásil k národnosti Cikánské, ačkoliv nabeton vím, že jsem několik rodin odvážel. Všichni se ale hlásili jako Češi. Mohlo to být maskování? Řekl jsem si, že je to tak lepší. Pravděpodobně jsme zachránili jen »civilizované Cikány«, kteří nechtějí mít nic společného se svými hlasitějšími, ale zahálčivými soukmenovci. Aspoň nebude nikdo dělat potíže s otázkou menšin. Tím lépe!

Nejhůř ale dopadli Indové a Číňané. Z miliardových národů zůstaly třicetitisícové zbytky. U Číňanů to zavinilo vyřazení bran, kdy Strážci museli využívat brány na jihu Sibíře, jenže pak příliš mnoho času promarnili cestováním. I když glychilti překonává až třikrát rychlost zvuku, zdržovalo to více než se dalo čekat.

V Indii měli od začátku problém, že zanedbali dezaktivaci. Zamoření lidé jim brzy uzavřeli brány a až pak se Strážci z Indie obrátili na Rusy s prosbou o radu. Radou byl osvědčený »ručnoj doziměť«, jenže to už měli provozuschopnou jen poslední bránu na jihu Indie a tou se velké množství lidí odvézt nedalo. Navíc se neshodli, odkud mají brát lidi přednostně a kde to ještě počká. Každý ze Strážců upřednostňoval okolí svého »doupěte«, jenže pak strávil mnoho drahocenného času nejen dlouhým cestováním k poslední bráně, ale i umýváním lidí od radioaktivního prachu a nemilosrdným vyřazováním těch, které dezaktivovat neuspěli.

Výsledek byl opravdu tristní. Z miliardových národů zbyly žalostné houfečky. Číňanům nepomohli ani jejich krajané z Čech, Polska a Ruska, jednalo se jen o stovky lidí. Nevytrhlo je, že se

k nim dobrovolně přidali Vietnamci z Čech, kteří zůstali sami bez mateřského národa a kdyby přesto trvali na své jedinečnosti, brzy by degenerovali. Chvályhodné bylo, že Vietnamci zavrhlí tradiční rivalitu k Číňanům, které se snad zbavili již v Čechách.

A to bylo – všechno.

Z obou Amerik, Severní i Jižní, se do Figrozgu nedostala ani noha, stejně tak jako z celé Afriky a Austrálie.

Machjové po své první inspekci prohlásili, že je na Zemi příliš mnoho lidí a velká část je nositelem nenávisti. Pokusili se tedy bez použití násilí snížit počet lidí tak, aby nenávistní ubývali rychleji. Zablokování porodnosti bylo úspěšné, bohužel pomalé.

Američané to ale vzali důkladněji. Na násilí jsou zvyklí od vzniku Spojených států a lidstvo by raději vyhubili, než aby se dobrovolně vzdali vlády nad ním. Bez mimozemské pomoci by se jim to zcela určitě podařilo.

Pět tisíc let těžkého žaláře je tak akorát.

==*=

Do obytného komplexu poblíž portálu »Murom«, kde bylo v současnosti nejvíc lidí, svolali Machjové společnou konferenci. Měli se jí účastnit kromě Strážců i zástupci zachráněných lidí. Na každého Strážce požadovali jednoho člověka z oblasti, kde měl Strážce »doupě«, aby tak mohli dát slovo i zachráněným.

Ukázalo se, že se tento jednoduchý požadavek dá splnit jen v Evropě, ale ne v Indii a v Číně. Tam se Američanům »podařilo« překvapit Strážce natolik, že se většina bran zavřela již v prvních minutách a obyvatelé byli hned od počátku vystaveni černému radioaktivnímu dešti. V těch místech se zachránili pouze Strážci. Jen oni mohli projít úzkým průchodem do Figrozgu, ale ani oni už nemohli otevřít skálu na Zemi. Obyvatele v širokém okruhu kolem zasáhla radioaktivita, to už se nedalo napravit.

Machjové proto dovolili Strážcům vybrat si zástupce lidí ze zachráněných, i když byli z jiné oblasti. To už se splnit dalo.

Konference se měla odehrávat v prostorách podobných sálu kina nebo divadla, upravených podle zvyklostí lidí ze Země. Bylo to jasně znát i na výzdobě pódia, kde byl pořád ještě nápis:

Da zdrábstvujet náša Léninskaja pártija!²⁷

Bylo znát, že výzdoba tady ve Figozgu pochází z dřívější doby a Zeirurbové ji neudržují aktuální. Druhou možností bylo, že všichni papaláši v Rusku ještě nepřevlékli kabáty a někteří se drží dlouholetých tradic. Kdoví, jestli neuctívali ještě Stalina!

Kupodivu nám to nevadilo. Nebyli jsme tu, abychom řešili zastaralou výzdobu, ale abychom se radili o budoucnosti. Nejprve jsme si museli ujasnit, na čem jsme a z čeho můžeme vycházet.

Na pódium se vešlo jen pár lidí. Dali jsme proto přednost Strážcům z Ruska, měli tu největší zastoupení. Machjové poslali jen jediného zástupce, ale kdo si uvědomil existenci telepatie, měl nejasné tušení, že tuhle konferenci sleduje víc Machjů, než kolik by se jich sem vešlo. My Strážci sice také máme telepatii, ale každý z nás měl navíc k sobě jednoho člověka bez telepatie, který měl také právo vyjadřovat se k situaci. Bylo to optimální, neboť jsme se právě vešli do sálu.

Konferenci zahájil jediný zástupce Machjů.

„Vítejte na Figozgu!“ oslovil nás. „Nepřišli jste sem ze své vůle, ale z nouze. Čekali jsme to, ale ne tak brzy. Nuceně jste se tedy přemístili do nehotového světa, ale když už jste tady, musíte se spokojit s tím, co máte.“

„Máme jen holé ruce!“ vykřikl někdo v sále. Byl to snad Čech? Nebylo to jisté, tady každý rozuměl každému, byla to taková místní zvláštnost. Mohl to být Maďar, mohl křičet maďarsky, ale Češi ho slyšeli česky, Rusové rusky, Poláci polsky, Číňané čínsky a Indové anglicky, pokud by ho neslyšeli nějakým jejich místním jazykem.

27 Ať žije naše Leninská strana!

„Bylo by dobře, kdybyste na Zemi spolu se svým majetkem nechali i nenávist, kterou je Země pověstná,“ dodal hned Machja. „Nevidíte, kam vás vaše nenávist přivedla?“

V sále se rozhostilo ticho.

„Trochu bych to opravil,“ přihlásil se Dobryňa, sedící na podiu vedle housenkovitého Machja.

„Opravil?“ podíval se na něho s údivem svýma hmyzíma očima zástupce Machjů. „Myslíte si, že je tomu jinak?“

„Považujete nás všechny za svoloč?“ pokračoval Dobryňa. „Nebyli přece všichni lidé na Zemi nenávistivci! Právě ti tam ve velké většině zůstali, bohužel i s mnoha dalšími, kteří tu necnost neměli. Snažili jsme se přemístit sem na Figrozg jen ty, kdo za tu katastrofu nemohou a nemyslím si, že by tu nějáci byli.“

„Jsou,“ odvětil Machja. „Ale přitáhli jsme je sem, aby vám sloužili jako odstrašující případy. Nebudou si užívat života, ale trpět za své viny!“

„Jestli jde o ty ve »Skleněné zoologické zahradě«, už jsme s tím souhlasili,“ přikývl Dobryňa. „Ale – éto vaše dělo! Nás teď více zajímá, co tu budeme všichni dělat. Máte pravdu, nepřišli jsme sem ze své vůle, ale z nouze. Jenže jsme v nehotovém světě, většina lidí tady zachránila jen holý život a nevíme, co dál. Zatím jste se o nás postarali v rámci daných možností skvěle. Ale lidem nejde jen o holý život! To už přestáli. Lidé chtějí něco užitečného dělat! Ti, kdo nikdy nic užitečného nedělali, zůstali na Zemi, ale my jsme sem přivedli lidi zvyklé být druhým prospěšní!“

„To by bylo jen dobře,“ souhlasil Machja. „Budete zde mít dost příležitostí být užiteční. Můžete hned začít. Víme, že se vám naše nouzové ubytovny nelíbí. Asi máte pravdu, jste v nich příliš jeden na druhém natěsnali, překážíte si navzájem... ale na druhé straně nám umožňují efektivně vás zásobovat. A musíte v nich ještě nějakou dobu vydržet. Přinejmenším vás chceme geneticky upravit. Strážců Manuscriptů se to netýká, ti už upravení jsou, ale

ostatní lidé mají geneticky příliš krátký život, než aby mohli něco významnějšího stihnout. Figrozgu zatím přeplnění lidmi nehrozí, můžeme si tedy dovolit dopřát delší život všem.“

„To by asi bylo hodně žádoucí,“ přikývl Dobryňa.

„Čekáme však, že od Zeirurbů převezmeme úkol dotvoření tohoto světa,“ pokračoval Machja. „Nebude to asi otázka jednoho roku, nejspíš ani staletí, ale když ten úkol převezmeme, umožníte Zeirurbům návrat domů. Nezapomeňte jim poděkovat za to, co už tady dokázali! Máte tu snesitelné ovzduší, je připravená půda pro rostliny a vysadili vám tu i nějaké živočichy. Některé sem dovezli ze Země, jiné z jiných světů. Vaše znáte, s ostatními se seznámte co nejdříve. Zeirurbové vám přichystali i rostliny, o nich platí totéž. Můžete začít Figrozg osídlovat. Založte pole pro pěstování rostlin, začněte chovat hospodářská zvířata, postavte si tu domky, abyste nemuseli žít jen v hromadných ubytovnách.“

„Nebudeme tu mít Manuscripty a jejich schopnost vytvářet hmotu přímo?“ zeptal se Dobryňa.

„Budou je mít jen Strážci,“ řekl Machja. „Uvědomte si, jak je stvoření hmoty energeticky náročné! Manuscriptů nemůže být v jednom světě příliš mnoho. Jeden vesmírný národ to přehnal a spolehl se jen na ně, jenže svět jim pak začal zářit pod nohama a sami je museli včas omezit. Od těch dob se samy Manuscripty starají, aby jejich počet nepřevýšil dané meze.“

„Škoda!“ povzdychl si Dobryňa.

„Všichni zato můžete používat k dopravě glychilti, nejsou tak energeticky náročné jako tvoření hmoty. Nahradí to, čemu jste říkali »fosilní paliva«, ta na Figrozgu nejsou a nebudou. Beztak jste se kvůli nim pořád zabíjeli!“

„Jak kdo!“ řekl Dobryňa. „Nejvíce se o ně drali ti, koho jsme zanechali na Zemi.“

„I vytváření hmoty užívejte rozumně!“ radil nám Machja. „Nemá smysl nechat je vytvářet to, co si dokážete vyrobit sami

i bez nich. Nic vám nebude bránit, aby vám Manuscripty pomohly stavět domy, jak jste si to už na Zemi zkusili. Občas vám dopřejí i špetku luxusu, víme, že si rád pochutnáš na pečeném mamutím chobotu, který je už dávno jinou cestou nedostupný. Ale nakrmit miliony lidí, na to Manuscripty nestačí. Pro začátek vám potřebné potraviny dovezeme z jiných světů, ale snažte se být co nejdříve soběstační pěstováním rostlin a chovem hospodářských zvířat! Ale nejvíc se snažte nepřipustit na Figrozgu nenávist!“

„Budeme se snažit!“ slíbil za všechny Dobryňa.

Machja měl hodně pravdy. Budeme začínat od počátků, ale nesmíme připustit nenávist, ta nám už zničila dva světy, když sem započítám i úmyslně zamořenou Ókišež.

To už se nesmí opakovat!

=*=

Slovník

- Alkonost** = mýtický pták radosti Slovanů s lidskou hlavou, zpívající veselé písně, rozjasňující každou chmuru
- atrofie** = regresivní změna postihující normálně vyvinutý orgán nebo tkáň (Wikipedie)
- bofrabno** = přeložit, tlumočit
- broskvovina** = eufemismus, dešifrovatelný anglickým výrazem pro brokev (=peach)
- Brusel** = sídlo vládců Evropské unie
- cavasséch** = šestinohá šelma z Pewranu, velikosti zhruba vlčáka, jenže delší
- celibát** = katolický zákaz manželství pro kněze (lat.)
- chaige** = mrchožrout světa Ókišež, šelma velikosti kočky, později adaptovaná i ve Figrozgu
- Degnaurité** = myslící tvorové se čtyřma nohama a dvěma rukama (podobní kentaurům)
- delta-funkce** = nekonečně malá singularita nekonečně velké hodnoty (integrálem je Heavisidova funkce jednotkového skoku)
- Dirac** = pozemský matematik
- ehslegij** = otevři mi
- Figrozg** = záložní svět, určený pro lidi Země (třetí v pořadí, dosud nedodělaný)
- Gamajun** = mýtický pták Slovanů s lidskou hlavou, věštící budoucnost
- gesívpo** = řeč a písmo Zvozygurů
- gledoint** = neprostupná gravitační hranice s charakterem delta-funkce
- glychilti** = mimozemský dopravní prostředek (bublina hmatatelného silového pole)

hawypidé = obecně tvorové se šesti končetinami. Degnauritě mají 4 nohy a 2 ruce, Zeirurbové 4 ruce a 2 nohy

Hokýje = svět, jehož obyvatelé by měli bez Zvozygurů smůlu (i tak jich 2/3 zahynulo)

huronky = létající botky samochodky

kdybismus = jalové naříkání po nějakém fiasku bez sebemenšího významu

khaki = vojenský odstín zelené barvy. Onemocnění mozku touto barvou je zpravidla nevyléčitelné

klaka = roztleskávači, napovídající zpohodlněným divákům, kdy mají tleskat

kýrsek = mimoprostorový informační tunel (v podobě větší nebo menší skleněné koule)

lapez = cit pro spravedlnost

lavalšní = vratný, napravitelný

lavititja = telepatická identifikace, umožňující dálkové spojení

Machjové = hmyzoidní pomocníci Zvozygurů

malacho = vesmírné brány

Mysuby = nejbližší svět civilizace Zvozygurů

natalita = porodnost; demografický ukazatel počtu narozených dětí na 1000 obyvatel

no-go zóna = oblast (ghetto), kam se cizinec nesmí odvážit kvůli hrozícímu nebezpečí od místních, obvykle nenávistných obyvatel

nýmand = bezvýznamný člověk, nicka bez vlivu

Ókišež = nejbližší neobydlený svět dosažitelný vesmírnými branami »malacho«

omerta = mafiánský princip mlčení o zločinech, původem ze Sicílie

oxymóron = protimluv, něco, co nemůže nastat (lat.)

Pewran = svět obývaný převážně šestinohými hawypidy, včetně myslících druhů Zeirurbů a Degnauritů

piokja = soudci v mimozemském pojetí
pomšér = pták mrchožrout ze světa Ókišež
poreot = v Čechách (a vlastně na Zemi) poněkud cizokrajné ovoce
purtégda = hudební nástroj Zeirurbů, na který lidé Země se dvěma rukama hrát nemohou
Sirény = mýtické poloptačí bytosti starého Řecka, lákající lidi do záhuby (viz starořecká eposy »Odysseia«)
Sirin = mýtický pták žalu Slovanů s lidskou hlavou, zpívající neuvěřitelně smutné písně, které rozplácí i kámen
suhrej = zavři (dveře)
Suvrudó = záložní svět, mezitím využitý jinak
tisori = miniaturní promítačka holografických 3D-obrazů
triši = síly vzniku a zániku (kreace a anihilace) elementárních částic
Vabluvín = nejfalešnější myslící tvorové ze všech, se kterými se Zvozygurové kdy setkali (malí červení podrazáci)
valzóch = proces přeměny prostředí planety do podoby vhodné k životu (obdoba terraformování)
Vinnetou = legendární mírumilovný a až trestuhodně důvěřivý náčelník amerických Apačů
všimné = poplatek »za všimnutí« – úplatek vyžadovaný upláceným
Žar-ptica = pták Ohnivák ze slovanských bájí, nositel světla
Zeirurbové = myslící čtyřruční dvounožci ze světa Pewran
žopa = konečník (rusky)
Zvozygurové = civilizace, která postavila »malachy« mezi Zemí, Ókišežem, Mysuby a dalšími světy

==*=

Anotace

Je správné předat zděděnou starožitnost do muzea, kde na ni bude bez užitku padat prach a nikdo si jí tam ani nevšimne, jak je rok dlouhý? Nebude přece jen lépe podrobit ji soukromému výzkumu? Bude to docela jistě zajímavější!

Pokud se ovšem neobáváte překvapujících výsledků...

Zejména když víte, že ta starožitnost ovládá síly, jaké si člověk jen těžko představí... a při tom můžete zažít setkání, jaká se jen tak někomu nepodaří. Setkání s historickými osobami, považovanými za legendy, ale i s osobami, které mají do lidské podstaty hodně, ale opravdu hodně daleko...

© 2017 Václav Semerád, Nová Ves

KONEC